

فدور داستایوسکی

خاطرات خانه مردگان

ترجمه محمد جعفر محجوب

سازمان کتابهای صیبی

تهران - خیابان گوته - شماره ۴۶

چاپ دوم

این کتاب در ده هزار نسخه در چاپ مسطح شرکت سهامی افست بطبع رسید

اسفندماه ۱۳۴۱

یادداشت مترجم

در این مقدمه کوتاه مجال بحث در باب زندگی نویسنده نایفه قرن نوزدهم روس فیودور میخائیلوویچ داستایوسکی^۱ و ارزش هنری آثار وی نیست. درین باره تاکنون کتابهای عظیم پر رشته تحریر در آمده و هنوز بسیاری از سخنان ناگفته مانده است. مترجم نیز سر این گستاخی را ندارد. این حکایت را بیاید دفتر.

آنچه اینجا میتوان فهرست وار تذکار داد اینست که وی پسال ۱۸۲۱ در مسکو دیده بجهان گشود و در سال ۱۸۸۱ پس از شصت سال زندگی پر نشیب و فراز و سرشار از ترس و دلهره و نومیدی و عشق و امید درگذشت و آثاری جاودان از خود برجای گذاشت.

وقتی در سال ۱۸۴۶ نخستین کتاب خویش «تهیدستان»^۲ را انتشار داد بیلینسکی^۳ منتقد معروف عصر از این اثر جالب توجه چنین تجلیل کرد: «شرف و افتخار بر شاعر جوانی که طبع وی کلبه تهیدستان را دوست می دارد و از جانب ایشان ساکنان کاخهای مجلس و طلایی

۱ - Fiodor Mikhaïlovitch Dostoïevsky

۲ - Les Pauvres gens

۳ - Biélinisky

می‌گوید، آنان نیز انسانند، آنان برادران شما هستند! و تردیدی نیست که بیلینسکی در این تمجید و تحسین خویش‌راه مبالغه و اغراق نمی‌پیمود و در آتیه این نویسنده جوان بیست و پنج ساله توفیقی بی-نظیر می‌دید.

پس از انتشار تهیدستان، داستایوسکی بجرم فعالیت‌های مخفی سیاسی در یکی از آخرین شب‌های ماه آوریل سال ۱۸۴۹ بازداشت شد و بزندان افتاد و در محاکمه با اعدام محکوم گردید.

در ماه دسامبر همان سال او را بانه نفر دیگری که آنان نیز بهمین مجازات محکوم شده بودند، بمیدان اعدام بردند و چشم‌هایشان را بستند و طناب‌ها را نواختند و حتی فرمان آتش نیز دادند. اما مقصود از این همه کارها زهر چشم گرفتن از متهمین بود. حکم اعدام اجرا نشد. بدیشان اعلام کردند که نزار رؤوف و مهربان از خطای آنان در گذشته! یکی از ایشان را بخشوده و دیگران را با اقامت در زندان و سپس در تبعید گاه محکوم ساخته است.

شب بیست و پنجم دسامبر زنجیر برای این زندانیان نگون-بخت نهادند و آنان را برای تحمل مجازات خویش بسیری بردند. داستایوسکی را در زندان شهر امسک گذاشتند و نویسنده بزرگ چهار سال تمام در این زندان بسر برد و این اقامت چهار ساله اثری شدید در ذهن او بر جای نهاد؛ و چگونه این اثر را بر جای نگذاردا از دیرباز میلیون‌ها مردان روس بسیری فرستاده شده و دیگر خبری از آنان بگوش کسی نرسیده بود!

تأثیر این زندان سهمگین از نامه‌هایی که پس از بیرون آمدن از حبس نوشته است بخوبی آشکار است. در یکی از آنان می‌نویسد، «پنجسال تحت نظارت و مراقبت زندانبانان با اعمده‌یی از موجودات بسر بردم و طی اینمدت حتی یکساعت نیز تنها نبودم در صورتیکه تنهایی یکی از ضروریات زندگی عادی و در حکم خواب و خوراک است و اگر آنها از آدم بگیرند، انسان طی زندگی اجباری مشترک خویش بنوع بشر بدین می‌شود... من در این چهارساله از این امر بیش از هر چیز دیگر رنج بردم و بسیار اتفاق افتاد که از هر کس که بر سر راهم می-

آمد - خواه گناهکار و خواه بیگناه - نفرت داشتیم و با آنان بچشم دزدانی می‌نگریستم که زندگیم را از من می‌دزدند.»

برای پی بردن بنائبر عجیبی که زندان محکومین باعمال شاقه در روح داستایوسکی کرده است ، باید کتابی را که ثمره این زندگی است خواند و آن همین کتابست که ترجمه فارسی آن بخوانندگان پیشکش می‌شود.

این کتاب را بسیاری از منتقدین شاهکار داستایوسکی و بزرگترین کتاب وی می‌دانند و در هر حال تمام آنان در عظمت آن اتفاق نظر دارند .

در سراسر کتاب درد و اندوهی کشنده و جانکاه ، اندوه مردیکه مجبور بزندگی دردنیایی غریب و بیگانه است ، مردیکه از تمام حقوق بشری محروم شده است ، موج می‌زند .

این مرد حساس و عصبی با عطشی تسکین‌ناپذیر در این بیغوله مخوف بدنبال چهره‌های روشن ، بدنبال محبت و یگانگی می‌گردد و در فراق آزادی از دست رفته خویش اشک می‌ریزد ؛ دیدگان نافذش از ورای پیشانیهای داغدار و عبوس زندانیان افکار تاریک و رؤیاهای دور و درازشان را می‌خواند و باه هارت و قدرتی بی‌نظیر روی کاغذ می‌آورد . از همه بدتر کلنجار رفتن با رئیس دائم‌الخمر و بدخوی زندان ، سرگرد کریوتسف است ، «این سرگرد ، برای زندانیان موجودی شوم بود ؛ و چنان رفتار کرده بود که زندانیان در مقابل او می‌لرزیدند... آنچه در وی بیش از هر چیز دیگر وحشتناک بود ، نگاهش بود که مانند نگاه یوزیلنگه نفوذ می‌کرد و امکان نداشت که بتوان چیزی را از این نگاه تیز و نافذ پنهان کرد ... زندانیان وی را «هشت چشم» می‌نامیدند .» ۲۴

از بخت بد ، زندانیان هم او را از خود نمی‌دانستند ، دستش می‌انداختند ؛ دائم مترصد بودند که بهانه‌ی بدست آوردند و بدو توهین

کنند. همیشه ویرا «موسیو» می‌نامیدند و گاهگاه قصد جانش را نیز می‌کردند!

انتشار این کتاب، اثری عظیم در وضع زندان‌های روسیه کرد، مجازات‌های بدنی که مجرمین رسماً بدان محکوم می‌شدند، برافتاد؛ و داستایوسکی، در حواشی کتاب خود نیز بدین موضوع اشاره کرده است.

«درین سرگذشت ناتمام گاهگاه قطعات عجیب، و خاطرات وحشت‌انگیز، بدون نظم و ترتیب و با تشنج آمده... چنانکه گویی نویسنده برای آسوده ساختن خویش آنها را نوشته است... این محیط پست و ساقط، این دنیای تازه که تا امروز نفوذ ناپذیر مانده است، غرابت بعضی وقایع و پاره‌ری ملاحظات و اظهار نظرهای عجیب، تمام برای خوانندگان آن عصر - و حتی مردم امروز - تازگی دارد.

«با اینهمه ممکنست من در باب ارزش واقعی این کتاب اشتباه کرده باشم. امروز چند فصل آنرا انتشار می‌دهم؛ مردم خودشان قضاوت خواهند کرد...»

مقدمه

در اعماق سیبری، میان استپها و کوهها و جنگلهای صعب‌العبور، اینسوی و آنسوی، قصبه‌های کوچکی بچشم می‌خورد. در این قصبات غالباً بیش از دو هزار نفر سکونت ندارند و از ساختمانهای آنان، جز کلبه‌های بدنمای چوبی و دو کلیسا که یکی در مرکز شهر و دیگری در قبرستان بنا شده است، چیزی نظر را بخود معطوف نمیدارد. این شهرها از روستاهای بزرگ حومه مسکو نیز کوچکتر است. معمولاً امور شهر زیر نظر ایسیراونیک‌ها^۱ و معاونین و مرئوسان آنان اداره میشود. ۲. وقتی هوای سیبری رو ب سردی می‌رود، از تعداد کارمندان دولت

۱- Ispravnicس بمعنی قاضی محلی است.

۲- سازمان پلیس محل تحت نظر یک قاضی است که بنا بر رأی «محکمهٔ پلیس محلی» و اعضاء آن عبارتند از دو قاضی منتخب مرکز و دو دهقان منتخب نجبا. (م.ف.)

خاطرات خانۀ مردمان

کاسته نمیگردد . مردم شهر بسیار ساده و نیک‌نفس و از خانوادہ‌های اصیلند . کارمندان دولت که در واقع نجیب‌های شهر را تشکیل میدهند - یا از اهالی سبیری و کسانی هستند که در آن مرز و بوم سوابق طولانی دارند و یا با توجه بحقوق‌گزافی که بمأمورین دولت در سبیری پرداخت میشود و عبارت از حقوق ، مدد معاش ، فوق‌العادہ و خرج سفر است ، تطمیع شده و مستقیماً از پایتخت بدان جا آمده‌اند .

از میان افراد دستۀ اخیر ، کسانی که پخته‌ترند و اهل زندگی و حل‌مشکلات و مسائل آن میباشند ، برای همیشه در سبیری میمانند و افتخارات گوناگون و مزایای مادی بدست میآورند . اما کسانی که از زندگی چیزی نفهمیده‌اند و از ماهیت واقعی امور سر در نمی‌آورند ، از همان آغاز کار ملول میشوند و خود را میخورند و مرتباً با خود میگویند ، «من اینجا آمده‌ام چه غلطی بکنم؟» و سرانجام نیز از سبیری میروند . اینگروه با کمال بیصبری دوران سه‌سالہ توقف اجباری خود را میگذرانند و بمجرد آنکه با انتقال آنان موافقت شد ، سبیری را تحریر میکنند و بار سفر می‌بندند . آنان کاملاً در اشتباهند ؛ زیرا علاوه بر آنکه سوابق خدمت آنان در سبیری منظور نظر اولیای امور است ؛ از هر نظر که بتنگریم ، سبیری سرزمین پر برکتی است . آب و هوای این کشور بسیار عالی است . در سبیری بازرگانان بسیار توانگر و بسیار مهمان‌نواز و بسیار لایق یافت میشود . آنجا دختران جوان و تر و تازہ با طراوت گل سرخ ، و تربیت بسیار عالی میتوان یافت . درین سرزمین نخجیر در کوچه و بازار میدود و خود را بدامان صیاد می‌افکند . شامپانی در سبیری بفراوانی بدست میآید . خاویار آنجا بسیار مطبوع است . گندم در بعضی نقاط سبیری تخمی پانزده تخم ممر میدهد... خلاصہ سبیری کشوری پر برکتست ، اما باید راه استفاده از آنرا دانست ؛ و مردم سبیری بخوبی این راها میدانند .

من در یکی ازین قصبات زیبا و نشاط‌انگیز و دلپذیر - که ساکنین دوست‌داشتنی آن خاطر می‌جاویدان در قلبم باقی گذاشته‌اند - با یکی از نجبا و ملاکان روس بنام الکساندر پتروویچ گوریانچیکف؟

Alexandre Petrovitch Goriantchikov - ۱

داستایوسکی

آشنا شدم . این مرد بجرم قتل زن خود بحبس با اعمال شاقه از نوع دوم ۹ محکوم شده بود . وی پس از گذراندن دورهٔ دمه‌سالهٔ حبس با کار ، آزاد شده و بی سر و صدا در شهر «ك» ۲ اقامت گزیده بود و برای گذراندن زندگی خویش بکودکان درس می‌آموخت . از این نوع آموزگاران در سیبری بسیار میتوان یافت و مردم این سرزمین هرگز آنانرا تحقیر نمیکنند و پست نمی‌شمارند . آنان نیز ، بیشتر زبان فرانسه را تدریس میکنند ، زیرا آموختن این زبان برای آگاهی از فرهنگ و ادب جهان بسیار ضروریست و بدون دانستن آن ، هیچکی نمیتواند در چنین جای دور افتاده‌یی ، کوچکترین اطلاعاتی بدست آورد .

نخستین بار من الکساندر پتروویچ را در خانهٔ یکی از مستخدمین دولت بنام ایوان ایوانیچ گوسدیکف ۳ ملاقات کردم . این شخص پیرمردی بسیار شریف و مردم‌شناس بود و پنج دختر داشت که تمام آنان دم بخت بود . الکساندر پتروویچ هفته‌یی چهار روز برای آنان تدریس میکرد و ساعتی سی‌کوپک نقره ۴ حق التدریس میگرفت . روش و

۱ - اعمال شاقه از نوع دوم عبارت بود از کار در کارگاههایی که در قلعه‌های خاصی برای همین منظور تأسیس شده بود . محکومین نوع اول که کارشان از همه دشوارتر بود در معادن کار می‌کردند ؛ محکومین نوع سوم نیز در کارخانه بکار مشغول می‌شدند .

۲ - بدون تردید شهر «ك» همان شهر کوزنتسك Kouznetsk واقع در ایالت آکمولینسك Akmolinsk است که داستایوسکی روز ۱۸ فوریهٔ ۱۸۵۷ ، آنجا با نخستین زن خود مادام ماری دمیتریفنا عیسیاف Marie Dmitrievna Issaiev ازدواج کرد . (م.ف.)

Ivan Ivanytch Gvosdikov. ۳

۴ - در آن هنگام روپل نقره معادل چهار فرانک طلا ارزش داشت در صورتی که روپل کاغذی فقط یک فرانک طلا می‌ارزید و بهمین سبب نویسنده ناگزیر در سراسر داستان هر جا از روپل و کوپک سخن می‌گوید نقره بودن یا نبودن آنرا نیز تصریح می‌کند .

سجایای این مرد توجه مرا بخود جلب کرد . مردی بود کوچک اندام و رنگش بطرزی وحشتناک پریده بود ، اما هنوز جوان مینمود و همیشه مانند اروپائیان لباس می پوشید . وقتی می خواستند با او سخن بگویند دیدگان خود را با ثباتی خارق العاده بروی طرف میدوخت و با ادب فراوان تمام حرفهای او را می شنید و چنان دقت میکرد که گویی طرف صحبت ، برای او مشغول حل معمای مشکلی است یا از رازینهائی پرده برمیدارد . پس از پایان سخنان گوینده ، چنان با سنگینی و توجه و احتیاط ، طی چند کلمه کوتاه و روشن بدو پاسخ می داد که طرف ناراحتی خاصی در خود احساس نمیکرد و دیگر نمی توانست نزد او بماند . من در باره این مرد از ایوان ایوانیچ پرسشهایی کردم ، وی گفت زندگانی گوریانچیفسک طور است که هیچکس نمیتواند او را سرزنش و انتقاد کند . و اگر جز این بود ، من تعلیم دختران خود را بدو واگذار نمی کردم . اما او مردی منزوی و گوشه گیر و دور از اجتماع است . با آنکه بسیار خوب تحصیل کرده بود و زیاد مطالعه میکرد از اجتماعات و معاشرت می گریخت و چنان با بی میلی صحبت می کرد که مذاکره مفصل با او امکان نداشت . حتی بعضی او را دیوانه می پنداشتند . اما هرگز خطای فاحشی که دلیل دیوانگی باشد از وی دیده نشده بود . بیشتر شخصیتهای برجسته شهر بدو احترام می گذاشتند و جانبش را رعایت می کردند . وی وضعی داشت که می توانست با آنان خدمات بزرگی بکند و مثلاً گزارشها و عرضحالهایی را که بمقامات عالی می دادند ، سرایشان تنظیم کند . مردم بطور تحقیق او را متعلق بخانواده بزرگی که اعضاء آن در روسیه نفوذ و عظمت بسیار دارند می دانستند ، اما آنان اطلاع داشتند که وی پس از محکومیت بمجازات و تبعید ، کاملاً روابط خود را با خانواده اش قطع کرده است . خلاصه ، وجود وی باعث سرانگیختن خیالها و حدسیات مختلف شده بود .

مردم سرگذشت او را نیز می دانستند ، وی در نخستین سال ازدواج بر اثر حسادت زنی راکشته و خود را بدادگستری معرفی کرده بود و این عمل باعث تخفیف مجازات او گشته بود . مردم همیشه اینگونه جنایتها را یکنوع « بدبختی » می شمارند و نسبت بمرتکب آن احساس

رحم و شفقت می‌کنند. با اینهمه، این مرد قابل توجه خود را در گوشه انزوایش زنده بگور کرده بود، و جز برای تدریس از خانه بیرون نمی‌آمد.

در آغاز کار من نسبت بدو هیچگونه توجه خاصی نداشتم. اما پس از آن نمیدانم بچه دلیل توجهم نسبت باین شخصیت مرموز و معما آمیز جلب شد. من نتوانستم او را بحرف بیاورم. البته او پیرشهای من پاسخ می‌داد، اما چنین می‌نمود که اینکار را برای خود تکلیف و وظیفه‌یی می‌داند. طرز جواب‌دادنش طوری بود که مرا ناراحت می‌کرد و این ناراحتی آنقدر شدید بود که جرأت ادامه دادن سوالات را در خود نمی‌یافتم، زیرا در چهره او آثار رنج و خستگی را مشاهده می‌کردم. هنوز بخاطر دارم که در یکی از شبهای خوش تابستان، من و او با هم از خانه ایوان ایوانیچ بیرون آمدیم. ناگهان من ازو خواهرش کردم که با هم بمنزل ما برویم و سیگاری بکشیم. نمیتوانم وحشتی را که بر اثر شنیدن این حرف در نگاهش پدیدار شد وصف کنم. بی‌اختیار کلماتی نامفهوم و بریده بریده بر زبان راند و ناگهان با چشمانی مملو از کینه در جهت مخالف من دویدن گرفت. من ازین وضع بسیار تعجب کردم. ازین پس هرگاه مرا می‌دید، گویی از دیدار من وحشتی در خود احساس می‌کند؛ اما من آنرا چیزی نمی‌گرفتم؛ چیز مبهمی مرا بسوی گوریانچیکف می‌راند و یکماه بعد، بدون داشتن هیچ دلیل قانع‌کننده‌یی بخانه او رفتم؛ و تصدیق می‌کنم که اینکار بسیار نادرست و ابلهانه و نابجا بود. وی در انتهای شهر، در خانه پیرزنی که دختری مسلول داشت میزیست. دختر بدبخت پیرزن، یک دختر نامشروع ده‌ساله داشت که بسیار ظریف و زیبا و با نشاط بود. هنگامی که وارد خانه شدم، الکساندر پتروویچ نزد نوه صاحبخانه نشسته بدو خواندن می‌آموخت. تاجشمن بمن افتاد، چنانکه گویی ویرا در حین ارتکاب جرمی غافلگیر کرده‌ام، آشفته و پریشان شد، سرعت از جابجاشت و دیدگان شکفت زده‌اش را بمن دوخت. سرانجام هردو نشستیم. با دقت چشمش را بچشم من دوخته بود و با اصرار مراقب من بود، گویی گمان می‌برد که من مقاصد پنهانی بدی دارم. حدس زدم که دیوانه

وار نسبت بمن بدگمانست . با چنان کینه و اندوهی بمن می‌نگریست که پس از چند لحظه بمن گفت : «ببینم زودتر از اینجا می‌روی یا نه؟» من برای او از شهر خودمان و اخیار روز صحبت کردم ، او بندرت بمن جوابی داد و می‌گوشید زهر خندی بزند . بزودی دریافتم که او حتی وقایع و جریانات بسیار مهم را نمی‌داند و هیچیک از آنها نیز توجه وی را بخود معطوف نداشت . سپس از شهرستان خودمان و احتیاجاتی که داشت با وی صحبت کردم . وی بی آنکه پاسخی دهد صحبت‌های مرا گوش داد . نگاهش را بطرز غریبی بصورت من دوخته بود ، بطوری که سرانجام از این گفتگو تأسف خوردم . با این‌همه خواستم خمودگی و سستی او را از میان ببرم و بهمین منظور مطالعه کتابها و مجلاتی را که برایم با آخرین پست رسیده بود و هنوز لای آنرا باز نکرده و اوراقش را نبریده بودم ، بدو پیشنهاد کردم . نگاهی مشتاقانه و حرص‌آلود بآنها افکند ، امازود جلو خود را گرفت و بیهانه نداشتن وقت معذرت خواست . سرانجام با او خداحافظی کردم ؛ وقتی از خانۀ الکساندر پتروویچ بیرون آمدم ، احساس کردم که باری تحمل‌ناپذیر از روی شانهم برداشته شده است . من اینکار را بسیار خجالت‌آور و بوج می‌دیدم که انسان سعی کند کسی را که مهمترین فکرش عبارت از آن بود که هر قدر ممکن است خود را دور از مردم نگاه دارد بستوه آورد . اما ایضاً عمل احمقانه بانجام رسیده بود . من تشخیص دادم که او بسیار کم‌کتاب در اختیار دارد ؛ بنابراین مردم بی‌جهت چنین می‌پنداشتند که او زیاد مطالعه می‌کند . با اینهمه من وقتی دوشب دیروقت پادشکه از جلوی پنجره اتاق وی گذشتم ، دیدم چراغش روشن است . چکار داشت که شب تاسحر بیدار می‌ماند؟ آیا چیزی می‌نوشت ؛ و در این صورت چه می‌نوشت ؟

لازم بود که مدتی نزدیک سه‌ماه از شهر بیرون بروم . وقتی در نیمه زمستان از سفر باز گشتم دریافتم که الکساندر پتروویچ در فصل پاییز ، میان تنهایی مطلق جان سپرده و حتی یکبار نیز یزشک را ببالین خویش نخوانده است . او دیگر تقریباً از خاطرها رفته بود . منزلش نیز همچنان خالی مانده بود . بزودی برای دیدن صاحبخانه‌اش

داستایوسکی

رفتم تا ازو در باب کارها و اشتغالات متوفی سؤالاتی کنم . وی درازای بیست‌کوپک سبیدی پر از کاغذ نزد من آورد و گفت دو قطعه ازین کاغذها را سوزانیده‌ام . این صاحبخانه نیز پیرزنی بدخوی و کم حرف بود و برای من هیچ چیز تازه‌یی در باب مستأجر متوفایش باز نگفت . آنچه دریافتم این بود که او تقریباً هیچوقت کاری نمی‌کرد و ماهها می‌گذشت بدون اینکه وی لای کتابی را باز کند یا دست بقلم ببرد . بعکس ، شبها را بیدار می‌ماند و در اتاق قدم می‌زد و در اندیشه‌های خویش غوطه می‌خورد ، یا با خود حرف می‌زد . وی نوۀ صاحبخانه خود ، کاتیا ۱ را - خاصه هنگامی که نامش را فرا گرفت - بسیار دوست می‌داشت . هر سال روز عید سنت کاترین ۳ وی بکلیسا می‌آمد و دستور می‌داد برای آمرزش روح زنی بهمان نام ۴ نماز بخوانند . وی حاضر بملاقات با کسی نمی‌شد و جز برای درس دادن از خانه بیرون نمی‌آمد و حتی هنگامی که زن صاحبخانه هفته‌یی یکبار برای تمیز و مرتب کردن اتاقش بدانجا می‌رفت ، مواظبش بود و با نگاه اورامی پایید؛ درین سه‌سالی که وی مستأجر این زن بود ، هرگز با وی حرف نزده بود . من از کاتیا پرسیدم معلمش را بخاطر دارد یا نه ؟ بی آنکه پاسخی دهد مرا نگریست ، سپس روی بدیوار آورده گریستن آغاز کرد . بنفـا . بر این ، باوجود همه این حرفها ، اینمرد می‌دانست چگونه محبت کسی را جلب کند و محبوب او شود .

من کاغذها را گرفته بخانه بردم و یکروز وقت خود را صرف ترتیب و تنظیم آنان کردم . سه‌چهارم آن چرکنویسهای بی‌اهمیت و مشقهای شاگردانش بود که بوی نیز یادداشتهایی در حاشیه آن کرده بوده . سرانجام یک دفترچه نسبتاً قطور یافتم که با خطی ریز و ظریف نوشته شده اما

۱- Katia

۲- Sainte Catherine (۱۳۸۰-۱۳۴۷) زن مقدسه ایتالیائی

است که بواسطهٔ حالتهای خلسه‌یی که بوی دست می‌داد شهرت دارد . عید وی روز ۳۰ آوریل هر سال است .

۳- ظاهراً مقصود از «همان نام» نام کاتیا است .

خاطرات خانه مردگان

ناتمام مانده و بدون تردید مؤلف آنرا بنصت فراموشی سپرده بود ، این دفترچه حاوی حکایت ده سالزندانانی شدن وی بود . درین سرگذشت ناتمام گاهگاه قطعات عجیب ، و خاطرات وحشت‌انگیز ، بدون نظم و ترتیب و با تشنج آمده بود ، چنانکه گویی نویسنده برای آسوده ساختن خویش آنها را نوشته است . من آنها را خواندم و بازخواندم و تقریباً معتقد شدم که این کتاب در دوره بحران جنون تنظیم شده است . اما یادداشتهای مربوط بزندان یا همانطور که الکساندر پتروویچ خود در دستنویس خویش بدان لقب داده بود این «صحنه‌های خانه مردگان» بنظر من خالی از لطف و جاذبه نیامد . این محیط پست و ساقط ، این دنیای تازه که تا امروز نفوذناپذیر مانده است ، غرابت بعضی وقایع و پاره‌یی ملاحظات و اظهار نظرهای عجیب توجه مرا جلب و حس کنجکاویم را تحریک کرد . با اینهمه ممکنست من درباب ارزش واقعی این کتاب اشتباه کرده باشم . امروز چند فصل آنرا انتشار می‌دهم ، مردم خودشان قضاوت خواهند کرد ...

خانه مردمان

زندان ما در منتهی‌الیه دژ و کنار سنگر جای داشت . هرگاه از میان شکافهای پرچین ، برای دیدن دنیای خارج مینگریستم ، جز يك قطعه كوچك آسمان و يك خاكریز بلند که از علفهای بلند استپ پوشیده شده بود ، چیزی نمیدیدیم و شب‌روز نگهبانان آنجا قدم میزدند . وما بخود میگفتیم طی سالیانی که خواهد گذاشت ، هر وقت که از لای شکافهای پرچین نگاه کنیم همواره همین سنگر و همین نگهبانان و همین قطعه آسمان را که آسمان قلعه نیست ، بلکه آسمان دیگر ، آسمان دوردست‌تر و آسمان آزاد است ، خواهیم دید .

يك حیاط بزرگ بطول دوست و عرض صد و پنجاه قدم را در نظر آورید که بشکل شی ضلعي غیر منتظم ساخته شده باشد . پرچینی ساخته از تیرهای بلند که عمیقاً در خاک نشانده شده و با کمال استحکام بیکدیگر پیوسته گشته و روی آن تخته‌کوبی شده و نوک تیرهای آنرا

نیز کرده بودند و از تمام جهات محصور شده بود ، دیوار محوطه زندان ما را تشکیل می داد . در يك طرف این پرچین در درشکوه و محکمی وجود داشت که همواره بسته بود و همواره نگهبانان آنرا محافظت می کردند و هیچگاه ، جز مواقعی که طبق دستور ، محکومین باعمال شاقه میخواستند بسرکار خود بروند ، باز نمی شد .

آنسوی این در ، دنیای روشن ، و آزادی وجود داشت . در درون زندان - زندانیان دنیای بیرون در را برای خود بصورت پندار و خواب و خیال مجسم می کردند . محیط و دنیای ما هیچ چیز شباهت به چیزهای آن دنیانداشت ، اینجا قوانین ، عادات و رسوم و آرمانهای خاص وجود داشت . خانه یی مرده و درعین حال زنده بود ، زندگانی خاص و آدمهای خاص داشت . اینست آن گوشه یی که میخواستم بشرح آن بپردازم .

وقتی بدرون حصار برویم ، چندین بنا می بینیم . در دو طرف آن حیاط بزرگ دو ساختمان يك طبقه از تنه درختان بریده مکعب شکل ساخته شده است . این بناها آسایشگاه زندانیان است . آنجا محکومین باعمال شاقه که دسته دسته از یکدیگر مجزا شده اند ، زیست می کنند . نه حیاط نیز ساختمانی از همین نوع ساخته شده است . این ساختمان آشپزخانه است که بدو قسمت تقسیم شده و عقبتر از آن بنای دیگری است که صندوق و انبار زیر سقف در آن قرار دارد . وسط حیاط میدان خالی و مسطح نسبتاً بزرگی را تشکیل داده است . زندانیان ، صبح و ظهر و شب برای حاضر و غایب جمع می شوند و گاهی ، بلکه غالباً ، هنگامیکه سربازان محافظ سوعظنی پیدامی کنند ، درطول روز نیز زندانیان را در حیاط جمع می کنند زیرا حق دارند آنانرا بشمارند . میان بناها و پرچین دور زندان بازهم محوطه نسبتاً وسیعی وجود دارد . بعضی زندانیان ترشو و کم معاشرت و عزلتگزین ، دور از دیدگان سایر زندانیان ، در ساعات بیکاری خود ، برای گردش پدانبجا می روند و در افکار خود فرو می روند . وقتی من طی این گردشها ، بآنان برخورد می کردم ، دوست داشتم بچهره تاریک و داغدار آنان بنگرم و افکارشان را حتمس بزنم . یکی از آنان وقت

فراغت خود را صرف شمردن تیرهای پرچین زندان می‌کرد. این پرچین هزار و پانصد تیر داشت و او تمام آنها را از حفظ می‌شناخت. برای او هر یک از این تیرها مساوی یک روز از عمرش بود. هر روز یکی از آنها را از صورت حساب خود حذف می‌کرد و بیاقی مانده تیرها خیره می‌شد. وی بیک چشم‌زدن می‌توانست روزهایی را که باید در کلرگاه محکومین با اعمال شاقه بماند، محاسبه کند. هنگامی که یکی از دیوارهای این قلعه شش‌ضلعی را از حساب خارج می‌کرد، شادی خود را پنهان نمی‌داشت. وی برای آزادی، پیش ازیکسال باید منتظر بماند، اما زندان برای آموختن شکیبایی بانسان، مکتب خوبی است. من یکبار محکومی را دیدم که پس از بیست سال حبس با اعمال شاقه آزاد شده و با رفقایش خدا حافظی می‌کرد. بعضی زندانیان آمدن او را نیز بخاطر داشتند. وی در آن هنگام جوان و بیفکر و بی‌پروا بود و نه در باره خطای خود فکر می‌کرد، نه درباره مجازات آن، اینک همان زندانی پیرمردی شده بود که موهایی خاکستری و رخساری عبوس و حزن‌آلود داشت. وی ساکت و آرام بهر شش آسایشگاه ما سر زد. در هر یک از آنها که میرفت، در برابر تصویر مقدس دعا می‌خواند، سپس تا کمر در مقابل زندانیان خم می‌شد و از آنان بعلی می‌خواست و خواهش می‌کرد خاطره بدی از او در دل نگاه ندارند. همچنین زندانی را بخاطر دارم که از دهقانان سبیری بود و پیش از زندانی شدن زندگیش براحتی می‌گذشت. شبی او را جلو در خواندند. وی ششماه پیش خیر دردناک ازدواج مجدد زن سابق خود را شنیده بود. آنشب، همان زن بملاقاتش آمده بود و می‌خواست هدیه‌ی بدو دهد. آنان مدت دو دقیقه با یکدیگر گفتگو کرده بشدت گریستند و برای همیشه از یکدیگر خدا حافظی کردند. وقتی دوباره با آسایشگاه بازگشت چهره‌اش را دیدم ... آری، واقعاً زندان مکتب خوبی برای آموختن شکیبایی است.

وقتی هوا تاریک می‌شد همگی ما را در آسایشگاهها می‌کردند و در را می‌بستند. برای من همیشه بسیار مشکل بود که حیاط را ترک گفته با آسایشگاه بروم، شمعهای پیهی روشنائی ضعیفی در اطاقهای

دراز و پست که هوای آن مسموم شده و بوی بد و سنگین و قی آوری در آن پیچیده بود می افکند . من امروز دیگر نمی توانم بفهمم که چگونه توانستم ده سال از عمر خود را در آنجا بگذرانم . روی کف اطاق که خوابگاه عمومی سی نفر زندانی بود ، فقط جایی مرکب از سه تخته چوبی بمن اختصاص داده شده بود .

گمان می کنم در اتاق کسانی وجود داشتند که انواع مختلف جنایتها بوسیله آنان صورت گرفته بود . قسمت عمده محکومین را محکومین مدنی تشکیل میدادند . این افراد که برای همیشه از حقوق مدنی و اجتماعی خود محروم شده بودند ، عبارت از اعضای مطرود و قطع شده اجتماع بودند . چهره آنان را با آهن سرخ شده داغ می کردند و این نشان محرومیت همیشگی آنان از حقوق اجتماعی بود . آنان از هشت تا دوازده سال در زندان باقی می ماندند و سپس آنها را بصورت ستونهای بگوشه های گمنام و فراموش شده سبیری اعزام می داشتند . علاوه بر این عده ای از جنایتکاران نیز بودند که از ارتش بزدان آمده بودند . اینان طبق مقرراتی که در مؤسسات انتظامی وجود داشت ، حقوق مدنی و اجتماعی خود را محفوظ می داشتند . آنان بمدت کوتاهی حبس محکوم می شدند و پس از تحمل مجازات و گذشتن مدت محکومیت بیکمی از هنگهای خط سبیری باز می گشتند و در صف مشغول خدمت می شدند . بسیاری از آنان بعد از مدت کوتاهی ، در پی ارتکاب يك جنایت بزرگ دیگر در زندان پیدایشان می شد ، اما این بار برای مدت بیست سال محکوم می شدند . این قبیل مجرمین بخشی «سابقه داران و تکرار کنندگان جرم» را تشکیل می دادند ولی آنان نیز از حقوق مدنی و اجتماعی محروم نمی شدند .

زمستانها ما را خیلی زود با آسایشگاه میبردند : در آسایشگاه لازم بود دست کم چهار ساعت بمانیم تا تمام زندانیان بخواب بروند . و تا آن ساعت صدای فریادها ، خنده ها و فحش و دشنامها بگوش می رسید ! صدای بهم سائیدن زنجیرها ، بوی بد و نامطبوع بخارات و دود های غلیظ ، سرهای تراشیده ، صورتهای داغ شده با آهن سرخ ،

جامه‌های ژنده و یاره خجالت‌آور و افشاح‌آمیز بود ... آری ، انسان زندگانی دشواری دارد. من تصور میکنم بهترین تعریفی که میتوان از انسان کرد اینست ، «انسان عبارتست از موجودی که بهمه چیز عادت میکند.»

در زندان ما همیشه بطور متوسط دوپست و پنجاه نفر زندانی وجود داشت ، یکمده بزندان می‌آمدند، یکمده مرخص میشدند و عده‌یی نیز می‌مردند. هیچ جور آدمی نبود که آنجا پیدا نشود! تصور میکنم نماینده هر یک از استانها و شهرستانهای روسیه در این زندان وجود داشت . آنجا اشخاص و نژادهای مختلف یافت میشد و حتی بعضی از زندانیان را از قفقاز بدانجا آورده بودند. تمام این زندانیان، بر حسب شدت و ضعف میزان جرم و مدت مجازات خویش قسمت‌بندی شده بودند. علاوه بر اینها یک بخش دیگر نیز وجود داشت که تعداد افراد آن نسبتاً زیاد بود. اینان مجرمین کار کشته و سابقه‌دار و بیشتر نظامی بودند... آنانرا «بخش مخصوص» مینامیدند. جنایتکارانی از اینقبیل را که در سراسر روسیه وجود داشتند پایین‌بخش می‌فرستادند. آنان که میزان محکومیت خودرا نمیدانستند خویشترا محکوم بحبس ابد تصور میکردند. طبق قانون میبایست اینقبیل زندانیان دو یا سه برابر سایر زندانیان کار کنند. بهمین سبب آنانرا در زندان نگاه میداشتند و منتظر میماندند که کارهای اجباری بسیار دشوار آغاز شود. آنان بسایر محکومین میگفتند: «شما برای مدت محدودی در اینجا هستید، ولی ما تا آخر عمر اینجا باقی میمانیم.» چندی بعد فهمیدم که این بخش منحل شده است . در حین حال باقی بجز زندانیان غیر نظامی را نیز بجاهای دیگر فرستادند تا در آنجا بجز زندانیان نظامی، کسرا نگاهداری نکنند، طرز اداره آنان نیز تغییر کرده بود . بنابراین ، من اکنون چیزهاییرا شرح میدهم که متعلق بگذشته است ، عملیاتی است که اکنون لغوشده، کارهاییست که مدت مدیدی است از خاطرها فراموش شده است .

آری ، مدت‌های درازست . تمام آنها امروز بنظر من مسانند رؤیاست. دوباره هنگام ورود خود را بزندان بخاطر می‌آوردم. عصر

یکی از روزهای ماه دسامبر بود. شب داشت فرا میرسید ، محکومین باعمال شاقه از کار باز میکشند و برای حاضر و غایب آماده می- شدند. يك استوار سیلو در این اقامتگاه عجیب را برویم گشود که باید سالیان دراز در آن بس بپریم و حوادثی را ببینم که اگر هر سرم نیامده بود ، حتی از تصور آن نیز عاجز بودم . مثلاً من هرگز نتوانسته بودم این شکنجه وحشتناک را تصور کنم که انسان در عرض ده سال زندانی شدن ، نمیتواند حتی يك دقیقه نیز تنها بماند . در کارگاه زیر نظر نگهبانان هودم و در زندان نیز میان دوست رفیق دیگر بس میبردیم و یکبار- حتی یکبار هم - تنها نماندم! با اینهمه میبایست اینوضع را تحمل کنم!

در زندان قاتلین غیر عمد و جنایتکاران حرفه‌یی ، دزدان و راهزنان و رؤسای آنان وجود داشتند . دزدان و طراران و حقه‌بازان و جیب‌بران و دزدان بورسها در آنجا یافت میشدند . بعضی از زندانیان هم بودند که انسان از خود میپرسید چه عملی ممکنست او را بزندان انداخته باشد؟ معدک هر کدام از آنها سرگذشتی خاص خود داشت، آنان سرگذشتی مبهم و پیچیده مانند تخیلات روز بعد از مستی داشتند . ازین گذشته آنها هرگز از گذشته خود صحبت نمی- کردند و دوست نداشتند آنها برای کسی باز گویند و حتی می- کوشیدند که هرگز در باره آن فکر نکنند . من در این زندان آدمکشانی را میشناختم که آنقدر خوشحال و بی خیال بودند که انسان میتواند با یقین کامل بگوید که وجدانشان حتی يك لحظه نیز آنانرا آشفته و پریشان نساخته است . اما عده دیگری نیز وجود داشتند که چهره‌شان تاریک بود و تقریباً همیشه ساکت و خاموش بودند. خلاصه هیچکس سرگذشت زندگیش را باز نمیگفت و کنجکاوی در آداب و رسوم مقررات این زندان وجود نداشت. با اینهمه گاهگاه ، بر اثر بیکاری، يك زندانی بعضی از اسرار زندگانش را برای دیگری باز میگفت و رفیقش نیز با ابروهای درهم کشیده سردی بحر فهای او گوش میداد. اینجا هیچکس نمیتوانست دیگری را دچار اعجاب و شگفتی سازد . زندانیان غالباً با رضایتی وقاحت آمیز میگفتند، «ما

نادان و بی خبیر نیستیم.»

بخاطر دارم که روزی يك دزد مست (گاهی در زندان نیز می-
توان میگساری کرد) حکایت میکرد که چگونه يك پسر بچه پنجساله
را بقتل رسانیده است. وی بوسیله يك اسباب بازی كودك را بخود
جلب کرده و وی را بانباری برده و بعد سرش را بریده بود. تمام
افراد اتاق که در آغاز کار از شوخیهای او میخندیدند فریادی از روی
نفرت برکشیدند و راهزن مجبور بسکوت شد؛ این فریاد و هیاهوی
مشابه و یکنواخت علامت تحقیر وی نبود، بلکه فقط نشان میداد که
او نمیباست از آن موضوع حرفی بزند و صحبت در باره آن مجاز
نبوده است. اینجا باید این نکته را نیز یادداشت کنم که این افراد
آموزش و تعلیمات، بمعنی خاص کلمه نیز دیده بودند و دست کم نیمی
از آنان خواندن و نوشتن میدانستند. در سراسر روسیه کجا را می-
توان یافت که در يك گروه بندی غیرمشخص مردم آن، از یکدسته
دوستان و پنجاه نفری نصفشان خواندن و نوشتن بدانند؛ بعدها بمن
گفتند که شخصی از روی این آمار، این نتیجه را استخراج کرده بود
که تعلیم و تربیت مایه انحطاط مردم است. بنظر من این مطلب خطاست.
باید دلایل دیگری برای این انحطاط اخلاقی جستجو کرد. در واقع
تعلیم و تربیت حس پیش‌بینی و تشخیص را در مردم بیدار می‌کند؛
اما بنظر من تقویت کردن و بیدار ساختن این حس نیز خطا نیست.
بخشهای مختلف زندان و زندانیان آنرا از روی لباسشان می-
توان باز شناخت. یکدسته از زندانیان نیمی از نیم‌تنه‌شان قهوه‌بی سیر
ونیم دیگرش خاکستری و يك پای شلوارشان قهوه‌بی سیر و پای دیگرش
خاکستری بود. یکبار هنگام کار در کارگاه، يك دختر کوچک که نان
هلالی میفروخت، بیکی از زندانیان نزدیک شد، مدتی او را ورناداز

۱ - مقصود از نانهای هلالی نان کوچکی است که از آرد سفید
تهیه میشود و تقریباً بشکل قفل است. در مسکو بهترین نوع این نان
را تهیه می‌کنند و نوع مسکوی آن شهرت فراوان دارد. در پایان
فصل دوم نیز از خرید و فروش این قبیل نانها ذکر می‌رفته است.

کرد و ناگهان زیر خنده زد و گفت :

«به ! چقدر لباسهای زشته ! آنقدر پارچه خاکستری یا سیاه نداشته که یکدست لباس بدوزه تنش کنه !» بعضی دیگر از زندانیان نیمتنه‌های خاکستری با آستینهای قهوه‌یی میپوشیدند . سر زندانیان را نیز بچند شکل مختلف می‌تراشیدند . نصف سر بعضی از آنان از بالا بپایین تراشیده میشد و عده‌یی دیگر بودند که نصف سرشان را از عرض می‌تراشیدند .

از نخستین نگاه شباهت کاملی بین اعضای این خانواده عجیب دیده می‌شد . شخصیت‌های برجسته‌تر و اصیلتر و آنهاکه تسلط بیشتری بر خود داشتند می‌کوشیدند تا نام خود را از صفحه ذهن زندان و زندانیان پاک کنند . غیر از چند نفری که شادی پایان‌ناپذیر آنان حس تحقیر همه را بر می‌انگیخت سایر زندانیان تمام بی‌اندازه تشریفاتی ، حسود ، خودستا ، تیز بین و ظاهر ساز بودند . از نظر آنان عالیترین صفت آن بود که انسان از هیچ چیز تعجب نکند . آنان جز برای ظواهر زندگی نمی‌کردند . اما غالباً حالت غرور و گستاخی آنان سرعت برق جای خود را بیستی و زبونی میداد . در زندان مردانی نیز وجود داشتند که از لحاظ جسمانی قوی بودند ، اینان ساده بودند و کمتر خودنمایی می‌کردند . اما چیز عجیب اینست که بعضی از آنان دیوانه وار خودیستند و متظاهر بودند . این خود پسندی و لاف زنی کلاه آنانرا بیش از دیگران پس معرکه می‌گذاشت . افترا و تهمت و پرچانگی هرگز از بین نمی‌رفت : این کارها بمنزله دوزخ و ظلمت مجسم بود . با اینهمه هیچکس جرأت نمی‌کرد در برابر مقررات و آداب معمول زندان طغیان کند . آنجا بعضی خصائص وجود داشت که بسیار صریح و روشن بود و اطاعت از آن انسانرا ناراحت می‌کرد ، اما همه از آن پیروی می‌کردند . اشخاصی نزد ما می‌آمدند که تحت تأثیر خودخواهی فوق‌العاده از تمام حدود و موازین تجاوز کرده و جنایات خود را چنان مرتکب شده بودند که گویی خود مایل بانجام آن نبوده و در حال بیخودی یا مسمومیت مرتکب آن گشته‌اند . ما حتی کسانی‌را که در تمام شهر یادهدکده خود تخم وحشت

پراکنده بودند ، بزودی رام می‌کردیم . این «تازه وارد» وقتی نگاهی بدور و بر خود می‌کرد ، بزودی در می‌یافت که اینجا برای غافلگیر کردن و اسباب زحمت شدن ، مکان مناسبی نیست و بعد از مدت کوتاهی روش عمومی را فرا می‌گرفت . این روش بوضعی غریب و خاص در زندان خودنمایی می‌کرد بطوریکه هیچک از ساکنین زندان نمی‌توانست آنرا فرو گذارد . میتوان گفت که «محکوم باعمال شاقه» در زندان برای خود يك عنوان و حتی عنوانی افتخار آمیز شده بود! و کوچکترین علامت شرمساری یا پشیمانی از داشتن این عنوان در کسی ظاهر نمیشد . با اینهمه در زندان ، ظاهری آرام و فرمانبرداری رسمی مشاهده میشد و همین امر بآرامی در طرز اداره زندان منعکس می‌شد . زندانیان غالباً بی‌کدیگر می‌گفتند ، «ما جزء طرد شدگانیم ، وقتی آدم یك نباشد در آزادی زندگی کند ، باید از میان خیابان سبز رد شود و برای حاضر و غایب صف ببیند - وقتی آدم بحرف پدر و مادرش گوش ندهد ، آخرش باید از صدای طبل اطاعت کند - کسی که بلد نبود با نخ طلا برودری دوزی کند ، دیگر کاری جز سنگ کوبیدن باچکش برایش پیدا نمیشود.» تمام این حرفها زده می‌شد و غالباً بین آنان بصورت نصایح اخلاقی یا به شکل قول مشهور و ضرب المثل تکرار می‌شد اما هرگز لحن گفتار آنان جدی نبود . . . اینها چیزی جز يك همت کلمه نبود . آیا در زندان حتی يك محکوم یافت می‌شد که بزشتی کار خویش اقرار کند ؟ وقتی یکنفر غیر زندانی می‌خواست یکی از زندانیان را بمناسبت جنایاتی که مرتکب شده است سرزنش کند ، او را - طبق عادتی که روسها خیلی کم دارند - فحش می‌دهند و سیل ناسزاهای پایان ناپذیر بسوی او روانه می‌شود .

۱- خیابان سبز عبارت بود از مجازات خاصی بدین ترتیب که دو صف سرباز مسلح بچماق روبروی یکدیگر می‌ایستادند و برای کتک زدن محکوم آماده می‌شدند . آنگاه زندانی محکوم را از میان این دو صف می‌گذرانیدند و سربازان بسرعت و شدت او را می‌زدند . برای تفصیل بیشتر به فصل دوم از قسمت دوم کتاب رجوع کنید .

و چقدر این محکومین باعمال شاقه در دشنام دادن استادند! زندانیان قسمت ما با ظرافت و استادی و هنرمندی فحش میدادند. آنان دشنام دادن را بصورت يك نوع دانش در آورده بودند و کلماتی انتخاب می-کردند که ظاهرشان کمتر از معنی و مفهوم و روح کلمه توهین آمیز بود؛ و مثل سم قاتل، برنده، و قاطع بود! نزاعهای دائمی زندانیان نیز این دانش را بین آنان توسعه می داد. چون آنان را بضرپ چوب و چماق بکار وامی داشتند، تمامشان تنبل و در نتیجه فاسد و بیکره بودند. آنهایی هم که قبلاً اینطور نبودند، همینطور میشدند. چون آنان را برخلاف میل و اراده شان در آنجا گرد آورده بودند، بکلی با یکدیگر بیگانه و ناشناس می ماندند.

آنان یکدیگر می گفتند، «شیطان سه جفت کفش چوبی پاره کرده تا توانسته است ما را پهلوی همدیگر جمع کند»؛ بهمین دلیل بود که تهمت، تحریک، یاوه گوئی، حسادت و کینه از لوازم اولیه این زندگانی دوزخی بود. بعضی ازین دزدان چنان در پرگوئی ماهر بودند که هیچکس نمی توانست در وراجی و یاوه گوئی با آنان برابری کند. باز تکرار می کنم که میان آنان کسانی که بسیار آبدیده بودند، یافت می شدند. اینان دارای تهور کاملی بودند و عادت کرده بودند که پشت دیگران را در برابر خود بشعظیم و تکریم خم شده ببینند. دیگران نیز بی اراده با آنان احترام می گذاشتند؛ از آنطرف آنان نیز با آنکه بسیار دلباخته و مقید بافتخارات خود بودند، می کوشیدند که هیچکس را آزار نکنند و هرگز خود را در نزاعهای بیهوده نیندازند. آنان با شایستگی و لیاقت کامل رفتار می کردند و همواره در برابر اوامری که صادر میشد معقول و مطیع جلوه میکردند و این اطاعت از نظر رعایت اصول و از روی وجدان انجام وظیفه نبود بلکه بموجب يك قرارداد ضمنی بود که طرفین مزایای خود را متقابلاً برسمیت می شناختند. بهمین سبب بود که با آنان بسیار با احتیاط رفتار می کردند. یادم می آید که یکی از زندانیان ما که مردی بی پروا و دلیر و مانند درندگان شجاع بود، روزی برای شلاق خوردن احضار شد. فصل تابستان و وقت آسایش بود، درین هنگام رئیس مستقیم

زندانی یعنی سرگرد ، بیاسگاه که نزدیک در ورودی زندان بود آمد تا در موقع تشبیه زندانی حضور داشته باشد. این سرگرد برای زندانیان موجودی شوم بود ؛ و چنان رفتار کرده بود که زندانیان در مقابل او می لرزیدند . جدیت و سختگیری وی تا آخرین درجه بود و بقول زندانیان «خود را روی اشخاص می انداخت .» آنچه در وی بیش از هر چیز دیگر وحشتناک بود ، نگاه وی بود که مانند نگاه یوزپلنگه نفوذ می کرد و امکان نداشت که بتوان چیزی را از این نگاه تیسز و نافذ پنهان کرد . او ، حتی بی آنکه نگاه کند همه چیز را می دید . هنوز پایش را در زندان نگذاشته می دانست که در آنسوی زندان چه می گذرد . زندانیان وی را «هشت چشم» می نامیدند . اما روشی که وی انتخاب کرده بود مفت نمی ارزید ؛ زیرا عملیات شیطانی وی زندانیان را جری تر و خشمناکتر می ساخت . اگر وی بالای سر خود یک فرماندار با حسن نیت و خردمند نداشت - که گاهگاه دستورات وحشیانه او را تغییر می داد- باعث پیدایش بدبختیهای بزرگ شده بود . من نمی فهمم که او چگونه می توانست دوره خدمت خود را صحیح و سالم به پایان برساند در واقع نیز ، وی پس از آنکه بمحاکمه کشیده شد خدمت را ترک گفت .^۱ وقتی آن زندانی را صدا کردند رنگش پرید . معمولاً وی با کمال شهامت پشت خود را برای فرود آمدن تازیانه عرضه میداشت ؛ و بی آنکه یک کلمه بر زبان براند مجازات را تحمل میکرد ؛ سپس چنانکه گویی هیچ چیز اتفاق نیفتاده است ، مانند فیلسوفی که با سردی و بی اعتنائی بدبختی خود مینگرد ، از جا بر می خاست . با تمام این احوال درباب او همیشه احتیاطات لازم را رعایت می کردند . اما این بار اوحق را بجانب خود میدانست . بهمین سبب رنگش پرید و مجال آنرا یافت که پنهان از نگهبان یک چاقوی انگلیسی بسیار برنده را در آستین لباسش پنهان کند . داشتن چاقو وسایل برنده و سلاحهای سرد ممنوع بود ؛ در این کار هیچوجه شوخی نمی کردند

۱- این سرگرد نامش کریوتسوف Krivtsov بود و فرماندار شهر ژنرال دو گراو de Grave نامیده می شد .

و قضیه را یکدستی نمیگرفتند و در زندان بازرسی‌های غیر منتظر و دقیق بسیار میکردند و متخلفین نیز بیرحمانه تنبیه میشدند. اما بسیار مشکل است چیزی را که يك نفر دزد تصمیم به پنهان کردن آن گرفته است، کشف کرد؛ باوجود تمام کاوشها و بازرسیها هرگز چاقو و سایر وسایل لازم در زندان از بین نمیرفت؛ آنچه ازین وسایل کشف و ضبط میشد، بدون تردید یکی دیگر بهجایش میآمد.

تمام زندانیان با دلهه بسوی دیوار آسایشگاهها دویدند تا از شکافهای آن بیرون را ببینند. آنان میدانستند که این بار پتروف نمیخواهد پشت خود را زیر ضربات تازیانه دو تا کند و آخرین ساعت زندگانی سرگرد فرارسیده است. اما سرگرد، درست در آن دقیقه حساس و قطعی سوار درشکه شده از زندان رفت و افسردیگری را مأمور اجرای دستور کرد. زندانیان با شگفتی يك دیگر میگفتند: «خدا او را نجات داد!» در صورتیکه پتروف نیز با آرامش و بی اعتنایی تازیانهها را تحمل کرد. با رفتن سرگرد خشم وی نیز بر طرف شده بود. زندانی تا حد معینی زیر دست و فرمانبردار است، اما ازین حد نبایستی تجاوز شود. هیچ چیز جالبتر و دقیقتر از این انفجار ناگهانی خشم و عصیان و سرکشی زندانیان نیست. شخصی که چندین سال با آرامی بیرحمانه ترین مجازاتها را تحمل کرده است ناگهان برای يك چیز جزئی و پوچ، بخاطر هیچ، از جا در میروند. در چنین مواردی حتی میتوان او را دیوانه پنداشت. . . اما این مربوط بر رفتار است که با وی میکنند.

بیشتر گفتم، در سالهایی که در زندان بسر میبردم، در رفقای زندانی خود کوچکترین پشیمانی و ناراحتی وجدان ندیدم. بیشتر آنان در ضمیر خود چنین مینداشتند که درست رفتار کرده‌اند. این هم مطلبی است. محققاً خودخواهی، سرمشقها و نمونه‌های بد، خودستایی و بیشمرمی را برای ایجاد چنین حالتی در زندانیان بایدمانند عوامل درجه اول بحساب آورد. اما از طرف دیگر چه کسی میتواند

ادعا کند که در این روحهای تاریک و مطرود نفوذ کرده و آنچه‌ی را که آنان در باطن خود از تمام دنیا پنهان داشته‌اند کشف کرده است ؟ معذک ، بنظر می‌آید که من طی این سالیان دراز در قلوب آنان نشانه مبهمی از رنج و نومی‌ی یافته‌ام . اما هیچ علامت مثبتی بر این امر مشاهده نکردم . بدون تردید نباید روی عقاید سطحی و ظاهری و نا پخته در باره آنان داوری کرد ، شك نیست که فلسفه جنایت مبهم‌تر و پیچیده‌تر از آنست که فکر میکنیم . زندان و کارهای اجباری ، جنایتکار را تربیت و اصلاح نمیکند ؛ البته او را به‌اندازه کافی تنبیه میکند و اجتماع را از سوء قصدهایی که ممکنست مرتکب آن گردند مصون میدارد . زندان و کارهای شاق و طاقت فرسا چیزی جز کینه و عطف ارضای تمایلات عقب رانده‌شده و لاابالیگری و حشمتناک بوجود نمی‌آورد . از طرف دیگر من یقین دارم که روش مشهور ساختن «سلولها» جز نتیجه‌ی ظاهری و فریبنده چیزی در بر ندارد . این روش شیره حیاتی شخص را میمکد ، او را از لحاظ روانی عصبانی و ضعیف‌میسازد و هیترساند و سپس ویرا بصورت یک نمونه اصلاح و پشیمانی ، یک مجسمه مومیایی که از نظر اخلاقی خشک و یسه‌دیوانه‌است ، تحویل شما میدهد . البته ، جنایتکاری که بر ضد اجتماع طغیان کرده است بدان کینه می‌ورزد ؛ او همواره چنین می‌بندارد که حق باوی بوده و اجتماع خطا کرده است . مجازاتی که اجتماع بدو تحمیل کرده است ، باعث میشود که وی خود را مظلوم و در برابر اجتماع بسی دفاع ببیند . بالاخره میتوان با امور مختلف طوری رو برو شد و آنانرا با نظری نگریست که سبب تطهیر و بیگناه ساختن مقصر گردد . با اینهمه ، هرکس عقیده دارد که جنایاتی وجود دارد که همیشه و در همه جا ، از نخستین قرون و اعصار و از نظر تمام قوانین جرم و جنایت تلقی شده است و تا زمانیکه انسان انسان است ، بهمین نظر بدان خواهد نگریست . تنها در زندان بود که دیدم و حشمتناک‌ترین و غیرطبیعی‌ترین اعمال و عظیم‌ترین و شرم‌آورترین کارها با خنده‌ی کودکانه و شادمانی مقاومت ناپذیر نقل میشود . مخصوصاً یک نفر که پدرش را کشته بود ، هرگز از خاطره من بیرون نمیرود . وی اصلاً از

نجبا و درگذشته کارمند دولت بود و در برابر پدر شصت ساله اش مانند يك پسر و نخرج و مسرف رفتار میکرد . وضع و رفتارش بقدری خارج از قاعده و قرضهایش بقدری زیاد و متعدد شده بود که پدرش ناگزیر شد چندین بار وی را محدود کند و مورد سرزشتی و نکوهش قرار دهد . اما پدرش مالک یک خانه و يك قلعه بود و مردم فکر میکردند که مقداری پول نقد نیز دارد و پسر که برای تصاحب میراث او بسیار حریص بود ویرا بکشت ، این جنایت یکماه پس از وقوع کشف شد . جانی ، که خود دستگاه عدالت را از ناپدید شدن پدرش مطلع ساخته بود ، در تمام آن یکماه غرق در پست‌ترین و زشت‌ترین هرزگیها و خوشگذرانیها بود . سرانجام در غیبت او پلیس جنازه را در يك مجرای فاضل آب که رویش با تخته پوشیده شده بود و سراسر طول حیاط را میپیمود ، کشف کرد . جنازه لباس پوشیده و آراسته بود ، سر بریده سیاه و سفید مقتول روی تنه بجای خودش قرار داشت و قاتل يك پالتی نیز زیر سر بریده قرار داده بود . جوان اقرار نکرد ، اما از درجه و عناوین نجابت خود محروم شد و به بیست سال زندان با کار اجبای محکوم گشت . در تمام مدتی که من او را شناختم ، هیچوقت خوش خلقی و سردهاگی خود را از دست نداد . با آنکه وی هیچیک از مختصات آدمهای اهل را نداشت ، اما جلف‌ترین ، گلیج‌ترین و لا ابالی‌ترین موجود دنیا بنظر می‌آمد . من هیچوقت در او بیرحمی و سنگدلی خاصی نیافتم . زندانیان نه بخاطر ارتکاب جنایاتی که هرگز از آن گفتگویی نمیشد ، بلکه بخاطر سبکی و خودداری نداشتن او را تعقیب میکردند . گاهی ضمن گفتگو وضعی پیش می‌آمد که از پدرش سخن می‌گفت . یکبار هنگامی که با من از زورمندی و تندخوی ارثی و خانوادگی خود صحبت می‌کرد گفت : « نمونه آن بوجود آورنده من بود ، که تا پایان زندگیش هرگز از بیماری ننالید . چنین بی‌شموری و بی‌حسی حیوانی ، طبعاً غیر ممکن بنظر میرسد . این موضوع خود پدیده خاصی است . اسم اینکار را نمیتوان جنایت گذاشت ، بلکه يك نوع نقیصه انسانی ، يك خونخوارگی طبیعی و روحی است که هنوز علم موفق بدریافتن کیفیت آن نشده است . ناگفته

نماند که من نمی‌توانستم بجنایتکاری وی معتقد شوم ؛ اما همشهریان وی که کاملاً از قضیه اطلاع داشتند ، آنرا با چنان جزئیات دقیق و منجزی برایم بازگفتند که انسان ناچار بواقعی بودن آن معتقد میشد . یکبار زندانیان شنیده بودند که وی در خواب فریاد می‌زند ؛ « بگوش ، بگوش ا سرش ، سرش را ببرا »

تقریباً تمام زندانیان خواب می‌دیدند و در خواب بصدای بلند سخن می‌گفتند ؛ ضمن آن ناسزاها ، کلمات رکیک و مستهجن ، چاقو و تبریش از هر چیز بر زبانشان جاری می‌شد . بیکدیگر می‌گفتند ؛ « ما را از بین برده‌اند ، از درون ما را خرد کرده‌اند بهمین جهت شبها فریاد می‌زنیم . » کارهای اجباری برای زندانیان نه اشتغال و سرگرمی ، بلکه تکلیف و وظیفه بود . زندانیان پس از کار کردن در ساعاتی که طبق قانون مقرر شده بود ، بزندان بازمی‌گشتند . آنان از کار اجباری نفرت داشتند و بدان کینه می‌ورزیدند . زندانی محکوم با عمال شاقه بدون داشتن یک سرگرمی و اشتغال شخصی که روح و فکر خود را بدان مشغول کند ، نمیتواند در زندان تاب بیاورد . چگونه ممکنست موجوداتی که شدت مشتاق و دوستدار زندگی هستند ، از اجتماع و زندگی عادی جدا شوند و با این همه بتوانند بصورت عادی و طبیعی ، با میل و رغبت و خوی خوش زندگی کنند .

تنها تنبلی و بیکاری کافی بود که غریزه‌های بد و زشت را که پیش از آن وجود نداشت در آنان رشد و توسعه دهد . انسان بدون کار ، بدون قانون و بدون تعام چیزهایی که پخاصه متعلق بدوست ، دیگرانسان نیست و تپاه میشود و دوباره بصورت حیوانی باز می‌گردد . بهمین سبب بود که هر یک از زندانیان بسائقه خصایص طبیعی و احساس مبهم حفظ خویش حرقه‌پی برای خود برگزیده بودند . در تاپستان ، تمام اوقات روزهای دراز را کار اجباری می‌گرفت و شب‌ها بقدری کوتاه بود که برای خوابیدن نیز کفایت نمی‌کرد . اما در زمستان مقررات پیش‌بینی کرده بود که بمجرد غروب آفتاب بساید زندانیان بآسایشگاههای خویش داخل شوند . در این شبهای ملال‌خیز و پایانه ناپذیر چه می‌توان کرد ، علیرغم مقرراتی که وجود داشت ؛ هر

آسایشگاهی بصورت يك کارگاه وسیع در می آمد . گرچه کار شخصی ممنوع نبود ؛ اما از داشتن افزار کار جداً جلوگیری می کردند و بدون آن نیز هرگونه کاری غیر ممکن بود . آنوقت پنهانی مشغول کار می شدند ، و بعضی مواقع اداره زندان نیز از موضوع اطلاع داشت ولی چشم پوشی می کرد . بسیاری از زندانیان ، وقتی بزندان می آمدند ، هیچ کاری نمی دانستند اما بزودی نزد دیگران کاری می آموختند و وقتی ساعت آزادیشان فرا میرسید با دانستن يك حرفه خوب از آنجا می رفتند . آنجا کارگران چکمه دوز ، کفاش ، خیاط ، دروگر ، خریاکوب ، حکاک و مطلقاً وجود داشتند . حتی يك یهودی بنام اشعیا بومشتین^۱ وسایلی فراهم کرده بود که درعین حال جواهرسازی و جیزگری و رباخوری می کرد . هرکس تلاش می کرد که چندشاهی پول بدست آورد . سفارشهایی نیز از شهر با آنان می رسید . کسی که پول داشت ، آزادی لبخند زنان در برابرش مجسم می شد ، برای کسیکه کاملاً از آزادی محروم شده است ، بهای پول ده برابر میشود . وقتی کسی بتواند سکه های پول را در جیبش بصدا در آورد ، حتی اگر وسیله خرج کردن آنرا نیز نداشته باشد ، تاحدی تسلی می یابد . اما زندانیان همیشه و همه جا می توانستند پول خود را خرج کنند ، زیرا میوه ممنوع دو برابر لذت دارد ؛ حتی در زندان نیز زندانیان می توانستند می گساری کنند . پسر کشیدن بشدت ممنوع بود ، با این همه تمام زندانیان پسر میکشیدند . پول و توتون زندانیان را از بیماری اسکربوت^۲ و بیماری های دیگره صون می داشت ؛ و کار کردن آنان را از جنایتکاری نجات می داد . بدون ایندو ، زندانیان مانند عنکبوتهایی که در حبای از شیشه محبوس شده باشند يك دیگر را می خوردند و با این همه کار کردن و پول داشتن در زندان ممنوع بود ؛ بیشتر اوقات ناگهان شبانه بازرسی دقیقی می کردند و تمام اشیاء

1 - Isaïe Boumchtein

۲ - Scorbut یا اسقربوط بیماری است که بر اثر فقدان ویتامین «ث» ایجاد میشود . علائم مهم آن خونریزی های مختلف مخصوصاً در لثه و زیر جلد است .

ممنوعه را از زندانیان می‌گرفتند و می‌پردند و با آنکه زندانیان پول را خیلی خوب پنهان می‌کردند، گاهی بدست کاوش‌کنندگان می‌افتاد. و این یکی از دلایل عمده‌ی بی بود که زندانیان را وامی‌داشت به‌جای آنکه پول خود را نگاهدارند، هرچه زودتر آنرا صرف می‌گساری کنند و بهمین سبب بود که عرق همیشه در زندان بدست می‌آمد. پس از هر بازرسی علاوه بر توقیف و ضبط اموال زندانیان، معمولاً زندانی متخلف تنبیه سختی می‌شد. با اینهمه هر بار، بزودی جای خالی پر می‌شد، از نو چیزهایی را که لازم داشتند تهیه می‌کردند و زندگی جریان عادی خود را از سر می‌گرفت. این موضوع بهیچوجه از اداره زندان نیز پوشیده نمی‌ماند و زندانیان نیز بسهم خود، درمقابل تنبیه اولیای زندان اعتراضی نمی‌کردند. يك چنین زندگی وضع کسانی را بخاطر می‌آورد که می‌توانند از سر بالاییهای دامنه آتشفشان وزوو ۱ بالا بروند.

کسیکه حرفه‌ی نمیدانست، اشتغالات دیگری برای خود فراهم می‌آورد که گاهی سخت ابتکاری و جالب بود. مثلاً بعضی از آنان سمساری می‌کردند و چیزهایی را خرید و فروش و معاوضه می‌کردند که بیرون از زندان هرگز بفکر کسی نمی‌آید که با آن معامله‌ی کند، یا اساساً ارزشی برایش قائل شود. اما زندان همانقدر که فقیر بود، صنعتگر نیز بود. آخرین تکه پارچه‌های پارچه‌کهنه برای خود ارزش و مورد استعمال و مصرفی داشت. تیره بختی و بیچارگی برای پول ارزشی بوجود آورده بود که بکلی با ارزش خارج از زندان آن تفاوت داشت. برای يك کار عظیم و مشکل هرگز بیش از دو یا سه شاهی اجرت پرداخت نمی‌شد. بعضی از زندانیان کارشان دادن وامهای کوتاه مدت و دارای منفعت گزاف بود. زندانی و لخرج، یا کسیکه نیازمندی کامل داشت. آخرین لوازم خود را نزد چیزگر می‌برد و او درمقابل آن چند سکه مسی یا ربیعی غول‌آسا در اختیارش می‌گذاشت. اگر

۱ - Vesuve آتشفشان معروف ایتالیایی واقع در جزیره

سیسیل.

مدیون در تاریخ مقرر گروگان خود را باز خرید نمی‌کرد و از گرو در نمی‌آورد ، بی‌هیچ تأخیر و ترحمی بفروش می‌رفت. گاهی چیزگری تا آنجا رواج می‌یافت که حتی چیزهاییکه در بازرسی ضبط می‌شد ، مانند پیراهن نشان‌دار ، چکمه و چیزهای دیگری که اداره زندان می‌توانست هر لحظه آنها را بخواهد ، بگرو می‌رفت . اما در چنین مواقع ، گاهی کار وضع دیگری بخود می‌گیرد که کاملاً هم نا منتظر نیست. وام گیرنده پس از دریافت پول یکی از استواران را که سهل‌الوصول‌ترین رهبران زندان هستند می‌یافت و بگرو رفتن اموال دولتی را بدو اعلام می‌کرد. آنوقت استوار نیزحتی بدون مطلع ساختن اداره زندان آنرا از چیزگر باز می‌گرفت . چیز جالب توجه این است که هرگز برسر این موضوع نزاعی تولید نشده است. چیزگر ، آرام و خاموش چیزی را که اعلام شده است پس می‌دهدو حالتی دارد که گویی انتظار چنین امری را می‌کشیده است! و شاید در ضمیر خویش اقرار می‌کرد که اگر وی نیز بجای مدیون بود همین کار را انجام می‌داد . اگر هم پس از این حادثه صلاح می‌دانست که فحش بدهد، از روی کینه قلبی نبوده ، بلکه برای خنک شدن دل خود فحش می‌داد .

معمولاً زندانیان بوضعی وحشتناک از یکدیگر دزدی می‌کنند. تقریباً تمام زندانیان صندوقچه کوچکی داشتند که مجهز بیک قفل بود و اموال دولتی زندان را که به آنان تحویل داده شده بود در آن نگاهداری می‌کردند . با آنکه داشتن این صندوقچه‌ها مجاز بود ولی هیچگونه تأمینی بوجود نمی‌آورد. خیلی زود می‌توان تصور کرد که چه دزدان هنرمندی در چنین جایی گرد آمده‌اند ! يك زندانی که صادقانه بمن اظهار وفاداری و محبت می‌کرد (این را باکمال سادگی می‌گویم) کتاب مقدس مرا ، که تنها چیزی بود که مالکیت آن در زندان مجاز بود ، از من دزدید و همان روز بدزدی خود اعتراف کرد. البته این اعتراف نه از جهت پشیمانی بود ، بلکه چون دید خیلی دنبال آن می‌گردم رحمش آمد و بدزدی خود اقرار کرد. بعضی زندانیان پیشه عرق فروشی را برمیگزیدند و بزودی پولدار می‌شدند. من یکروز درباره این پیشه خاص و جالب توجه گفتگو خواهم کرد.

داستان بوسکی

چون در زندان کسانی داشتیم که بجرم قاچاق محکوم شده بودند، بنابراین جای تعجب نیست اگر علیرغم تمام کاوشها و نظارت‌هاییکه می‌شد، بازهم عرق در زندان راه یابد، قاچاق جنایت خاصیت و کسی بمنفعت آن یابند نیست زیرا منفعت در این درعمل درجه دوم اهمیت قرار دارد. قاچاقچی روی علاقه و میل طبیعی باین کار دست می‌زند و در کار خود نوعی جنبه شاعرانه دارد. او همه چیز خود را بخطر می‌افکند، با مخاطرات عظیم روبرو می‌شود، حیل‌گری می‌کند، طرح می‌ریزد و خود را از زحمت‌رهایی می‌دهد؛ گاهی هم مثل اینست که کارهایش بدو الهام می‌شود. این شیفتگی و علاقه‌مندی مانند علاقه بقماربازی بسیار شدید است. من یک زندانی را می‌شناختم که اندامی درشت و غول‌آسا داشت، ولی بقدری خوشخوی و آرام و مطیع بود که آمدن وی در این مکان مانند معمای جلوه می‌کرد. وی در تمام مدت زندانش هرگز با کسی نزاع نکرد. اما او که اصلاً از مردم مرز غربی روسیه بود، بجرم قاچاق بزندان افتاده بود و آنجا نیز نمیتوانست از وارد کردن عرق بزندان خودداری کند. چه مجازات‌هاییکه بسرای اینکار تحمل کرده بود و چه ترس شدیدی از شلاق خوردن داشت، با اینهمه علیرغم سود ناچیزی که از این کار داشت بدان ادامه می‌داد، زیرا فقط مقاطع کم‌کار و صاحب سرمایه از اینکار پولدار می‌شد. این بیچاره فقط هنر را برای هنر دوست می‌داشت. بعد از آنکه او را شلاق می‌زدند مانند پیرزنان زنجمره می‌کرد و قسم‌های غلاظ و شداد می‌خورد که دیگر اینکار را نکنند. گاهی نیز یکماه تمام توبه خود را نمی‌شکست، بعد دوباره شروع بکار می‌کرد... بواسطه وجود چنین افرادی بود که عرق در زندان نایاب نمی‌شد.

زندانیان یکنوع در آمد دیگر نیز داشتند که گرچه آنان را بی‌نیاز نمی‌کرد، اما نامنظم و بی‌فایده نیز نبود. می‌خواهم از صدقه گفتگو کنم. طبقات بالای اجتماع ما بهیچوجه مانند سایر طبقات یعنی بازرگانان و پیشه‌وران و افرادی بفرنگ‌نگاهداری بدبخت‌ها نیستند.

۱- مردم روسیه محکومین باعمال شاقه و تبعیدشدگان را «بدبخت»

می‌نامیدند.

صدقات دائماً و بطور منظم بصورت نان یا نان هلالی و نذرة بصورت پول خرد بزندانیان می رسید. در بسیاری جاها زندانیان و خاصه متهمین که وضعشان دشوارتر از محکومین است، اگر صدقه بآنان داده نشود زندگیشان بسیار دشوار میگردد. صدقات طبق مقررات مذهبی بین زندانیان تقسیم می شود. اگر هم آنقدر کم باشد که به همه نرسد، نانهای هلالی بقسمتهای متساوی و گاهی به شش قسمت نیز تقسیم می شود، اما بهر زندانی يك قسمت داده می شود.

من نخستین صدقه یی را که دریافت کردم بخوبی بخاطر دارم. کمی پس از آمدنم بزندان بود. یکروز بتهایی با يك مراقب از کار اجباری صبحگاهی باز میگشتم. جلو من يك مادر بادخترش که دهسال داشت و مانند فرشتگان زیبا بود، می رفتند. من آنان را پیش از این هم دیده بودم. مادر، زن سر باز جوانی بود که پس از محکوم شدن در دادگاه صحرائی در ساختمان بیمارستان زندانیان که من هم مدتی در آن تحت معالجه بودم، درگذشته بود؛ مادر و دختر گریان و اشک در ریزان برای وداع با او می رفتند. دخترك وقتی مرا دید سرخ شد و آهسته چند کلمه بمادرش گفت؛ او نیز فوراً ایستاد، دست در سید خود کرد. يك سکه ربع کوچکی بیرون آورد و بدختر داد. دخترك بسوی من دوید... پول را در دست من گذاشت و فریاد زد:

« بیا بدیخت، این پول جزئی را در راه حضرت مسیح بگیر.»

پول را گرفتم؛ دخترك راضی و خشنود بمادرش پیوست. من

سدتی دراز این سکه ناچیز را نگاه داشتم.

نخستین تأثرات

ماه نخست و بطور کلی آغاز زندگانی من در زندان ، کاملاً در خاطر من مجسم است تا آنجا که سالهای بعد، جز خاطرایی هیچم در ذهنم باقی نگذاشته است. حتی بعضی از این خاطرات از بین رفته و از لوح خاطر زدوده شده و از آن جز يك تصور سنگین و یکنواختی و ملالت بجا نمانده است. و این امر يك امر بسیار طبیعی و عادیست .

وقتی باین زندگانی وارد شدم ، بخاطر دارم نخستین چیزی که توجه مرا بخود معطوف داشت این بود که هیچ چیز خارق العاده یا بهتر بگویم ، هیچ چیز نامنتظری در آن نیافتم. گویی تمام این چیزها ، هنگامی که در راه سیبری بودم و می کوشیدم چیزهایی را که در انتظار منست حدس بزنم ، از ذهنم گذشته است. اما بزودی پرتگاهی از امور غیر منتظر و غافلگیر کننده و عظیم ، در هرگام بر سر راعم آمد و مرا بتأمل واداشت. پس از آنکه مدت نسبتاً درازی در زندان زیستم ، تازه چیزهای غیر قابل پیش بینی این نوع زندگی را دریافتم و از آن گرفتار شگفتی شدم . باید اعتراف کنم که این شگفتی در تمام مدت زندان با من همراه بود ، و هرگز نتوانستم خود را با این نوع زندگانی وفق دهم .

وقتی بزندان وارد شدم ، نخستین حالتیکه بمن دست داد ترس

۱- امروز در زبان فارسی تأثر را بمعنی خاصتر از معنی لنوی آن، یعنی اندوهگین شدن، استعمال می کنند. اما تأثر بمعنی مطلق اثر پذیرفتن است، خواه آن اثر ایجاد شادمانی کند و خواه ایجاد اندوه. مراد ما در استعمال این کلمه همان معنای عام است و آن را در مقابل کلمه *imperssion* بکار برده ایم .

و وحشت بود، وبا اینهمه - چیز عجیبی است! - زندگی بیش از آنکه طی مسافرت خود در بارۀ آن می‌اندیشیدم بنظرم سهل و آسان آمد. زندانیان با آنکه زنجیرهای آهنین در پای داشتند، آزادانه می‌رفتند و می‌آمدند، دشنام می‌دادند، آواز می‌خواندند، برای خود کار می‌کردند، پیپ می‌کشیدند؛ و حتی بعضی از آنان - که عده‌شان بسیار کم بود - عرق می‌خوردند و بعضی دیگر شبها با ورق قمار می‌کردند؛ اما کار اجباری از آن «کارهای اجباری» که تصور می‌کردند، بنظرم بسیار کم زحمت‌تر آمد، پس از مدت نسبتاً طولبی خاصیت واقعی این نوع کار را دریافتم و دانستم که زحمت کار اجباری نه از جهت دشواری و طولانی بودن آنست بلکه از آن جهت است که این نوع کارها تحمیلی و زورکی است و زیر ضربات چماق و چوب دستی بانجام می‌رسد.

پیشک دهقانان ما خیلی بیشتر از محکومین باعمال شاقه کار می‌کنند. گاهگاه، خاصه در تابستان، دهقانان ناچار می‌شوند شبها را نیز کار می‌کنند، اما آنان برای خود و بحساب خود کار می‌کنند و بهمین سبب است که خیلی کمتر از یک نفر محکوم باعمال شاقه خسته می‌شوند و کوفتگی آنان با اینان قابل مقایسه نیست، زیرا محکوم باعمال شاقه کاری را که بدو دستور داده شده است انجام می‌دهد بی آنکه کوچکترین بهره‌یی برای وی دربر داشته باشد.

یکبار این فکر در من بوجود آمد که اگر بخواهند مردی را نابود و خرد کنند و او را چنان بمجازات برسانند که سنگدل‌ترین و متهورترین راهرنان نیز در برابر آن از ترس بلرزه افتد، کافی است که کاری کاملاً پوچ و مطلقاً بیفایده بدو واگذار کنند. درست است که کارهای اجباری فعلی کوچکترین نفعی برای زندانی و محکوم ندارد، اما در حین حال پوچ و بی‌معنی نیست. زندانی محکوم باعمال شاقه خشت می‌زند، گود بر می‌دارد، گچ می‌کوبد، ساختمانها را سفید می‌کند، در آن کارها نوعی فکر وجود دارد و هدفی در آن هست. گاهی نیز توجه زندانی بکارش جلب می‌شود و می‌کوشد تا آن را بهتر و ماهرانه‌تر انجام دهد. اما اگر مثلاً او را وادارند که آب چلیکی را در چلیک دیگر بریزد و دوباره همان آب را بچلیک اول برگرداند، یا شن بکوبد، یا توده‌یی

خاک را از جایی بجای دیگر ببرد و دوباره از آنجا بجای اول بازگرداند، تصور می‌کنم که پس از چند روز خفه خواهد شد، یا مرتکب هزار کار خلاف دیگر خواهد گشت تا مستحق مرگ شود و از این تنزل و از چنین شرمساری و چنین شکنجه‌یی بگریزد. وانگهی، این نوع مجازات بزودی جنبه شکنجه و انتقام بخود خواهد گرفت و معنی مجازات را از دست خواهد داد زیرا از هدفی که برای کیفر در نظر گرفته شده است تجاوز خواهد کرد. ۱ با اینهمه در هر نوع کفری، مقداری شکنجه و پوچی و تحقیر و توهین وجود دارد و همین امر است که کارهای اجباری را بسیار پرزحمت‌تر از کارهای دیگر می‌سازد.

بعلاوه، چون من درمآه دسامبر بزندان آمده بودم، در آغاز کار هیچ بفکر کارهای اجباری تابستان نبودم که خستگی آن پنج

۱- وقتی بتاریخ مجازاتها و قوانین جزایی مراجعه کنیم، این نکته کاملاً روشن می‌شود که مجازاتها در آغاز کار جنبه انتقامی داشته و مجازات کنندگان با کیفر دادن بمجرم، حس انتقامجویی خود را ارضاء می‌کرده‌اند و مثلاً قاتل پدر یا یکی از کسان خود را، بقصد انتقام قصاص می‌کرده و بقتل میرسانیده‌اند. پس از آن مجازات فلسفه دیگری یافت، قوانین مجازاتی برای آن تنظیم می‌شد که مایه عبرت مجرمین و دیگر مردم گردد. بدین ترتیب جنبه انتقامی مجازات از میان رفت و به جای آن جنبه ترسانیدن و ایجاد رعب از ارتکاب جرم بخود گرفت و فلسفه مجازات از صورت فردی یعنی انتقام جستن مجنی علیه بسوی جنبه اجتماعی یعنی مصون داشتن افراد اجتماع از ارتکاب امور ممنوعه گرایش یافت. پس از مدتی علمای جرم‌شناسی و فلاسفه‌یی که در حقوق جزا کار می‌کردند، این جنبه فلسفی مجازات را نیز رد کردند و معتقد شدند که مجازات باید جنبه تربیتی داشته باشد و بمنظور اصلاح اخلاق مجرم و برگردانیدن وی از انحراف اعمال شود. سخن نویسنده درین مورد ناظر بهمین معنی است که اگر مجازات بصورت شکنجه درآید از مقصد اصلی و فلسفه نهایی مجازات منحرف خواهد شد.

برابر کار زمستانی است. در زمستان در میدان قلعه‌یی که زندان در آن واقع شده بود کار بسیار کم بود. زندانیان بکرانه رود ایرتیش^۱ رفته قایقهای فرسوده را می‌شکستند و برای کارهای خود مصرف می‌کردند، برقیهایرا که بر اثر کولاک و گرد باد روی ساختمانها توده شده بود می‌رویدند، هر من سفید می‌تراشیدند، و از این قبیل کارها می‌کردند... چون روزها کوتاه بود، کار اجباری نیز بزودی پایان می‌یافت و تمام افراد خیلی زود بزندان باز می‌گشتند و آنجا نیز بجز کار شخصی، که خود را بدان مشغول می‌کردند، کار دیگری نداشتند. اما فقط يك ثلث از زندانیان بودند که بچنین کارهایی سرگرم می‌شدند؛ دیگران تن بکار نمی‌دادند، در تمام آب‌پاشگاهها پرسه می‌زدند، بیکدیگر درشتام می‌دادند، پرحرفی می‌کردند، و اگر کمی پول در دست و بالشان بود مست می‌کردند، شبها هم با ورق قمار می‌کردند و تا پیراهن تنشان را در قمار می‌باختند؛ و تمام این کارها برای دفع ملال، برای چیران بیکاری و گذرانیدن وقت بود. بعدها دریافتیم که زندانیان علاوه بر محرومیت از آزادی و انجام کار اجباری، يك مجازات دردناکتر را نیز تحمل می‌کنند و آن همزیستی اجباری است. بدون تردید زندگی در اجتماع نیز چنین اجباری را در بردارد، اما گاهی کسانی بزندان می‌آیند که نمی‌خواهند با کسی رفت و آمد داشته باشند و من اطمینان دارم که زندانیان، آگاهانه یا ناآگاهانه از این شلوغی و درهم ریختگی رنج می‌برند.

غذای زندان نیز بنظر من "نسبۀ مناسب آمد". زندانیان بمن اطمینان می‌دادند که چنین غذایی در بنگاههای انضباطی روسیه اروپا بزندانیان داده نمی‌شود؛^۲ من نمی‌توانم این مطلب را تأیید کنم زیرا

۱ - Irtych رودخانه‌یی است در سیبری که پس از پیمودن ۳۷۱۲ کیلومتر راه برودخانه معروف اوپی می‌پیوندد و بصورت یکی از شعب آن درمی‌آید. رود اوپی نیز باقیانوس منجمد شمالی می‌ریزد.
 ۲ - بنگاههای انضباطی مدنی عبارت از موسساتی است که در سال ۱۸۲۵ میلادی از روی بنگاههای انضباطی نظامی تأسیس شد.

هرگز در آنجاها بسر نبردند. علاوه بر این ، بسیاری از زندانیان وسیله آن را داشتند که غذای مطابق میل خود تهیه کنند. زمستان‌ها گوشت هر لیوری دو و تابستان‌ها سه کوپک فروخته می‌شد. کسانی که پول داشتند می‌توانستند آنرا تهیه کنند. با اینهمه بیشتر زندانیان همان جیره معمولی خویش را می‌خوردند. وقتی زندانیان شخصاً غذای خود را تهیه می‌کردند ، چیزی جز نان با نان داده نمی‌شد و در صورتیکه جیره يك آسایشگاه یکجا داده می‌شد، بسیار موجب رضایت آنان بود. تقسیم جیره بصورت فردی مایه وحشت آنان می‌شد زیرا يك ثلث آنان گرسنه می‌ماندند ، در صورتیکه اگر جیره نان یکجا و يك کاسه داده می‌شد همه را سیر می‌کرد. نانهای ما حتی در شهر هم بخوبی مشهور بود. در شهر مرغوبیت نان ما را بعلمت درست و خوب بنا شدن تنور می‌دانستند. اما سوپ برعکس بود ، سوپ معمولی کلم ترشی که بما می‌دادند چندان شهرتی نداشت. آنرا در يك ظرف بزرگ می‌پختند و کمی آرد بدان می‌زدند. اما همچنان زلال و روشن و آبکی بود، و مخصوصاً روزهاییکه زندانیان سرکار می‌رفتند نیمی از شکمشان را خالی می‌گذاشت. چیزی که بیش از هر چیز در من باعث زدگی و بی‌میلی نسبت باین سوپ می‌شد، تعداد فراوان سوسکهایی بود که در

— افرادی را که بجرم ارتکاب جرائم نمیهٔ سبک محکوم به تبعید شده بودند، و نیز افراد طبقات ممتاز را — حتی اگر مرتکب جرائم سنگین نیز می‌شدند — بدانجا می‌فرستادند. زندانیان تحت حاکمیت مقررات نظامی بکارهای عمومی مختلف (مانند سنگفرش کردن خیابان‌ها ، کندن محاری آب، تعمیر پلها و غیره...) گماشته می‌شدند بی آنکه ازین بابت پاداشی دریافت دارند.

طبق مقرراتی که در سال ۱۸۴۵ معمول شد محکوم شدن بحبس در بنگاههای انضباطی بصورت یکی از شدیدترین اقدامات قهریه برای افرادی که بمجازات‌های بدنی محکوم شده بودند در آمد و اگر محکوم از افراد طبقات ممتاز بود ، بموازات این محکومیت بسیری نیز تبعید می‌شد.

آن شنا می‌کرد، اما زندانیان، توجهی بدان نداشتند.

سه روز اول ورود بزندان را سرکار نرفتم. اجازه می‌دادند کسانی که از راه رسیده‌اند، سه روز برای رفع خستگی مسافرت آسایش کنند. با اینهمه روز بعد از رسیدن مرا اززندان بیرون بردند تا قیدهای آهنین دیگری بپایم بگذارند. قیدهای من با مال زندانیان متحدالشکل نبود، حلقه‌های آن بقول زندانیان «کم صدا می‌کرد» و روی لباس بسته می‌شد. قیدی که برای زندانیانی که سرکار می‌رفتند تهیه شده بود، از حلقه‌های متمدن ساخته نشده بود، بلکه عبارت بود از چهار میلهٔ آهنین بقطرانگشت انسانی که بوسیلهٔ سه حلقه بیکدیگر اتصال می‌یافت. این قید را زیر شلوار پیا می‌گذاشتند و بحلقهٔ وسطی آن تسمه‌یی متصل بود که بکمربندی که روی پیراهن بسته شده بود می‌پیوست.

نخستین بامدادی را که در زندان از خواب برخاستم بیاد می‌آورم. در پاسگاه زندان، نزدیک در بزرگ، طبل آهننگ بیدارباش را نواخت و ده دقیقه بعد افسر نگهبان گارد در آسایشگاهها را باز کرد. زندانیان از خواب برخاستند. زندانیانی که از سرما مثل بید می‌لرزیدند در پرتو لیزان و رنگ پریده شمعی از جا برخاستند. بیشتر آنان عبوس و ترش‌روی بودند و اوقاتشان تلخ بود. خمیازه می‌کشیدند، دهن‌دره می‌کردند و پیشانی‌داغدارشان را برچین می‌ساختند. بعضی علامت صلیب روی سینه رسم می‌کردند و برخی بیکدیگر متلک می‌گفتند. هوا بوضعی نفرت‌انگیز سنگین و خفه بود. وقتی در را باز کردند هوای سرد زمستان با آسایشگاه هجوم آورد و مانند گردبادی هوای گرم و بخار آسایشگاه را باخود برد. زندانیان دور سطلهای آب گرد آمدند. هرکس بنوبه خود جلو سطل می‌آمد، کمی آب دردهانش می‌کرد و دست و صورتش را تر می‌کرد. این آب را «نظافت‌چی» شب تهیه می‌کرد. زندانی را که از طرف دیگران برای نظافت آسایشگاهها انتخاب شده بود، «نظافت‌چی» می‌نامیدند. وی ازکار اجباری معاف بود و فقط آسایشگاه را تمیز می‌کرد، و کف آسایشگاه و در آنرا می‌

شست، طشت چوبی را می آورد و می برد، و دوسطلی را که وجود داشت از آب پر می کرد تا صبحها بمصرف دست و رو شستن و روزها بمصرف نوشیدن برسد.

یک زندانی بلند قد و سیاه چهره و ترش رو که برجستگیهای عجیبی روی سر تراشیده اش دیده می شد، غرغر کنان بزندان کوتاه قد چاق و خپله یی که صورتی سرخ و بشاش داشت گفت:

«هنوز نمیخای لونه شاغالو بکنی، مرتیکه نفهم!»

«چی چی و قوق می کنی؟ مگه اینجا رو اجاره کردی؟ خودت لونه شاغالو بکن، مث کاروونسرا خرابه میمونه، بچه ها، نگاه کنی چه عروتیزی راه انداخته!»

این حرف اثر خودش را بخشید. زندانیان شلیک خنده را سردادند. و این درست همان چیزی بود که زندانی سرخ رو و بشاش می خواست زیرا وی در آسایشگاه بصورت دلگش و مسخره زندانیان در آمده بود. زندانی بلند قد، او را با تحقیری عمیق و رانداز کرد و زیر لب لندید.

«مرتیکه گاو! بنظرم از نون سفید اینجا شکمت این جور گوشت نو بالا آورده! لابد شب عید نونل دوازده تا بچه خوکت را می زایی، نیس؟»

زندانی سرخ رو که از کوره در رفته بود ناگهان فریاد زد:

«بنظرم تو خودتو پرنده حساب می کنی؟»

«همینطور هم هست، من پرندم!»

«بگو بینم چه مرغی هستی!»

«اون دیگه بتو مربوط نیس.»

«نه، مربوط نیس، اما بگو بینم چه جور مرغی هستی؟»

هر دو نفر می خواستند با نگاه یکدیگر را بخورند. زندانی سرخ رو، چنانکه گویی آماده برای دست بگریبان شدنست، مشت های خود را گره کرده و منتظر پاسخ ایستاده بود. اطمینان داشت که این دو نفر با هم کتک کاری خواهند کرد؛ این منظره که برای من تازگی داشت، حس کنجکاویم را تحریک کرد. بعدها دریافتم که این قبیل

صحنه‌ها ، که کاملاً خالی ازسوه نیت است ، برای تفریح و سرگرمی زندانیان بازی می‌شود. در این قبیل موارد طرفین هرگز از حدود الفاظ خارج نمی‌شوند . این مشاجره وضعی خاص داشت و شمه‌یی از آداب و رسوم جاری میان زندانیان را برایم روشن کرد .

زندانی بلند قد آرام و با شکوه ایستاده بود. احساس می‌کرد که تمام چشمها باو دوخته شده است. یاسخی که می‌داد باعث بی‌آبرویی یا افتخار وی میشد . لازم بود که دریاخ خود دقت کند و نشان بدهد که درست و حسابی پرنده است . زیرچشمی نگاهی که تحقیر بی‌پایان از آن می‌بارید، بعریف خود افکنند ، او را از سرشانه‌اش می‌نگریست ، چنانکه گویی حشره‌یی پیش نیست . سپس آرام و با لحنی معنی‌دار گفت :

« من خاقان ؟ هم ؟ »

صدای قهقهه خنده شدید زندانیان بلند شده و این خنده برتری او را تأیید کرد .

زندانی سرخ رو که خود را شکست خورده و مغلوب می‌دید و بمنتهی درجه خشمگینی رسیده بود نعره کشید ،

« تو چیز کثیفی هستی ! همین ! »

در این لحظه که کار بجای باریک کشیده شده و نزاع می‌خواست صورت جدی بحدود بگیرد ، زندانیان جلو پر حرفی هر دو پهلوان پنبه را گرفتند .

تمام زندانیان فریاد زدند :

« چه خبر تونه ؟ »

۱ - پرنده‌یی بدین نام وجود ندارد . بعضی از ملل شرق کلمه خاقان را بمعنی شاهزاده و شاه و رئیس قبیله بکار می‌برند و بعضی از اقوام ساکن سبیری روپاء را خاقان می‌نامند . اما در نظر زندانیی که فقط این کلمه بگوشش خورده و معنی آنرا نفهمیده است ، طبعاً با شنیدن آن يك موجود خارق‌العاده ، يك پرنده تیزبال و دور پرواز و عجیب و غریب مجسم می‌شود .

یک نفر از گوشه‌یی داد زد ،
 «بهرت بود که عوض شوخی زبونی بامشت حساب همدیگه رو
 می‌رسیدین!»

یکی دیگر پاسخ داد ،
 «هیچ مانعی نداره ا آدمو اینجا نمیارن که بادش بززن . ما
 همه مون آدمای گردن کلفت و قرصی هستیم . تا آدم په تنه با هفت نفر
 طرف نشه اینجا نمیارنش!»

«آره ، اما اون دوتا که خیلی پیزری بودن . یکی اینجاس که
 واسه نیم کیلو نون اینجا آوردنش ، یکی دیگه هم هس که کوزه‌های
 شیرو می‌زدید . آخرش شیر یغزنی رو خورد و واسه همین اینجا تسمه از
 پشتش کشیدن .»

ناگاه زندانی علیل و از کار افتاده‌یی که وظیفه ناظر و مراقب
 را انجام می‌داد و یک گوشه در رختخواب دولتی می‌خوابید فریاد زد ،
 «بسه دیگه!»

«بچه‌آب بیارین! عاجزی از خواب پا شد! سلام و علیکم داش ،
 عاجزی پشروویچ!»
 مرد عاجز دستش را در آستین کت فرو برده غرغر کنان
 گفت ،

« من ، داش تو! ما که هنوز با هم دوا نخوردیم و مست
 نکردیم .»

زندانیان برای حاضر و غایب آماده می‌شدند . هوا داشت روشن
 می‌شد . محکومین بسوی آشپزخانه هجوم می‌آوردند . آنان برای رفتن
 پسر کار کاملاً آماده شده بودند ، کت دو رنگ خود را پوشیده ، کمر
 را بسته و کلاه دو رنگ را بر سر گذاشته بودند و در برابر یکی از
 آشپزها که مشغول بریدن نان بود بانتظار ایستاده بودند . این آشپزان
 که از میان سایر رفقای خود برای هر آشپزخانه‌یی دونفر ، انتخاب شده
 بودند حق نگاهداری یک کارد منحصر بفرد را داشتند که برای بریدن

نان و گوشت بکار می‌رفت . بعضی زندانیان يك فنجان کواس^۱ جلو خود گذاشته نان خود را در آن خرد و ترید می‌کردند و بعد آنرا می‌خوردند . هیاو و جنجال زندانیان غیر قابل تحمل بود و با اینهمه عده‌یی در گوشه و کنار ، با آرامی وبدون سروصدا با یکدیگر گفتگو می‌کردند .

پس جوانی از راه رسیده نزد یکی از رفقای خود که بی‌دندان و بد خو بود نشست و گفت :

«بابا آنتونیچ^۱ سلام علیکم، خدا اشها بده!»

زندانی نگاه خود را بسوی او پرتگرداند وهمچنانکه نان را میان دهان و لثه‌هایش سق مال می‌کرد جواب داد :

«اگه نمیخای کلا سرم بذاری سلام علیکم!»

«بابا آنتونیچ اگه حقیقتشو بخای خیال می‌کردم تو مردی!»

«هنوز که نمردم؛ تو اول راشو بمن نشون بده!»

من پهلوی آنان نشستم . طرف راست من دو زندانی با قیافه‌هایی آرام و متین نشسته صحبت می‌کردند و هر يك از آنان می-کوشید لیاقت و شایستگی خود را برخ دیگری بکشد . یکی از آنان می‌گفت :

«من نتو قول می‌دم که از من نمی‌دزدن. اما من بهمین زودبها

اونا رو می‌دزدم.»

«می‌دونی که دخالت کردن تو کار منم خوب نیس برای اینکه

آدمو حسابی داغ می‌کنه .»

«خوب، آخرش چی؟ اونوقت تو مت ما نیسی؟ یه خورده

خودتو آروم کن . ما همه‌مون زندونی هیم ... هیچ چی غیر ازین

نیسیم ... اون زنیکه کلی تو رو می‌غلطونه و آخرش هم نمیگه دست

۱ - Kvass مشروبی است که از تخمیر نان وجو سبز شده بدست می‌آید و در روسیه بسیار معمول است و در واقع یکی از مشروبات خاص این سرزمین است .

۲ - Antonitch

درد نکنه . آره جونم منو هم همین جور، این چار شاهی که داشتم تیغ زد . روز دیگه پیداش می شه . نمیدونم باهش کجا بچیم ؟ من گفتم بریم خونه فدکا ! میرغضب ؛ بیرون شهر خونه داره ، همون خونه‌یی که تازه از سلیمون خرید . سلیمون همون جهود کچلی که خفه شد .

«می‌دونم . سه سال پیش همین جا عرق فروشی می‌کرد . بهش می‌گفتن گریشکا ؟ عرق فروش یه چشی . می‌دونم .»

«نه ، نمیدونی . عرق فروش یه چشی یکی دیگه بود.»

«چی چی یکی دیگه بود؟ یرت وپلا می‌گی پسر . هرچن تا شاهد که بخای می‌تونم واست بیارم.»

«بیار بینما تو از کجا اومدی؟ شاید نمیدونی من کیم ؟»

«کی هستی؟ من چن دفعه تاحالا تو رو زدم ، اما بروی خودم نیاوردم . هر گی می‌خای باش!»

«تو، تو منو زدی؟ اونیکه منو بتونه بزنه هنوز دنیا نیومده، می‌فهمی؟ اونیکه منو زد الان زیر خاکه !»

«اوه ! برو بابا، بدبخت بیچاره طاعون زده .»

«خوره هیکلتو بخوره!»

«برو بده یه تریک سرتو ببره!»

وباران فحش و دشنام باریدن گرفت.

زندانیان دور و بر آنان جمع شده بودند و فریاد می‌زدند،

«سه ! سه ! چه بهم‌دیگه پریدین ! اینا که نمیتونن بیرون زندگی کنن، حالا اومدن اینجا نون گندم حسابی گیر شون اومده این جور می‌کنن . سه ! دیگه !»

بزودی آندو را از یکدیگر جدا کردند . فحش و دشنام و

مشاجره لفظی، هر قدر در زندان اتفاق بیفتد مانمی ندارد. زیرا وسیله سرگرمی تمام زندانیانست . اما کتک‌کاری جز در موارد استثنایی و

نادر صورت نمی‌گیرد. زیرا ممکن است خبر قضیه پسرگرد رئیس زندان برسد و درینصورت وی خود شخصاً بتحقیق درباب قضیه خواهد پرداخت و تحقیق یعنی ناراحتی عمومی و چیزی که باید از آن پرهیز کرد. بعلاوه دشمنان بیشتر برای تفریح و سرگرمی، وبخاطر هنر دوستی بیکدیگر دشنام می‌دهند. بیشتر اوقات نیز خشمگین می‌شوند و کار نزاع لفظی و گفت و شنید بجاهای باریک می‌کشد و انسان فکر می‌کند هم اکنون بایکدیگر گلاویز می‌شوند؛ اما چیزی نیست، بعضی آنکه خشم آنان بعد معینی رسید از یکدیگر جدا می‌شوند. درآغاز کار، تمام این حوادث، باعث شگفتی فوق‌الماده من می‌شد. من عمداً نمونه‌یی از گفتگوهای معمولی زندانیان را اینجا می‌آورم. من هرگز نمی‌فهمیدم که ممکن است دو نفر برای لغت بردن بیکدیگر دشنام بدهند و ازینکار احساس خوشی و حظ و انبساط کنند، البته در این میان نمی‌بایست دخالت مؤثر حس خودخواهی را نیز ندیده گرفت. کارشناس فحش و دشنام نیز برای خود ارزشی کسب می‌کرد و دست کم این بود که زندانیان او را مانند یک هنرپیشه می‌ستودند.

از همان شب اول متوجه شدم که بمن چپ‌چپ نگاه می‌کنند و حتی چند نگاه شوم و مظنون نیز بمن دوخته شد ضمناً بعضی زندانیان نیز که فکر می‌کردند پولی در اختیار دارم، اطراف من گردش می‌کردند. آنان بزودی خدمت و کمک خود را بمن عرضه کردند و بمن آموختند که با زنجیرهای جدید چگونه سر کنم و یک صندوقچه چفت دار با قفل. چون مرا پولدار سراغ کردند. بمن فروختند که ائانه مجاز خود را با مختصری لباس زیر که با خود آورده بودم در آن بکنارم. اما فردای همان روز، تمام آنها را از من دزدیدند و پولش را صرف می‌کاری کردند. یکی از همین کسانی که اموال مرا دزدیده بود، بعدها وجودش برای من بسیار گرانبها شد، اما هر وقت فرصت مناسبی بدستش می‌افتاد همچنان چیزهای مرا کش می‌رفت. وی این عمل زشت را بدون کوچکترین احساس خجالت و حتی شاید بدون توجه - مانند کسیکه بوظیفه خود عمل میکند - انجام میداد؛ منم هرگز

نمی‌توانستم از این کار وی کینه‌ی بدلی گیرم .

این زندانیان مهربان و خدمتگزار ضمن دیگر چیزها بمن آموختند که میتوان در زندان برای خود جای تهیه کرد . بنابراین لازم بود که بفکر خرید يك قوری باشم ؛ آنان پیش از آنکه من بتوانم قوری تهیه کنم و بخرم يك قوری اجاره‌ی برایم تهیه کردند . علاوه یکی از آشپزها را بمن نشان دادند که حاضر بود با گرفتن ماهی سی کویک ، در صورتی که بخواهم خود غذا تهیه کنم ، برایم غذا ببزد ... از نخستین لحظه چنان که انتظار میرفت ، از من پول قرض کردند و در همان روز اول هر يك از آنان دو یا سه بار برای وام گرفتن نزد من آمدند .

در زندان هکسانیکه از طبقه نجبا بوده‌اند ، بسیار بدبین هستند . اگرچه این زندانیان نجیبزاده نیز از حقوق مدنی و اجتماعی خود محروم شده‌اند و از این نظر با دیگر زندانیان مساوی هستند ولی زندانیان هرگز چشم رفیق به آنان نمی‌نگرند . البته هیچ نوع قضاوت قبلی در این مورد دخالت ندارد و این یک نوع عقیده غریزی و فطری است . ما در نظر ایشان همچنان نجیبزاده بودیم ، اما این امر مانع آن نمیشد که آنان سقوط و محکومیت ما را مسخره کنند . میگفتند : «نه ، دیگه اون روزها گذشت ۱ موسیو ، دیگه توی مکتوبرای خودش نمی‌کرده! موسیو دیگه طنا و گردن خودش انداخته!» و اظهار محبت‌هایی ازین قبیل ...

آنان از رنج‌های ما خوشحال می‌شدند ، در عین حال ما نیز می‌کوشیدیم که درد و رنج خود را از آنان پنهان کنیم . مخصوصاً در آغاز دوران زندان بیشتر مجبور بودیم که تمسخرهای توهین آمیز آنان را تحمل کنیم زیرا زورما با آنها نمیرسید و نمی‌توانستیم در موقع مگر به اندازه کافی با آنان کمک کنیم . جلب اعتماد مردم ، و خاصه این دسته از مردم ، و جلب محبت آنان سخت دشوار است .

ما در زندان چند نفر نجیبزاده داشتیم . اول آنان پنج نفر لهستانی بودند که بعد از آنان سخن خواهم گفت . زندانیان از آنان پیش از نجیبزادگان روسی نفرت داشتند . زندانیان لهستانی (گمان

میکنم محکومین سیاسی بودند) بامحکومین باعمال شاقه بوضعی اغراقه آمیز و خارج از اندازه مؤدبانه رفتار میکردند. اما در عین حال نمیتوانستند نفرت و کراهتی را که از زندانیان داشتند پنهان دارند. زندانیان نیز مطلب را به خوبی می فهمیدند و با آنان بهمان ترتیب رفتار می کردند.

لازم بود که من اقلادوسال در زندان بمانم تا بتوانم حسن نظر و خوش بینی چند زندانی را بخود جلب کنم. با اینهمه در اواخر دوره اقامت در زندان بیشتر آنان مرا دوست می داشتند و «مردی شجاع» می دانستند.

طبقه ممتاز روسیه، بجز من چهار نماینده دیگر در زندان داشت. یکی از آنان شخصی هرزه و بسیار فاسد و جاسوس حرفه ای بود و من پیش از افتادن بزندان نیز درباره او چیزهایی شنیده بودم و در زندان نیز از روزهای اول هرگونه ارتباط خود را با وی گسیختم. نفردوم همان کسی بود که پدرش را کشته بود و پیش از این از او گفتگو کرده ام. نفر سوم آکیم آکیمیچ^۱ نامیده می شد؛ من کمتر بچنین آدم جالب توجهی برخورد کرده ام؛ وی هرگز از خاطر من محو نخواهد شد. مردی زنده دل و جسور و لاغر و دارای روحی ضعیف بود و سواد نداشت، اما مثل یک نفر آلمانی دقیق و باریک بین بود. زندانیان بدو می خندیدند، اما بعضی از آنان از در افتادن با وی پرهیز می کردند زیرا از اخلاق بدبینی و خرده گیری و ماجراجویی و مزاحمت وی می ترسیدند. وی از همان آغاز کار وقتی بزندان افتاد، خود را همنگ سایر زندانیان انگاشت و با آنان ناسزا می گفت و حتی با ایشان کتک کاری می کرد. چون ذاتاً بسیار شرافتمند بود، بجز آنکه یک ظلم و بیادگری مشاهده می کرد، برای جبران آن بی تاب می شد و غالباً خود را در کارهایی وارد میکرد که بهیچوجه بدو ربطی نداشت. سادگی او بسیار عجیب و خارق العاده بود. مثلاً وقتی با زندانیان مشاجره میکرد، ایشان را بخاطر دزدی سرزنش می کرد و به آنان اندرز می داد که از این کار توبه کنند. وی سابقاً در سیاه

قفقاز با درجه بیرق‌داری خدمت می‌کرد. من از همان روز نخست با وی ارتباط یافتیم و او سرگذشتش را برایم بازگفت. خدمت خود را در قفقاز داوطلبانه و بادرجه استواری در یک هنگ مرزی آغاز کرده بود، ومدنهای دراز در انتظار درجه افسری خود بود، اما سرانجام او را نامزد فرماندهی یادگان یک دژ کهنه کردند. یک شاهزاده کوچک خراج گذار که در آن حوالی میزیست، این قلمه را آتش زدو کوشید که شبانه بآن حمله کند ولی توفیقی نیافت و کاری ازپیش نبرد. آکیم آکیمیچ حیلہ‌یی کرد و نگذاشت بکوش طرف برسد که وی مرتکب این حمله را می‌شناسد. این کاربگردن راهزنان افتاد، و یکماه بعد، شاهزاده را بعنوان اینکه می‌خواهدباوی ملاقاتی دوستانه‌کند، دعوت کرد و اونیزبدون کوچکترین سوه‌ظنی بدانجا آمد. آکیم آکیمیچ یادگان قلمه را بخط کرد و پانشان دادن زشتی کاروی شاهزاده مهاجم رامتحیر و شرمنده کرد. سپس باختصار وظایفی را که یک شاهزاده خراج گذار باید انجام دهد، برای او تشریح کرد و سپس، بعنوان نتیجه اینکارها... وی را تیرباران کرد، بعدگزارش دقیق و مفصلی از اینموضوع برای رؤسای خود فرستاد. پس از آن او را به دادگاه صحرایی فرستادند، و محکوم بمرگ شد، ولی مجازات وی را بحبس با اعمال شاقه درجه دوم تخفیف دادند و برای مدت دوازده سال او را بسیمبری فرستادند... وی بخوبی می‌دانست که رفتارش غیر قانونی بوده است، و بمن اطمینان می‌داد که حتی قبل از تیرباران کردن شاهزاده نیز این مطلب را می‌دانسته است؛ ونیزاطلاع داشت که باید متهم طبق قوانین ومقررات تحت تعقیب قرارگیرد، و با اینهمه نمی‌دانست که جنایت و تقصیرش چه بوده است. هر وقت من برایش توضیحاتی می‌دادم، چنین جواب می‌گفت:

«آخر ببین، این قلمه منو آتش زده بود! بنظر شما من باید ازش تشکرهم بکنم. هان؟»

زندانیان خیلی دوست داشتند که آکیم آکیمیچ را مسخره کنند و او را مانند دیوانگان و سبک مغزان دست بپندازند. اما در عین حال برای روح ونظم و ترتیب و حق و حساب‌دانی وی ارزش قائل

بودند. آکیم آکیمیچ تمام حرفه‌ها را می‌دانست. اودرعین حال نجار، کفاش، چکمه‌دوز، نقاش، مطلقاً وفل ساز بود و تمام این کارها را در زندان آموخته بود. وی که فطرتاً بخود آموزی علاقه داشت و خود بخود هر کاری را می‌آموخت کافی بود که یکبار چیزی را ببیند تا تواند از آن تقلید کند. به علاوه وی همه نوع جعبه، سبد، فانوس و اسباب بازی می‌ساخت و در شهر بفروش می‌رسانید. اینکار برایش درآمدی ایجاد می‌کرد که با آن می‌توانست لباس زیرین، یا پالتی بهتر از پالتی زندان تهیه کند. وی حتی از این پول يك تنك كلفت حسابی نیز تهیه کرده بود. چون وی در همان اتاق که من بودم می‌زیست، در نخستین روزهای زندانی شدن بمن کمک فراوان کرد.

زندانیان پیش از بیرون آمدن از محوطه زندان و رفتن به کار اجباری، دوباره در برابر پاسگاه صف می‌کشیدند. جلو و عقب صف زندانیان سر بازان مراقب با تفنگهای پر جای داشتند. آنوقت افسر مهندس، مدیر کارها و چند سر باز مهندس که بعنوان استاد کار تعیین شده بودند پیدایشان می‌شد. مدیر کارها زندانیان را می‌شمرد و سپس آن‌ها را دسته دسته به کارگاه‌هایی که برایشان تعیین شده بود می‌فرستاد.

بدین ترتیب من با دیگر زندانیان به کارگاه مهندسی نظامی رفتم. این کارگاه عبارت از بنای سنگی پست و کوتاهی بود که وسط حیاط بزرگی واقع شده و در حیاط انواع مصالح ساختمانی بر روی هم انباشته شده بود. آنجا يك کوره و کارگاههای نجاری، قفل‌سازی و رنگ‌کاری و غیره یافت می‌شد... آکیم آکیمیچ در قسمت رنگ‌کاری کار می‌کرد. وی روغن گرم می‌کرد و رنگهای را می‌ساخت تا میزها و سایر وسایلی را که از چوب گردو ساخته شده بود رنگ کند.

من که در انتظار گذاشتن فیدهای آهنین تازه بودم، نخستین احساسات و تأثرات خود را از زندگی در این زندان برای وی شرح میدادم و او را در جریان افکار خود می‌گذاشتم.

آکیم آکیمیچ گفته‌های مرا چنین تأیید کرد:

«آری، درست است. آنها نجیب‌زادگان و مخصوصاً محکومین

سیاسی را دوست ندارند . میخواهند آنها را درسته فروبدهند . این کاملا معلوم است . اولاً شما با آنها هیچ وجه اشتراکی ندارید . بندهم ، اینها بیش از آنکه بدینجا بیایند تمام یاسرفهای فقیر و یاسربازان ساده بوده‌اند ۱ . بنابراین اگر نتوانند شما را دوست داشته باشند باید با آنان حق بدهید . البته شما اطمینان میدهم که زندگی در اینجا دشوار است اما در بنگاههای انضباطی روسیه اروپا به مراتب زندگی مشکلتر است . کسانیکه از آنجا باینجا می‌آیند مثل آنست که از جهنم بیست آمده باشند . فقط کار اینجا قدری پزرحمت تر است . اما بنظر میرسد که آنجا زندانیان گروه اول کاملاً تابع مقررات نظامی نیستند . بهرحال آنجا ، بازندانی طرز دیگری ، غیر از اینجا ، رفتار می‌کنند ؛ اینجانبه می‌دشدگان حتی می‌توانند يك خانه کوچک برای سکونت داشته باشند . من آنجا نبوده‌ام ، اما همه این چیزها را تأیید میکنم . آنجا سرزندانان را نمی‌تراشند و لباس متحدالشکل بتن آنان نمی‌کنند . باینهمه این چیز خوبست که زندانیان در اینجا باید سرشان را بتراشند و لباس متحدالشکل بپوشند ؛ این رسم بهتر است و بنظر مطبوع تر می‌آید . چیزی که این زندانیان از آن خوششان نمی‌آید ، فقط همین است . اما چه گداخانه درهم و پرهمی درست کرده‌اند . همه اینها بچه‌های ولگرد هستند . چرکها ، مسلمانان پیر ، و مسیحیان ارتدکس و معتقدی که زن و بچه خود را در دهکده زادگاهشان باقی گذاشته‌اند ، جهودها ، کولیها و خدا می‌داند چه کسان دیگری تمام مجبورند اینجا بایکدیگر بخوبی و خوشی سرکنند ، از يك دیک غذا بخورند و روی يك زمین بخوابند ؛ وجه آزادی دارند ؛ هرکسی باید يك لقمه نانی که دارد بواشکی بخورد ، و هر يك شاهی از پولش رانه کفش پنهان کند ،

۱ - سرفها عبارت از کشاورزانی بودند که در قرون وسطی از بردگی آزاد شده ولی وابسته به زمین زراعتی خود بودند بطوری که مالک زمین هنگام فروش ملک خود ، کشاورزان را نیز بخریدار واگذار می‌کرد . آنان از بسیاری از حقوق مدنی و اجتماعی خود مانند بردگان محروم بودند .

برای اینکه بالاخره زندان همیشه زندان است آدم بر خلاف میلش می‌خواهد دیوانه بشود ۱

من این چیزها را می‌دانستم . من بیشتر می‌خواستم در باره سرگردمان - رئیس زندان - از آکیم آکیمیچ سؤال کنم . او نیز هیچ چیز را از من پنهان نداشت ولی رویهمرفته تصویری که از رئیس زندان در ذهنم مجسم شد چندان خوشایند نبود .

من می‌بایست دو سال تحت تسلط این شخص در زندان زندگانی کنم تا صحت آن چیزها را که روز اول آکیم آکیمیچ برایم گفت بفهمم، جز اینکه احساس حقیقی بمراتب زیادتر و بزرگتر از آن مقداری است که انسان می‌تواند در یک حکایت و سرگشت ساده بزبان آورد . این شخص خاصه از نظر قدرت مطلق که در باره دوستان نفر آدم اعمال می‌کرد ، مردی وحشت‌انگیز بود ، زیرا از خود چیزی جز بدجنسی و آشفتگی نداشت . وی زندانیان را دشمنان طبیعی و صلیبی خود می‌داند و همین اولین و مهمترین خطای او بود .

چند صفت خوب و قابل ملاحظه‌ی نیز که در وی بود، همیشه بصورت بدی درمی‌آمد . وی بی‌هیچ ملاحظه‌ی ، باکمال بی‌رحمی ، حتی در دل شب مانند بمبی وارد زندان می‌شد و آگر می‌دید محبوس روی پهلوی چپ خوابیده است ، فردا صبح وی را تنبیه می‌کرد و می‌گفت :

« باید طبق دستور من روی پهلوی راست خوابید ۱ » زندانیان بدو کینه می‌ورزیدند و مانند طاعون از او می‌ترسیدند . وی چهره‌ی گریه و قهقهه‌ی بی‌رنگ داشت . همه کس می‌دانست که او مثل موم در اختیار پیشخدمتش فدکا است . وی در دنیا هیچکس را بجز یک موجود دوست نمی‌داشت و آن موجود سگش ترزورا بود ، و وقتی این سگ بیمار شد نزدیک بود دیوانه شود . مثل این بود که از شدت گریه بهق‌هق افتاده باشد، چنانکه گویی پسرش بیمار شده است . یک دامپزشک برای سگش آورد ولی نزدیک بود طبق عادت خود او را کتک بزند و بالاخره

بیرونش کرد. وقتی بتوسط فدکا فهمید که در زندان دامپزشکی وجود دارد که در معالجات خود کاملاً توفیق می‌یابد، بیدرنگ او را احضار کرد فریاد زد:

«مرا نجات بده! ترزور مرا معالجه کن، من ترادرپول غرق خواهم کرد!»

آن مرد که یکی از دهقانان سیبری و باهوش و زرنگ و بسیار دامپزشک خوبی بود چندی بعد هنگامیکه دیگر قضیه بکلی فراموش شده بود دیدار خود را با سرگرد برای رفقایش چنین شرح میداد:

«من زیر چشمی نگاهی بچیان که آن را روی نیمکت دراز کرده و بالش سفید تمیزی زیرش گذاشته بودند، انداختم و فوراً تشخیص دادم که این يك نوع التهاب است. و باید از حیوان خون گرفت. من می‌توانستم تضمین کنم که با اینکار حیوان خوب می‌شد و از این وضع نجات می‌یافت. اما بخودم گفتم اگر من اشتباه کرده باشم و مریض سقط شود آن وقت چه بسم خواهد آمد؟ گفتم: «خیر حضرت اجل، خیلی دیر شده است. دیشب یا پریشب می‌توانستم نجاتش بدهم، اما حالا، نه، دیگر وسیله‌ای نیست.» و ترزور سقط شد.»

نیز این قضیه را باتمام جزئیاتش برای من نقل کردند که يك زندانی می‌خواست سرگرد را بکشد. چندین سال بود که این زندانی در زندان ممرنه فرمانبرداری کامل بود. همه می‌دانستند که این شخص یا کسی حرف نمی‌زند. بعضی‌ها هم او را خل و سبک مغز می‌پنداشتند. وی در تمام دوران آخرین سال زندگیش در برابر خداوند و برای رضای او، بدون توقف، شب و روز، کتاب مقدس می‌خواند و وقتی همه بخواب می‌رفتند، او در دل شب بر می‌خاست. يك شمع روشن کرده روی بخاری نصب می‌کرد، کتابش را می‌گشود و تا نزدیک صبح می‌خواند. یکروز به استوارنگهبان گارد اعلام کرد که نمیخواهد بسر کار برود. مطلب به گوش سرگرد رسید که خود آمده در آسایشگاه جست. زندانی آجری را که قبلاً بهمین قصد تهیه کرده بود، بسوی پرتاب کرد. اما ضربه‌اش بخطا رفت. او را گرفتند، محاکمه کردند و تازیانه‌اش زدند.

خاطرات خانه مردمان

تمام اینکارها خیلی سرعت انجام گرفت . سه روز بعد زندانی بدبخت در بیمارستان درگذشت . اما پیش از مرگ اعلام کرده که نسبت به هیچکس کینه‌ی نداشته و فقط میخواست است رنج بکشد و شهادت برسد . و با اینهمه بهیچیک از دسته‌های مخالف عقاید عمومی وابستگی نداشته‌است . زندانیان هرگز از خاطره او بدون ادای احترام یادآوری نمیکنند .

هنگامیکه زنجیرهای تازه را بر بدن من استوار میکردند دختران نان فروش یکی پس از دیگری داخل کارگاه شدند . میان آنان دختران بسیار کوچک نیز دیده می‌شد . دختران تا دست چپ و راست خود را می‌شناختند ، برای فروش نان هائی که مادرانشان می‌بختند به راه می‌افتادند . وقتی کمی بزرگتر می‌شدند ، باز هم آنجا می‌آمدند ، اما دیگر کالایی برای فروش نداشتند و دست خالی می‌آمدند . میان این فروشندگان زنان شوهر دار نیز یافت می‌شد . قیمت هر نان هلالی دو کوپک بود و تقریباً تمام زندانیان از آن می‌خریدند .

یک زندانی را می‌شناختم که نجاری می‌کرد ، موهای سرش خاکستری شده بود اما قیافه اش هنوزشاش بود و با نان فروشان شوخی میکرد . وی پیش از آمدن آنان یک قطعه حریر سرخ رنگه بگردن خود می‌بچید . یک زن چاق که صورتش از شدت آبله جای سالم نداشت نزد وی رفت و جعبه نانش را روی دستگاه او گذاشت . سپس بگفتگو پرداختند . نجار با لبخندی غرور آمیز ازو پرسید :

«چرا دیروز تشریف نیاوردین ؟»

زن بالحنی شدید و محکم جواب داد :

«من که دیروز آمدم . . . برای سبزی پاک کردن !»

«آره ، دیروز به ما احتیاج داشتن ، اگر اینطور نبود حتماً همونجا بودم پریروز تمام بچه‌های شما دنبال بی‌بی میکشتن . . .»

«کدام بچه‌ها؟»

«کدام؟ اهاه مارباشکا و کاوروشکا و ارزان قیمت و چهارکوپکی

« و باز ... »

« من از آکیم آکیمیچ پرسیدم ،

« بمن بگوئید آیا ممکنست که ... ؟ »

چشمانش را با شرمگینی بزیر انداخت ، زیرا فوق العاده عقیف و پاکدامن بود و پاسخ داد :

« بلی ، ممکن است . »

البته واقعاً هم ممکن بود ، اما خیلی بندرت و با اشکالات بسیار بزرگ . مشروبات الکلی نیز ، با وجود خستگی جسمانی مفراطی که از این زندگانی اجباری حاصل می شد ، دوستاناران بسیار داشت . برای رسیدن بیک زن ، باید زمان و مکان را انتخاب کرد . از آنها قول گرفت و ترتیبی داد که انسان تنها باشد و اینکار مخصوصاً بسیار دشوار بود که انسان بتواند از نظر مراقب خود نیز پنهان بماند و آنچه بیش از همه مهم و مشکل بود ، این بود که باید برای اینکار دیوانه وار پول خرج کرد . با وجود تمام این مشکلات بعدها روزی رسید که من توانستم شاهد صحنه های عشقبازی زندانیان باشم . بخاطر دارم که در فصل تابستان یکروز در انباری در کرانه رودخانه ایرتیش مشغول گرم کردن کوره آجر پزی بودیم . نگهبانان پسران خوبی بودند ، همزودی به قول زندانیان دو « دلبر » آنجا آمدند .

زندانیهی که مدتی دراز انتظار آنان را میکشید از ایشان پرسید :

« چرا اینقدر دیر ؟ حتماً منزل زورکف بودید . »

یکی از دختران با خوشحوتی جواب داد :

« من ، هرگز در زندگی اینکار را نمی کنم . برای رسیدن باینجا

باید چندین جا معطل شوم . »

این دختر همان « ارزان قیمت » و کثیف ترین موجود دنیا بود ، وی دوست خود « چهارکویکی » را نیز همراه آورده بود . این یکی دیگر اصلاً قابل توصیف نبود .

مرد عاشق پیشه بچهارکویکی اشاره کرده ادامه داد :

« خیلی وقت است که شما را زیارت نمی کنیم . فعلاً که خیلی

لاغر شدین ! »

خاطرات خانۀ مردمان

«ممکنه. من مت گوئۀ توپ بودم. حالا مت مو باریک شدم!»
«اونوقت بازهم هنوز دنبال نظامیها میدوین؟»
«نه! چقدر مردم بدزبونن! وانگهی مکه چطور میشه؟ اگه
دنده‌های منم خورد بکنن من اونا رو دوس دارم، سربازای کوچولو
رو دوس دارم!»
«حالا اونا رو ولشون کنین، فعلا فکر ما باشین. اونا پول
دارن، ما...»
برای تکمیل این منظره باید در خاطر داشت که مرد عاشق-
پیشه نصف سرش تراشیده بود و نصف دیگرش مو داشت، زنجیر بپایش
بود و زیر نظر نگهبانان با آنها معاشره میکرد.

وقتی فهمیدم که می‌توانم بازگردم، با آکیم آکیمیچ خداحافظی
کردم و نگهبانی خواستم که با من بیاید و از آنجا رفتم. وقت
بازگشت بود. کسانی که بصورت مقاطعه کار می‌کنند، همیشه پیش از همه
بزندان برمی‌گردند. تنها وسیله بکار واداشتن محکومین باعمال شاقه
همین است که برای آنان در مدت معین، کاری تعیین کنند؛ حتی اگر
اینکار خیلی هم طاقت‌فرسا باشد، آنان آن را دوبرابر زودتر از کار
معمولی، کاری که باید تا وقت نواخته شدن طیل بطور مداوم بدان مشغول
باشند، انجام می‌دهند. وقتی زندانی کارش را تمام کرد، از کار باز
خواهد گشت و هیچکس بفکر آن نمی‌افتد که او را دوباره بکار وادارد.
زندانیان باهم ناهار نمی‌خورند، و آن دسته‌یی که زودتر باز-
گردد، جای بهتری خواهد داشت. آشپزخانه گنجایش تمام زندانیان
را ندارد، من می‌خواستم سوپ بنخورم، اما پرائر عادت نتوانستم آن
را بنخورم و برای خود جای درست کردم. من یک دوست دیگر نیز
باخود داشتم که او نیز جز طبقۀ نجبا بود و با هم کنار می‌نشستیم.

۱ - این رفیق س. ف. دوروف S. F. Dourov بود که
با داستایوسکی محکوم شد و در تمام مدت زندان با وی بود. داستایوسکی
طی خاطرات خود، هرگز از او نام نمی‌برد و فقط دو یا سه بار باین
دوست بدبخت اشاره می‌کند.

داستان یوسکی

زندانیان می آمدند و می رفتند . چون همه نیامده بودند جا در آشپزخانه فراوان بود . پنج نفر از آنان دسته جدایی را تشکیل داده بودند . آشپز دو کاسه بزرگ سوپ برای آنها کشید و یک ماهی تازه پراز ماهی سرخ کرده روی میز جلو آنان گذاشت . بدون تردید آنان عیدی گرفته و بهمان مناسب سوری برای انداخته بودند . آنان چپ چپ بما نگاه می کردند . یک لهستانی وارد آشپزخانه شده پهلوی ما نشست . یک زندانی بزرگ همانطور که وارد آشپزخانه می شد نگاه می کرد . تمام کسانی که آنجا حضور داشتند افکنده فریاد زد :

«من اونجا نبودم . اما می دونم چه خبره !»

این زندانی تقریباً پنجاه سال داشت . لاغر و عصبانی بود و چهره بی مکار و در عین حال بشاش داشت . لب زیرینش کلفت و آویخته و بطرز خاصی جالب توجه بود و بیقیافه وی حالتی مضحك می داد . وی نزد آن دسته پنج نفری ناهارخوران نشسته ادامه داد ،

«خیلی خوب ، بچه ها ، دیکه سلام و علیک هم نمیکنین ۱ سلام بچه های کورسک! ۱ گوارا باشه ، رفقا امنهم خودم را وعده گرفتم ۱»

«پس اینجا کسی مال کورسک نیس ۱»

«خوب مال تامبوف ۲ ؛ دیکه چی ؟»

«کسی مال تامبوف هم نیس . پیرمرد ، اینجا چیزی گیرت نمیاد . اگه می خای تیغی بزنی برو یه پولدار گیر بیار ۱»

«برادرامروز شیکم من از گشنگی بقار وقور افتاده . بالای شکم صدای مرغ و پاپینش صدای وزغ می کنه . . . این پولداری که میکن کجاس ۱»

«گازین ۲ رو می گیم . او گنج داره ۱ برو پیدااش کن ۱»

۱ - Koursk شهرست در جنوب روسیه دارای ۱۲۰ هزار

نفر جمعیت .

۲ - Tambov شهر دیگری در همان سرزمین دارای

هشتاد هزار نفر جمعیت .

۳ - Gazine

خاطرات خانة مردمان

«گازین ! اون امروز سورچرونی داره! گازین الان سیامسته،
اون تمام دارو نداروشو عرق می خوره.»

یک زندانی دیگه گفت :

«الان باید بیس روبلی داشته باشه ، زنده باد عرق فروشی !»

«خوب ازینا بگنتریم، شما منو نمی خاین ، باید من به آهنگ

طبل غذا بخورم ؟»

«آره باها ، منزل عوض کن . برو از اون موسیوها که اونجا

حسن چای بگیر.»

یک زندانی که گوشه یی نشسته و تاکنون حرف نزده بود ، غرغر

کنان گفت :

«کدوم موسیو ! اینجا دیگه کسی نیس . حالا دیگه همه شون

مت ما حسن .»

زندانلی لب کلفت مؤدبانه نگاهلی بیا افکنده گفت :

«من چای خیلی می خورم . اما آدم روش نمی شه از اونا چای

بنخاد . هرکسی واسه خودش آدمیه !»

من اورا دعوت کرده گفتم :

«اگر چای می خواهید بشما می دهم . میل دارید ؟»

«چطور ؟ البته که میل دارم !»

و بیا نزدیک شد .

زندانلی غرغر گفت :

«اوه ! خونه خودش سوپوشو بی فاشق سر می کشید . حالا اینجا

باید غذای موسیوها رو بخوره !»

من ازو پرسیدم :

«مگر اینجا هیچکس چای نمی خورد ؟»

ولی او حرف مرا قابل جواب دادن هم ندانست .

«نون هلالی ، نون برشته اکی دشت اول مارو داد !»

یک زندانی جوان ، سبدی کوچک پر از نانهای هلالی آورده در

آسایشگاهها می فروخت . صاحب نانها از هرده نانی که وی می فروخت ،

پول یکی را بعنوان حق الزحمه بدو می دادو او پول ناهار خود را ازین

راه در می آورد . جوان همانطور که با شیز خانه وارد می شد فریاد زد :
«نون برشته ، نون سفید داغ ا کی نون کوچولوی اعلائی مسکو
خواست ؟ من خودم آگه پول داشتم همه اینارو می خوردم . اما چکنم
که پول می خام . بیاین ا این آخریشو کی خرید ؟ این مال کسی است
که مادر داشته باشه ...»

این طرز فروش و میان کشیدن محبت مادری ، باعث خنده
شد و ازو چند نان خریدند . سپس با تعجب گفت :
«ببینین بچه ها ، باز گازین مست کرده که به مکافاتن دشمون بده ا
حتماً همین جور میشه ا خوب وقتی هم پیدا کرده . هیچکس غیر از
هشت چشم اینجا نیس .»

«به ا قایمش می کنن ا حالا چیه ، خیلی مسته ؟»

«چه جور ا وگوشش هم بحرف کسی بده کار نیس ا»

«پس حتماً با چماق پسر اغش میان ..»

من از زندانی لهستانی که پهلویم نشسته بود پرسیدم :

«از که حرف می زنند ؟»

«از گازین . این يك زندانی است که عرق فروشی می کند .
وقتی بارش را بست آن وقت مست می کند و خر می شود . تا عرق نخورده
آدم آرامی است . اما وقتی عرق خورد طبیعت اصلیش را بروز می دهد .
چاقو می کشد و بیجان مردم می افتد . آنوقت آرامش می کنند .»
«چطور آرامش می کنند ؟»

«يك عده ده نفری از زندانیان بجانش می افتند و بقرار واقع
کشتک می زنند تا وقتی از حس برود و می شود گفت نیمه جان بشود .
آنوقت او را سر جایش می برند و لباسهایش را رویش می اندازند .»
«خوب ممکنست او را بکشند ؟»

«بله ، اگر کسی دیگری باشد ممکن است ولی او اینطور نیست .
او مثل درخت بلوط محکم و قوی است ، از تمام کسان دیگر قویتر
است و چنان صحت مزاجی دارد که فردا صبح صبح و سالم از جا
بلند می شود .»

باز هم از همان زندانی لهستانی پرسیدم :

«لطفاً بفرمایید ببینم که این اشخاص از جیب خودشان غذا می‌خورند و من اینجا غیر از چای چیزی نمی‌خورم . با اینهمه مثل اینست که از چای من دلشان می‌خواهد . اینکار چه معنی دارد ؟»
لهستانی جواب داد ،

«اوه ! موضوع چای در بین نیست . آنها می‌خواهند «موسیو» را اذیت کنند . آنان بشما کینه دارند زیرا شیه آنها نستید . آنان اگر بهانه‌یی از شما بدست آورند و بشماتوهین کنند ، شما را تحقیر کنند ، خیلی خوشحال می‌شوند . بفرمایید ، شما اینجا سختی بسیار خواهید کشید . باور کنید ، اینجا زندگی بوضع وحشتناکی دشوار است . و برای ما از هر جهت بسیار دشوارتر از دیگرانست . باید برای خو گرفتن باین زندگی اراده‌یی بسیار قوی داشت . شما اینجا ناملایمات فراوان تحمل خواهید کرد و دشنامهای بسیار خواهید شنید ، زیرا شما چای دارید و غذای عمومی را نمی‌خورید ، گو اینکه معمولاً زندانیان نیز بخرج خود غذا تهیه می‌کنند و چای می‌خورند ، اما آنها حق دارند و شما ، حق ندارید .»
پس از آن مرا ترك گفت . چند دقیقه بعد پیشگویبهای وی واقعت یافت .

۳

نخستین تأثرات (دنباله)

هنوز زندانی لهستانی درست دور نشده بود که گازین مست و خراب وارد آشپزخانه شد .
وسط روز کار ، هنگامیکه هرکس باید بسر کار برود ، با آن رئیس سختگیری که هر دقیقه ممکن بود سر برسد ، و با يك استوار نگهبان دائمی زندان و نگهبانان و زندانیان از کار افتاده ، با تمام این دستگاه نظارت ، ورود این زندانی مست با آشپزخانه کاملاً افکار و

داستان یوسکی

تصوراتی را که من درباره زندگی زندان داشتم متحرف و باطل کرد .
ازین پس نیز ، مدتی دراز نتوانستم این قبیل امور را که در نظرم
واقعا ممعا جلوه می کرد ، برای خود توجیه کنم .
پیش ازین گفته بودم که هر زندانی بترتیبی سر خود را
گرم می کند . و این امر مقتضای طبیعی زندگی آنان در زندان
است ، اما علاوه بر این نیازمندی ، زندانی برای پول باندازه زمان
آزادی قدر و قیمت قائل است ، زیرا وقتی چند شاهی پول را ته چیبش به
صدا در آورد ، نوعی آرامش در خود می یابد . اما وقتی پول نداشته
باشد ، خود را ناراحت ، اندوهگین ، نگران ، نومید و آماده برای انجام
هر عملی بمنظور بدست آوردن آن می بیند . با اینهمه ، گرچه پول
در نظر زندانی مانند گنج بسیار گرانبها و شایگانی است ، اما دارنده
خوشبخت آن ، هرگز آنرا نگاه نمی دارد . اولاً از این جهت که
چگونه آنرا طوری پنهان سازد که دزدیده نشود یا آنرا ضبط نکنند ؛
سرگرد رئیس زندان گاهی ضمن بازرسی های ناگهانی خویش اندوخته
زندانیان را کشف و فوراً آن را تصاحب می کرد . شاید هم آن را
برای بهبود وضع زندان مصرف می کرد ، بهر حال آن را از زندانی
می گرفتند . اما بیشتر اوقات پول دزدیده می شد . اعتماد کردن بهیچ
کس امکان نداشت . سرانجام وسیله بی بدست آوردیم که ممکن بود پول
را بدون احتمال خطر نگاهداری کرد ، آنرا نزد پیرمردی که عضو
جمعیت خیریه وییتکا بود می سپردیم . اعضای این جمعیت امروز

1 - Vietka . در پایان قرن هفدهم وییتکا ، قصبه ای که
آنوقت در سرزمین لهستان واقع شده و امروز در سرزمین روسی
موهیلوف Mohilov قرار دارد در مدتی نزدیک پنجاه سال پناهنده
عمده « ریتوالیست های قدیمی » یعنی مخالفین رفرم های تشریفات
مذهبی که توسط بطریق نیکون Nikon اجرا شد ، محبوب می-
گردید . در دوران جنگ جانشینی لهستان (۱۷۳۴) نیروهای روسی
این پناهگاه را خراب کردند ؛ از آن پس پناهگاه ستارودوب که در
شهرستان چرنیکف Tchernigov واقع شده بود جای آنرا گرفت
و همان نفوذ و اعتبار را بدست آورد .

باطراف ستارودوب^۱ پناهنده شده‌اند. من نمی‌توانم از گفتن چند کلمه در باب این پیرمرد خودداری کنم، گو اینکه اینکار مرا از موضوع اصلی منحرف می‌سازد.

این شخص مرد کوچک اندامی بود که سنش بهشت سال می‌رسید و موهایش کاملاً خاکستری شده بود. از همان روزهای اول توجه مرا بخود جلب کرد، زیرا با سایر زندانیان تفاوت بسیار داشت. نگاه وی حالتی آنقدر شیرین و مطبوع و آنقدر آرام داشت که من همواره با لذت خاصی چشمان روشن و درخشان وی را که چین و چروک‌های کوچکی آنرا احاطه کرده بود، می‌نگریستم. غالباً با وی صحبت می‌کردم و بندرت بیک چنین خوبی، بیک چنین آرامش و سلامت نفسی برخورد می‌کردم. با اینهمه وی جنایتی عظیم مرتکب شده بود. در میان هم مذهبان وی چند بار خیانت اتفاق افتاده بود و حکومت برگشتن از این مذهب را بسیار تشویق می‌کرد و می‌کوشید تا عده دیگری را نیز ازین راه بازگرداند. این مرد و چند نفر متعصب دیگر از قماش وی، بقول خودشان تصمیم گرفتند که «آیین حقیقی را حفظ کنند.» وقتی می‌خواستند یک کلیسای ارتدکس را افتتاح کنند، اینان آنرا آتش زدند. وی بنام یکی از محرکین این جنایت بازداشت شده برای کار اجباری بسبیری فرستاده شد. این مرد نیمه سرمایه‌دار مرفه، که تجارت و زن و فرزندان را ترک گفته بود تا راه تبعیدگاه را پیش‌گیرد، هنوز کورکورانه فکر می‌کرد «برای آیینش رنج می‌برد.» انسان وقتی چندی نزد وی بسر می‌برد، از خود می‌پرسید چگونه ممکنست این مرد سربراه و مطیع که مانند کودکان شرمکین و خجالتی است، بتواند شورش کند؟ من چندین بار با وی در موضوع «مذهب» گفتگو کردم. وی حتی یک واژه از معتقدات خود را رها نمی‌کرد، اما در جوابهای کوچکترین اثر خشم و دشمنی ظاهر نمی‌شد. با اینهمه وی یک کلیسا را آتش زده بود و هرگز آسرا انکار نمی‌کرد، زیرا

۱- Starodoub

۲- این کلمه در اصل یوتا *iota* است.

بنظر وی اینکسر و قبول «شهادت» یکنوع شرف و افتخار بود . من خوب او را آزمودم و زیر پایش را کشیدم و ازو سؤالات مختلف کردم ، اما هرگز در وی کوچکترین اثر غرور و خودخواهی ندیدم . ما در میان زندانیان ، مسلمانان سالخورده دیگری که بیشتر اهل سیبری بودند نیز داشتیم که بسیار با سواد و زیرک بودند و منطقی قوی برای اثبات عقاید خود داشتند و نسبت به کتب آسمانی خود بسیار متعصب ، و در عین حال بسیار کم ظرفیت و بی تحمل و مکار و خودبین و پر-مدعا بودند . این پیرمرد کوچکترین شباهتی با آنان نداشت . وی بسا آنکه بیش از آنان مستغرق در کتب مقدس بود ، از هرگونه بحث و گفتگویی می‌گریخت . وی فوق‌العاده معاشرتی بود ، همواره شادان و تازه روی بود و غالباً می‌خندید . اما خنده‌اش مانند خنده‌های درشت و ناهنجار و شوم محکومین باعمال شاقه نبود ، بلکه خنده‌پی دلکش و روشن داشت که مناسب موهای جو و گندمیش بود و در آن صداقت و سادگی فراوان دیده می‌شد ، شاید من اشتباه می‌کنم ولی بنظرم چنین می‌آید که هر کس را از روی خنده‌اش می‌توان شناخت و اگر يك شخص ناشناس ، در نخستین برخورد با انسان بوضعی نامطبوع و دلپذیر خندید ، نهاد و سرشت وی نیکوست . زندانیان ، همه بدو احترام می‌گذاشتند ، زیرا وی کوچکترین خودنمایی و تفاخری نمی‌کرد . محکومین باعمال شاقه که وی را «پدر بزرگ» می‌نامیدند هرگز تعقیبش نمی‌کردند . این امر تا حدی نفوذ وی را در همه کیشانش روشن می‌کند . با وجود ثبات و استقامتی که در تحمل کار-های اجباری داشت ، همواره اندوهی عمیق و درمان‌ناپذیر در وی بحال کمون و اختفا وجود داشت و او نیز تا آنجا که می‌توانست آن را پنهان می‌کرد . من و او در يك آسایشگاه می‌زیستیم . يك شب مقارن سه ساعت بعد از نیمه شب شنیدم که کسی بدون سر و صدا می-گریید . این پیرمرد بیچاره ، روی بخاری ، درست همانجائی که در گذشته آن خواننده کتاب مقدس که می‌خواست سرگرد را بکشد مینشست ، نشسته بود و از روی يك بیاض خطی دعا می‌خواند . وی به حق افتاده بود و گاهگاه می‌گفت : «خدایا ، مرا بحال خود

بگذار ! خدا یا بمن قوت و توانایی عطا کن ! بچه‌های کوچک من ، بچه‌های عزیز من ، دیگر هرگز آنان را نخواهم دید . نمی‌توانم بگویم از دیدن این منظره چقدر رنج بردم .

زندانیان پولهای خود را خرده خرده باین مرد درست و شجاع می‌سپردند . با آنکه تقریباً تمام آنان دزد بودند ولی هر يك از آنان اعتقاد داشتند که با اینمرد می‌توان کنار آمد و او را آسوده گذاشت . آنان می‌دانستند که وی نهانگامی در اختیار دارد که هیچکس نمی‌تواند آنرا کشف کند . بعدها او این راز را بما - چند نفر از زندانیان لهستانی و من - باز گفت ؛ در یکی از تیرهای یرچین گره برجسته‌یی وجود داشت که بنظر می‌آمد با استحکام تمام بسته تیر چسبیده است . اما این گره باسانی برداشته می‌شد و زیر آن در وسط چوب سوراخ نسبتاً عمیقی وجود داشت ؛ وی پول را آنجا می‌گذاشت و سپس گره را چنان ماهرانه بجای خود می‌نهاد که هیچکس از آن بویسی نمی‌برد .

اما باز از موضوع اصلی منحرف شدم . باینجا رسیده بودم که چرا پول در جیب زندانیان اینقدر کم درنگ می‌کند ؟ نه تنها نگاهداری پول برای زندانیان دشوار است ، بلکه محیط زندان نیز نوعی اندوه در انسان بوجود می‌آورد ؛ زندانیان بمقتضای طبیعت خود چنان تشنه آزادی و بعلت وضع اجتماعی خود چنان بی‌فکر و لایبالی و آشفته و پیرشانند که برای ایشان این فکر بطور طبیعی ایجاد می‌شود که يك بار خود را کمالاً خوشحال و شاد جا بزنند و بعد افراط عرق بخورند ، هياهو کنند و مطربی بدست آورند تا اگر برای يك دقیقه هم شده است ، اندوه شدید و منفورشان را از یاد ببرند ؛ هیچ چیز عجیب‌تر ازین نیست که انسان بعضی زندانیان را می‌بیند که ماههای متوالی بدون خارا نیدن سر کار می‌کنند ، تنها باین قصد که بتوانند يك روز یکباره تمام اندوخته خود را خرج کنند ؛ پس از آن دوباره با سماجت و کوشش فراوان بکار می‌افتند تا روز دیگری برای خوشگذرانی فرا رسد .

سیاری از زندانیان هستند که پوشیدن لباسهای نو و عجیب و

غریب و شلواریهای مشکی فانتزی و قباهای کوتاه خاص سیبری را دوست می‌دارند. پیراهن‌های چیت و کمرهاییکه دارای قلاب مسی است نیز بسیار مورد توجه و علاقه آنهاست. زندانیان روزهای یکشنبه زیورهای خود را بکار می‌برند و در آسایشگاهها می‌خرامند تما بدین ترتیب توجه و تحسین دیگران را بخود جلب کنند. بقدری خوب لباس پوشیدن مورد علاقه و تعلق خاطر آنان بود که گاهی باعث انجام کارهای بچگانه می‌شد، گو اینکه در بسیاری موارد زندانیان کودکان بزرگ و کلان‌سالی بیش نیستند. اما در واقع، تمام اینکارهای نیکو ناگهان ناپدید می‌شود. گاهی همان شب صاحب این لباسها یا آنها را بگرو گذاشته و یا بعت می‌فروشد. علاوه بر این، خوشگذرانی نیز همیشه دامن‌اش توسعه می‌یابد. معمولاً تفریح زندانی یا بواسطه پیش آمدن يك عيد پسر سر و صدا و یا بافتخار یکی از مقدسینی که مورد محبت و علاقه زندانی است آغاز می‌شود. زندانی که می‌خواهد عيد بگیرد، چون از خواب برخاست، شمع دربرابر تمثال مریم عنرا روشن کرده دعا می‌خواند؛ پس از آن لباس عيدخود را پوشیده از گوشت یا ماهی یا نان شیرینی گوشت‌دار خاص سیبری سفارش می‌دهد و تقریباً همیشه بتنهایی مانند گاوی گرسنه روی آن می‌افتد و بعد افراط می‌خورد و بندرت نیز یکی از رقایش را دعوت می‌کند که در مهمانی وی شرکت جوید. پس از آن بساط عرق خوری دایر می‌شود، زندانی مانند خیکسی عرق می‌خورد و در آسایشگاهها پرتسه می‌زند، تلو تلو می‌خورد، می‌لغزد ولی مفتخر و سربلندست که همه کس نشان بدهد عرق خورده و مشغول هرزگی و عیش و نوش شده است، زیرا بدین ترتیب نظر تحسین عمومی را بخود جلب می‌کند. ملت روس محبت و علاقه غریبی نسبت بمستان ابراز می‌دارد. اما در زندان این محبت و علاقه پس حد احترام می‌رسد و کسانیکه عرق می‌خورند، یکنوغ اشراف منشی برای خود ایجاد می‌کنند. زندانی، همحض اینکه پس از خوردن عرق خود را سر خوش یافت، مطرب و موسیقی می‌خواهد. در زندان یکنفر لهستانی بسیار هرزه بود که بجرم فرار از خدمت سرپازی بزندان محکوم شده بودا ولی

مخاطرات خانۀ مردمان

این شخص ویولونی داشت و نواختن آنرا نیز می‌دانست . چون هیچ حرفه‌یی نداشت تنها منبع درآمد وی همین بود که یکی ازین عیاشان او را بخواند و وی نیز برایش آهنگهای نشاط انگیز رقص بنوازد . این کار ویرا مجبور می‌کرد که مرتب بدنبال ارباب مستش از آسایشگاهی به آسایشگاه دیگر برود و با تمام نیروی خود ساز بزند . غالباً در چهره وی آثار ملامت و نومیدی و خستگی دیده می‌شد . ولی چون زندانی فریاد می‌زد : « بزَن، حیوون، تا پول بگیری ! » پشیدن این فریاد باز برای برقص آوردن آرشه ویولن تمام کوشش خود را بکار می‌برد . زندانی که مشغول خوشگذرانی است، اطمینان دارد که اگر مستی وی بیش از حد پرهیاهو شود، او را آرام خواهند کرد، وی را خواهند خوابانید و تا یکی از رؤسای زندان آفتابی شود پنهانش خواهند کرد و این کار بدون هیچگونه توقع و چشم داشت و نفی صورت می‌گیرد . از طرف دیگر استوار مأمور زندان و زندانیان ناقصی که مأمور مراقبت و حفظ نظم هستند نیز ازو چشم می‌پوشند . زندانی مست هیچگونه نگرانی ندارد . زیرا تمام ساکنین آسایشگاه وی او را زیر نظر دارند و تا کوچکترین جنبجالی پیدا شود یا کمترین طغیانی بوجود آید او را ساکت می‌کنند ، یا ساده‌تر بگویم او را می‌پندند . بهمین دلیل است که کارمندان زندان نیز چشم خود را بهم می‌گذارند . آنان خوب می‌دانند که اگر عرق خوری زندانیان را تحمل نکنند ، وضع بسیار بدتر خواهد شد . اما زندانی چگونه عرق بدست می‌آورد ؟

در همان زندان عرق را از زندانیانی که «می‌فروش» نامیده می‌شوند، و با آنکه عیاشان و عرق خوران تعدادشان بسیار کم است، کلروبار آنان در نهایت خوبیست، می‌خرند . خوش گذرانی در زندان بسیار گران تمام می‌شود و از این جهت زندانیان برای تهیه پول آن بزحمت فراوان می‌افتند . این نوع تجارت موضعی خاص و بی‌نظیر، آغاز می‌شود و توسعه می‌یابد و بی‌پایان می‌رسد . یک زندانی را فرض کنید که شغل معینی ندارد و کار نیز زیاد راغب نیست (این قبیل زندانیها وجود دارند) ویا بیصبری مشتاق پولدار شدن نیز هست .

وقتی چنین زندانی چند شاهی پول تهیه کرد تصمیم بمرق فروشی که اقدامی تهورآمیز است می‌گیرد. خطر این کار عظیم است، زیرا علاوه بر آنکه گاهی انسان بچشم می‌بیند که پول و کالایش ضبط شده است باید پشت خود را نیز در برابر تازیانه بدهد، باوجود این، می‌فروش تمام مشکلات را بخود هموار می‌کند. در آغاز کار وهنگامیکه سرمایه ناچیزی برای اینکار دارد، خود شخصاً عرق تهیه می‌کند و اینکار، بدون گفتگو، سود عظیمی برای وی دربر دارد. برای بار دیگر و بار سوم نیز این تجربه را تکرار می‌کند؛ اگر عملیات وی کشف نشود بزودی دارای سرمایه‌بی می‌شود که بدو اجازه می‌دهد بیازرگانی خویش توسعه دهد، وی مقاطعه‌کار و سرمایه‌دار می‌شود، پس از آن مأمورین و یارانی دست و پا می‌کند؛ کمتر با استقبال خطر می‌رود و بیشتر توانگر می‌شود... و یاران وی خود را سپر تلای او می‌سازند.

همیشه در زندان افراد بی‌کله و از جان گذشته‌بی وجود دارند که قمار و عیاشی‌کار را بااستحوانشان رسانیده است. این اشخاص بیکاره و قابل ترحم و زنده‌پوش و جلمبر، اما فداکار و از خود گذشته‌اند؛ بطوریکه از خود گشتگی آنان بمرحله تهور و تصمیم رسیده است، این قبیل مردم دیگر چیزی جز یک چیز در اختیار ندارند و آن تخت پششان است که بازهم ممکن است بدرد بخورد و بکاری بیاید. این هرزگان از هستی ساقط شده تصمیم می‌گیرند که آخرین سرمایه خود را بکار بیندازند؛ با عرق فروش برای وارد کردن عرق به زندان وارد مذاکره میشود هر عرق فروش بولداری چند نفر خدمت‌تکرار این نوع در اختیار دارد. در شهر نیز با یک نفر اعم از سر باز، پیشه‌ور و حتی زن بدکاره بند و پست دارد که با گرفتن حق‌العملی کم و بیش گزاف برای می‌فروش از یک عرق فروش شهر عرق می‌خرد و سپس آنرا نزدیک جایی که محکومین کار می‌کنند پنهان می‌سازد. تهیه کننده عرق همواره خود در ابتدا به آزمایش کیفیت کالا می‌پردازد و بجای مقداری از عرق که برداشته است، بیرحمانه آب خالص می‌ریزد. زنداتی نیز باید آنرا قبول و وارد کند و جای گفتگو درین باره نیست، زیرا یک نفر محکوم باعمال شاقه هرگز نمی‌تواند کار را مشکل سازد.

خاطرات خاتۀ مردمان

وی باید خیلی هم خوشوقت باشد که پولش از بین نرفته و در برابر آن عرقی - هرطور که هست - می‌گیرد. سپس تهیه کننده می‌بیند که حمل کنندگان عرق که از پیش توسط می‌فروش تعیین شده‌اند بسوی وی می‌آیند. آنها با خود مقداری رودهٔ گاو همراه دارند که آنرا از پیش تمیز و از آب پرکرده‌اند تا نرم و ترو تازه بماند. وقتی عرق جابجا شد، زندانیان این روده‌ها را تا آنجا که ممکن است بمخفی‌ترین نقاط بدن خود می‌پیچند. اینجاست که مهارت و روح حیله‌گری قاچاقچی ظاهر می‌شود. اما خوشبختی و بدبختی او در همین بازی ظهور می‌کند. اینک باید نظارت کنندگان و بازرسان را گول بزنند، و گولشان می‌زنند. يك قاچاقچی خوب خود را چنان آماده می‌کند که سرباز مراقب وی که غالباً جوان و تازه وارد است چیزی از آن نفهمد. بنابراین محکوم ابتدا خوب دربارهٔ سرباز خود مطالعه می‌کند، و ضمناً زمان و مکان کار اجباری را نیز در نظر می‌گیرد. مثلاً اگر وی گرم کنندهٔ کورهٔ آجریزی است، روی کوره می‌رود، آنجا دیگر چه کسی می‌آید که ببیند این زندانی چه می‌کند؟ وقتی بزندان باز می‌گردد، يك قطعه پول پانزده یا بیست کویکی نیز در دست آماده نگاه می‌دارد و سپس دم در زندان بانتظار سرچوخیه گارد که پیش از باز کردن در مأمور آزمایش و کاوش تمام زندانیانی است که از کار باز می‌گردند، می‌آیند. زندانی حامل عرق امیدوار است که خجالت کاوش و دستمالی دقیق بعضی نقاط بدن را بدو ندهند، اما گاهی اتفاق می‌افتد که يك سرچوخیه زرننگ در دست بسوی همانجا می‌رود و عرق را کشف می‌کند. آنوقت يك فرصت آخرین برای قاچاقچی باقی می‌ماند و آن اینست که پنهان از دیدگان سرباز مراقب پولی را که بهمین منظور قبلاً آماده شده است در دست سرچوخیه می‌گذارد. بیشتر اوقات این عمل بدو امکان می‌دهد که صحیح و سالم وارد قلعه شود. اما گاهی نیز کار زار می‌شود. درین هنگام دیگر آخرین سرمایه، یعنی پشت زندانی درکار می‌آید. گزارشی برسرگرد می‌دهند و بیرحمانه سرمایه وی را شخم می‌زنند و اموال قاچاق را نیز ضبط می‌کنند. درین صورت قاچاقچی تمام تقصیرات را بکردن خود می‌گیرد و از لو دادن صاحب اصلی

کاملاً خودداری می‌کند؛ نه ازینجهت که می‌ترسد بر اثر این خطا خفیف و موهون شود، بلکه ازین جهت که این معرفی مقصر بهیچکس وی نمی‌آید. وی در حال تازبانه خواهد خورد و فقط برای تسلی خویش خواهد دید که مقاطعه کار اصلی نیز باوی بتازبانه بسته می‌شود. در صورتیکه زندانی هنوز باو احتیاج دارد، گو اینکه برحسب عادت و طبق تمهیداتی که قبلاً گرفته شده است وی دیناری از بابت عرض کردن پشت خویش دریافت نمی‌کند.

چقلی کردن و جاسوسی در زندان مانند پول رایج است. و گزارش دهنده از این بابت هیچگونه تحقیری نمی‌شود و کسی او را طرد نمی‌کند، حتی طرح دوستی هم با وی می‌ریزند. اگر یک نفر بخواهد خود را جلو بیندازد و برای محکومین زشتی خبر چینی را تشریح کند، هیچیک از آنان حرفهایش را نمی‌فهمند. آن نجیب زاده سابق که عیاش و هرزه و فاسد شده بود و من از بدو ورود بزندان تمام روابط خود را با او قطع کردم، رفیق «فدکا» گماشته سرگرد رئیس زندان بود و برای او جاسوسی می‌کرد و فدکا نیز آنچه را که این شخص بدو گفته بود به رئیسش گزارش می‌داد. همه این مطلب را می‌دانستند، اما هرگز کسی بفکر اصلاح این مرد پست نیفتاد و حتی هیچکس کوچکترین چیزی را برخش نکشید.

باز دوباره از موضوع خود دور افتادم. وقتی عرق بدون هیچ سانجه‌یی وارد زندان شد، مقاطعه کار روده‌ها را تصاحب کرده مزد قاچاقچی را می‌پردازد و به حساب کردن مشغول می‌شود. وی حساب می‌کند که این کالا برایشان بسیار گران تمام شده است و بهمین مناسبت منفعت خود را بالا می‌برد و علاوه بر این وی نیز سهم خود در حدود نصف مقدار عرق آب بدان می‌افزاید. اینک تمام وسایل آماده شده است و باید بانتظار خریدار نشست. روز یکشنبه بعد و گاهی زودتر از آن مشتری بصورت زندانی که چندین ماه مثل گاو برزیگری کار کرده و دسترنج خود را یکشاهی یکشاهی رویهم گذاشته است تا روزی را که از پیش تعیین کرده است خوش بگذراند، پیدا می‌شود. این بدبخت از مدت‌ها پیش ضمن خواب و ضمن کار کردن از تعیین این

تاریخ نوعی رضایت خاطر و آسودگی در خود احساس می‌کند ، فکر فرارسیدن جشن آینده وی را در این زندگی دشوار و پیرزحمت‌حمایت و تقویت می‌کند. سرانجام شفق آنروز زیبا درخشیدن می‌گیرد و اگر پولی که رویهم انباشته شده است ، ضبط یا دزدیده نشده باشد، وی آنرا نزد می‌فروش می‌برد . می‌فروش نیز در آغاز کار برای زندانی عرق نسبتاً خالص، یعنی عرقی که بیش از دوپار آب بدان ریخته نشده است، می‌آورد ، اما هر قدر که بطری بیشتر خالی می‌شود و مشتری بیشتر عرق می‌خورد، می‌فروش نیز بیشتر آب در آن می‌ریزد . بدین ترتیب قیمت يك گیلان عرق پنج شش بار گرانتر از بهای اصلی آن دريك می‌کند است و بدین ترتیب می‌توان تصور کرد که چگونه می‌توان در زندان عرق خورد و برای احساس مستی چه پولی باید خرج کرد. با اینهمه در نتیجه عادت نداشتن و امساک قلبی زندانی از غذا خوردن، بزودی مست می‌شود؛ اما معمولاً آنقدر عرق می‌خورد تا یکشاهی نیز برایش باقی نماند. آنوقت می‌فروش ااثات او را نیز بگرو برمی‌دارد و زندانی خوشگذران تمام لباسهای کهنه و ااثات خود را نیز گرو می‌گذارد؛ در آغاز کار لباسهای نو بگرو می‌رود، سپس نوبت لباسهای کهنه فرا می‌رسد و سرانجام چیزهایی را که از دولت تحویل گرفته است نیز رهن می‌گذارد. وقتی می‌گسار تا آخرین تکه کهنه خود را گرو گذاشت و عرق خورد، بخواب می‌رود و فردا صبح وقتی با سردرد و خمار از خواب برخاست، بیهوده از می‌فروش خواهش می‌کند که يك قطره عرق بدو بدهد تا حالش بجا بیاید. آنوقت با غم و اندوه نازاحتی خود را تحمل می‌کند و بیدارنگار را آغاز می‌کند. و دوباره مدت چند ماه مشغول جبران کردن زیانهای خود می‌شود و برای آنروز زیبا و دلکش تأسف می‌خورد. اما کم کم جرأت می‌یابد و بانتظار روز دیگری نظیر آنروز ، که هنوز بسیار دور است ولی سرانجام فرا خواهد رسید می‌نشیند.

اما می‌فروش نیز وقتی سرمایه بزرگی در حدود چند ده روبل — بدست آورد مقداری عرق دست نخورده و خالص ذخیره می‌کند، زیرا با آن کار دارد . پس از آنکه مدنی بتجارت پرداخت ، او نیز بنوبه

خود روزی مشغول تفریح می‌شود ۱ و خوش‌گذرانی وی با مشروب و غذا و موسیقی آغاز می‌گردد. چون پول دارد، می‌تواند سبیل‌کارمندان و مرفوسان درئیس زندان را چرب‌کند. جشن این زندانی گاهی چندین روز بطول می‌انجامد. البته ذخیره عرق بزودی پایان می‌یابد؛ آنوقت وی سراغ همکاران خود که با خاطر جمعی و اطمینان بانتظار وی نشسته‌اند میرود و تا یکشاهی آخر عرق‌خوری را ادامه می‌دهد. با وجود نظارت و مراقبت زندانیان گاهی اتفاق می‌افتد که زندانی درجهن خوشگذرانی گیر سرگرد یا یک افسر دیگر می‌افتد، آنوقت او را به پاسگاه می‌برند، اگر پولی با وی باشد ضبط و سپس بحوردن شلاق محکومش می‌کنند. وی تازیانه‌ها را تحمل می‌کند، ازجا برمی‌خیزد خود را تکان می‌دهد و با آسایشگاه باز می‌گردد و پس از چند روز دوباره شغل می‌فروشی را از سر می‌گیرد. گاهی میان این زندانیان خوشگذران، و ظاهر آنان که پولدارترند، دوستانان جنس لطیف یافت می‌شود. در اینصورت مرد عاشق پیشه، با پرداخت پولگزافی سرباز مراقب خود را تطمیع می‌کند و دونفری بجای آنکه بکارگاه بروند، پنهانی بیکی از حومه‌های دورافزاده شهر می‌روند. آنجا، در یک گوشه بسیار آرام، کاملاً در انتهای شهر، خوش می‌گذرانند و از خود پذیرایی می‌کنند و واقعاً بی‌حساب پول می‌دهند. پول یکنفر محکوم باعمال شافه بدتر و نفرت‌انگیزتر از پول دیگران نیست؛ وانگهی، سرباز مراقب که خود نیز اگر بتله افتد نامزد محکومیت بکار احباری است با نهایت دقت و مراقبت وسایل کار را از پیش فراهم می‌کند. چون پول همه کارها را روبراه می‌کند، این سفرهای کوچک تقریباً همیشه مخفی می‌ماند. اما باید اعتراف کرد که چون اینکار گران تمام می‌شود خیلی بسدوت اتفاق می‌افتد. دوستانان جنس لطیف بوسائل دیگری متشبث می‌شوند که خطری نیز ندارد.

در آغاز دوران زندانی شدن من، یک زندانی جوان بسیار خوشرو و زیبا بنام سیروتکین ۱ بطرزی خاص حس کنجکاو می‌سرا

تحریر کرد . این زندانی بزودی از چندین لحاظ بنظر من معما آمیز جلوه کرد . زیبایی چهره اش مرا گزفت ، گمان می کنم بیش از بیست و سه سال نداشت . چون ویرا در بخش مخصوص زندانی کرده بودند ، پیدا بود که او را جانی خطرناکی شناخته اند . این زندانی آرام و خوش خوی بود ، کم سخن می گفت و بندرت لبخند می زد . دارای چشمانی آبی بود و چهره اش خطوط منظم داشت و بسیار خوش آب و رنگه و دارای موهای بور نقره ای بود . بقدری زیبا و خوشگل بود که حتی سر نیمه تراشیده اش نیز او را زشت نمی ساخت . هیچ حرفه ای نداشت اما بیشتر اوقات پول مختصری فراهم می کرد . سیروتکین بر اثر يك تنبلی نامحسوس بسر و وضع خود زیاد نمی پرداخت . اما اگر گاهی کسی بدو هدیه می داد ، مثلاً نیم تنه یی قرمز بدو هدیه می کرد ، شادی خود را پنهان نمی داشت و در تمام آسایشگاهها می خرامید و آن را بمرض نمایش می گذاشت . وی عرق نمی خورد ، قمار نمی کرد و تقریباً هرگز با کسی دعواش نمی شد . گاهی دستش را در جیبش می کرد و پشت کلبه های چوبی با حالتی آرام و متفکر می گشت ، بوجه چیز می توانست فکر کند ؟ هرگاه او را صدا می زدند ، یا سؤالی از وی می کردند با یکنوع ادب و احترامی که بین زندانیان معمول نیست ، نگاهش را که مانند نگاه کودکی دهاله معصوم بود ، بروی طرف می دوخت و با چند کلمه کوتاه ، بدون پر حرفی های بی فایده ، بدان پاسخ می داد . با همین پول مختصری که داشت هرگز چیزهای لازم نمی خرید ، کت خود را برای وصله کردن نمی داد ، پولش را برای خریدن کفش نوصرف نمی کرد ، بلکه با آن نان هلالی یا نان زنجبیلی می خرید و مانند کودکان خردسال آنها می بلعید . زندانیان بدو می گفتند ، « اه ! سیروتکین ، یتیم کوچولو و بدبخت غازانی » در ساعات فراغت این تنها آدم بیکار از يك آسایشگاه به آسایشگاه دیگر

1 - سیروتکین در زبان روسی از کلمه سیرونا Sirota بمعنی یتیم مشتق می شود. ترکیب اضافی «یتیم غازان» که ریشه تاریخی دارد معمولاً کنایه از محکوم و آدم نادرست بدبخت است .

می‌رفت ، و میان اشخاصی که هر يك مشغول کار خاص خود بودند می‌لولید . درین هنگام یکنفر حرفی مسخره آمیز بدو می‌گفت (غالباً او ورفقایش را مسخره می‌کردند) ، وی بی آنکه پاسخی بدهد بازگشته به آماشگاه دیگر می‌رفت ، گاهی اگر زندانیان در شوخی و مسخره کردن او از حد خارج می‌شدند ، سرخ می‌شد . من از خود می‌پرسیدم این موجود ساده و بی‌آزار چه جنایتی می‌تواند مرتکب شود ؟ یکبار هنگامی که در بیمارستان بودم دیدم که او نیز روی تخت مجاور من است . چون شب فرا رسید سر صحبت را باز کردیم ، اتفاقاً وی تحریک شد و برآیم حکایت کرد که چگونه ویرا بازی بردند ، چگونه مادرش گریه‌کنان ویرا همراهی کرد و وی چه شکنجه‌هایی در هنگ تحمل کرده است . وی بعلت سختی رؤسایش که همواره از او ناراضی بودند هرگز نتوانست با این زندگی خو بگیرد . من از او پرسیدم ،

« خوب ، بعدش چه شد ؟ چه خلاقی ترا باینجا ، آنهم به بخش خموصی انداخت ؟ ... آه ! سیروتکین ، سیروتکین ! ... »
 « راست است ، الکساندر پتروویچ ، من یکسال بیشتر در هنگ نگذرانیدم ! وبعد باینجا آمدم برای اینکه گریگوری پتروویچ فرمانده خود را کشتم . »

« سیروتکین ، من این حرف را شنیده بودم ، اما باور نمی‌کردم . پس درست است ، تو کسی را کشته‌یی ؟ »
 « الکساندر پتروویچ پس می‌خواستید چه بکنم ، من دیگر نمی‌توانستم آنجا بمانم ! »

« اما سایر مشمولین باید آنجا باشند! البته اول کار سخت است ، اما بالاخره آدم سرباز خوبی می‌شود . مادر تو همیشه بتو شیرینی داده و بانان زنجیلی و شیر ترا بهیچده سالکی رسانیده است . »
 « راست است که مادرم مرا بسیار دوست می‌داشت . وقتی که من بخدمت سربازی رفتم ، او بستری شد و بطوری که بمن گفتند دیگر ازجا برنخواست ... اما من دیگر نمی‌توانستم ... فرمانده از من بدش می‌آمد و همیشه مرا تنبیه می‌کرد . آخر چرا ؟ من از همه اطاعت می‌کردم ، در خدمات خود دقت می‌کردم ، عرق نمی‌خورم ، هیچ عیبی

نداشتم و شما ، الکساندر پتروویچ می‌دانید که وقتی آدم عیبی داشته باشد ، این کاری که من کردم بد است . همه آنها آنقدر بی‌رحم بودند که من نمی‌دانستم غم خود را بکه بگویم . گاهی خود را در گوشه‌یی پنهان می‌کردم تا آنقدر که دلم می‌خواهد گریه کنم . یکبار مرا در پاسگاه نزدیک جای سلاحها بنگهبانی گماشتند . باد یابیزی می‌وزید ، شب آنقدر تاریک بود که آدم نمی‌توانست انگشتش را بجوشش برسد . آنوقت ناراحتی گلوی مرا فشرد . و چه ناراحتی ! ناگاه سلاح خود را زمین گذاشته سر نیزه‌اش را برداشتم و کنار گذاشتم ، کفش راست خود را در آوردم و ماشه را با شست پای خود فشردم . اما فشنگه گل کرد و در نرفت . من تفنگم را آزمایش کردم ، سوراخش را باز کردم . مقداری باروت تازه در آن ریختم ، چخماقش را دوباره میزان کردم و از نو لوله را روبروی سینه‌ام گرفتم . خیال می‌کنید باز چطور شد ؟ باروتها آتش گرفت اما باز گلوله بیرون نیامد ... دوباره پوتین خود را پوشیدم و سر نیزه را بجای خود گذاشتم و ساکت و آرام صد قدمی راه رفتم . درین لحظه تصمیم گرفتم که کار را بکسر کنم ؛ بالاخره زندان بهتر از این زندگی سگ است ! پس از نیمساعت فرمانده که برای گشت آمده بود ، صاف روبروی من آمد و گفت : «خوب ، وقتی آدم را بنگهبانی می‌گذارند ، این جور رفتار می‌کند؟ » من تفنگ خود را در دست گرفته سر نیزه را تا قبضه در بدن او نشاندم . این کار برای من بقیعت خوردن چهار هزار تازیانه و فرستادنم به بخش مخصوص تمام شد ...»

او دروغ نمی‌گفت . اما چرا وی را در بخش مخصوص فرستاده‌اند؟ این نوع جنایه‌ها دارای مجازات کمتری است . از میان پانزده نفری که افراد این بخش را تشکیل می‌دادند تنها سیرو تکین را می‌توان زیبا بحساب آورد . بغیر از دو یا سه قیافه قابل تحمل دیگر ، از تمام قیافه‌های دیگر اسان وحشت می‌کرد ؛ گوشه‌های دراز بریده و کینه‌شده ، چهره‌های رشت و لب‌های نامنظم و آشفته . میان آنان چند نفر سید مو نیز دیده می‌شد . اگر وضع و مقتضیات اجازه داد ، یکرزمطالبی در باره آنان نیز خواهم گفت .

سیر و تکین بیشتر با گازین دوست بود . همان گازین که در آغاز این فصل دیدیم لفران و تلوتلو خوران وارد آشپزخانه شد و همین امر برای منحرف کردن افکاری که من در باب زندگی زندان داشتم کفایت می کرد .

این شخص وحشتناک در هر کسی که ویرا می دید يك تصور اضطراب و وحشت بوجود می آورد . در نظر من پیدا کردن شخصی درنده تر و گریه تر از او همواره غیر ممکن می نمود . من در شهر تبلسك ۱ دزد معروف کامنیف ۲ را که جنایاتش بسیار مشهور است دیده ام . پس از آن نیز سوکولف ۳ سرباز فراری را که وی نیز جنایتکار وحشتناکی بود، دیدم . اما هیچیک ازین دو در من باندازه گازین نفرت بوجود نیاوردند . گاهی چون او را می دیدم مثل این بود که در برابر عنکبوت عظیم و غول آسایی بهزرگی يك آدم هستم . وی اصلاً تاتار بود و نیروی فوق العاده اش از تمام محکومین بیشتر بود ، قندش از حد معمول بلندتر و بسیار قوی هیکل بود و سری بدریخت و بی قواره داشت . با پستی خمیده راه می رفت و چشمانش را زیر می انداخت . در پاره وی حرفهای زیادی زده می شد . همه می دانستند که او را از لشکر پابنجا فرستاده اند ، اما زندانیان ، بدست یا نادرست ، مدعی بودند که وی از فراریان ترچینسك ۴ است که بیش از یکبار پسیری تبعید شده و توانسته است از آنجا بگریزد و نام خود را تغییر دهد و بهمین مناسبت است که سرانجام در بخش مخصوص زندان ما پسر می برد . و نیز می گفتند که وی در گذشته از کشتن کودکان خردسال لذت می برده است ، وی آنان را به جایی مناسب اینکار می برده و شکنجه شان میداده

Tobolsk - ۱

Kaméniev - ۲

Sokolov - ۳

Nertchinsk - ۴ شهر است واقع در يك ناحیه معدنی در

ماورای دریاچه بایکال که محکومین درجه اول را بدانجا تبعید می کردند .

و آزارشان میکرده و پس از آنکه از وحشت و لکنت زبانشان بسیار لغت
 میبرده آنان را با هسکی و آرام آرام می‌کشته و شادی و لذت خود را
 مضمضه می‌کرده است . شاید هم تمام این حرفها و حکایتهاى مختلف فقط
 ازین جهت بود که گازین یکنوع حس ناراحتی و مزاحمت در همه کس
 بوجود می‌آورد ، اما تمام این ابداعات و گفتگوها با روش و قیافه
 وی تطبیق می‌کرد . با اینهمه تاوقتی عرق نخورده بود ، بسیار مقول
 راه می‌رفت . وی همواره خونسرد بود ، با هیچکس مناقشه نمی‌کرد و
 از مشاجره و نزاع می‌پرهیزید ؛ گویی رفقای خود را حقیر می‌دانست
 و خود را دارای نیروی مافوق آنان می‌دید . کم حرف می‌زد و وضعی
 بخود می‌گرفت که گویی عمداً جلو خود را می‌گیرد . حرکاتش نرم و
 آرام و باطمینان بود ؛ از چشمانش برق هوش و حیلت‌گری فوق‌العاده‌یی
 می‌درخشید . صورت او و لبخندش حالتی متکبرانۀ و تمسخرآمیز و
 بیرحمانه را نشان می‌داد . وی یکی از توانگرترین می‌فروشان زندان
 بود ، اما سالی دو بار خارج از اندازه و بعداً فراط عرق می‌خورد و
 در روز روشن کاملاً طبع خشن و حیوانی خود را نشان می‌داد . هر قدر
 بیشتر مست می‌شد بیشتر اشخاص را بطرزی گزنده و نیشدار مسخره
 می‌کرد ، حرفهایش بدقت حساب شده و گویی از مدتها پیش آنها را
 آماده کرده است . وقتی بمنتهای درجه مستی می‌رسید خشمگین می‌شد ،
 کاردی بدست می‌گرفت و روی زندانیان می‌افتاد . زندانیان نیز که نیروی
 اعجاز آمیز وی را می‌دانستند می‌گریختند و پنهان می‌شدند . زیرا او
 بهر کس که برمی‌خورد بدو حمله می‌کرد . اما بزودی وسیله مقابله با
 وی را یافتند . يك دسته ده نفری از زندانیان بدو هجوم می‌آوردند
 و او را کتک می‌زدند و ضربه‌های خود را بشکم و سینه و زیر قلب و
 محل مدهاش وارد می‌آوردند ؛ بطوری که بیرحمانه‌تر از آن نمی‌توان
 تصور کرد . این کار تا جایی ادامه می‌یافت که وی از هوش می‌رفت .
 چنین رفتاری با هر کس دیگر بجز گازین می‌شد ، او را می‌کشت اما
 برای او هیچ خطری نداشت . پس از تنبیه او را در پوستینش پیچیده
 کف اتاق دراز می‌کردند و می‌گفتند «مرتیکه کثیف ! .. بگذار عرقش
 بپزد !» و در نتیجه فردا صبح ، تقریباً صحیح و سالم از خواب برمی‌خاست

و با چهره‌یی تاریک، ساکت و خاموش بکار اجباری می‌رفت. هر بار که گازین مشغول خوشگذرانی می‌شد، همه می‌دانستند که روزش چگونه بیابان خواهد رسید. او خود نیز می‌دانست و با اینهمه باز هم مست می‌کرد. چند سالی بهمین ترتیب سپری شد، سرانجام تغییری در وضع گازین مشاهده شد. وی از انواع دردها می‌نالید و بوضعی محسوس لاغر می‌شد و زیاد به بیمارستان رفت و آمد می‌کرد... زندانیان درباره او می‌گفتند: «دارد نفله می‌شود!»

روزی که بزندان آمدم، هنگامیکه من هنوز در آشپزخانه بودم وی بدانجا آمد. دنبال او نیز همان لهستانی پستی که ویلن می‌زد و زندانیان موقع خوشگذرانی ویرا برای اتمام و تکمیل لذت خود اجیر می‌کردند، وارد شد. وی میان مطبخ ایستاد و با حالت سکوت تمام کسانی را که آنجا بودند و رانداز کرد. سرانجام من و رفیقم را دید، نگاهی تمسخرآمیز و بیرحمانه بهما افکند و با لبخندی رضایت‌آمیز از یافتن کسیکه با او می‌توان بازی خوبی کرد، بسوی ما نزدیک شد و میزبان را تکان داد و گفت:

«می‌شه از شما پر مید که در آمدتون اجازه چای خوردن در اینجا رو بشما میده یانه؟»
 من و رفیقم نگاهی بیکدیگر کردیم و فهمیدیم بهتر اینست که سکوت کنیم، زیرا با نخستین بگو مگوی ما آتش خشمش زبانه می‌کشد.

وی ادامه داد:

«پس شما پول دارین، پول حسابی دارین هان؟ خوب، بگین ببینم، برای نوش جون کردن چای تو زندون اومدین؟... ده! جواب بدین، اسم یکی...»

وقتی دیدم ما تصمیم گرفته‌ایم ساکت بمانیم و هیچ توجهی بدو نکنیم قرمز شد و از شدت خشم بلرزه افتاد. درین هنگام پهلوی دستش در گوشه آشپزخانه تخته سنگینی را دید که روی آن نان‌هایی را که برای غذای ما اختصاص داده شده بود می‌چیدند. این تخته آنقدر بزرگ بود که نصف جیره تمام زندانیان روی آن جا می‌گرفت،

خاطرات خانۀ مردمان

ودراین لحظه با آن کاری نداشتند. وی آنرا دو دستی گرفت و بالای سر ما آورد. يك لحظه ديگر مغز ما را خرد می‌کرد. جنایت، یا شروع جنایت همیشه شدیدترین دردها را برای زندانیان فراهم می‌کرد و باعث تحقیقات، بازرسی و دو برابر کردن سختگیری می‌شد؛ بهمین سبب زندانیان با تمام قوا می‌کوشیدند که از این قبیل تجاوزات بپرهیزند. با اینهمه هیچکس از جا نکل نخورد؛ حتی صدایی برای دفاع از ما برنخواست؛ حتی فریادی نیز در برابر گازین کشیده نشد، کینه آنان نسبت به نجبا و افراد طبقات ممتاز بقدری شدید بود که از اینکه ما را در خطر می‌دیدند، شادمان می‌شدند. اما اینکار وضع نامنتظر بخود گرفت؛

در همان لحظه‌یی که گازین می‌خواست تخته را رها کند، یکنفر از جلو در فریاد زد،

«گازین! عرقت را دزدیده‌اند!»

وی تخته را روی زمین انداخته مثل آدم های بی‌اراده سراسیمه از آشین‌خانه بیرون دوید.

زندانیان بیکدیگر می‌گفتند،

«خوب، خدای کریم آنها را نجات داد!»

و تا مدتی بعد، همین حرف را تکرار می‌کردند.

من هرگز نفهمیدم که آیا موضوع دزدی عرق حقیقت داشته یا آنرا برای نجات ما ساخته بودند.

آن شب پیش از بسته شدن در آسایشگاهها، من در میان آن تاریکی که تازه آغاز شده بود، برای گردش در کنار پرچین رفتم. اندوهی سنگین روح مرا آزار می‌داد. اندوهی که از آن پس در تمام دوران اقامت در زندان نظیر آنرا دیکسر احساس نکردم. تحمل نخستین روز ورود بزندان مخصوصاً برای زندانی بسیار دردناک و ناراحت کننده‌است، خواه انسان در زندان موقت و خواه در بازداشتگاه و خواه در زندان محکومین باعمال شاقه باشد. اما خاطر من هست آن روز دربارهٔ يك مسأله که در تمام مدت زندان نیز مرتباً مرا شکنجه

داد و امروز نیز بنظر من يك موضوع غير قابل حل می آید ، فكر می-
 کردم . می خواستم بدانم چرا مجازات جنایتهای مشابه ، مساوی
 نیست . زیرا ، در واقع هیچ جنایتی کاملاً مشابه باجنایت دیگر نیست .
 مثلاً دو آدمکش را فرض کنیم ؛ در این دو مورد تمام مقتضیات را در
 نظر گرفته و هر دو متهم را باوجود تفاوت های محسوسی که بین آنان
 وجود دارد بمجازات مشابه محکوم کرده اند . یکی از آنان ، نزد
 زندانیان مدعی يك قضیه ناموسی است و دیگری برای هیچ ، برای
 يك پیاز آدم کشته است ، سر راه کمین کرده و یکنفر بدبخت بیچاره
 را که از آنجا می گذشته کشته واز وی چیزی جز يك پیاز کوفتی
 نیافته و بعد گفته است ، « اه ، پدرجان تو مرا برای غارت کردن
 فرستادی ، من يك فرد مسیحی را کشتم وپا وی جز يك پیاز چیزی
 نبود ! - احمق ! يك پیاز يك كویك بیشتر نمی ارزد ! صد نفر صد
 پیاز . صد پیاز يك روبل ارزش دارد ، دیگری یکنفر عیاش هرزه و
 ظالم را برای نجات دادن شرافت نامزد یا خواهر یا دخترش بقتل
 رسانیده است . این یکی دیگر ، سرف فراری بوده که شاید از شدت
 گرسنگی نیعه جان شده و یکی از پلیسهایی را که دسته جمعی بتعاقب
 وی پرداخته بودند برای دفاع از آزادی و زندگی خویش کشته است .
 آن یکی ، برای لذت بردن ، کودکی خردسال را سر می پریده ووقتی
 احساس می کرده است که خون گرم آنان روی دستهایش می ریزد ،
 غرق در لذت ورضایت می شده واز ترس ووحشت و آخرین جست و خیز
 این کبوتران کوچک سر پریده لذت می برده است ! با اینهمه اینان و
 آنان هر دو بيك مجازات محکوم می شوند ! درست است که تفاوتی در
 مدت مجازات وجود دارد اما این تفاوت در برابر اختلاف نوع جنایت
 آنان بسیار چیز کمی است . در صورتیکه باید همانقدر که وضع
 جنایتهای مابکدیگر تفاوت دارد مجازاتشان هم اختلاف داشته باشد .
 ایراد خواهید کرد که این تفاوتها را نمیتوان پیش بینی کرد ودر نظر
 گرفتن آنان ممایبی غير قابل حل و نوعی دور و نسلل بوجود می آورد .
 بسیار خوب ، این عدم تساوی را کنار بگذاریم ؛ و چیز دیگر ، یعنی
 مجازات های تبعی را در نظر بگیریم . يك زندانی خود را می خورد و

خاطرات خانه مردمان

مثل شمع می‌گدازد و ذوب می‌شود. اما آن دیگری از پیش تردید ندارد که به‌حکم محیط زندگانی بسیار خوشی خواهد داشت و درحلقه‌یی از شجاعان جسور و بی‌غم در خواهد آمد؛ زیرا در زندان این قبیل اشخاص نیز یافت می‌شوند. اما آن زندانی که مردی تحصیل کرده است و دستخوش تحریک و سرزنش وجدان حساسی قرار گرفته است، با تحمل رنجهای اخلاقی که هرگونه مجازاتی در برابر آن ناچیز می‌نماید، در باره جنایت خود قضاوتی چنان قاطع و بی‌شفقت می‌کند که سخت‌ترین و شدیدترین قوانین نیز آنطور نمیتواند قضاوت کند. و در مقابل، آن دیگری حتی یک ثانیه نیز در تمام دوران بازداشت خود، در باب کار عظیمی که آن را مرتکب شده است فکر نمی‌کند؛ حتی می‌پندارد که خوب رفتار کرده است. حتی بعضی از آنان دوباره مرتکب جنایاتی نظیر جنایت اول می‌شوند تا بزندان بازگردند و از زندگانی خارج که بمراتب برایشان دشوارتر و پیر زحمت‌تر است آسوده شوند. این بدبخت شاید در دوران آزادی در منتهای بدبختی و پستی می‌زیسته و برای کارفرمایی از اول صبح تا شب کار می‌کرده و هرگز بعدی که سیر شود غذا نمی‌خورده است. در زندان کار و زحمت سبک‌تر و نان فراوانتر و مرغوب‌تر است. روزهای یکشنبه گوشت می‌خورند و روزهای عید، صدقات و هدایایی دریافت می‌دارند و شاید چند شاهی نیز بتوانند بدست بیاورند. و اجتماع زندان چه اجتماعی است! چه اشخاص زرنک و طراری در گوشه و کنار آن یافت می‌شوند! بدین ترتیب آدم بخت برگشته‌یی از این نوع با تحسینی حرمت‌آمیز بر فقای خود مینگرد، وی هرگز نظیر آنان را در خارج ندیده‌است و بهمین مناسبت آنان را بجای نخبه و برگزیده مردم می‌گیرد!... واقعاً آیا می‌توان موجوداتی را که اینقدر با یکدیگر اختلاف دارند، بمجازات مشابه محکوم کرد؟ اما پرداختن باین مسائلی که جواب ندارد، چه فایده دارد؟ طبل بصدای در آمد، باید با آسایشگاه باز گشت!

نخستین تأثرات (دنباله)

آخرین حاضر و غایب را شروع کردند که پس از آن دیگر در آسایشگاهها را می‌بستند و بهر يك قفل خاصی می‌زدند و زندانیان در آنجا بطور دسته‌جمعی تاسفیده صبح محبوس می‌ماندند.

این حاضر و غایب توسط يك استوار و دو سرباز صورت می‌گرفت. گاهی افسر گارد نیز در آن حضور می‌یافت و زندانیان در آن هنگام در حیات صف می‌بستند. اما بیشتر اوقات بازرسی و ممیزی در داخل آسایشگاهها، بدون کوچکترین تشریفاتی عملی می‌شد. نخستین شبی که من بزندان آمدم، حاضر و غایب بهمین ترتیب صورت گرفت. بازرسان غالباً در حساب خود اشتباه می‌کردند، و هنوز از در بیرون نرفته ناچار دوباره باز می‌گشتند و حساب را از سر می‌گرفتند. آنشب مراقبین بیچاره که بالاخره رقم مطلوب خود را بدست آوردند، در آسایشگاه را بستند. این آسایشگاه مخل عده‌یی نزدیک سی نفر محکوم باعمال شاقه بود که همه از شدت خستگی فرسوده شده و روی زمین تنگ هم دراز کشیده بودند. هنوز برای خوابیدن خیلی زود بود. گویی هر يك از آنان بسرگرمی نا مشخصی احتیاج دارند.

ما غیر از همان زندانی ازکار افتاده‌یی که ازو صحبت کردم، ناظر دیگری نداشتیم. هر آسایشگاهی يك «حاکم» داشت که سرگرد، خود با توجه بروش و طرز رفتار زندانی، وی را شخصاً انتخاب می‌کرد. با این همه گاهی همین «حاکم» نیز جوانی و بیمغزی می‌کرد. آنوقت او را شلاق می‌زدند و خرد و خمیرش می‌کردند و دیگری را بجایش بر می‌گزیدند. حاکم آسایشگاه ما همان آکیم آکیمیچ بود که با کمال تعجب می‌دیدم صاف و ساده زندانیان را سرزنش و توبیخ می‌کرد. آنان

نیز معمولاً جواب وی را با مسخرگی می‌دادند. این زندانی از کار افتاده نیز عاقلتر از آن بود که خود را مطلقاً درکاری وارد کند. و اگر گاهی وضعی پیش می‌آمد که يك کلمه حرف می‌زد، برای تبرئه وجدان بود. وی روی رختخواب خود چمباتمه زده ساکت و آرام پوتینهای کهنه خود را وصله می‌کرد. زندانیان نیز کوچکترین توجهی بدو نداشتند.

آمروز چیزی بنظر من آمد که بعدها صحت حدس خود را دریافتم. تمام کسانی که با زندانیان سروکار دارند و سلسله مراتب آنان از مراقبان و ناظرین زندان آغاز می‌شود، يك رفتار غلط را تصویب می‌کنند و می‌پذیرند. آنان خیال می‌کنند، لحظه بلحظه، با گفتن يك آری یا نه، در معرض خطر ضربات کسار زندانیان قرار می‌گیرند. زندانیان نیز بدون تردید این ترس را که در آنان ایجاد شده است، بحساب خود می‌گذارند و همین امر آنان را بصورت پهلوان پنبه‌هایی در می‌آورد. با اینهمه، بهترین رئیس زندان در حقیقت آن کسی است که از آنان ترسد و زندانیان نیز، وقتی بآنان اعتماد کنند، خود را راحت و آسوده احساس می‌کنند. بدین ترتیب، حتی می‌توان خود را با آنان مربوط ساخت. باید این مطلب را بگویم که در مدتی که بازداشت بودم بندرت رئیس زندان بدون مزاقب وارد زندان می‌شد؛ آنوقت باید گسجی و حیرت زندانیان را دید؛ و آنکھی این بازدید کنندگان بی پروا همیشه احترام را زندانیان بزور تحصیل می‌کنند و در نتیجه اگر بخواهد حادثه بی اتفاق افتد در موقع حضور آنان نخواهد بود. این ترس که از محکومین باعمال شاقه احساس می‌شود عمومی است؛ و معذک نمی‌دائم اساس آن برچه قرار گرفته است. شاید از قیافه محکومین و اشتها آنان بدزدی و راهزنی بوجود می‌آید؛ و بعد کی که بزندان می‌آید احساس می‌کند که ایندسته‌انبوه و مختلط اشخاص بمیل خود آنجا گرد نشده‌اند و نیز این افراد با وجود کارهایی که کرده‌اند، هیچکدام حق آن را ندارند که يك آدم زنده را بیجان کنند، يك زندانی، هر کس که باشد، می‌تواند احساسات و تعایل خود بزندگی و عطش انتقام خویش را داشته باشد و تمام این

تعمایلات نیز برای ارضای خود بطرزی مقاومت ناپذیر بدو فشار می‌آورند. با اینهمه تکرار می‌کنم آنها که از زندانیان می‌ترسند، خطا می‌کنند. یکنفر آدم نه باین آسانی و نه باین زودی با کارد کشیده بدیگری حمله می‌کند، چنین حوادثی جز در موارد نادر بوجود نمی‌آید و باید اعتراف کرد که ازین نظر خطری وجود ندارد البته باید در نظر داشت که من فقط از زندانیانی که محکوم شده و مشغول تحمل مجازات خود هستند صحبت می‌کنم که بسیاری از آنان از بودن در زندان خود را خوشبخت می‌بینند و آماده‌اند که در آنجا آرام و فرمان‌بردار زندگی کنند. (هر قدر که این زندگی جدید برایشان جالب‌تر باشد بیشتر مطیع و آرام می‌شوند.) زندانیان آشوب طلب و پراسر و صدا نیز بزودی بدست رفقایشان عاقل و سربراه می‌شوند، زیرا مشهورترین و شجاعترین محکومین باعمال شاقه هایلک تهدید مختصر، با هیچ، جا می‌رود و مبهوت می‌شود. در صورتیکه محکومی که هنوز مجازات خود را تحمل نکرده است و وضعش طور دیگری است. این قبیل زندانیان بسیار امکان دارد که شب اجرای مجازات بدون دلیل بکسی حمله کنند تا بدین وسیله حادثه جدیدی بوجود آورند و ساعت شوم اجرای مجازات را بتأخیر اندازند. حمله و هجوم علتی و هدفی دارد؛ باید هر طور که هست هر چه زودتر امکان اجرای مجازات را برگردانید و منحرف ساخت. من در همین موضوع وضع روحی عجیبی را دیدم. در بخش نظامی زندانی بود که بدو سال زندان بدون محرومیت از حقوق اجتماعی محکوم شده بود. این شخص لافزن و خودستای و حشتناکی بود و در عین حال بسیار ترسو و کم دل و جرأت نیز بود. معمولاً لافزنی و پستی در سرباز روسی خیلی بحدت دیده میشود زیرا همواره آنقدر مشغول و گرفتار است که اگر هم بخواهد خودستایی کند وقت آن را نخواهد داشت، و اگر گاهی یکنفر ازین قبیل در میان آنان یافت شود، بطور قطع مردی پست و متقلب است. دو تف ۱ - این زندانی چنین ناامیده میشد - وقتی مجازات خود را تحمل

کرد دو باره بهنگه مرزی خود رفت. وی نیز مانند تمام نظایرش که برای تنبیه و اصلاح شدن بزندان فرستاده می‌شوند سرانجام در همان جا فاسد و تباه شد. بعضی از آنان در غرض دو یا سه هفته پس از آزاد شدن دو باره سر و کارشان بدادگاه می‌افتد و بزندان بازفرستاده می‌شوند، منتهی این بار برای مدت پانزده یا بیست سال به بخش «سابقه داران» گسیل می‌شوند. دوتف نیز چنین وضعی داشت. در حدود سه هفته پس از آزادی، مرتکب يك فقره دزدی با شکستن حریم شد، بینظمی بوجود آورد و تمرد کرد، وی را بیک تنبیه شدید بدنی محکوم کردند که تصور آن نیز ناپیدنش را می‌لرزاند. در آخرین لحظه، شب همان روزی که باید ضربات تازیانه را درگروهان تحمل‌کنند، این مرد ترسو در لحظه‌یی که افسرگارد در سلول بازداشت شدگان آمده بود، با يك کلد بدو حمله کرد. دوتف یقیناً خوب می‌دانست که چنین عملی وضع او را بسیار وخیم‌تر خواهدکرد و بردوران تبعیدش خواهد افزود. ولی برای او لازم بود بهر قیمتی که هست چند روز و حتی چندساعت‌ساعت وحشتناک مجازات را عقب‌تر بیندازد. وی آنقدر پست بود که با کارد کشیده خود، حتی افسر را زخمی نیز نکرد؛ وی این کار را فقط برای این منظور کرد که مرتکب جرم دیگری شده باشد که او را دو باره بدادگاه بکشاند.

لحظه قبل از اجرای مجازات بدنی واقعاً وحشتناک است. در سالهاییکه در زندان بسر بردم فرصت و امکان آن را داشتم که بسیاری از محکومین را در شب پیش از مجازات ببینم. معمولاً من آنها را در بیمارستان، در بخش بازداشتیها ملاقات می‌کردم زیرا مرض و در آن جا بستری بودم و این امر غالباً برایم پیش می‌آمد. زندانیان تمام روسیه می‌دانند که پزشکان نسبت به آنان رحیم‌تر و بخشاینده‌تر از دیگرانند زیرا هرگز تفاوتی بین زندانیان و سایر بیماران نمی‌گذارند، همان‌طور که معمولاً بیشتر مردم نیز این اختلاف را قائل نمی‌شوند و آنان را مستثنی نمی‌کنند. هر گز يك فرد عادی محکومین باعمال شاقه را از هیچ جهت سزانش نمی‌کند؛ هر قدر هم که جنایت وی وحشت‌آور باشد مردم بعلت مجازاتی که تحمل می‌کند و بعلت «بدبختی» اش

اورا میبخشایند . . . بی جهت نیست که ملت ما جنایت را « بدبختی » و جانی را « بدبخت » مینامد . این کلمات بسیار قابل ملاحظه است و بیش از آن وزن و اهمیت دارد که ناآگاهانه و غریزی دانسته شود . اما پزشکان واقفاً در بسیاری موارد ، نگهدار و حامی زندانیان و خاصه آن قسمت از آنان هستند که هنوز مجازات خود را تحمل نکرده‌اند و با آنان بسختی بیشتری رفتار می‌شود . زندانی محکوم ، وقتی می‌بیند روز تحمل مجازات فرا رسیده خود را بیمار نشان می‌دهد و بدینوسیله امیدوار است بهر قیمت باشد ، آن دقیقه هولناک را دورتر بیندازد . وقتی وی را از بیمارستان باز می‌فرستند دیگر اطمینان کامل دارد که فردا طلب خود را دریافت خواهد داشت و بهمین سبب گرفتار انقلاب و هیجان بسیار شدیدی است . بعضی از آنان روی حس خودخواهی می‌کوشند که این آشفتگی و پرسیانی را پنهان کنند . اما گستاخی و خودستایی ناشیانه‌شان هرگز رفقایشان را باقیپناه نمی‌اندازد . همه می‌فهمند که این اعمال از کجا آب می‌خورد و از روی ترحم و همدردی سکوت می‌کنند . سرباز جوانی رامی‌شناختم که قتل کرده و بعد اکثر ضربات شلاقی که در قانون پیش‌بینی شده محکوم شده بود . وی آنقدر از مجازات می‌ترسید که تصمیم گرفت يك لیوان پر عرق را که در آن مقداری انفیه ریخته بود سربکشد . اما عرق را که زندانیان غالباً پیش از اجرای مجازات می‌خورند ، آنان از مدت‌ها پیش ، حتی اگر بقیمت فوق‌العاده گزاف هم شده باشد آن را تهیه می‌کنند . آنان مدت شش ماه خود را از وسایل زندگی محروم می‌کنند اما بهر قیمتی که شده باشد ، نیم بطر عرق می‌خرند و آن را ربع ساعت پیش از اجرای مجازات سر می‌کنند . زندانیان معتقدند که درد ضربات شلاق و چماق هنگام مستی کمتر احساس می‌شود . اینک دوباره بهر داستان خود بازگردم . این جوان بدبخت پس از سر کشیدن لیوان عرق بیمار شد ، در موقع مجازات خونریزی داد و

۱ - واژه‌بی که داستایوسکی در این مورد بکار برده کریشکا kricha است که بمعنی درد و سرپوش قابللمه سرباز است .

ویرا نیمه‌جان به بیمارستان بردند . استفراغ خون چنان سینه‌اش را ضایع کرد که بزودی آثار بیماری سل در وی ظاهر شد و پس از ششماه بهمین بیماری در گذشت . پزشکانی که وی را معالجه می‌کردند هرگز علت بیماریش را ندانستند .

در مقابل این جبن و کم جراتی در پراپ مجازات ، باید این را نیز بگویم که گاهی انسان بنمونه‌های عجیب و بهت‌آوری از تهور نیز برخوردار می‌کند . اکنون که این سطور را مینویسم درباره بعضی از مظاهر شجاعت فکر میکنم و چنین می‌پندارم که این قبیل مظاهر به‌نداشتن حساسیت بسیار نزدیک است و این قبیل نشانه‌ها از آنچه می‌توان فکر کرد نیز نادرتر و کمیاب‌تر است . شاهد قابل ذکر این امر یک راهزن وحشت‌انگیز ، اورلف ۱ سرباز فراری معروف بود . در یکی از روزهای تاستان این خبر در زندان انتشار یافت که وی سر شب مجازات خواهد شد و پس از اجرای مجازات نیز اورابه بیمارستان خواهند برد . بیماران یقین داشتند که وی را بیرحمانه خواهند زد . همه کس کم و بیش گرفتار هیجان شده بودند و من نیز با کنجکاوی منتظر ظهور این شخصیت بزرگ جنایتکاران بودم . از مدت‌ها پیش می‌شنیدم که درباره وی چیزهای ناگفتنی نقل می‌کنند . این جنایتکاری که نظیر وی کم‌تر دیده شده است ، با سردی و بی‌اعتنائی پیر و جوان را می‌کشت ؛ وی که دارای قوت اراده بی‌خارق‌العاده بود ، از این نیروی خودآگاهی کامل داشت و بدان افتخار می‌کرد . پس از آنکه بعد از زیادی از جنایات خود اقرار کرد ، محکوم بخوردن تازیانه شد . وقتی وی را ببیمارستان آوردند هوا تاریک بود و شمع‌ها را روشن کرده بودند . وی تقریباً از هوش رفته بود و صورتش زیر موهای انبوه و مجعد سرش که مانند دوده سیاه بود ، کبود و سرب‌رنگ شده بود . پشت خون‌آلود وی آماس کرده و رنگ بنفش بخود گرفته بود . تمام شب زندانیان مشغول مواظبت از او بودند ، کمپرس‌هایش را عوض می‌کردند ، وی را از این پهلو بآن

پهلوی می‌غلطانیدند ، و دوایش را بدوی می‌خورانیدند چنانکه گویی وی یکی از خوبشاوندان نزدیک یا از ولیمت‌های ایشان است . فردای آن روز هوش و حواس خود را باز یافت و یک یا دو بار گرد تالار گردید . این امر مایه شگفتی من شد ، زیر وی تنها در یک نوبت نیمی از مجازات خود را تحمل کرده بود و پزشک از اجرای حکم تا هنگامی که یقین نکرده بود ممکنست عواقب شومی در برداشته باشد ، جلوگیری نکرده بود . با این همه اورلف جثه‌یی کوچک داشت و بر اثر طول مدت بازداشت نیز ضعیف شده بود . وی مانند تمام کسانی که بخوردن تازیانه محکوم شده‌اند چهره‌یی رنگ پریده ، کشیده ، فرسوده و نگاه‌ی تب‌آلود داشت . باینهمه خیلی زود رو به‌بهدودرفت ؛ بدون تردید روح قوی و فعال وی بطبیعت جسمانی‌ش بسیار کمک می‌کرد . نه ، اینمرد عادی و معمولی نبود . حس‌کنجکاری مرا وادار کرد که با وی آشنا شوم و مدت یک‌هفته بمطالعه و تحقیق درباره‌ی وی گذرانیدم . می‌توانم ادعا کنم که هرگز بکسی آبدیده‌تر و غیر قابل انعطاف‌تر از او بر نخورده‌ام . من در شهر تبلسک نیز جانی معروفی ازین قبیل رادیده بودم . وی رئیس سابق راهزنان کورنیف ؛ و واقماً حیوانی درنده بود . بمجرد دیدن وی حتی بی آنکه انسان او را بشناسد ، بحکم غریزه حدس می‌زد که این مرد موجودی عظیم و وحشتناک است . اما انسان احساس می‌کرد که در وی بلاهت و احمقی فراوانی نهفته شده و پیکر جسمانی روی آن را پوشانیده است . اینمرد هیچ کاری جز ارضاء عطش تمايلات نفسانی و شهوات مادی و لذایذ جسمانی خویش نداشت . من اطمینان دارم که همین کورنیف که می‌توانست بدون خم به‌ابرو آوردن یکنفر را سر ببرد ، در برابر تازیانه از ترس می‌لرزید . اما اورلف بعکس پیروزی روح را بر جسم خود مسلم ساخته . وی می‌توانست تا آخر بر خود تسلط داشته باشد ؛ او تمام شکنجه‌ها و تنبیه‌ها را تحقیر می‌کرد و مطلقاً از چیزی نمی‌ترسید و دارای نیرویی بی‌پایان بود . دروی عطش انتقام و فعالیت تزلزل‌ناپذیری برای رسیدن به‌هدف احساس می‌شد . رفتار و حرکاتش که

بوضعی عجیب و غرور آمیز و متکبرانانه بود و هیچگونه تکلف و تصنع نداشت و کاملاً طبیعی بنظر می‌رسید، مرا مبهوت ساخته بود. من تصور می‌کنم که هیچکس در دنیا نتوانسته بود او را تحت تسلط قرار دهد و دروی نفوذ کند. اشیاء را با آرامش و سکون و از دریچه چشم کسانی می‌نگریست که هیچ چیز در دنیا آنان را بشگفتی نمی‌افکند. با آنکه خیلی خوب می‌دانست که زندانیان برای وی احترام قائلند هرگز در مقابل آنان خود را نمی‌گرفت. با اینهمه، غرور و لافزنی و خودستائی طبیعت فاذوی تمام زندانیان است. وی بسیار باهوش بود و صراحت و سادگی عجیبی داشت و کمتر پرحرفی می‌کرد. در برابر پرسشهای من بسادگی جواب داد که منتظر است حالش بجا بیاید و باقی مجازات خود را تحمل کند و نیز می‌گفت من در آغاز کار می‌ترسیدم که نتوانم آنرا تحمل کنم، سپس چشمکی زده افزود: «اینک دیگر اینکار توی آستینم است. من باقی مجازات را نیز تحمل می‌کنم و پس از آن بزودی مرا باستون آینده‌یی که از اینجا خواهد رفت به نرچینسک خواهند فرستاد؛ آنوقت طی راه فرار می‌کنم، حتماً فرار می‌کنم! بشرط اینکه پشتم زود خوب شود!» و در مدت پنج‌روزگی که در بیمارستان بود، با حرص و اشتیاق منتظر رفتن خود بود. بعضی اوقات خیلی خوشحال و خوش خلق بنظر می‌آمد. من کوشیدم که گفتگوی باوی را بموضوع حوادثی که برایش اتفاق افتاده است بکشانم؛ با آنکه در برابر پرسشهای من کمی ابروهایش را گره کرد، اما همواره پراستی جواب می‌داد. اما هنگامی که فهمید من می‌خواهم در باطن وی نفوذ کنم و آثار پشیمانی و توبه را در اندرونش بجویم مرا با حالتی چنان متکبرانانه و تحقیر آمیز نگریست که احساس کردم بچشم او بصورت طفل کوچک و گنجی در آمده‌ام که آدم حتی زحمت صحبت کردن بنا او را نیز بخود نمی‌دهد آنکاه نوعی ترحم و بخشایش نسبت بمن در چهره‌اش نمودار شد. مدت یکدقیقه به قهقهه و از صمیم قلب می‌خندید بی آنکه کوچکترین اثر طنز و تمخر در آن وجود داشته باشد و یقین دارم که در تنهایی نیز، چندین بار پس از آن که حرفهای مرا بیاد آورده بخنده افتاده است. سرانجام نیز

بی آنکه بانتظار بهبود کامل پشت خود بنشیند خروج خود را از بیمارستان اعلام کرد . من نیز آن بار از بیمارستان در همان هنگام بزنندگان باز فرستاده شدم . ما با هم از بیمارستان بیرون آمدیم ، مرا بزنندگان و وی را بیاسگاه ، همانجایی که قبلاً نیز زندانباش کرده بودند ، بردند . وقتی مرا ترك می‌گفت دستم را فشرد و این عمل از طرف او نشانه اعتماد کامل بود . خیال می‌کنم وی از آن جهت با من چنین رفتار کرد که در آن دقیقه بسیار از خودش راضی و خوشحال بود . در واقع نیز او می‌بایست مرا تحقیر کند و بمن بچشم‌یک موجود مغلوب ، ضعیف ، قابل ترحم و پست‌تر از خود ، از تمام جهات ، بنگردد . فردای آن روز نیم دیگر تنبیه خویش را نیز تحمل کرد ...

وقتی در آسایشگاه بسته شود یکلی منظره دیگری بخسود می‌گیرد و بصورت يك اقامتگاه واقعی در می‌آید . فقط آن وقت بود که توانستم زندانیان را در منزل خودشان ببینم . روزها استواران و ناظران یا چند تن از رؤسای دیگر هر لحظه ممکن بود سر برسند ، و بهمین دلیل همه در نوعی حالت خبردار و گوش‌بزرگی بسر می‌برند ، همه در يك وضع انتظار دائمی و در یکنوع نگرانی پنهان زیست می‌کنند . اما تا در بسته شده‌رکس بجای خود می‌نشیند و تقریباً تمام آنان شروع بکار می‌کنند ؛ ناگهان آسایشگاه روشن می‌شود ، هرکس شمع خود را که در يك شمعدان چوبی نهاده شده است روشن می‌کند . بعضی کفش می‌دوزند و برخی بخیاطی و دوختن لباس می‌پردازند . هوای بدبوی آسایشگاه هر لحظه غیر قابل تنفس‌تر می‌شود . يك دسته از قماربازان در يك گوشه گرداگرد فرشی که آنجا گسترده شده است مستقر می‌شوند . در هر آسایشگاه يك زندانی فرشی کم‌بها و يك شمعدان و يك دسته ورق چرب و کثیف ، تا آنجایی که نقوش آن شناخته نمی‌شود ، در اختیار دارد ؛ این وسایل و ساز و برگ بر رویهم میدان ناهیده می‌شود ؛ و مالک آن آن را شبی پانزده کوپک

۱ - این کلمه بهمین صورت و با همین لفظ در متن روسی آمده است و بدون تردید مقصود از آن همان عرصه و صحنه قمار است .

بقمار بازان اجاره می‌دهد و همین کار و کاسبی اوست. با این در قها جز قمار چیزی بازی نمی‌کنند. هر قماربازی در برابر خود توده‌یی پیش می‌سازد - هر قدر که در جیب داشته باشد می‌گذارد و از جای خود بلند نمی‌شود تا وقتی که یا تمام آن را ببازد و یا پول همه را ببرد، گاهی بازی تا سپیده صبح و حتی تا دقیقه‌یی که برای باز کردن در آسایشگاه می‌آیند، بطول می‌انجامد. در آسایشگاه ما مانند تمام آسایشگاههای دیگر همواره گدایانی وجود داشتند که آندوخته خود را عرق خورده یا از دست داده بودند و چنان وانمود می‌کردند که هرگز یک شاهی نداشته‌اند. اینان گدایان مادرزاد بودند. من مخصوصاً «مادرزاد» می‌گویم و روی این ترکیب تکیه می‌کنم، زیرا میان افراد ملت ما بر اثر هر وضع و موقعیت اجتماعی که باشد، همواره عده‌یی از این افراد عجیب و غریب وجود دارند که طبع راحت طلب و تنبل و بی‌کاره‌شان در آنها گداصفتی دائمی و جاویدان بوجود می‌آورد. اینان تیره بختان و بدنهادان فطری و دائمی هستند. آنان همواره در فرسودگی و نوعی پلاکت و خرفتی غوطه‌ورند و همواره توسری خور یا مزدور کسی هستند؛ گاهی بیک زندانی خوشگذران، گاه بیک نفر نو رسیده و گاه بکسی که می‌خواهد از آنجا برود خود را تحمیل می‌کنند. هرگونه کوششی برای آنان سنگین است، آنان را آزار می‌دهد و فرسوده‌شان می‌سازد. می‌توان چنین گفت که آنان بدنیآ آمده‌اند بشرط اینکه هیچ کاری را برای خود شروع نکنند و اراده خاصی از خود نداشته باشند؛ بلکه زندگی کنند برای اینکه آلت دست و عروسک دیگران باشند. مأموریت آنان در دنیا فقط عبارت از اجرای اوامر دیگران است. هیچ وضع و حادثه‌یی حتی حوادث نامنتظر نمی‌تواند آنان را بی‌نیاز کند؛ آنان تیره بخت و بینوا هستند و باید تیره بخت و بینوا بمانند. من باین قبیل افراد نه تنها در میان مردم عادی بلکه در تمام صفوف و طبقات اجتماع، در احزاب، در جمعیت‌ها و حتی انجمن‌های ادبی برخورد کرده‌ام. در هر آسایشگاهی نیز از این قبیل زندانیان وجود داشت و تا «میدان» آغاز می‌شد یکی از آنان آمده بخدمت قمار بازان قیام می‌کرد. هیچ میدانی نبود که از این قبیل خوش خدمتان خالی باشد.

داستان یوسکی

معمولاً وی را برای تمام طول شب در برابر پنج کویک اجبر می‌کردند. وظیفه وی عبارت از آن بود که در طول شب شش یا هفت ساعت در سرسرای تاریک که سرمای آن به‌سی درجه زیر صفر می‌رسد نگاهبانی کند، و مراقب کوچکترین سروصدا و صدای انسان یا صدای پایبی که در حیاط می‌آید باشد. گاهی سرگرد یا افسر نگاهبان، آخر شب‌گشتی در زندان می‌زدند؛ آنان بطور ناگهانی و مخفیانه سر می‌رسیدند و قماربازان و کارگران و شمعدان‌های خصوصی را که حتی از بیرون نیز دیده می‌شد، کشف می‌کردند. وقتی صدای چرخیدن کلید در قفل در می‌شد، حیاط متصل می‌ساخت بکوش می‌رسید دیگر فرصت خاموش کردن شمعها و دراز کشیدن روی کف اتاق وجود نداشت. چون میدان و قمار بازی، اگر بر اثر غفلت گیر می‌افتاد محسازات شدیدی داشت و برای زندانیان گران تمام می‌شد، همین جهت اینگونه غافلگیریه‌ها بسیار کم اتفاق می‌افتاد. حتی در زندان نیز پنج کویک مزد بسیار کم و مسخره‌آمیزی است؛ در این قبیل موارد نیز سایر موارد سختی بی‌رحمانه اجبرکنندگان همواره مرا متحیر می‌کرد. آنان می‌گفتند، «پول گرفته‌بی، باید کارت را بکنی!» این استدلال هیچگونه جوابی نداشت. اجبرکننده با این چند شاهی که می‌پرداخت، هر چه می‌توانست از مستخدم خود کلر می‌کشید و علاوه بر آن خود را مردی نیکوکار نیز می‌پنداشت. آن زنانی خوش‌گفزان و آن مرد مست که از چپ و راست بی‌حساب پول می‌ریخت، همیشه فکر می‌کرد که بمستخدم خود زیادی پول داده است. این امر را نه در یک زندان و نه در یک «میدان» بلکه در بسیار جاها دیده‌ام.

تقریباً تمام زندانیان شبها کار می‌کردند. علاوه بر قماربازان فقط چهار یا پنج نفر دیگر بودند که بی‌کار بودند؛ آنان نیز زود می‌خوابیدند. من گوشه‌یی از اتاق را که خیلی نزدیک در بود اشغال کرده بودم. درست در گوشه دیگر کف آسایشگاه، روبروی من، جای آکیم آکیمیچ بود. وی تا ساعت ده یا یازده مشغول نقاشی یک فانوس چینی رنگارنگ بود که بدو درازای مبلغ خوبی سفارش داده بودند. وی فانوس را بسیار استادانه می‌ساخت و با اسلوبی درست،

بدون درنگ کار می‌کرد؛ وقتی کارش تمام شد با دقت اثاثیه و افزار خود را مرتب کرد، تشکش را گسترد، دعایش را خواند و مانند مردی خردمند و عاقل در رختخواب خود دراز شد. وی نظم و ترتیب و دقت و خرده‌بینی را تا حد فضل فروشی رسانیده بود. وی مانند تمام اشخاص گیج و کوتاه فکر خود را خیلی با هوش می‌دانست. از همان روز اول در نظر من ناخوش آیند جلوه کرد، گو اینکه بزودی موضوع و وسیله تفکر من شد، من از اینکه شخصیتی را که گویی برای موفق شدن در زندگی خلق شده است در زندان می‌دیدم، تعجب می‌کردم. باز هم در باره آکیم آکیمیچ صحبت خواهم کرد.

اکنون چند کلمه هم از کسانی که در آسایشگاه ما بسر می‌بردند بگوییم. چون من می‌بایست چندین سال از عمر خود را با آنان بگذرانم، از اینجهت می‌توان کنجکاو شدید مرا که با آن برتقای آینده خود می‌نگریستم، درک کرد. یکدسته از اهالی کوهپایه قفقاز - دونفر لزگی، یک چچنی و سه نفر تاتار داغستانی - که تقریباً تمام آنان بجرم راهزنی محکوم بنندان شده بودند، سمت چپ آسایشگاه بسر می‌بردند. مرد چچنی که شخصی تلخ و بد اخم بود، تقریباً هرگز با کسی سخن نمی‌گفت؛ وی همواره اطراف خود را زیرچشمی می‌نگریست و با زهر خندی کریه و مسخره آمیز انسان را ورنه انداز می‌کرد. یکی از لزگی‌ها که دیگر مردی سالخورده شده بود، دارای بینی دراز و عقابی شکلی بود و قیافه واقعی یک نفر راهزن را داشت. اما دیگری که موسوم به نورا بود از همان آغاز درمن اثری مطبوع و دلچسب برجای گذاشت. وی هنوز جوان بود، قامتی متوسط داشت و بسیار قوی هیکل بود، موهایش بسیار بود و چشمانش برنگ آبی روشن بود، نوک بینی‌اش رو ببالا برگشته، چهره‌اش شبیه فنلانندیها بود و پاهایش بر اثر سواری

۱ - چچن ناحیه نفت خیزیست در قفقاز که امروز بصورت جمهوری خودمختار اداره می‌شود. مرکز آن گروزنی است که یکی از مراکز مهم صنعت نفت اتحاد جماهیر شورویست.

۲ - Nourra

داستان یوسکی

قوسی شکل شده بود. تمام بدنش از جای زخم پوشیده شده و بضراب سرنیزه شخم خورده بود. در قفقاز نیز با آنکه وی عضو یکی از طوایف مطیع دولت بود، اما همواره مخفیانه بسرکشان و یاغیان می پیوست و با آنان شبانه بر وسها حمله می کرد. در زندان همه او را دوست می داشتند، وی همواره بیک خلق و خوی و با همه مؤدب و مهربان بود و بی گله و شکایت کار می کرد و با وجود خوی آرام و بشاشی که داشت غالباً با بی میلی و نفرت خاصی بهر زگیها و پستی های زشت زندگی محکومین باعمال شاقه مانند دزدیها و عرق خوریها و بدمستیها می نگریست و ازین کارها تا سرحد خشم و غضب نفرت داشت. بیشرفی، او را بکلی از حال طبیعی خارج می کرد، اما بزودی باز می گشت بی آنکه با کسی نزاع کند. وی در تمام مدت زندان خویش هرگز چیزی نذزدید و مرتکب هیچ کار زشتی نشد. وی که تا حد تعصب مذهبی بود، دعاهای خود را با خلوص و علاقه مندی از بر می خواند و روزهایی را که پیش از عید مسلمین است، می گرفت و تمام شب را نیز بدعا خواندن می گذرانید. همه او را دوست می داشتند. همه وی را مردی شرافتمند می دانستند. زندانیان می گفتند: «نورا شیر است» آنقدر گفتند که این لقب برایش باقی ماند. وی معتقد بود که پس از آزادی بخانه خود در قفقاز باز خواهد گشت و بهمین امید زنده بود و گمان می کنم اگر این امیدواری را از وی می گرفتند، قالب تهی می کرد. وی از روز اول مرا بخود جلب کرد. میان چهره های زشت، تاریک و مسخره آمیز دیگر زندانیان، صورت زیبا و دلپسند وی از نظر من پنهان نماند. تمساعت بود بزندان آمده بودم که نورا آمده با دست بشانام کوفت و با لطف و محبت برویم خندید و با دقت و توجه بمن نگریست. اول نفهمیدم چه میگوید زیرا روسی را بسیار بدحرف میزد. اما دوباره بازگشت، از نو لیخند زد و دست خود را دوستانه بر شانام کوفت. این قیافه در سه روز اول زندانی شدم غالباً تجدید

۱- مقصود داستان یوسکی از این روزه ها روزه ماه رمضان و مقصودش از عید، عید فطر است.

می شد و من ابتدا حدس زدم و بعدها دریافتم معنی این کار آن بود که نورا بمن رحم آورده و رنجی را که من برای خوگرفتن با محیط زندان متحمل می شدم احساس کرده و می خواسته است دوستی و محبت خود را بمن اظهار کند. مرا دلیر و از حمایت خود مطمئن سازد ، ای نورای خوب و سادۀ !

سه برادر ناتار داغستانی باهم در زندان بودند. دونفر از آنان پس کمال رسیده بودند اما سومین آنان که علی نام داشت ، سنش از بیست و دو سال نمی گذشت و ازین نیز جوانتر می نمود. جای وی در آسایشگاه محصل بجای من بود. چهره زیبا، گشاده، باهوش و ساده اش مرا با نخستین نگاه گرفت و بسیار از سرنوشت سیاسگزارم که ویدرا همسایه حتمی و قطعی من ساخته بود ، روح وی عریان و بی پرده در چهره زیبا و اگر بهتر بگویم در چهره خیره کننده اش دیده می شد. لبخند وی اطمینان و صداقت سنن جوانی را منعکس می کرد. چنان شیرینی و لطفی در چشمان درشت و سیاهرنگش نهفته بود که فقط دیدن آن اندوه مرا تخفیف می داد، این حرف را بی هیچ اغراق و مبالغه ای می گویم. روزی برادر بزرگترش (وی پنج برادر داشت که دوتایشان بکارکردن در معدن محکوم شده بودند) در دهکده زادگاهشان بدو دستور داد که خنجر خود را برداشته سوار اسب شود و ویدرا پیروی کند. میان این خانواده های کوهپایه نشین احترام برادر بزرگتر بقدری زیاد است که پسر جوان جرأت نکرده بود برسد ویرا کجا میبرند . برادران بزرگتر نیز لازم ندانسته بودند که موضوع را باطلاع وی نیز برسانند. آنان برای غارت يك ناچر توانگر ارمنی بسوی شاهراه می رفتند. سرانجام نیز آنان، او وسایر کسانی که بتوان بدرقه با وی بودند، کشتند و روی کلاه های وی دست گذاشتند. اما موضوع آفتابی شد. هرشش نفر را گرفتند، محاکمه کردند ، شلاق زدند و بسبیری تبعید کردند. محکمه بهیچیک از متهمین بغیر از علی تخفیف نداد . او بعد اقل مجازات یعنی چهار سال زندان با اعمال شاقه محکوم شد. محبتی که برادران علی نسبت بدو داشتند ، بمحبت پدرانه می مانست. وی درین تبعیدگاه برای آنان مایه تسلی بود... آنان که همیشه گرفته

و اندوهگین بودند ، وقتی او را می‌نگریستند، لبخند می‌زدند و وقتی با او گفتگو می‌کردند (البته این امر بسیار بندرت اتفاق می‌افتاد ، زیرا بدون تردید آنان وی را جوان‌تر از آن می‌دانستند که بتوانند امور جدی را با وی در میان بگذارند.) چهره غمگین آنان روشن می‌شد و می‌شکفت ؛ من از چشمک‌هایی که آنان هنگام شنیدن جواب وی می‌زدند و لبخندهای محبت‌آمیزی که باهم رد و بدل می‌کردند ، حس می‌زدم که آنان وی را چون کودکی که هنوز باید با وی بازی کرد ، می‌پندارند . اما وی از بس نسبت با آنان احترام قائل بود ، کمتر جرأت می‌کرد با ایشان حرف بزند . انسان بسختی ممکنست باور کند که این جوان ، بجای فاسد و تباه شدن چگونه توانسته است در زندان قلب خود را اینقدر نرم و باشققت و شرافت خود را این اندازه با دلسوزی و مراقبت نگاهدارد و صداقتی این اندازه آشکار داشته باشد و این اندازه خوب و دلپسند بماند. وی با وجود زیبایی و آرامش ظاهری و محسوس منش خویش، طبعی قوی داشت ؛ بندها متوجه این موضوع شدم . وی مانند دختری جوان عقیف و پاکدامن بود و هر عمل زشت و منافی عفت و نفرت انگیز یا نادرست ، برقی از تحقیر در چشمان بسیار زیبای وی ایجاد می‌کرد. اما از مشاجره و ناسزا گفتن میگریخت، گو اینکه هنوز مردی نشده بود که بتواند سربای خود بایستد. وانگهی، او نمیتوانست با هیچکس نزاع داشته باشد؛ همه او را نوازش می‌کردند ، همه دوستش می‌داشتند . در آغاز کار وی در برابر من با ادب رفتار می‌کرد ، اما کم‌کم با هم بصحبت کردن پرداختیم ؛ چند ماهی برای وی کافی بود که بتواند کلیرا که برادرانش هرگز نتوانستند بکنند، بیاموزد و درست روسی حرف بزند. وی بنظر من فوق‌العاده باهوش و بسیار شرمگین و ظریف و در عین حال بسیار عاقل آمد. خلاصه من او را بچشم موجودی خارق‌العاده می‌نگریستم و برخوردار با وی را مانند یکی از بهترین برخوردارهایی که در زندگی داشته‌ام در نظر می‌آورم. وی دارای چنان طبایع فطری خوبی بود و خداوند آنقدر بوی ملکات فاضله بخشیده بود که تصور فاسد شدن این ملکات و خوی‌ها پنداری پوچ و بیمعنی بنظر می‌آمد.

همه درباره وی همین نظر را داشتند. من نیز درباره سرنوشت وی نگرانی نداشتم. اما او اکنون کجاست؟ ...

مدت درازی پس از زندانی شدن، یگروز من سر جای خود دراز کشیده و دستخوس افکار دردناکی شده بودم. با آنکه هنوز وقت خواب فرا نرسیده بود، علی که معمولاً فعال و زحمتکش بود، آنشب کار نمی‌کرد. زیرا وی و برادرانش یک عید مذهبی اسلامی داشتند. وی نیز دراز کشیده دستش را زیر سر گذاشته بسود و فکر می‌کرد. ناگهان از من پرسید:

« چرا اینقدر غمگینی؟ »

با شکفتی بدو نگریستم زیرا این سؤال صادقانه را از علی که همیشه آنقدر ظریف و با ملاحظه و روشن بین بود، بعید دانستم. اما وقتی با دقت بیشتری ویرا نگریستم، دیدم چهره وی را نیز غبار اندوه و نگرانی خاطر فرا گرفته است و بیدرنگ دریافتم چگونه او نیز درین لحظه خود را بدبخت می‌بیند. نظر خود را بدو گفتم. آهی کشید و لبخندی تلخ زد. من لبخند وی را که همیشه پرمهر، همیشه دوستانه بود، و علاوه بر این همواره دو رشته دندان درخشان را که می‌توانست زیباترین دختران جهان را در آرزوی خود بگذارد نمودار می‌ساخت، دوست می‌داشتم. گفتم:

« علی، بگو ببینم، حتماً در فکر تشریفات عیدی هستی که در داغستان میگیرند. لابد آنجا خیلی قشنگ است، نیست؟ »

چشمانش درخشید و با شور و حرارت جواب داد:

« آوه، بلی! اما از کجا فهمیدی که من فکر آنجا هستم؟ »

« چه شیطننت قشنگی! چطور ممکن است که آدم آنجا بهتر

از اینجا نباشد! »

« آوه! چرا این حرف را میزنی؟ »

« حالا آنجا چه گل‌هایی پیدا می‌شود، چه بهشتی است! »

« آوه، ساکت باش، ساکت باش! ... »

هیچانش بمنتهی درجه رسیده بود.

« علی، گوش کن، تو خواهر هم داشتی؟ »

« آری ، چطور مگر؟ »

« اگر بتو شباهت داشته باشد باید زیبا باشد! »

« هیچ با من قابل مقایسه نیست ! آنقدر زیباست که نظیرش

در تمام داغستان پیدا نمی‌شود! آه ، چقدر خوشگل است! تو هرگز زنی

مثل او ندیده‌یی! علاوه بر او مادرم هم خیلی زیبا بود. »

« تو مادرت را دوست داشتی؟ »

« آه ، چه می‌پرسی؟ او حتماً از غصهٔ من مرده است ! من

فرزند برگزیدهٔ او بودم ، او مرا بیش از خواهرم و بیش از برادرانم

دوست می‌داشت... امشب او را در خواب دیدم و گریه می‌کرد. »

وی خاموش شد و آنشب حتی يك کلمه هم حرف نزد . اما

ازین لحظه بیمه ، در جستجوی وسیله‌ی بود که بتواند با من درد

دل‌کند و باوجود احترامی که به‌وی می‌گذاشتم نمیدانم چه کسی وبچه

علت ویرا از اینکه نخستین بار سر صحبت را با من باز کند ممنوع

ساخته بود. اما وقتی من از وی دربارهٔ قفقاز و زندگی گذشته‌اش سؤال

می‌کردم ، چه شادی عظیمی بوی دست می‌داد ! برادرانش او را از صحبت

کردن با من باز نمی‌داشتند و حتی وقتی می‌دیدند که وی بسؤالات

من پاسخ می‌دهد گویی خوشحال نیز می‌شدند . وقتی می‌دیدند که

من بیش از پیش با علی مانوس می‌شوم آنان نیز بمن مهربانتر

می‌شدند .

علی مرا در کارم کمک می‌کرد و تا آنجا که در آسایشگاه

میسر است بمن خدمت می‌کرد. وقتی می‌دید در نظر من دوست‌داشتنی

جلوه کرده است و می‌تواند درد و رنج مرا - حتی اگر خیلی کم هم

بود - تسکین دهد ، خود را خوشبخت احساس می‌کرد . احساسات

وی نه از نوع فرمانبرداری و خدمتکاری و نه برای بدست آوردن

مزایای خاصی بود ، بلکه از يك دوستی گرم و سوزان سرچشمه می-

گرفت که از نظر من پنهان نمی‌ماند. چون استعداد زیادی برای کار-

های دستی داشت ، بزودی دوختن پیراهن و کفش را فرا گرفت و تا

آنجا که ممکن بود درودگری را نیز آموخت . برادرانش که بوجود

وی افتخار می‌کردند ، او را از اینجهت مورد نوازش و ستایش قرار

می دادند. یکشب بدو گفتم ،

« علی، گوش کن، چرا تو خواندن و نوشتن روسی را یاد نمیگیری ؟ این کار بعدها برای تو در سبیری بسیار مفید است. »
 « من هم خیلی میل دارم، اما از که بیاموزم؟ »
 « اینجا آدم با سواد پیدا می شود . اگر بخواهی خودم یاد می دهم . »

« اوه ! خواهش می کنم این کار را بکنی! »
 از جای خود برخاست، دستهایش را بیکدیگر ملحق ساخت و با حالتی التماس آمیز مرا نگرست.
 از فردا شب کار را آغاز کردیم . من يك ترجمۀ روسی عهد جدید (انجیل) یعنی تنها کتابی که خواندن آن در زندان مجاز بود در اختیار داشتم. علی بدون خواندن الفبا و فقط بیاری همین يك کتاب در عرض چند هفته خواندن را بروانی و خوبی آموخت . سه ماه بعد زبان کتابت را بخوبی می فهمید . وی با حرارت و باهیجان درس می خواند .

یکبار با هم فصل موعظه بالایی کوه را می خواندیم. من تشخیص دادم که وی با صمیمیت و علاقه خاصی این عبارات را می خواند . از او پرسیدم آیا ازین مطلبی که خوانده خوشش آمده است یا خیر. وی نگاهی تند بمن افکند و صورتش سرخ شد و جواب داد:
 « اوه ، بللی ، بللی ، عیسی ! پیغمبری مقدس است . عیسی از زبان خداوند سخن می گوید . خیلی زیباست. »
 « از کجای آن بیشتر خوشش آمده؟ »

« آنجاکه می گوید، ببخشای، دوست بدار، کسی را تحقیر مکن، دشمنت را نیز دوست بدار. چقدر خوب گفته است! »

۱ - روسها حضرت عیسی را عیسوس Iissous تلفظ می کنند اما در این مورد در متن نیز کلمۀ عیسی آمده است زیرا نویسنده آن را از قول ملی که جوانی مسلمان بوده است نقل می کند و طبیعاً نام وی نیز باید بهمان صورت که مسلمین تلفظ می کنند در متن بیاید.

وی بسوی برادرانش که بسخنان ما گوش می دادند باز گشت و با هیجان و حرارت با آنان گفتگو کرد. آنان مدتی دراز با هم بطور جدی صحبت کردند و سر خود را ضمن مذاکره به الامت تأیید تکان می دادند. سپس خنده بی جدی و از روی خوش بینی کردند. خنده بی کاملاً مانند خنده مسلمین که من مخصوصاً وقار و سنگینی آن را دوست می دارم. و همه بسوی من بازگشتند و تأیید کردند که عیسی پیامبر خداوند بود. و معجزات بزرگی از وی بظهور رسیده است؛ وی با گل رم صورت مرغی ساخته و در آن دمیده و آن مرغ پرواز آمده است. و این مطلب در کتاب مذهبی آنان نیز نوشته شده است! آنان اطمینان داشتند که بر اثر گفتن این حرفها و ستودن عیسی مرا بسیار شاد خواهند کرد. اما علی بسیار شادی می کرد، زیرا برادرانش با وی صحبت کرده و حرفهای مرا مورد تأیید قرار داده بودند! من نیز وقتی نوشتن را به علی آموختم، توفیق و محبوبیت بزرگی بدست آوردم. وی خود کاغذ و قلم و مرکب تهیه کرد (بمن اجازه نمی دادند که از جیب خود برایش چیزی بخرم) و در عرض دو ماه توانست خیلی خوب بنویسد. برادرانش از این امر حاج و واج مانده بودند. شادی و غرور و افتخار آنان از حد گذشته بود؛ نمی دانستند چگونه از من تشکر کنند. در موقع کار اجباری اگر اتفاق می افتاد که با هم بیک جا برویم بدنیال وسیله و بهانه بی می گشتند که بمن کمک کنند و این کار را نوعی خوشبختی و حسن تصادف

۱- تفصیل این معجزه در قرآن کریم وجود دارد و متن آیه شریفه آن چنین است: *ويعلمه الكتاب والحكمة والتوراة والانجيل ورسولا الى بنی اسرائیل انی قد جئتکم بأیه من ربکم انی اخلق لکم من الطین کهیئة الطیر فانفخ فیہ فیکون طیراً باذن الله وانبثکم بما تأکلون و مانند خسرون فی بیوتکم ان فی ذالک لآیه ان کنتم مؤمنین (سوره ۳- آل عمران - آیه ۴۹)* و برای تفصیل آن رجوع کنید به تفسیر ابوالفتوح رازی، چاپ تهران، ۱۳۲۰ با جلد دوم، ص ۳۶۰ -

برای خود می‌دانستند . من در بارۀ علی که شاید بمن نیز باندازه برادرانش علاقه‌مند شده بود صحبتی نمی‌کنم . هرگز رفتن او را از زندان از یاد نمی‌برم ، وی مرا از آسایشگاه بیرون کشید و گریه‌کنان خویشتن را بگردنم آویخت . پیش از این وی هرگز مرا در آغوش نگرفته و نبوسیده بود و من نیز هرگز ندیده بودم که وی يك قطره اشك بریزد . وی گفت ،

« تو اینهمه برای من کار کرده‌یی ، اینهمه کار کرده‌یی ؛ بیش از پدرم ، بیش از مادرم برایم زحمت کشیده‌یی ؛ تو مرا آدم کردی . خدا بتو پاداش خواهد داد و منم هرگز ترا از یاد نخواهم بردا ... »

علی خوب ، علی شیرین ، علی عزیزم ، اکنون تو کجایی؟ ...

علاوه بر چرکسی‌ها يك دسته لهستانی نیز در آسایشگاه سکونت داشتند . آنان نیز کاملاً گروه مجزایی را تشکیل می‌دادند و تقریباً می‌توان گفت با دیگر زندانیان رفت و آمد نمی‌کردند . من قبلاً گفته‌ام که انحصارطلبی و حس تحقیری که آنان نسبت به زندانیان روسی داشتند ، کینه تمام زندانیان را نسبت با آنان جلب کرده بود . اینان دارای طبایعی فرسوده و خرد شده و مریض بودند . تعدادشان شش نفر بود و بعضی از آنان بسیار تحصیل کرده بودند ؛ من در بارۀ آنان بعد از این بتفصیل صحبت خواهم کرد . آنان در آخرین سالهای اقامت در زندان گاهی برای من کتاب تهیه می‌کردند . نخستین کتابی که آنجا خواندم ، در من اثری شدید و عجیب و خاص باقی گذاشته است که از آن نیز بعد سخن خواهم گفت . من این قبیل احساس‌ها را بسیار عجیب می‌دانم و اطمینان دارم که بسیاری از اشخاص نمی‌توانند مطلقاً از آن چیزی بفهمند . بدون آزمایش آنان در بارۀ بسیاری از امور نمی‌توان داوری کرد . همین قدر کافیت که بگویم رنجهای روحی و اخلاقی بیش از شکنجه‌های جسمانی انسان را آزار می‌دهد . آدم عادی و ساده در زندان خود را در محیط خود می‌یابد ، شاید هم خود را در محیطی می‌یابد که از محیط خارجیش

نیز وسیعتر است. بدون تردید وی بسیاری چیزها را از دست داده است، دهکده اش، خانواده اش، تمام چیزهایی را که انسان بدان میل دارد گم کرده، اما محیطش تغییر نکرده است! اما آدم تحصیل کرده‌یی که بحکم قانون مانند يك آدم عادی مجازات می‌شود، بی گفتگو چیزهای بیشتری را از دست می‌دهد؛ وی باید تمام احتیاجات و عادات خود را سرکوب کند، باید بیاموزد که از هوای دیگری تنفس نکند! ... وی مانند ماهی است که از آب بیرون کشیده و بخاک افکنده شده است... غالباً مجازاتی که قانون برای همه بتساوی مقرر می‌دارد برای وی بصورت شکنجه‌یی ده برابر شدیدتر در می‌آید. این امر حقیقت دارد.. حتی اگر آن را چیزی جز کشتن و از بین بردن عادات مادی ندانیم.

بدین ترتیب بود که این شش نفر لهستانی گروهی جداگانه تشکیل داده بودند. آنان از میان تمام زندانیان، بجز آن زندانی یهودی، کسی را دوست نمی‌داشتند و آنهم فقط ازین نظر بود که وی آنان را سرگرم می‌کرد. این یهودی محبت همه را نسبت بخود جلب کرده بود؛ گویانکه تمام زندانیان بدون استثنا وی را مسخره می‌کردند. وی تنها نماینده نژاد خود در زندان بود و من نمی‌توانم بدون خندیدن وی را بخاطر پیاورم. هر بار که او را می‌نگریستم مرا بفکر یانکل^۱ قهرمان کتاب تاراس بولبا اثر گوگول^۲ می‌انداخت که يك بار لباسش را کنده و آماده شده بود که بهمراهی زن یهودی خود در چیزی که تا حدی بکنجه شباهت داشت برود و درین حال بجوجه‌یی بر کنده می‌مانست.^۳ وی مردی بسن کمال بود - تقریباً پنجاه سال

۱- Yankel

۲- Gogol

۳- مسلماً حافظه داستان یوسکی خطا کرده است زیرا این عبارات طنز آلود مربوط به یانکل نیست بلکه مربوط به یهودی سرخ- مویی است که بولبا به مجرد ورود به شهر ورشو بمنزل او رفت. متن صحیح عبارت چنین است: «شب شده بود. صاحب منزل که یهودی ←

داشتند. دارای اندامی کوچک و ضعیف، و در عین حال هم مکار، هم ابله، هم گستاخ و هم ترسو بود. روی پیشانی و گونه‌های پرچین وی علائم انتقام و قصاص دیده می‌شد. من هرگز نتوانستم بفهمم که وی چگونه توانسته است شصت ضربه شلاق را تحمل کند. زیرا وی بجرم قتل در زندان سر می‌برد. وی يك نسخه طمی با خود داشت و آن را دقیقاً پنهان می‌کرد. این نسخه را یهودیان دیگر، کمی پس از اجرای مجازات برایش تهیه کرده بودند. این نسخه عبارت از مرهمی بود که در عرض پانزده روز جای زخم و نشان داغ را پاک می‌کرد و از میان می‌برد. وی جرأت استعمال آن را در زندان نداشت و بانتظار آن نشسته بود که بیست سال زندان خود را بی‌پایان برساند و پس از آن، هنگامی که می‌خواهد بدهکده‌یی باز گردد، از آن نسخه استفاده کند. یکروز بمن می‌گفت: «بدون اینکار نمیتونم زن بگیرم و خیلی دلم می‌خاد که زن داشته باشم». ما دو نفر با هم دوست شده بودیم. وی همیشه حالش سرجا و خلشش خوش بود. زندگانی در زندان هیچ چیز دردناکی برایش در بر نداشت. شغل وی اصلا زرگری بود و اهالی شهر - که هیچ جواهرسازی در اختیار نداشتند - سفارشات بسیار بدو می‌دادند، و بدین ترتیب وی از زیر بار کارهای سنگین می‌گریخت. در عین حال وی چیزگری و رباخواری نیز می‌کرد و از تمام ساکنین آسایشگاه گرو پر می‌داشت و بآنان پول قرض می‌داد. وی پیش از من بزندان آمده بود و یکی از زندانیان لهستانی جزئیات ورود او را بزندان برای من شرح داد. این داستان سرگرم

→ مبتلا به لك و پیس بود يك تشك پر که از يك حصیر بد پوشیده شده بود، آورده برای بولبا روی نیمکت گسترد. یانکل نیز پائین روی تشکی نظیر آن خوابید. یهودی سرخ‌مو يك گیللاس عرق بالا انداخت، قباي دراز خود را در آورد؛ وقتی کفش سرپایی پیا داشت چیزی شبیه بچوجه بود. سپس بازن یهودی خود در چیزی فرو رفت که بطورمهم به‌گنجه شباهت داشت (کوگول- تاراس بولبا، فصل یازدهم، ص ۳۵۱-۳۵۰؛ چاپ تیخونراوف، مسکو، ۱۸۸۹).

کننده بی است که بعداً باز خواهیم گفت زیرا لازمست که چند بار دیگر در باره اشعیافومیچ^۱ گفتگو کنیم.

در آسایشگاه ما چهار مسلمان پیرمرد دیگر نیز وجود داشت که در کتاب آسمانی خود مستغرق بودند و آن مسلمان اهل ستارودوب نیز جزء آنان بود؛ دو سه نفر اهالی روسیه کوچک نیز وجود داشتند که اشخاصی ترشروی و بدخوی بودند، یک زندانی خیلی جوان نیز بود که بینی کوچک ظریفی داشت و با آنکه پیش از بیست و سه سال از سنش نمی گذشت، هشت نفر را تا کنون بقتل رسانیده بود. پکدسته سازندگان پول قلب نیز آنجا بودند که یکی از آنان برای ما لودگی و مسخره گی می کرد، بالاخره چند فرد خاموش و کج خلق سر تراشیده و از ریخت افتاده و غمگین و خیالباف نیز وجود داشتند که تصمیم گرفته بودند چنین باشند. آنان سالیان دراز، در تمام مدت بازداشت، ابروهای خود را در هم کشیده، دهان را فرو دوخته و روحی کین توز و انتقام جو داشتند.

اینست منظره بی که در نخستین شب بی شادی زندگانی جدید من در برابر چشم گذشت. من این منظره را میان دود و هوای خفه کننده، از خلال دشنامها و وقاحتهای ناگفتنی. بوی بد و صدای برخورد زنجیرها، خنده های بیشرمانه و نفریرها تمانا می کردم. من روی کف عریان اتاق دراز کشیده و لباسهای خود را زیر سر گذاشته بودم (چون هنوز بالش نداشتم) و پوستین را بحود پیچیده بودم، اما از وقایع عظیم و نامنتظر نخستین روز زندان چنان فرسوده شده و از پای افتاده بودم که خوابم نمی برد. با اینهمه هنوز آغاز کار بود. بسیاری چیزهای دیگر که من نه می توانستم آنها را حدس بزنم و نه پیش بینی کنم، در انتظارم بود.

ماه نخستین

سه روز پس از آمدن بزندان، بمن دستور داده شد که سر کار بروم. با آن که این روز هیچ چیز خاصی نداشته است ولی خاطره آن برای همیشه در ذهن من خواهد ماند زیرا باید باین نکته توجه داشت که وضع من در آن روز وضعی فوق‌العاده بود.

اما هنوز تصوراتیکه از زندان داشتم بسیار تازه بود و بهمین سبب با حرص و ولع بهمه چیز می‌نگریستم. من سه روز تمام دستخوش رنج آورترین تأثرات بودم و هر دقیقه بخود می‌گفتم: « اینهم مقصد مسافرت! من در زندان هستم! و اینک در آستانه دری قرار گرفته‌ام که باید سال‌های دراز، سالهای بسیار درازی در آن بگذرانم. اینست گوشه انزوی من! اینک با دلی غمگین و مملو از تشویش و اضطراب بدانجا رسیده‌ام... و کسی چه می‌داند، که پس از گذشت مالیات دراز، هنگامی که می‌خواهم بترک آن بگویم، از بیرون آمدن از آنجا متأسف نباشم!» این کلام آخر را روی همان احتیاج شوم و وخیمی می‌گفتم که گاهی انسان را وامی‌دارد جراحات خود را تاروی استخوان کلوش کند تا از درد شدید آن لذت ببرد و خوشی بیمعنی وسیع کلمه را درک کند. فکر اینکه ممکنست روزی از ترک گفتن این مکان متأسف بخورم مرا از وحشتی نگران کننده سرشار می‌ساخت. آن وقت دریافتم که انسان تاجه حد ساخته و پرداخته عادات است. اما این مربوط بآینده است و اکنون آنچه مرا احاطه کرده است بنظرم خصمانه و نفرت‌انگیز می‌آید و اگر هم واقعاً اینطور نبود من آن را چنین می‌دیدیم. این کجکامی و حشیانه‌یی که محکومین باعمال شاقه با آن مرا می‌نگریستند، رفقای تازه من و خشونت آنان نسبت بکسیکه در گذشته ازنجبا بود، و اکنون

داستان یوسکی

قرین آنان شده است ، این خشونتی که بسرحد کینه رسیده بود؛ مرا چنان بشدت شکنجه می داد که در آرزوی هرچه زودتر رفتن بکار اجباری می سوختم، تا بلبلکه بدین ترتیب یکباره با آخرین مرحله بدبختی خود برسم و کاملاً مانند آنان زندگی کنم ، و با آنان همسردیف و هم زنجیر و همکار شوم. نمی توانم بگویم که آن وقت چند بار امور وقضایا را از یاد می بردم و چندین بار درباب چیزهایی که جلو چشمم بود شك می کردم ؛ در برابر دشمنی و مخالفت بسیار مشهود هیچ چیز تسلی دهنده می نمی یافتم و با اینکه در همان لحظه بود که من بچند موجود دوست داشتنی برخورددم که دیدار آنان بمن جرأتی داد. دوست داشتنی-ترین و خون گرمترین کسیکه دیدم آکیم آکیمیچ بود. میان چهره-های عبوس و نفرت انگیز دیگر زندانیان مجبور شدم که چند چهره خوب نیز پیدا کنم. برای اینکه خود را دلگرم کنم بچند می گفتم: «همه جا آدم بدجنس و خبیث هست اما تمام بره ها گر نیستند. کسی چه می داند؟ شاید هم این افراد چندان بدتر از کسانی نباشند که در آن سوی دیوار، خارج ازین قلعه زیست می کنند.» همانطور که درین اندیشه بودم سر خود را تکان می دادم و معذک... خدای من! تردیدی نداشتم که این فکر کاملاً صحیح است!

اینک يك نمونه از آن ، محکوم باعمال شاقه سوشیلوف است که با آن که دایم نزد من بود چندین سال وقت صرف کردم تا بتوانم او را چنان که هست بشناسم. درست در همان لحظه یکه با خود می-گفتم بعضی از آنان از دیگران بدتر نیستند تصور وی در خاطر من پدیدار شد. وی مانند گماشته یی برای من خدمت می کرد و نیز اوسیب ۲ يك زندانی دیگر که آکیم آکیمیچ وی را بمن معرفی کرده و گفته بود اگر خیلی از غذاهای عادی زندان بدم آمد ، در صورتیکه بتوانم از جیب خود غذا بخورم وی در برابر ماهی سی کویک برایم غذا تهیه خواهد کرد . اوسیب یکی از چهار آشپزی بود که برای اداره

Suchilov - 1

Ossip - ۲

کردن دو آشپزخانه زندان از طرف زندانیان انتخاب شده بود. این قبیل افراد می‌توانستند سمتی را که بدان انتخاب شده‌اند قبول یا رد کنند و حتی پس از قبول نیز اگر از آن خوششان نیامد از روز بعد آن را ترك گویند. آشپزها از کار اجباری معاف بودند، و وظیفۀ آنان عبارت از یحتن نان و تهیه آبگوشت بود. زندانیان آنان را آشپز نمی‌نامیدند بلکه بآنان آشپز بصیغه مؤنث خطاب می‌کردند و این امر نه از جهت تحقیر آنان بود زیرا تا آنجا که ممکن بود می‌کوشیدند مردانی شریف و باهوش برای اینکار برگزینند، و علت نامیدن آنان باین نام یکنوع خصوصیت و صمیمیت بود که کوچکترین تحقیری در آن دیده نمی‌شد. اوسیب در مدت چند سال، تقریباً بدون وقفه درین شغل باقی ماند. وی جای خود را ترك نمی‌گفت مگر هنگامیکه ملالت ویرا رنج می‌داد یا تمایل شدید به‌تهیه عرق و آوردن آن در زندان برایش پیدا می‌شد. این مرد قاجاقچی بقدری شرافتمند و خوب بود که نظیرش را بندرت می‌توان یافت. پیش ازین درباب این مرد جسور و محکمی که نازیانه اینقدر وی را می‌ترسانید، یکی دو کلمه صحبت کرده‌ام. وی آرام، دوست داشتنی و پرجوشه بود، هرگز با کسی نزاع نمی‌کرد و با تمام ترس و تشویشی که از نازیانه داشت وقتی عشق قاجاق وی را فرا می‌گرفت نمی‌توانست از وارد کردن عرق بزندان خودداری کند. وی مانند تمام همکاران خویش باین تجارت دست می‌زد، اما خیلی ازگازین پنهان کارتر بود، زیرا نه شجاعت ویرا داشت و نه باندازه وی بمواجهه باخطرات علاقه‌مند بود. من همیشه با این اوسیب روابط خوبی داشتم. غذای شخصی نیز زیاد گران تمام نمیشد، اگر بگویم بااستثنای نان که ازطرف اداره زندان داده می‌شد، و سوپ که وقتی خیلی گرسنه بودم از آن می‌خوردم و وقتی دل‌م را می‌زد که داشت تمام می‌شد، برای غذای خود ماهی يك روبل بیشتر خرج نمی‌کردم، تصور نمی‌کنم اشتباه کرده باشم. معمولاً می‌گفتم که برایم يك قطعه يك لیوری گوشت بخرند که زمستانها بهای آن دو کویک بود. یکی از زندانیان ازکار افتاده که بنظارت در آسایشگاه گماشته شده بود، مأمور این خرید بود. تمام زندانیان ازکار افتاده با

کمال میل حاضر بودند که هر روز برای خرید بروند. آنان در برابر اینکار هیچ پاداشی نیز جز بعضی چیزهای جزئی و بویچ ازین طرف و آن طرف، نمی بردند. آنان از نظر آرامش خاصی که داشتند اینطور رفتار می کردند، زیرا در غیر اینصورت نمیتوانستند آنجا زندگی کنند. آنان توتون و قرصهای چای، گوشت، نانهای هلالی و آذوقه های دیگر را می آوردند، باستثنای الکل که هرگز از آنان تقاضای وارد کردن آن نمی شد، گو اینکه گاهی نوشیدن مقدار کمی از آن را می پذیرفتند. چند سال دیگر نیز اوسیب خود این قطعه گوشت را برای من فراهم می کرد؛ و اینکه چگونه و از کجا آنرا بدست می آورد چندان اهمیت ندارد؛ موضوع قابل توجه اینست که در تمام این مدت نتوانستم دو کلمه حرف ازو بیرون بکشم. گاهی می گوشیدم که با وی صحبت کنم اما مثل این بود که وی برای هیچگونه گفتگویی لیاقت و استعداد ندارد. لبخندی می زد، بایک آری یانه جزو اب حرف انسان را می داد و مطلب دیگر تمام شده بود. این مرد قوی هیکل که روح و فکری مانند یک کودک هفت ساله داشت اثری عجیب در ذهن من باقی گذاشته است.

سوشیلف دومین خدمتکار من بود. من نه بدنبال وی آمده و نه او را برگزیده بودم. بیاد نمی آورم که او کی و چگونه خود را بمن چسبانیید. اول باشتن لباسهای زیر من کارش را آغاز کرد. پشت کلبه های چوبی گودال عریضی وجود داشت که زندانیان آنجا در لاکهای چوبی که برای اینکار گذاشته شده بود، رخت می شستند. بعلاوه سوشیلف برای انجام هزار گونه خدمت کوچک دیگر نیز آماده بود. قوری مرا آماده می کرد، برای انجام دستورات من می دوید، آنچه را که بدان احتیاج داشتم می یافت، کت مرا برای تعمیر می برد و ماهی چهاربار کفشهایم را جرب می کرد. و تمام این کارها را باحرارت و سرعت انجام می داد، چنان که گویی خدا می داند چه اجباری برای

۱- در سبیری چایهایی که به شدت فشرده شده و بصورت قرصهای بزرگ و سنگینی درآمده است زیاد مصرف می شود.

این کار دارد ! خلاصه وی کاملاً سرنوشت خود را بسرنوشت من پیوند داده و آنچه را که مربوط بمن بود، بحساب خود گذاشته بود . مثلاً وی هرگز نمی‌گفت : « شما اینقدر پیراهن دارید ، کت شما پاره شده است... » بلکه می‌گفت : « ما اکنون اینقدر پیراهن داریم ، کت ما پاره شده است... » . بهر حال من تحت نظارت و مراقبت وی بودم و بدون تردید وی هدف غائی وجود خویش را همین می‌دانست که مرا خدمت کند . چون وی هیچ شغلی نداشت از هیچ راهی جز از طریق من امیدوار بدریافت چند شاهی پول نبود . من تا آنجا که می‌توانستم بدو پول می‌دادم ، یعنی پول خرد بدو می‌پرداختم و معذک او از شدت بدبختی همیشه ازین امرراضی و خشنود بود . وی نمی‌توانست بدون خدمت کردن بکسی زنده بماند و گمان می‌کنم مرا ازینجهت برگزیده بود که من از دیگران پرگذشت‌تر و در مورد ارزیابی طلب وی منصف‌تر بودم . وی نیز یکی از آن محکومین بود که هرگز از فقر و بدبختی و تهیدستی در نمی‌آیند ، از آنها که برای يك سکه پنچ کویکی محافظ و نگهبان « میدان » می‌شوند . وی توانست ساعات متوالی در دالان بیخ بسته و بسیار سرد بی‌حرکت بمانند و مراقب سروصدای حیاط و فرارسیدن سرگرد باشند و در صورت سر رسیدن و غافلگیر کردن وی مزد خود را از دست می‌داد و باید با عرضه کردن پشت خویش جواب تقصیر خود را بدهد . بیش ازین در باب این قبیل اشخاص گفتگو کرده‌ام . صفت بارز آنان عبارتست از تحقیر شدن و نداشتن شخصیت و ایفا کردن همیشه نقشهای درجه دوم و حتی درجه سوم ، طبیعت آنان را چنین خلق کرده است . سوشیلف مرد فقیر و بدبخت و کاملاً بیگناهی بود که همیشه مثل سگ کتک می‌خورد و حقیر و بی مقدار بود ، گو اینکه هرگز کسی در صدد کتک زدن وی نمی‌بود . گویا وی از روز تولد خویش آن حالت را داشته است . من همواره نسبت بدو احساس ترحم می‌کردم و نمی‌توانستم باو نگاه کنم بی آنکه این احساس - که حتی برای خودم هم قابل توجه نبود - بمن دست دهد . من حتی نمیتوانستم با وی گفتگو کنم . او حتی نمیتوانست آنچه در دل دارد بگوید . اینکار یعنی گوش دادن بحرف و پاسخ دادن بدان برایش کاری شاق بود ، اما وقتی انسان

برای پایان دادن بگفتگو از وی می‌خواست بجایی بدود یا کاری را انجام دهد، در آن هنگام بخت و خیز و هیجان می‌آمد. سرانجام یقین کردم که فقط مأموریت‌هایی که بدو داده می‌شود موجب خستگی اوست. وی نه بزرگ بود نه کوچک، نه شخصاً خوب بود و نه بد، نه گیج و اهل بود و نه باهوش و بصیر، نه جوان بود و نه پیر، موهایش بور رنگ بود و صورتش کمی مهر آبله داشت. تا آنجا که بعقل من می‌رسید و می‌توانم در باب وی قضاوت کنم، هرگز نمیتوان توضیحی در باب وی داد بجز اینکه او نیز از آن نوع افرادی بود که بیروتکین جزء آنان طبقه بندی می‌شد و این امر نیز تنها علت حالت گیجی و غیر مسؤول بودن وی بود. گاهی زندانیان او را مخره می‌کردند، و وقتیکه بسببری می‌آمد، طی راه پیمایی خود را در ازای یک پیراهن قرمز و یک سکه یک روبری با دیگری «معاوضه» کرده بود. آنچه بیشتر باعث خنده زندانیان می‌شد، بهای بسیار ناچیزی بود که در برابر «معاوضه» خود دریافت داشته بود. «معاوضه» عبارتست از گرفتن نام و در نتیجه سرنوشت یک زندانی دیگر. با آنکه اینکار خیلی عظیم بنظر می‌آید ولی بهمان اندازه نیز باحقیقت تطبیق می‌کند، دردورانی که ما در زندان بودیم هنوز این رسم باکمال شدت وجود داشت و در میان ستون‌های فرستاده شده به سببری، طبق همان اشکالی که در سنت و عادت آن موجود بود صورت می‌گرفت. من اول آنرا باور نمی‌کردم ولی بعدها یقین کردم که حقیقت داشته است.

این جریانی است که طی اینکار اتفاق می‌افتد؛ یک کلروان راه خود را آغاز میکند. در این کلروان همه نوع آدمی هست؛ محکومین باعمال شاقه، محکومین بکار در زندان و تبعیدی‌های ساده. گاهی یک محکوم باعمال شاقه، مثلاً از اهالی پرم ۱ در جستجوی کسی است که خود را با وی معاوضه کند. فرض کنیم که این مرد شخصی است

۱- Perm شهر است واقع در نواحی جبال اورال، و امروز مولوتوف نامیده می‌شود. دارای ۱۲۰ هزار نفر جمعیت و مرکز صنایع فلزکاری است.

خاطرات خانۀ مردمان

میخائیلوف نام که بجرم آدمکشی یا جنایت بزرگ دیگری محکوم بیک دوره طولانی حبس با اعمال شاقه شده است و از این محکومیت چندین خوش نمی آید . اینک او را مردی مکار و زرنگه نیز فرض کنیم ، درین صورت وی بزودی در کاروان مردی ساده و بیچاره و بدون دفاع را که محکومیتش نیز چندین زیاد نیست و مثلاً عبارتست از چند سال کارکردن در معدن ، یا تبعید بفلان دهکده و یا حتی زندان با اعمال شاقه برای مدتی کوتاه ، جستجو میکند . سرانجام سوشیف را گیر می آورد . سوشیف که خدمتکار یا سرف بوده فقط به تبعید محکوم شده است . وی هنوز باید یکهزار و پانصد ورست ۲ راه بیامد در صورتیکه یکشاهی پول درجیب خویش ندارد ، زیرا امثال سوشیف هرگز یکشاهی پول ندارند . وی در حال گیجی ، باضعف و ناتوانی و معمولاً باگرسنگی و بی غذایی راه پیمایی میکند و حتی یک قطعه شیرینی برای جویدن ندارد و هیچ چیز جز لباس کهنه متحدالشکل دولتی با وی نیست و حاضر است در برابر چند سکه مسی برای هرکسی کار کند . میخائیلوف خود را پهلووی بوی جا میکند ، باوی مشغول صحبت می شود ، طرح دوستی باوی می ریزد و سرانجام در توفکگاه پول مشروبش را نیز می پردازد . اکنون دیگر لحظه ای که باید معاوضه را بدو پیشنهاد کند فرا رسیده است . بدو می گوید ، « اسم من میخائیلوف است ، من به زندان اعمال شاقه می روم ولی البته زندان با اعمال شاقه نیست ، بلکه بخش اختصاصی است . آنجا اعمال شاقه نیست ، آنجا مجزاست ، خیلی بهتر است . » - در باب این بخش اختصاصی که امروز منحل شده است باید بگویم که بسیاری از شخصیت های رسمی ، حتی در سن پترزبورگ نیز بد رستی نمی دانند که این بخش چیست . این بخش در یک گوشۀ دور افتاده از سبیری قرار گرفته است و عده معدودی در آن پسر می برند (در دورانی که من در زندان بودم ، این بخش قریب هفتاد نفر زندانی داشت) ، ازین نظر در باب آن کسی اطلاعی ندارد . من

۱ - Mikhailov

۲ - Verste واحد طول روسی و معادل ۱۰۶۷ متر است.

پس از آزادی از زندان باشخاصی برخوردارم که سببری را خیلی خوب می‌شناختند ، زیرا در آنجا خدمت کرده بودند و من توسط آنان از وجود این بخش اختصاصی اطلاع یافتم . در قانون ، درست شش سطر باین موضوع تخصص یافته است : «پیش از آنکه تشکیلات کار اجباری در سببری داده شود ، در هر زندان مخصوص محکومین باعمال شاقه يك بخش خاص برای زندانیان خطرناكتر تشکیل خواهد شد . » حتی زندانیان این بخش نیز نمی‌دانستند که بخش مزبور دائم یا موقت است . آنها می‌گفتند : « عبارت صریحی در این مورد وجود ندارد ، فقط گفته شده است پیش از آنکه تشکیلات کار اجباری خاص داده شود ، و این عبارت می‌رساند که بخشهای مزبور موقتی است . » - نه سوشیلف ونه هیچیک از افراد کاروان او ، شاید بااستثنای میخائیلیف که بدانجا فرستاده شده و جنایت عظیم و نفرت انگیزش باعث محکومیت به سه یا چهار هزار ضربه شلاق شده است ، ازین بخش کوچکترین اطلاعی نداشتند . ولی او بو برده بود که چنین جایی نباید چندان مطلوب باشد . بعکس ، سوشیلف فقط به يك دهکده تبعید شده بود و دیگر هیچ . میخائیلیف ار او پرسیده بود که : « آیا تو نمیخواهی خودرا با من عوض کنی؟ » سوشیلف ساده دل که نشوه خفیفی نیز بدو دست داده و از حس حقشناسی نسبت به میخائیلیف که بوی سوز داده سرشار است جرأت نمیکنند این پیشنهاد را رد کند . وانگهی او شنیده است که این کار صورت می‌گیرد و چیز خارق‌العاده‌ای نیست . و بالاخره میپذیرد . و میخائیلیف بی‌شرم که از سادگی رفیقش سوء استفاده کرده است جای وی را درازای يك پیراهن قرمز و يك سکه يك‌روپلی می‌خرد و مواظب است که اینکار در حضور چند نفر شاهد انجام گیرد . فردای آن روز سوشیلف من نشوه از سرش پریده و بحال آمده است . اما دو باره او را مست میکنند ؛ بملاوه رد کردن دشواری می‌شود ؛ زیرا يك روبل را که عرق خورده است و پیراهن قرمز نیز بزودی بدنبال آن میرود . آنوقت بدو می‌گویند : « نمیخواهی ، خیلی خوب ، پول را بده ؛ » حالا سوشیلف از کجا قرض کند ؛ اگر هم نخواهد يك روبل را پس بدهد ، جماعت زندانیان وی را مجبور خواهند کرد ، زیرا در اینمورد بسیار

سختگیرند ، وانگهی ، هر قولی که در این باره داده شد ، باید عملی شود ، چون قائده آن چنین است و تمام زندانیان در این قسمت نظارت و مراقبت میکنند ، آنان کسی را که مرتکب بیمان شکنی شود یک لحظه راحت نمی گذارند ، زندگی را بروی تپاه میکنند ، شکنجه اش می دهند و یا بطور خلاصه وی را می کشند . زیرا اگر یکبار زندانیان در این مورد اغماض کنند دیگر این معاوضه ها وجود خارجی نخواهد یافت . اگر امکان داشت که پس از گرفتن پول وعده خود را عملی نکنند و پیمان بشکنند ، چه کسی آن را اجرا خواهد کرد ؟ خلاصه ، تمام افراد ستون حق را بجانب وی دادند و بهمین دلیل کسی بدو رحم نکرد . سرانجام سوشیلف دید که نمی تواند بعقب بازگردد و التماسها و خواهش و تمناهای وی بیهوده است ؛ بنابراین تصمیم گرفت بی هیچ قید و شرطی باین امر رضا دهد . این مطلب بتمام افراد کاروان اعلام شد و ضمناً گفته شد که اگر لازم شود کسانی را که زبانشان زیاده از حد دراز شود خواهند کوبید . وانگهی برای این تیره بختان چه تفاوت داشت که آن محکوم باعمال شاقه میخائیلیف باشد یا سوشیلف ؟ آنان هر غلطی دلشان میخواد بکنند ؛ وقتی یکبار کسی کوبیده شد ، دیگران چاره یی جز سکوت نداشتند . در منزل بعد ، وقتی ساعت حاضر و غایب فرارسید و نام میخائیلیف خوانده شد سوشیلف گفت ، «حاضر!» و وقتی به سوشیلف رسیدند ، میخائیلیف گفت ، «حاضر!» سپس براه افتادند و بازی پایان یافت . در شهر تیلک تبعیدشدگان را از میان کاروان بیرون آوردند . میخائیلیف برای سکونت بدهکده یی رفت . در صورتیکه سوشیلف تحت مراقبت شدید نگهبان راه بخش اختصاصی را در پیش گرفت . دیگر هیچگونه اعتراضی امکان نداشت . وانگهی ، چه دلیلی اقامه کند؟ اینکار چند سال بطول خواهد انجامید؟ چه مجازاتهای تازه یی در انتظار این بدهبخت است ؟ از کجا شهود خود را پیدا کند ؟ اگر هم آنان را بیاید ادعایش را رد میکنند . سرانجام بهمین ترتیب بود که سوشیلف من درازای یک پیراهن فرمزویک روبل پول در «بخش اختصاصی» وارد و مستقر شد .

زندانیان وی را مسخره میکردند ، نه از اینجهت که وی جای

خود را معاوضه کرده است ، بلکه از اینجهت که آنان عموماً تمام اشخاصی را که اینقدر ابله باشند و خود را پدین بلا بیندازند ، مسخره میکنند . او را مسخره میکردند باین دلیل که وی در این معامله بیش از یک پیراهن قرمز و یک قطعه یک روبلی نگرفته است و این مبلغ بوضع مضحك و خنده آوری ناچیز است ؛ معمولاً معاوضه در برابر پولهای بیشتر و ارقام درشت تر و گاهی چندین ده روبل صورت می گیرد . اما این سوشیلف بیچاره آنقدر حقیر ، آنقدر ساده دل و آنقدر ابله و بی معنی بود که هیچکس جز اینکه وی را مسخره کند ، کاری نمیتوانست بکند .

من و سوشیلف مدتی دراز با یکدیگر زندگی کردیم . کم کم وی خود را بمن بست و من نیز کم کم بنزدیک بودن با وی خو گرفتم . من هرگز خود را درین ماجرا نمی بخشم که روزی که از من مقداری پول گرفته بود ، کاری را که از وی خواسته بودم انجام نداد و من با کمال بی رحمی بدو گفتم : «سوشیلف ، شما بدرد هیچ کاری نمی خورید ، جز اینکه پول بگیریند و بجیب خود بریزیند » وی جوابی نداد و برای انجام کاری که می خواستم عجله کرد ، اما ناگهان اندوهگین شد . دو روز از این قضیه گذشت . من نمی توانستم تصور کنم که وی حرف مرا اینطور بدل گرفته باشد . من می دانستم که یک زندانی بنام انتون واسیلیف از من مختصر پولی طلبکار است و دائماً برای پرداخت آن بدو فشار می آورد . بخود گفتم : «حتماً او احتیاج پول دارد و دیگر جرأت نمیکند از من پول بخواهد .» پس از سه روز بدو گفتم : «سوشیلف شما میل دارید از من چند شاهی برای انتون واسیلیف قرض کنید ، نیست ؟ این پول ، بفرمائید » من روی کف آسایشگاه نشسته بودم . سوشیلف هم در برابر من ایستاده بود . گویی از پیشنهاد من بسیار متأثر شده و تعجب کرده بود از اینکه وضع پریشان وی را بخاطر آورده ام . زیرا وی در این اواخر بحیال خود چندین بار از من وام گرفته و دیگر جرأت آنرا نداشت که امید یکشاهی پول از جانب من داشته باشد . وی پول را

وراند از کرد ، مرا نگر نیست و ناگهان نیم چرخي زد و از در بيرون رفت .
 اين وقايع مرا بسيار بشگفتي افكند . براي پيدا كردنش بيرون رفتم
 ووي را پشت آسايشگاهها يافتم . نزديك پرچين قلعه ، پشت زندان
 ايستاده و بازويش را به دستكهاي پرچين تكيه داده بود . از او پرسيدم ،
 «سوشيلف ، چه خبر است ؟» وي بمن نگاه نكرد و من با كمال تعجب
 ملاحظه كردم كه نزديكست زير گريه بزند . همانطور كه ميكوشيد
 نگاه من با نگاهش مواجه نشود ، با صدائي لرزان گفت : «الكساندر
 پتروويچ ، شما فكر مي كنيد كه من شما را ... براي پول ، و من
 من ... من ... آه !» اينجا دوباره بسوي پرچين برگشت و اين حركت
 را چنان ناگهاني و بسرعت انجام داد كه پيشانيش بدستك پرچين خورد
 و بهق هق افتاد . اين نخستين باري بود كه گريستن يك زنداني
 محكوم باعمال شافه را مي ديدم . براي آرام كردن و تسلي دادن او بسيار
 بزحمت افتادم . از آنوقت ببعد وي براي «خدمت» و «مراقبت» من
 بسيار فعالتر شد ، اما من ازعلامات نامرئي و بسيار پنهان حس مي كردم
 كه وي در دل خود نمي تواند مرا از اين سرزني كه بدو كرده ام
 ببخشايد . با اينهمه ديگران وي را زير بار تمسخر و توهين خرد
 مي كردند ، بدو از هر جهت آزار مي رسانيدند ، گاهي دشام هاي بسيار
 سخت بدو مي دادند ووي با آنان دوستي خود را ادامه مي داد ، بي آنكه
 هرگز اين قبيل كارها را توهيني نسبت بخود بپندارد . شناختن
 يك آدم ، حتي پس از ساليان دراز زندگي مشترك داشتن ، چقدر دشوار
 است !

بدين سبب است كه زندانيان ، بار اول با قيافه حقيقي خويش
 بچشم من نيامدند . بهمين دليل است كه قبلا گفتم با آنكه همه چيز
 را با دقت فراوان و اصرار تمام نگاه مي كردم ، بسياري از چيزها را
 كه درست جلو چشم بود تشخيص نمي دادم . اينها چيزهاي برجسته يي
 بود كه توجه مرا بخود كشيد ، اما همانطور كه من با نظري نادرست
 آنان را مي نگرستم ، آنان نيز در روح من چيزي جز يك احساس
 سنگيني و اندوه و نوميدي نمي توانستند بوجود آورند . آنچه بيش از

هرچیز این حالت روحی مرا تشدید کرد بر خوردی بود که با شخصی بنام آ... کردم . این زندانی کمی قبل از من بزندان آمده و بمحض رسیدن بزندان ، تأثر بسیار شدیدی در من بوجود آورد ، البته پیش-بینی می‌کردم که او را در زندان خواهم یافت . وی نخستین روزهای زندان مرا که آنقدر دردناک و ناراحت کننده بود ، بقدری تلخ و مسموم و دشوار کرد و چنان رنج اخلاقی برایم بوجود آورد که نمی‌توانم در باب وی سکوت کنم .

وی زنده‌ترین و نفرت‌انگیزترین نمونهٔ یتیمی و بی‌آبرویی بود و تا آنجا که يك آدم می‌تواند درین ورطه فرو رود ، فرورفته بود ، وی بدانجا رسیده بود که می‌توانست بی‌هیچ مبارزه و ندامتی هرگونه احساس شرافتمندانه را در درون خود بکشد و خفه‌کند . این شخص همان نجیب‌زادهٔ جوانی است که پیش ازین بدو اشاره کردم و در نتیجه دوستی با فدکا پیشخدمت سرکرد ، در زندان برایش جاسوسی و سخن-چینی می‌کرد .

سرگشت وی را در چند کلمه خلاصه می‌کنم . وی پیش از آن که تحصیلات خود را بیایان برساند ، با پدر و مادرش که از عیاشی‌های وی می‌ترسیدند اوقات تلخی کرده از مسکو به سر پترزبورگ رفت . آنجا برای بدست آوردن پول با نهایت یتیمی بی‌پوش‌دوزی برای مردم پرداخت یعنی وی که از عطش تسکین‌ناپذیر و شدید هرزگی و عیاشی‌های زشت می‌سوخت ، با فروختن زندگی ده نفر دیگر پول بدست می‌آورد . پایتخت و کافه‌ها و خانه‌های بدنام و مشکوک و اماکن فسادش چنان وی را مفتون خود ساخته بود که وی با وجود زیرکی و هوش ، دست باین کار غیر قانونی و دیوانه‌وار زد . بزودی متهم و محکوم بدروغ‌گویی شد ، چون گزارشها و سخن‌چینی‌های وی افراد بیگناه را بدام انداخته و عده‌پی را فریب داده و افعال کرده بود ، این کار برایش بقیمت ده سال حبس با اعمال شاقه تمام شد . وی هنوز سخت جوان بود و می‌توان گفت زندگیش تازه آغاز شده بود . ممکن است تصور کرد که يك چنین ضربت وحشتناک سرنوشت ، باید ویرا متاثر سازد و در طبیعت وی مقاومت نامعلومی را برانگیزد و خلاصه در او

بحرانی بوجود آورد. اما وی بدون کوچکترین تشویش و خجالت و حتی بدون کوچکترین اکراهی وضع تازه خود را پذیرفت، و ازین وضع کوچکترین انقلاب اخلاقی در او بوجود نیامد، گویسی او جز ترس از کار و ترک گفتن عادات زشت عیاشی‌های سابق خود، هیچ چیز احساس نمی‌کند. وی در عنوان خویش، محکوم باعمال شافه، بجز امکان وسعت دادن و افزودن بکارهای زشت و پستی‌های خود هیچ چیز نمی‌یافت. او چنین می‌اندیشید: «وقتی باید محکوم باعمال شافه بود، بهتر است که آدم درست و حسابی بشود. وقتی آدم محکوم به اعمال شافه است، حق دارد که بدون هیچ شرمی هر پستی که دلش می‌خواهد بکند.» من این آدم نفرت‌انگیز را مانند یک پدیده عجیب و قابل ملاحظه می‌نگریستم! من چندین سال میان آدمکشان، اشخاص هرزه و جنایتکاران مسلم زیسته‌ام اما اقرار می‌کنم که هرگز سقوط اخلاقی عمیقتر و فساد کاملتر و آگاهانه‌تر و پستی شومتر و زشت‌تر از آنچه در این شخص بود ندیده‌ام. ما آنجا جوانی از طبقه نجب‌داشتیم که پدرش را کشته بوده و من پسرانین از او صحبت کرده‌ام. اما من توانستم بوسیله بسیاری از قرائن و امارات خود را قانع کنم که حتی این فرد نیز بوضع قیاس ناپذیر از آ... بالاتر و انسان‌تر است. در سراسر مدتی که من در زندان بودم این شخص بصورت یک پسته مجوف‌گوشتی در آمده بود که فقط با دندان‌ها و شکم خود کار داشت. آنقدر نسبت به حیوانی‌ترین شهوات و تمایلات حریص و مشتاق بود که اگر کاری هم نمی‌کرد، تقصیر همه کارها و خیرچینی‌ها را به گردن وی می‌گذاشتند. درین باره ابدأ مبالغه نمی‌کنم. در باره وی کاملاً و عمیقاً مطالعه کرده و در وی حیوانیت کاملی که تابع هیچ قاعده و مطیع هیچ قانونی نیست، باز شناخته‌ام. و لبخند این حیوان عجیب، که همیشه تمسخر آمیز بود، لبخند این کاریزموذوی اخلاقی، چه

۱ - Quasimodo نام یکی از قهرمانان کتاب «نتردام دوپاری»

اثر معروف ویکتور هوگو است که بعلمت گورپشتی و کراحت منظر فوق‌العاده اش شهرت یافته و پس از انتشار این کتاب شعراً و نویسندگان—

کراهت و تنفیری در من ایجاد می‌کرد ! این حیوان علاوه بر حیلت‌گری و هوش زیبا نیز بود و کمی تحصیلات نیز داشت و واجد خصائص دیگری نیز بود ! واقعاً وجود این فرد در اجتماع از حریق و طاعون و قحطی بدتر بود ! من قبلاً گفته‌ام که در زندان همه مرتکب کارهای زشت می‌شوند بطوری که جاسوسی و خبرچینی و لودادن افراد در آنجا رواج کامل دارد بی آنکه کسی جاسوسی و خبرچینی را سرزنش کند. بعکس زندانیان خود را با آ... بیشتر دوست نشان می‌دادند تا با ما. بر اثر لطفی که پیشخدمت دائم الخمر سرگرد با وی داشت، قدر و ارزش در نظر زندانیان بالا می‌رفت. علاوه بر اینها وی سرگرد گفته بود که می‌تواند نقاشی کند (این مطلب از طرف یکی از افسران گارد بین زندانیان نشر شده بود). سرگرد نیز وی را از کار اجباری معاف کرده و نزد خود برده بود تا از استعداد و هنرش استفاده کند.

این شخص یکبار با فدکا پیشخدمت سرگرد که نفوذی فوق‌العاده در رئیس خود و در نتیجه در تمام زندان داشت، در میدان زندان مذاکره کرده بود. وی حتی بنا به تقاضای سرگرد در باره‌ما گزارش‌هایی بدو می‌داد، اما سرگرد در دوران مستی او را سیلی می‌زد، بدو فحش می‌داد، با وی مانند یک جاسوس، مانند یک خبرچی رفتار می‌کرد. غالباً سرگرد پس از آنکه او را مقداری کتک می‌زد، روی صندلی می‌نشست و بدو دستور می‌داد که کار ساختن تصویرش را ادامه دهد. سرگرد ما دوست داشت که وی را نقاشی بزرگ و قابل ملاحظه، تقریباً مانند پرولف ! حساب کند (زیرا اسم این استاد بگوشش خورده بود). و با اینهمه بخود حق می‌داد که سیلی بصورت وی بزند و دلیل این کار را

→ مردمان زشت روی را بدو تشبیه می‌کنند.

۱ - Brulov نقاش روسی (۱۸۵۲ - ۱۷۹۹) است که اصلاً باقیمانده یک خانواده فرانسوی پروتستان و طرفدار کالون Calvin بود. وی نماینده مکتب آکادمیسم رمانتیک است و درین دوران شهرتی یافته بود که امروز بنظر ما ناروا و ناحق مینماید تصاویری که از وی باقی مانده است بسیار عالی است.

چنین اقامه می‌کرد ، «تو هر قدر هم نقاش باشی ، فعلا در زندان هستی و اگر واقعا برولف هم بودی من بتو ریاست داشتم و هر کاری که دلم می‌خواست می‌کردم ، ، وی او را حتی بکندن چکمه و آفتابه و گلدان گذاری نیز وادار می‌کرد . با اینهمه مدت درازی گذشت تا رئیس زندان توانست بفهمد که این بدبخت هیچگونه استعدادی ندارد . کشیدن تصویر نزدیک يك سال بطول انجامید . سرگرد توانست حدس بزند که وی را مسخره کرده‌اند و فهمید که این تصویر در هر جلوه کمی بدو شبیه می‌شود ولی اتمام آن خیلی طول دارد . بهمین سبب اوقاتش تلخ شد ، نقاش را زیر کتک له کرد و او را بکار سنگین و دشوار گماشت حق داشت شکایت کند ، وی بفقدان روزهای تنبلی و تن‌آسانی و از میان رفتن هدایای کوچکی که دریافت می‌کرد و مهربانیهایی که سر میز سرگرد بدو می‌شدو از دست رفتن فدکای عزیزش و زندگانی خوبی که دونفری در آشپزخانه داشتند حسرت می‌خورد . سرگرد پس از طرد و هورد غضب قرار دادن آن . . . آزار واذیت زندانی موسوم به . . . را که این مرد رذل مرتب بضد وی اقدام می‌کرد ، خاتمه داد . دلیل سخن چینی و تضریب وی برضد م . . . بشرح زیر است ، هنگامی که آ . . . بزندان آمد ، م . . . تنها بسر می‌برد و دستخوش نومیدی شده بود . وی هیچگونه وجه اشتراکی با محکومین باعمال شاقه نداشت و آنان را باحرف و وحشت می‌نگریست . وی در آنان چیزی که برایش موجب تسکین و تسلی شود نه می‌دید و نه تشخیص می‌داد و بجای آنکه خود را به آنان نزدیک کند ، نسبت بایشان کینه می‌ورزید و آنان نیز با وی معامله متقابل می‌کردند ، وضع این قبیل آدمها وحشت آور است . م . . . علت زندانی شدن آ . . . را نمی‌دانست در صورتی که آ . . . علمگرفتاری وی را بوبرده و از پیش بدو اطمینان داده بود که وی نه بعلت دادن گزارش دروغ و جعلی ، بلکه بهمان جرمی که م . . . را بزندان کشیده ، محکوم شده است و بدین ترتیب در وی این فکر را بوجود آورد که بالاخره در زندان یکسرفیق ، يك برادر یافته است . در روزهای اول بتصور اینکه آ . . . ممکنست زیاد رنج ببرد ، وقتش را صرف او کرد ، ویرا تسلی داد ، آخرین پولش را در اختیار او گذاشت و ازجیب خود بدو غذا

داد و چیزهای بسیار لازم خویش را با او تقسیم کرد . اما بزودی آ... فقط بعزت جوانمردی و بخشندگی وی ، و برای ترسی که از پستی فوق العاده خود داشت و بجهت اینکه کوچکترین شباهتی بدو نداشت ، از او متنفر شد . و هرچه راکه م... در گفتگوهای نخستین خود در باب زندان محکومین باعمال شاقه و سرگرد رئیس زندان بدو گفته بود ، تمام رادر نخستین موقع مناسب به سرگرد گزارش داد . سرگرد نیز بوضع وحشتناک م... را در چنگال گرفت و بدون آنکه از حاکم دستوری داشته باشد اذیت و آزار او را بمنتهی درجه رسانید . در مقابل ، هنگامی که چندی بعد م... کار زشتش رادر یافت ، آ... نه تنها کوچکترین ناراحتی و تشویشی از خود ظاهر نساخت ، بلکه ترتیبانی می داد که بدو بر بخورد و وی را با لبخند تمسخر آمیزش تحقیر کند . این حرکت در وی شادی مخصوصی ایجاد می کرد . چندین بار م... او را بمن نشان داد . این مرد رذلیو پست چندی بعد بایک زندانی دیگر و یک مراقب از زندان گریخت ؛ کمی بعد ، از این حادثه نیز گفتگو خواهم کرد . من وقتی وارد زندان شدم وی همچنان دور و بر من می گشت و فکر می کرد سرگذشتش را نمی دانم . و تکرار می کنم که وی نخستین روزهای اقامت در زندان مرا مهوم کرد و بر نومیدیم افزود . من ازین رسوایی و نتگی که در آن غوطه ور شده بودم ، می ترسیدم . فکر می کردم آنجا چیزی جز پستی و دناوت وجود ندارد . اما اشتباه می کردم ؛ من درباره تمام زندانیان از روی آ... قضاوت می کردم .

در سه روز اول زندان هیچ کاری نکردم جز اینکه یا در قلعه می گشتم و یا روی زمین آسایشگاه دراز می کشیدم . بآن زندانی که آکیم آکیمیچ معرفی کرده بود یک قطعه پارچه دادم که برایم پیراهن بدوزد (هر پیراهنی چند سکه مسی برایم تمام میشد) ؛ سپس پیراهنهایی آکیم آکیمیچ یک تشک نمود بید خورده که از یک رویه پوشیده شده و مثل نان لواش نازک بود و همچنین یک نازبالش پر از پشم که برای کسانی که بدان عادت نداشتند بسیار سخت و سفت بود ، تهیه کردم . آکیم آکیمیچ سر تهیه این چیز ها برای

من خیلی زحمت کشیدم و بدست خود بالا پوشی نرایم دوخت که از تکه پارچه‌های کهنه دولتی که ازکت و شلوارهای فرسوده در می‌آمد تهیه شده بود و من این کهنه‌ها را از چندین زندانی خریدم بودم . وقتی لباسهای دولتی وقتشان گذشت و عمر خود را کردند ، ملک زندانیان می‌شوند و زندانیان آن را بزودی ، حتی در خود زندان می‌فروشد ؛ این لباسها را هر قدر هم که فرسوده و از بین رفته باشد دور نمی‌اندازند ، بلکه دست بدست می‌گردانند و همین کار درآمدی نیز برای آنان دارد . در آغاز کار تمام این چیزها مرا بسیار بشکفتی می‌افکنند . این تماس حقیقی من با توده زندانیان بود . خود منهم مانند تمام آنان « توده » و « محکوم با اعمال شاقه » شده بودم . عادات آنان ، طرز نگاه کردن و عقاید و آداب و رسومشان ، لا اقل در آن قسمتها که قانونی بود ، حتی اگر هم در واقع جزء آنان نبودم ، در حقیقت عادات و عقاید و آداب و رسوم خود من شده بود . آنان قبلاً بمن اعلام کرده بودند و من می‌دانستم در کجا باید زندگی کنم ، اما اگر وضع زندان را پیش از آمدن بدان حدس می‌زدم اینقدر غافلگیر نمی‌شدم و خجلت نمی‌کشیدم . واقعیت هر چیز تصویری در انسان ایجاد می‌کند که بکلی با تصویری که انسان نزد خود فرض می‌کند ، یا می‌شنود بسیار متفاوت است . مثلاً آیا من هر گز می‌توانستم فرض کنم که پارچه‌های بید زده و لباسهای کهنه فرسوده نیز ممکن است ارزش داشته باشد ؟ با این همه همان کهنه پارچه‌ها برای دوختن بالا پوش بکار من می‌خورد ؛ خیلی مشکل است نزد خود مجسم کنیم که از چه نوع پارچه‌یی بزندانیان لباس می‌دادند . در ظاهر لباس آنان از پارچه دوخته شده است ، از پارچه سربازی ضخیم و درشت ؛ اما هنوز نبوشیده کرک می‌دهد و بوضعی حزن انگیز سوراخ سوراخ می‌شود . هر سال لباس متحدالشکل ما را تجدید می‌کردند ولی طی این مدت ما آن را با زحمت زیاد نگهداری می‌کردیم . زندانی کار می‌کند ، بار می‌برد ، لباسهای خیلی زود فرسوده و پاره می‌شود . پوستینها را هر سه سال یک مرتبه عوض می‌کردند در صورتی که این پوستینها بجای پالتو و بالا پوش و تشک بکار می‌رفت . گو اینکه محققاً پوستین

بسیار محکم است ، اما مخصوصاً در آخر سه سال ، بکلی تبدیل بیک پوست ساده می‌شد . وقتی پوستین‌ها تجدید می‌شد ، با آنکه پوستین اول کاملاً مستعمل و فرسوده شده بود ، در زندان تا حدود چهل کوپک خرید و فروش می‌شد . بهای بعضی از آنها که بهتر نگهداری شده بود ، به شصت و هفتاد کوپک که در زندان پول بزرگی است می‌رسید . پول نیز - چنان که قبلاً بیک کلمه در باره آن گفتم - ارزش خارق العاده و قدرت وحشتناکی داشت . می‌توان گفت یکنفر زندانی که مختصر در آمدی دارد ، ده برابر کمتر از کسی که پول ندارد رفیع می‌برد . اداره زندان بدین ترتیب استدلال می‌کرد ، وقتی دولت هر چیزی را که زندانیان بدان احتیاج دارند می‌دهد ، دیگر چه احتیاجی بیول دارند ؟ با اینهمه تکرار می‌کنم که اگر زندانیان از حق داشتن کمی پول محروم می‌شدند عقل خود را از دست می‌دادند ؛ یا اینکه مانند مگس می‌مردند (با آنکه دولت تمام خسر جان را می‌داد) ؛ یا اینکه بالاخره مرتکب کارهای بسیار بد می‌شدند و بعضی از آنان این کار را بر اثر نومیدی و بعضی دیگر برای اینکه زودتر تنبیه شده و از بین بروند و در نتیجه بهر ترتیبی هست جریان سرنوشت خود را تغییر دهند ، انجام می‌دادند (این « تغییر سرنوشت » اصطلاح فنی است) . پس از آنکه زندانی با زحمت و عرق ریزی فراوان یا با حقه بازی و بکار زدن بیک حیلۀ استثنایی از قبیل دزدی و تقلب و حقه بازی چندشاهی بدست می‌آورد ، با بیخیالی طفلانه‌یی با کمال بی‌عقلی آنرا خرج می‌کرد و این امر - چنانکه در آغاز کار بنظر می‌آید - نه از آن جهت است که وی قدر و قیمت پول خود را نمیداند . زندانی برای تهیه پول حرص و ولعی دارد که تا حد نشنخ و تار بیک شدن دیدهٔ عقلش پیش می‌رود . اگر وی در هنگام خوشگذرانی و تفریح مثل پوشالی که از دهانۀ رنده در می‌آید ، پول باین طرف و آن طرف می‌پاشد ، این کار برای بدست آوردن چیزی است که از پول نیز پر بهاتر است . چه چیزی برای وی گرانبهاتر از پول است ؟ آزادی ، یا دست کم فکر آزادی از دست رفته . و زندانیان بسیار خیال‌باف و رؤیایی هستند . بعد در این باره گفتگو خواهم کرد ؛ اما

چون کلمه رؤیا از زیر قلمم بیرون آمد ، می توانم اطمینان بدهم که من زندانیان محکوم به بیست سال حبس را دیده‌ام که با لحمی کاملاً آرام جمله‌هایی ازین قبیل می‌گفتند : « کمی صبر کن ، وقتی دوران زندانم تمام شد ، اگر خدا بخواهد آنوقت ... » معنی کلمه زندانی و « بازداشت شده » آدمی را نشان می‌دهد که اراده و اختیارش سلب شده است. اما هنگامی که این مرد پول خرج می‌کند ، آنچه می‌خواهد ، می‌کند. علیرغم پیشانیهای نشان دار ، آهنها و پرچین نفرت انگیزی که منظره جهان را از او نهان داشته و مانند حیوان درنده‌بی که در قفسی محبوس می‌کنند ، او را برکنار از دنیا نگاهداشته است ، علیرغم تمام این عوامل وی می‌تواند برای خود عرق ، یعنی وسیله تفریحی که برای آن مجازات بسیار جدی و شدیدی را استقبال می‌کند ، تهیه کند . وی می‌تواند يك زن سهل الوصول بدست آورد و گاهی (البته نه همیشه) یکی از مراقبین ، زندانی از کار افتاده یا شاید استوار زندان را بخرد تا اگر وی مرتکب عملی خلاف انضباط شد ، نادیده بگیرند . وی حتی می‌تواند و آن را خیلی هم دوست دارد - که در برابر رفقایش مغرورانه قیافه بگیرد ، یعنی آنان را و حتی خودش را نیز قانع کند که وی ، « حتی اگر برای مدت محدودی هم هست » ، آزاد است . وی احتیاج به فرض این نکته و قانع کردن دیگران نسبت بدان دارد که آزادی و اهمیت وی دارای دامنه‌بی بسیار وسیع‌تر از آنست که تصور می‌کنند . وی هر وقت که بخواهد حق دارد تفریح کند ، هیاهو براه بیندازد ، اشخاصی را آنقدر تحقیر کند که بخواهند بزمین فرو بروند . خلاصه این بدبخت بسیار مایل است که خود و دیگران را نسبت بحقیقت داشتن چیزی که محال می‌داند ، متقاعد و قانع کند . محققاً از همین جهت است که زندانیان حتی صبح ناشتا مشغول لاف زدن و خودستایی و بی پروایی می‌شوند و با وضعی مضحك و احمقانه درباره شخصیت خود غلو و هیالقه می‌کنند، حتی اگر این امر برای آنان غیر از رؤیا و خیالیافی چیز دیگری نباشد. بالاخره تمام این خوش گذرانیها و تفریحات خطری نیز دارد- اما در عین حال يك تصور آزادی برای زندانی به همراه دارد . و زندانیان چه چیزی است که در راه آزادی

نمی دهند؟ کدام میلیونر است که وقتی می خواهند او را بوسیله طناب خفه کنند، حاضر نیست میلیون ها پول خود را برای یک جرعه هوا از دست بدهد؟ اداره زندان وقتی می بیند یک زندانی که حتی وی را بعزت رفتار خویش «دربان» نیز نامیده اند، پس از سالها زندگی آرام، ناگهان بی هیچ دلیل و علتی - چنان که گویی شیطان بجلدش رفته است - کارهای احمقانه می کند، عرق می خورد، هیا هو برآه می اندارد و حتی جنایات عمده مرتکب می شود و مثلاً احترام بمافوق های خود نمی گذارد، هتک ناموس می کند یا آدم می کشد و غیره . . . بشکفتی می افتد . آنان ازین موضوع تعجب می کنند، مع ذلك علت این انفجار ناگهانی که هرگز از چنین فردی انتظار نمی رفته است، شاید از یک اندوه دائمی و خورنده، از غربت و درد وطن و از یک اضطراب و نگرانی غریزی و از احتیاج به عرضه کردن و اثبات وجود شخصیت تحقیر شده وی سرچشمه می گیرد. وی کورکورانه جلو کینه بی را که بمنتهی درجه و بسرحد خشم و غضب و تشنج صریح رسیده است، رها می کند و بدو اجازه سرکشی و طغیان می دهد. شاید آدمی که گرفتار سخته شده و ناگهان بهوش می آید و خود را زنده در تابوت می بیند، سرپوش تابوت را می کوید و برای کندن آن تمام قوای خویش را بکار می برد. او فکر نمی کند و نمی کوشد که خود را قانع سازد که تمام کوشش هایش بی فایده است، زیرا عقل هرگز چنین حکمی نمی دهد. باید در نظر داشت که هرگونه ابراز و اظهار شخصیتی از طرف یک محکوم باعمال شاقه بمنزله جرم و جنایت تلقی می شود؛ برای زندانی وسعت دامنه مصیبتی که در نتیجه این طغیان ناگهانی گریبان گیرش خواهد شد اهمیت ندارد. اکنون که عیاشی و تفریح خود متضمن خطری است، می توان همه چیز را برای همه چیز بخطر انداخت و تا آخر، تا سرحد جنایت رفت. دیگر بالاتر از جان دادن و برپاد رفتن سر که چیزی نیست؛ بعد از آن دیگر هیچ چیز نمی تواند بصورت مانع در آید، هیچ چیز جلو شما را نمی گیرد. بهمین دلیل بهتر اینست که آن چنان مردی را تا پایان نرانند. اینکار مایه آرامش همه خواهد بود. آری، اما بطور اینکار را بکنند؟

ماه نخستین (دنباله)

وقتی بزندان آمدم ، مقداری پول داشتم اما کمی از آن را با خود بزندان آوردم زیرا می ترسیدم آن را ببینند و ضبط کنند . اتفاقاً چند اسکناس نیز که لای جلد انجیل من ، یعنی تنها کتابی که آوردن آن در زندان مجاز بود چسبائیده شده بود داشتم . این کتاب ها اسکناسهایی که درون آن چسبائیده شده بود ، در شهر تپسک توسط تبعیدشدگانی که ده دوازده سال بود در تبعید بسر می بردند و عادت کرده بودند که هر بدبختی را برادر خود بدانند ، بمن داده شد . در سبیری کسانی هستند که تنها اندیشه آنان اینست که برادرانه یکمک «بدبختان» بیایند . آنان برای زندانیان نگران و ناراحت می شوند چنانکه گویی زندانیان فرزندان آنان هستند ؛ این قبیل اشخاص نسبت بزندانان احساس رقت و ترحم مطلق و بی ریا می کنند . اینجا باید چند کلمه در باب یکی ازین نوع برحوردها بگویم . در شهریکه زندان ما در آن واقع شده بود ، بیوه زنی موسوم به نانالی ایوانفنا^۳ می زیست . هیچیک از ما نمی توانستند باوی آشنایی داشته باشند . گویی وی زندگی خودرا وقف کمک به تبعید شدگان و خاصه محکومین باعمال شاقه کرده بود . آیا در خانواده وی نیزیک چنین بدبختی ، نظیر بدبختی ما اتفاق افتاده بود ؟ موجودی که نزد وی عزیز بود بمجازاتی نظیر مجازات ما محکوه شده بود ؟ نمی دانم ،

۱ - این تبعید شدگان کسانی بودند که در ماه دسامبر سال ۱۸۲۵ شورش کرده بودند و آنانرا «دسامبریست» می نامیدند .

۲ - Nathalie Ivanovna

اما خوشبختی وی عبارت ازین بود که آنچه از دستش برمی آید برای ما بکند . با اینهمه وی خیلی کم کار از دستش بر می آمد زیرا بسیار تنگدست بود ، و ما زندانیان احساس میکردیم که در آن سوی دیوارهای زندان دوستی وفادار داریم . وی بما اخباری را که بدان احتیاج عظیم داشتیم می رسانید . من وقتی زندان را ترک گفتم و می خواستم شهری دیگر بروم توانستم خودرا بمنزل او برسانم و از وی پیاسگزاری کنم . وی در یک گوشه از حومه شهر ، نزد یکی از خویشاوندان نزدیکش می زیست . نه جوان بود و نه پیر ، نه زیبا و نه زشت ، حتی نمی شد حدس زد که وی دارای عقل حسابی و تحصیلات هست یا نه . فقط در هر یک از کارهای نیکی بی پایان و تعایل مقاومت ناپذیر نسبت به خدمت کردن ، دلداری دادن و مطبوع و دلپذیر جلوه کردن تشخیص داده می شد . تمام این چیزها در چشمان خوب و مهربانش دیده می شد . من با چند نفر از رفقای خود یکشب را نزد او گذرانیدیم . وی در چشمان ما می نگریست و هنگامی که مامی خندیدیم او نیز می خندید ، تمام عقاید ما را تأیید می کرد و بخود بسیار زحمت می داد که هر چه می تواند با ما بهتر رفتار کند . چای با غذای عصرانه و تنقلات آماده شد . آدم احساس می کرد که اگر وی هزاران روبل نیز در اختیار داشت تمام خوشحالیش این بود که رفقای ما را که در زندان مانده بودند دستگیری کند و آنها را بیش از پیش دلداری دهد . هنگام خدا حافظی وی بعنوان یادبود بما یکی یک قوطی سیگار داد . وی شخصاً آنها را از مقوا بریده و - خدا می داند بچه وضعی - روی آنها را کاغذ رنگی ، مانند کاغذ رنگیهاییکه روی جلد کتاب حساب مدرسه ها می چسبانند ، چسبانیده بود (شاید هم برای این کار از یک کتاب حساب استفاده کرده بود) . برای زیباتر شدن این قوطی ، اطراف آنرا یک نوار باریک کاغذ طلایی که محققاً بهمین قصد از در دکان خریده بود چسبانیده بود . وی با شرمگینی ، چنانکه گویی از ناچیزی هدیه خویش عذر می خواهد بما گفت ، « شما سیگار می کشید ، نیست ؟ خوب ، این چیزی است که شاید بندردتان بخورد . » کسانی مدعی هستند (من این مطلب را جایی خوانده و نیز شنیده ام) که

عشق زیادی که انسان بهمثوع خود دارد چیزی جز خودخواهی شدید نیست . من واقعاً نمی فهمم چه نوع خودخواهی می تواند در رفتار این زن نهفته باشد !

گو اینکه من هنگام آمدن بزندان ابدأ پولدار نبودم ، اما نمی توانستم بعضی از زندانیان که از همان ساعت اول از من پول قرض گرفته بودند و بی هیچ احساس شرمی برای بار دوم و بار سوم و تا بار پنجم می آمدند و از من قرض می خواستند جداً اوقات تلخی کنم . اما باید این مطلب را بسادگی اقرار کنم که چیزی که مرا می آزرده این بود که تمام این اشخاص با آن حقه بازی ساده و بچکانۀ خود بدون هیچ تردیدی مرا ابله پنداشته و بطور قطع ازین جهت که برای پنجمین بار نیز پول در اختیارشان گذاشته ام ، مسخره ام می کردند . آنان تصور می کردند که مرا با دروغ های خود فریب داده اند و هیچ لزومی ندارد که در مورد من زیاد بخود زحمت بدهند ؛ در صورتیکه اگر من آنانرا بسختی می راندم و با آنان بشدت رفتار می کردم ، بدون شك در نظر آنان ارزش و اعتبار بیشتری بدست می آوردم . اما من هنوز کاملاً گیج بودم ، و بدانجا نرسیده بودم که بتوانم تقاضایشان را رد کنم ، گنجی من مستقیماً از نگرانی و اضطرابی سرچشمه می گرفت که در نتیجه ندانستن رفتاری که باید با ایشان داشته باشم ایجاد شده بود . احساس می کردم ، می فهمیدم در این محیطی که کاملاً برایم نازه است در تاریکی کامل بسر می برم و در ظلمت ، زندگی غیر ممکن است . اینك كار من عبارت از آن بود که خودرا برای زندگی در این محیط آماده کنم . و برای اینكار تصمیم گرفته بودم که صاف و ساده رفتار کنم و اختیار خودرا بدست احساسات درونی و وجدان خویش بسپارم . و در عین حال می دانستم که این حرف عبارتی توخالی بیش نیست و اکنون در برابر من اعمالی جریان دارد که کاملاً پیش بینی نشده است . همچنین درکنار افکار کوچکی که در نتیجه استقرار من در آسایشگاه بوجود آمده بود ، اندیشه هایی که از آن گفتگو کرده ام و پیش از همه آکیم آکیمیچ مرا در آن فرو برده بود ، درکنار سودی که

از او برده بودم اضطرابی افزون شونده و شدید مرا شکنجه می داد. همانطور که در روشنایی نیم رنگ غروب که از آستانه آرایشگاه بدرون می تابید بزندان نیانی که از کار اجباری بازگشته بیکار دور حیاط زندان می گشتند و از اتاق ها با شیز خانها می رفتند می نگریم ، نزد خود تکرار می کردم: «خانه مردگان». می کوشیدم که از روی حرکات و سکنات و چهره های زندانیان اخلاق و سجایای آنانرا حدس بزنم . آنان با پیشانیهای گره خورده، یا با حالتی شادان و پیر سروصدا ، از جلو من می آمدند و می رفتند. (این دو منظره بیش از سایر مناظر در زندان دیده می شود و حتی شاید بتوان آنرا از خصائص زندان محکومین باعمال شاقه قرار داد). آنان یا دشنامی با یکدیگر رد و بدل می کردند یا باهم حرف می زدند و یا اینکه بی سر و صدا از یکدیگر می گذشتند چنانکه گویی در اندیشه های شخصی خود غوطه ورنند. بعضی از آنان حالتی آرام و آسوده و بعضی دیگر وضعی خراب و آمیخته با بیقیدی و مهملی داشتند و برخی (حتی در آنجا نیز!)، حالتی بخود گرفته بودند که نشان غرور و پرمدعایی آنان بود ، عرقچین خود را بر سر گذاشته ، پوستینی بدوش انداخته، نگاهی گستاخ و لبخندی بیشرمانه و تمسخر آمیز داشتند. باخود می اندیشیدم: «اینک این جای من و محیط من است؛ چه بخواهم و چه نخواهم باید اینجا زندگی کنم. » می خواستم درباره آنان از آکیم آکیمیچ سؤال کنم. خیلی دوست داشتم که جای را با او بخورم تا کمتر تنها باشم. ضمناً ناگفته نماند که در این روزهای نخستین چای تقریباً تنها غذای من بود. آکیم آکیمیچ دعوت مرا رد نکرد و خودش سماور حلبی ناچیزی را که جزء وسائلی بود که م... برایم فراهم کرده بود آماده ساخت. آکیم آکیمیچ معمولاً یک گیلان چای را با لذت جرعه جرعه (زیرا او گیلان هم داشت!) ساکت و آرام و با رعایت تشریفات می نوشید، سپس گیلان را برمی گردانید ، از من سپاسگزاری می کرد و بعد مشغول دوختن بالا پوش می شد. اما آنچه را که من می خواستم بدانم وی نمی توانست مرا از آن مطلع سازد؛ او نمیتوانست بفهمد که من چرا این اندازه باخلاق و سجایای زندانیانیکه ما را احاطه کرده اند توجه دارم؛ وی حرفهای

مرا بالبخندی دقیق که هنوز هم در برابر چشمم مجسم است گوش می‌داد... اما من فکر می‌کردم که «نه، نباید هیچ چیز را بپرسم، هرکسی باید خودش برای خودش تجربه کند.»

روز چهارم، درست مانند آنروز صبح که زنجیرهای مرا عوض کردند زندانیان صبح زود در دو صف وسط حیاط جلو پاسگاه و نزدیک در ورودی ایستادند. روبرو و پشت سر آنان دو ردیف سرباز با سلاحهای پر و سرنیزه‌های نصب‌شده صف کشیده بودند. هر سربازی، اگر زندانی قصد فرار داشته یا حالت فرار بخود بگیرد؛ می‌تواند بسوی وی شلیک کند. اما برعکس اگر در غیر موارد لزوم تیر خالی کرده باشد مسؤول است و باید جواب بدهد. در شورش علنی محکومین باعمال شاقه نیز وضع بهمین منوال است؛ اما در مقابل چشم دیگران چه کسی جرأت فرار دارد؟ یک افسر مهندس که مدیر کارهای اجباری است، با اتفاق چند نفر استوار و سرباز همان صنف که بعنوان استاد کار تعیین شده بودند بزندان آمدند. حاضر و غایب کردند. زندانیانی که در کارگاههای خیاطی کار می‌کردند، پیش از دیگران رفتند؛ چون خیاطان زندان وابستگی ب صنف مهندس نداشتند. پس از آنان، کسانی که کار خاصی داشتند بر کار خود رفتند. و پس از آن نوبت کارگران ساده رسید که تعدادشان قریب بیست نفر بود و من نیز میان آنان بودم. پشت قلعه زندان روی رودخانه یخ‌زده دو قایق بادبان‌دار کهنه (دولتی) بود که ما می‌بایست آنها را پیاده و خرد کنیم که هیزم در زندان کم نیاید. اما این مواد فرسوده بمقت هم نمی‌ارزید زیرا در شهر ما که از پیشه‌های وسیع احاطه شده بود، هیزم بسیار ارزان بود و زندانیان را فقط باین منظور سراقیق‌ها می‌فرستادند که نمی‌خواستند آنان دست روی دست بگذارند و بنشینند و آنان نیز که این مطلب را خوب می‌فهمیدند، همیشه این کار را با آهستگی و بی‌قیدی انجام می‌دادند. در صورتیکه وقتی کار دلیلی و هدفی داشت و خاصه هنگامی که افراد می‌توانستند تقاضای انجام وظیفه معینی را بکنند، یعنی بطور مقاطعه کار را انجام دهند، آنوقت کار کردن کملاً صورتی دیگر بخود می‌گرفت. آنان فوراً بفعالیت و هیجان می‌آمدند و گویانکه از کار خود هیچگونه سودی

نمیدرند، اما می‌توانم بگویم که آنان برای زودتر و بهتر انجام دادن کار بسیار می‌کوشیدند؛ چون حس خودخواهی و حب ذات آنان وارد کار شده بود. اما درین کاری که از آن صحبت می‌کنم، که برای داشتن صورت کار و نه بمنظور لزوم آن انجام می‌گرفت و بنابراین تقاضای مقدار معینی از آن مشکل بود؛ بنابراین باید تا هنگام نواخته شدن طبل که در ساعت یازده بازگشت بزند آن را اعلام می‌کرد، رنج برد. آن روز روزی گرم و مه آلود بود و مثل آن بود که برف‌ها می‌خواست ذوب شود. تمام افراد گروه ما بسوی ساحل رهپار شدند، زنجیرهاشان صدا می‌کرد و با آنکه زیر لباس پنهان شده بود، در هر قدم صدایی روشن و کوتاه می‌کرد. دویا سه نفر از مردان رفتند تا از انبار افزارهای لازم را بردارند. من هم با آنان می‌رفتم و خود را با نشاطتر احساس می‌کردم؛ بالاخره بچشم خود دیدم که کارهای اجباری عبارت از چیست؛ و چگونه من که هرگز بازوهای خود را بکار نینداخته‌ام، می‌توانم سر کار بروم؟

جزئیات خیلی دقیق آنروز را بخاطر دارم. در راه بیک مرد ریش بزی بر خوردیم که ایستاد و دستش را در جیبش فرو برد. بزودی یک زندانی از گروه ما جدا شد، کلاهش را برداشت، صدقه را که پنج کوپک بود گرفت و فوراً بجای خود بازگشت. آنمرد بسینه خود علامت صلیبی رسم کرده پراه خود رفت. همان صبح پنج کوپک صرف خرید نان‌های کوچک هلالی شده بتساوی بین همه تقسیم شد.

بین گروه ما عده‌یی چهره‌های تاریک و درهم کشیده داشتند و دیگران بی‌اعتنا و بی‌حال بودند و با بی‌حالی و بی‌قیدی حرف می‌زدند. حتی یکی از ما که کاملاً خوشحال بود، در راه می‌خواند و می‌رقصید و با هر جستی زنجیرهای خود را بصدا در می‌آورد. این شخص، سکوراتف! همان زندانی کوتاه و کلفتی بود که در نخستین روز اقامت در زندان هنگام دست و رو شستن پایکی از رفقای خود که خویش را «خاقان»

نامیده بود نزاع کرد. این مرد مسخره که سکوراتف نامیده می‌شد مشغول زمزمه کردن آهنگ جذابی شد که برگردانش را باخاطر دارم ،
وقتی در آسیا بودم ،

بمن زن دادند ؛

بی آنکه از من بپرسند .

فقط يك بالالایکا ۱ کم داشت .

خوشخویی فوق‌العاده‌ی وی باعث رنجیدن عده‌یی از ما شد ؛ و
آنان نفرت خود را ظاهر ساختند .

يك زندانی که اینکار بهیچوجه بند و مربوط نبود غرغرکنان
گفت ؛

« باز داره عربده می‌کشه ! »

یکی دیگر از زندانیان ترشو بالهجه او کرائینی آهستدگفت ؛

« این گرگ يك آهنگ بیشتر بلد نیس ، بایس این یکی روهم

ازش گرفت . اینکه اهل تولا ۲ نیس . »

سکوراتف فوراً جواب داد :

« باور کنین که من مال تولا هم . اما شما بچه‌های پلتاوا ۳

چیزی جز خمیر نمی‌خورین تازه اونهم توحلقه و متون می‌مونه ۴ . »

۱ - Balalaïka نام یکی از سازهای زهی خاص روسیه است .

۲ - Toulâ

۳ - Poltava

۴ - اهالی شهر تولا بدزدی شهرت دارند و بدون تردید این شهرت

برای آنان از عملیات کارگزاران پدید آمد است زیرا پطرکبیر در

مرکز این شهرستان کوره‌های بزرگ ذوب آهن تأسیس کرد و ازهرجا

برای آنان کارگر استخدام کرد . اما اهالی پلتاوا در ساختن نوعی نان

شیرینی گوشت دار موسوم به گالوشکی Galouchki بسیار با سلیقه

هستند و این نان شیرینی‌ها وسیله تفریح و تنقل ارزانی است . در

روسیه نیز مانند سایر نقاط اهالی شهرستان‌های نزدیک بهم ، یکدیگر

را بوضعی توهین آمیز مسخره می‌کنند .

داستایوسکی

«ای دروغگوی ناقلا! حالا تو بگو ببینم تو ولایت چی می-
خوردی؟ حتماً لنگه کفش کهنه می‌مکیدی ، نیس!»
یکنفر دیگر گفت،
«حالام وقتی سر میز می‌شینه شیطون و اش گوشه توپ میاره!»
سکوراتف جواب داد ،
«بچه‌ها، الان راستو بهترتون می‌گم، من بچه نم. . .»
آه خفیفی کشید برای اینکه نشان بدهد تربیت زنانه کودکی
وی را رنج می‌دهد. و خطاب بهمه ادامه داد،
«تا اونجاییکه یادم میاد من همیشه موربا و مال مسالات می-
خوردم (سکوراتف کلمات را مخصوصاً غلط ادا می‌کرد.) امروز هم
هنوز برادرهای من در مسکو دکان دارند، تجارت جریان هوامی‌کنن
و خیلی کلفتن، برین پی‌کارتون!»
«خوب، تو چه می‌فرستی؟»
«هرچی می‌خواستن ، کیسه و طناب می‌فروختم. وقتی‌که اولین
دویست خود را گرفتم. . .»
یکی از زندانیان کنجکاو که می‌لغی به این گزافی بگوشش
خورد تقریباً از جاجست و میان حرفش دوید،
«دویست روبل؟ ممکن نیست!»
«نه ، جان من، روبل نه، دویست ضربه چوب. لوکا ، گوش
کن لوکا!»
زندانی کوچک اندام لاغری که بینی نوک تیزی داشت با
تروشروی جواب داد،
«لوکا ، بلی ، اما نه برای تو ، اسم من لوکا کوزمیچ است.»
«برو برای لوکا کوزمیچ ، اسم یک. . .»
«لوکا کوزمیچ هس ، اما نه برای تو ، تو باید منوعه و کوزمیچ
صدا کنی.»

Louka - ۱

Kuzmitch - ۲

«مردۀ شور تورو با عموتو بیرہ ا دیگہ زحمت نمی‌گشم واسہ
تو حرف بزیم. منوبین کہ می‌خواستہ بتودو کلمہ حرف حسابی بزیم! ...
اونوقت ، رفقا ، من نتوستم خیلی وقت تو مسکو بمونم ؛ فوری
دہ پونزدہ ضربہ شلاق بما خدمت کردن و فرستادنمون اینجا .
اونوقت ... »

یکی از زندانیان کہ با دقت گوش می‌داد حرفش را برید:

«خوب تو چکار کردی کہ اینجا فرستادنت ؟»

«نمیداشتن با کوزه آب بخورم و با رندہ بازی کنم. اونوقتها
اصلا وسیلہ پولدارشدن تو مسکو برای مردم فراهم نبود . اونوقت
من کہ دلم می‌خواست اونقدر پولدار بشم نمیتونم بہتون بگم چی بمن
می‌گذشت!»

چند نفر زیر خندہ زدند ؛ سکوراتف یکی از زندانیان بذلہ
گو و خوش مشرب، یکی از آن لودہ‌هایی بود کہ رفقای غمگین خود
را خوشحال می‌کردند و در ازای این خدمت چیزی جز فحش و دشنام
گیرشان نمی‌آمد.

وی از نوع زندانیان خاصی وقابل ملاحظہی بود کہ شاید بعد
ہم باز دربارهٔ آنان گفتگو کنم.

لوکا کوزمیچ گفت :

«بلہ، و اونوقت تورو مت سمور شیکار کنن. هیچی نباشہ از

پوس ورودہ تو شیرین صد روبل درمیآورن ا »

سکوراتف نازک‌ترین ، کهنہ‌ترین و یروصلہ‌ترین پوستینہا
را بدوش داشت ؛ از ہر طرف آن یک تکہ کهنہ پارہ آویختہ بود .
وی آنرا از سر تا پا باحالتی ہی‌اعتنا اما دقیق و رانداز کرد . سپس
چنین پاسخ داد :

« درستہ ، اما عوضش این کلہ من باندازہ هموزن خودش طلا
میارزہا ببینن ، وقتی من با مسکو خداحافظی کردم چیزی کہ بمن
دلنداری می‌داد ، این بود کہ ہنوز سرم روی تنہام بود . خدا حافظ
مسکو ، از تو برای حمامہای بخار و دسرہای سردت متشکرم ،
از تو برای کتکھایی کہ پشت سر ہم خوردہ‌ام تشکر می‌کنم ا اما

راجع بیوستین، جان من، آگه تو بهش نگاه نمی‌کردی، اینقدر بنظرت بد نمیومد؟»

«پس بنظرم ما باید فقط به‌کله گندهات نگاه کنیم؟»
لوکا کوزمیچ جواب داد:

«آگه سر جاش بمونه ۱ شما می‌بینین که وقتی کاروانشون از تیومن ۱ می‌گذشت این‌کله رو راه رضای خدا گرفت.»

«سکوراتف، بگو ببینم، شغلی چیزی هم داری اقلای؟»
یکی از زندانیانی که ابروهایش همیشه درهم کشیده بود جواب داد:

«این شغل ۱ عساکش کورها بوده و وقتی اونا نوحه خونی می‌کردن، پول مولی که بهشون می‌دادن این کش می‌رفت.»
سکوراتف بی آنکه کوچکترین توجهی باین تبصره تلخ بکند پاسخ داد:

«من خیلی سعی کردم کفشدوزی کنم، اما فقط همون یه جفت اولش تموم شد ۱»

«اونوقت اونو از تو خریدن؟»

«البته ۱ من اونو بیک کسی انداختم که نه از باباش می‌ترسید نه از ننه‌ش و نه از خدا و نه از شیطون و بنظرم که خدای مهربان می‌خواست گوشمالیش بده ۱»

صدای شلیک خنده از گرداگرد سکوراتف برخاست.

سیس با آرامشی تزلزل‌ناپذیر ادامه داد:

«اینجا هم یه دفعه سعی کردم دوباره پشت اون کارو بگیرم . پوتینای ستوان ستیان فیودورویچ پومورستف ۲ راتعمیر کردم.»
«اونوقت اون هم راضی بود؟»

«بنظرم نه، هیچ راضی نبود ۱ همه رنگ ازون حرفها بمن زد و حتی پالکد توی کمر من زد. بره‌های کوچولوئی من ۱ چه خشم

خاطرات خاتمه مردمان

وغضبی! آه، یاک امید منو از زندگی، ازین زندگی بیریختم قطع کرده بود!

پس از یك لحظه

شوهر آکولین!

آمد در حیاط ببیند چه خبر است...

از نو پاشنه‌ها را بهم کوفت و بهوا جست و مشغول زمزمه کردن شد.

یکی از اهالی روسیه کوچک که پهلوی من راه می‌رفت نگاهی پرکینه و تحقیر آمیز بدو افکند و غرغر کنان گفت:

«اوه! عجب بی‌مخیه!»

یکی دیگر از زندانیان با لحنی قاطع گفت:

«یه آدم بی‌مصرف حسابی!»

من نفهمیدم چرا نسبت به سکوراتف کینه می‌ورزند، اما درین مدت وقت آنرا داشتم که تشخیص دهم که اشخاص شاد و خندان همواره در معرض نوعی تحقیر قرار می‌گیرند. بنظر من چنین آمد که کینه مرد روسی و دیگران از بغض و نفرتی سرچشمه می‌گیرد. اما اشتباه می‌کردم. آنان بدو کینه می‌ورزیدند زیرا خود را نمی‌گرفت و آن حالت لیاقت و ابهت دروغین را که تمام زندانیان محکوم باعمال شاقه بخود می‌گیرند، و در آن تا حد تظاهر و خودنمایی پیش می‌رفتند، نداشت. خلاصه، بقول آنان وی یک آدم «بی‌مصرف» بود. معذک باتمام مسخره‌ها مانند سکوراتف و چند نفر رفتار نمی‌کردند. زیرا هیچکس اجازه نمی‌داد که با وی چنین رفتاری بشود؛ فقط پسر خوب و خالی از بدجنسی و شیطنت خود را در معرض تحقیر می‌یافت؛ مسخره‌یی که چنگ و دندان باشخاص نشان می‌داد و نمی‌گذاشت کسی مزاحمش بشود در دیگران حس احترام بوجود می‌آورد. یک مسخره ازین قماش در گروه ما یافت می‌شد، اما من مدت‌ها بعد او را بدرستی شناختم، این یک رفیق شاد و خوشحال و نسبتاً خوش ریخت

ما بود که زگیل بزرگی روی گونه داشت ولی چهره اش ظریف و زیبا بود و بسیار با مزه و خنده دار حرف می زد . وی را «سرباز مهندس» می نامیدند زیرا در صنف مهندس استخدام شده بود و اینک ببخش اختصاصی تعلق داشت . من بعد هم در باره وی صحبت خواهم کرد . اما زندانیان جدی نیز هیچکدام با اندازه آن مرد اوکرائینی شل و ول و گلیج نبودند . بعضی از آنان بواسطه مهارت در کار یا زرنگی یا هوش و یا خصائص دیگر ، از دیگران جلو می افتادند . بسیاری دیگر از آنان نیز بودند که برای رسیدن بهدقی که در نظر گرفته شده بود ، هوش و نیروی کافی داشتند ، یعنی مشهور و دارای نفوذ روحی بسیار نسبت بر فقایشان بودند . اینگونه زندانیان با استعداد غالباً دشمن آشتی ناپذیر یکدیگر بودند و هر یک از آنان ، برای خود طرفداران و هواخواهان بسیار داشتند . آنان زندانیان ساده را از مقام عالی خود ، با تحقیر می نگریستند ؛ از دعوای بی فایده پرهیز می کردند ، بسیار با ملاحظه بودند و کارها را بوضعی خاص رهبری می کردند . هیچیک از آنان کسی را بخاطر خواندن آواز اذیت نمی کرد ، و خود را تا این حد تنزل نمی داد . این افراد در تمام مدت بازداشت من ، با من با ادب و احترام کامل و مطلق رفتار می کردند ، اما کمتر حرف می زدند و بدون تردید این را نیز یکی از نشانه های لیاقت و شخصیت خود می دانستند . دوباره بر سر موضوع این اشخاص نیز خواهم آمد .

بساحل رودخانه رسیدیم . پایین ، روی رودخانه قایق کهنه یی که باید منهدم شود ایستاده و در یخ فرو رفته بود . در آن سوی رودخانه استپ آبی رنگ خالی و غم انگیز گسترده شده بود . من منتظر آن بودم که ببینم تمام افراد بکار می چسبند ، اما هیچکس بفکر آن نبود . بعضی از آنان روی دستکهایی که می کشیدند نشستند ؛ تقریباً تمام آنان از پوتین خود یک کبه پر از توتون زمخت سبیری که هر لیور برگ آن را سه کوپک می خریدند و یک چیق کوتساه چوب بید که در زندان بریده و ساخته شده بود بیرون کشیدند . آنان بکشیدن چیق پرداختند و سربازان مراقب نیز دور ما

حلقه‌یی زده ، با حالتی ملال‌آمیز نظارت و نگهبانی خود را آغاز کردند .

یکی از زندانیان بسی آنکه بکسی خطاب کند غرغرکنان گفت ،

« این چه فکریه که این قایقو داغون کنیم ! هیزم کوچولو می‌خان ؟ »

یکی دیگر پاسخ داد ،
« باور کن ، اون کسی که هیچ بفکر ما نیس این فکر باین خوبی رو کرده . »

آن کسی که اول حرف زده بود ، بی آنکه بسؤال خود فکر کند ، یا جوابش را گوش بدهد ، با انگشت در نقطه‌یی دوردست يك عده افرادی را که پشت سر هم میان پرفهای سفید و بی لکه پیش می‌رفتند نشان داده پرسید ،

« این « بچه رعیت‌ها » کدام گوری می‌روند ؟ »
زندانیان با تانی پستی که نشان داده شده بود برگشتند و از بیکاری دهقانان را بباد تمسخر گرفتند . یکی از دهقانان که پشت سر همه بود بوضعی مضحک راه می‌رفت . بازوهایش را از تنه خود دور کرده و سرش را که با يك کلاه پوستی بزرگ پوشانیده و از دور مانند کله مسلمانان اسپانیولی گرد بود ، کج کرده بود .
یکی از زندانیان برای تفریح لهجه روستائیان را تقلید کرده گفت ،

« فقط همین یکی ، این پتروویچ خب خودشو ساخته . دیگه ازون بهتر تو اونا نیس . »

چیز عجیب این بود که با آنکه نیمی از زندانیان از دهکده‌ها برخاسته و اصلا دهاتی بودند ، با نظر تحقیر بروستائیان می‌نگریستند .

« بچه‌ها ، این آخری رو نگاه کنین ، مث این نیس که داره شلغم می‌کاره ؟ »

« اون یارو چاق و پخمه رو می‌گی؟ اون حتماً یونجه توی

پوتینشه؛ نمی‌ذاره راه بره ۱»

همه خندیدند، اما خنده‌شان بی رمق و خالی از نشاط و شادی بود. درین لحظه يك فروشندهٔ نان هلالی ظاهر شد، زنی جسور و زرنگه بود.

پنج کوپکی را که صدقه گرفته بودند از او نان هلالی خریدند و با کمال عدالت بین همه تقسیم کردند.

آن جوانی که در زندان نان هلالی می‌فروخت، از وی بیست تا نان گرفت و بر طبق عادت بجای دوتا سه تا نان هم بعنوان حق‌الزحمه خود بدان افزود. اما زن نمی‌خواست هیچ چیز بفهمد. زندانی گفت:

«اونوقت تو اونارو هم می‌فروشی؟»

«چی را؟ آنرا؟»

«چیزی را که موشها هم آنرا نمی‌جووند؟...»

زن نان فروش که زیر خنده زده بود فریاد زد:

«صبر کن، زهر هلاهل!»

سرانجام استوار ما که بر سر کارها گماشته شده بود، چوب بدست ظاهر شد:

«دیکه منتظر چه هستید؟ شروع کنید!»

یکی از زندانیان که آهسته از جای خود بر می‌خاست گفت:

«خیلی خوب، ایوان ماتویچ! بما مقاطعه بدهید.»

«شما نمی‌توانستید زود تر تقاضا کنید. کار، پیاده کردن این

قایق است. همین وظیفه‌تان است.»

سر انجام زندانیان برخاستند و بدون عجله بسوی رودخانه رفتند. میان افراد، یکعده معلم و مشاور که لا اقل لفظاً مشاور بودند پیدا شدند. ثابت می‌کردند که نباید قایق را از هر جهت جدا کرد، باید تا آنجا که ممکن است تخته‌ها و مخصوصاً باربندهای عرضی را، که توسط میخ در تمام طول قایق کوبیده و محکم شده است، نگاه داشت و اینکار بسیار طولانی و ملال انگیز بود.

يك كارگر ساده و ناشی كه آرام و كم حرف نیز بود و تا آنوقت يك كلمه حرف نزنده بود، پیشنهاد كرد:

«اول باید آن دستك را كشید. برویم آنجا بچه‌ها!»

و خم شده با دو دست تیر كلفتی را گرفت و منتظر شد تا کسی بدو كمك كند؛ اما هیچکس بسوی وی نیامد.

یکی از زندانیان دندان‌هایش را بهم فشرده غرغر کنان از لای دندان‌ها گفت:

«به خورده زور بزن بییم ! تو كه نمی‌تونی تنهایی اونو بلند کنی و اگه پدر بزرگت خرس هم اینجا بود اون هم نمی‌تونس اینسو بلند کنه.»

آن کسی كه اول رفته و تیر را گرفته بود با صدایی كه رنج و زحمت از آن هویدا بود جواب داد:

«پس حالا رفقا از كجا باید شروع کنیم ؟ می‌دونم كه این فكر من بدر نمی‌خوره ...»

سپس تیر را رها کرده قد راست كرد.

«تو حتی تو كار خودت تنهایی هم وامی مونی. ديگه لازم نیس اینجا اوساكار بزرگ بشی!»

«این سه تا مرغو نمی‌تونس دون بده، اونوقت اینجا دستورات می‌ده. تو كه تو ولایت خودت قایق نداشتی!»

مرد عذرخواهانه گفت:

«من، شما میدونین، اونكه من می‌گفتم ...»

استوار كه با ناراحتی این بیست نفر آدم را نگاه می‌كرد كه جمع شده‌اند و نمی‌دانند از كجا كار را شروع كنند فریاد زد:

«چه خبره ؟ باید شمارو زیر زمینتون كرد، یا برای ایسن زمستون نمكیتون كرد. زود باشین برینا زود باشین!»

«ایوان ماتوئیچ هر قدر هم زود باشن کاری نمیشون بكنن!»

«واسه همینه كه منتظر نشستی؟ هو، ساولیف! هر تيكه پرچونه

با تو دارم حرف می زنم، منتظر چی هستی؟ چرا چشمانو این جور گشاد می کنی؟ زود باشین، زودا»

«من تنهایی چکار می تونم بکنم؟»

«ایوان مانوئیچ به کاری بما مقاطعه بدین ا»

«اول گفتم که مقاطعه نیس. این قایقو داغون کنین، اونوقت

برگردین زود باشین، زودا»

بالاخره کار را شروع کردند، اما بدون مهارت و زرنگی. دیدن این مردان قوی که بظاهر نمی توانستند اینکار را انجام دهند، ناراحت کننده بود. هنوز اولین و کوچکترین باربند را درست جدا نکرده بودند که قایق از هم گسیخت. زندانیان برای تبرئه خود بناظر گفتند: «خودش شکست»، دیگر نمی توانستند روی آن بایستند. مذاکره مفصلی بین زندانیان در باب طرز کار کردن آغاز شده رفته رفته کار بدشنام و ناسزا کشید و نزدیک بود دامنه آن بجاهای باریکتر نیز بکشد... صدای فریاد ناظر برخاست و چویدستی خود را تکان داد، و در عین حال دومین بار بند نیز از هم گسیخت.

آنوقت متوجه شدند که تبر کافی نیست و باید افزار دیگری که من نمی دانستم چیست بیاورند. بزودی دو زندانی تحت نظارت مراقب برای آوردن آن افزار از قلعه، رفتند؛ زندانیان دیگر بانتظار آنان راحت و آسوده روی قایق نشستند، کیسه توتون و چپقهای خود را بیرون آوردند و بکشیدن مشغول شدند.

استوار، از شدت خشم تفی انداخت و غریب:

«بله، مسلماً کار شما را نخواهد کشت! آه، آدمهای کیف،

آدمهای بسیار کیف!»

سیس حرکتی که ناشی از عجز و ناتوانی بود کرد و همانگونه که خوب دستش را تکان می داد رو بقلعه برآه افتاد.

مدیر کارها یکساعت بعد بدانجا رسید. با آرامی شکایات زندانیان را گوش داد و سپس اعلام کرد که کنند چهار باربند را بدون شکستن آن بمقاطعه می دهد و پس از آن باید قسمت بزرگی از قایق را جدا کنند و بعد می توانند بزندان باز گردند. این کار خیلی زیاد بود،

اما ، خداوند، چطور زندانیان خود را روی آن انداختند؛ دیگر نه سستی بود و نه پرهیز؛ تبرها برقص درآمد و میخها بیرون کشیده شد. آنان که تبر نداشتند دستکهای بزرگ زیر بار بندها گذاشته و بیست دست یکمترتبه بروی آن فشار می آورد و آنرا با مهارت و هنرمندی از جا بیرون می کشید و بسیار تعجب می کنم که کاملاً سالم و دست نخورده بیرون می آمد. کار با سرعت پیش می رفت. گویی ناگهان تمام آنان مستعد کار شده بودند. دیگر نه دشنامی در کار بود و نه مذاکرات بیهوده؛ هر يك از آنان می دانست چه باید بکند و چه دستوری بدهد. نيم ساعت پیش از نواخته شدن طبل کار تمام شده و زندانیان خسته ، اما راضی و خشنود بزندان باز می گشتند. این نیم ساعتی که از وقت صرفه جویی کرده بودند ، حال همه را سر جا آورده بود .

اما من نیز يك موضوع جالب توجه در باره خود دریافتم. هر جا که می خواستم برای کمک با آنان وارد کار شوم مرا می راندند ؛ هیچ جا جای من نبود، همه جا ناراحت بودم، مرا از همه جا می راندند و تقریباً بمن دشنام می دادند . بدترین زندانیان، ناشی ترین کارگران که نمی توانست در برابر رفقاییش که زرنکتر و خوش بیان تر بودند يك کلمه حرف بزنند ، بخود حق می داد که وقتی در برابرش ایستادم بمن دشنام بدهد و ادعا کند که من مزاحم او شده ام. سرانجام یکی از «استادان» با خشونت و سختی بمن گفت :

«اونجا سبز نشو برو کنار باد بنیاد ، آدم وقتی میبینه هیچ کاری نمی خوره میره کنار»

یکی دیگر فوراً تأیید کرد :

«اینو بگیر بچیون تو کیهات»

سومی گفت :

« تو بهتر بود يك قلک بر می داشتی و برای کسانی که از زیاد چپق کشیدن منگ شده اند اعانه جمع می کردی »

وقتی همه کار می کنند، راست ایستادن و دست ها را آویختن ناراحت کننده است. با اینهمه وقتی می خواستم خود را کنار بکشم و

بآن سوی قایق بروم فریادها بر می‌خواست ،
 «خب ، خب ، اونجا خبری نیس ، عجب کمک‌هایی اینجا
 بما دادن! وقتی میخان کار بهشون بدن، برا خودشون رژه میرن!»
 تمام این حرف‌ها از روی عمد زده می‌شد. آنان از تحقیر
 کسی که درناز و نعمت پروده شده بودادنت می‌بردند و برای رضای خاطر
 خویش از فرصت استفاده می‌کردند.

اکنون میتوان دریافت که چرا نخستین مسأله بیکه در برابر
 خود طرح کردم دانستن این موضوع بود که با این افراد چگونه باید
 رفتار کرد؟ من پیش‌بینی میکردم که غالباً ازین قبیل برخوردارها با
 آنان خواهم داشت. اما درعقابل تصمیم گرفتم در روشی که برای خود
 طرح ریزی کرده و آن را صحیح میدانستم کوچکترین تغییری ندهم.
 روش من عبارت از آن بود که تا سرحد امکان ساده‌تر رفتار کنم ،
 مستقل باشم، هیچگونه کوششی برای نزدیک شدن با آن نکنم و درعین
 حال اگر مایل باشند بسویم بیایند، آنان را از خود نرانم ، از تهدید
 و کین توزی آنان نهراسم و چنان رفتار کنم که گویی از آنان
 کوچکترین سوء ظنی ندارم؛ بعضی مواقع با آن نزدیک نشوم و در
 بعضی اخلاق و عادات آنان شرکت نجویم؛ خلاصه من دنبال دوستی و
 رفاقت آنان نروم. با نخستین نگاه حدس زدم که اگر خود را نسبت
 برفاقت با آنان حساس و ذینفع جلوه دهم، مرا تحقیر خواهند کرد ،
 زیرا بنظر آنان (بعدها این موضوع را بیقین دانستم) اصالت خانوادگی
 من مرا مجبور میکرد که خود را دربرابر آنان بگیرم، یعنی از آنان
 احترام بخواهم و خود را مشکل‌پسند و نازک نارنجی وانمود کنم و
 دست بپایه و سفید نزنم. این رفتار باعث می‌شد که آنان درظاهر بمن
 دشنام دهند و درباطن احترام بگذارند، اما چنین روشی در خور من
 نبود؛ من هرگز در برابر آنان حرکاتی که ایشان مختص نجیب‌زادگان
 می‌دانستند نمیکردم ، اما در برابر سوگند می‌خورم که هرگز تربیت
 ومعلومات و افکار درونی خود را در برابر هیچ امتیازی خوار و پست
 نمی‌کردم. اگر با آنان می‌جویشیدم ، اگر می‌کوشیدم که با ابراز
 خصوصیت و مهربانی نظر لطف آنان را بخود جلب کنم ، از این امر

چنین نتیجه می‌گرفتند که از روی پستی و بدجنسی اینکار را می‌کنم و در نتیجه آنان نیز با من همین رفتار را می‌کردند. ... نمونه‌بی‌قابل تقلید و پیروی نبود. وی آنان را نزد سرگرد لو می‌داد و زندانیان از او می‌ترسیدند. از طرف دیگر بهیچوجه مایل نبودم که خود را مانند زندانیان لهستانی در چهار دیواری سردی و ادب فوق‌العاده محصور کنم. در این لحظه خیلی خوب می‌دیدم که آنان نسبت بمن کینه می‌ورزند، زیرا من بجای آنکه شکوه و شکایت را سردهم و با ترش‌رویی در مقابل ایشان بایستم، می‌خواستم برای آنان مفید باشم. با آنکه اطمینان داشتم آنان بزودی مجبور خواهند شد عقیده خود را درباره من تغییر دهند، اما عذاب و نازاحتیم از این فکر کمتر نمی‌شد؛ زندانیان تنها از این لحاظ که می‌خواستم کار بکنم ولی نمی‌دانستم چطور باید کار کرد، حق داشتند مرا تحقیر کنند.

شب، وقتی خرد و خسته از کار باز می‌گشتم، گرفتار اندوهی دردناک شدم. بخود می‌گفتم: «چند هزار روز دیگر مانند امروز در پیش دارم که تمام آنان مشابه یکدیگرند، تمامشان یک شکلند؟» میان سکوت شبی که نازه فرا می‌رسید، بتنهایی پشت آمایشگاهها در طول پرچین قلعه می‌گشتم و در این هنگام بولو راست بسویم دوید. بولو سگ زندان بود. زیرا همان‌گونه که در گروهانها و آتشیارها و اسوارانها سگ هست، در زندان نیز سگهایی وجود دارند. وی معلوم نبود ازکی تا حال در زندان میزیست و همه‌کس را صاحب و ارباب خود می‌دانست و از پس مانده‌های آشپزخانه تغذیه می‌کرد. سگ پاسیان نسبت بزرگی بود که زیاد هم پیر نشده بود. موهایش مشکی و میان آن ترشحات سفیدرنگ دیده می‌شد. دمی پریش و چشمانی باهوش داشت. هیچکس ویرا نمی‌نواخت و حتی هیچکس بدو توجهی نمی‌کرد. من از نخستین روزها دادن نان وی را نوازش کردم. وقتی او را مینواختم ازجا تکان نمی‌خورد، با مهربانی مرا مینگریست و برای اثبات شادی خود دمش را تکان می‌داد. چند روز سیری شد بی‌آنکه وی مرا باز

بینند؛ منکه نخستین کسی بودم که پس از سالها او را لایق نوازش دانستم. وی برای یافتن من میان همراهانم دوید و سرانجام مرا پشت آسایشگاهها یافته عوعو کنان برای دیدار کردن با من بسویم جست. دیگر نمی‌دانم چه حالی درمن بوجود آمد، اما او را در آغوش گرفتم، سرش را میان دو دست جای دادم و او نیز دست‌های خود را روی شانهم گذاشته خود را برای لیسیدن صورت من آماده می‌کرد.

فکر می‌کردم، «این دوستی است که سرنوشت برای من فرستاده است.» و طی هفته‌های دردناک نخستین، هر شب پس از بازگشت از کار اجباری پشت آسایشگاهها می‌رفتم. بولو جلومن می‌جست و عوعو می‌کرد. من سرش را می‌گرفتم و غرق بوسه‌اش می‌کردم و درین حال يك اجسام بسیار مطبوع و در عین حال دارای تلخی دردناک قلبم را می‌فشرد. بخاطر دارم که از شکنجه خود لذت می‌بردم و از اینکه بخود بگویم در دنیا جز يك دوست یعنی بولوی خوب و با وفا برایم نمانده است خوشحال می‌شدم.

آشناییم‌های تازه، پترف

با این احوال روزها سپری می‌شد و من رفته رفته باین زندگی که صحنه‌های آن اینقدر مرا رنجانیده بود، خو می‌گرفتم. حوادث، محیط و افراد دیگر نسبت‌بمن بی‌اعتنا شده بودند. اگرچه بنظر من غیرممکن می‌آمد که بتوانم اینگونه زندگی کنم، اما چیزی نگذشت که آن را قبول کردم زیرا خود را در برابر امری اجتناب‌ناپذیر می‌دیدم... نگرانیهای خود را در اعماق وجودم نهفتم، دیگر مانند آدمهای گمشده گنج‌گجی نمی‌خوردم و نمی‌گذاشتم غم و اندوه مرا متوجه شوند. نگاههای زندانیان که بوضعی سبعمانه کنجکاو بود، دیگر روی من متوقف نمی‌ماند و توجه آنان نسبت بمآزار و گستاخی کردن

بمن کمتر شده بود. من نیز نسبت با آنان بی‌اعتنا شده بودم ، و این امر بسیار باعث خوشحالیم بود. من در زندان چنان رفت و آمد می‌کردم که گویی در خانه خود هستم. جای خود را در آسایشگاه می‌شناختم و کارهایی می‌کردم که هرگز تصور نمی‌کردم بتوانم آن را بپذیرم. هر هشت روز یکبار می‌رفتم تا نیمی از سرم را بتراشند. روزهای شب در ساعت استراحت طبق نوبت ما را بی‌اسگاه می‌بردند (خودداری از رفتن بدانجا تنبیه داشت) و آنجا سلمانیهای هنگه، سر مارا با آب سرد صابون می‌زدند و بپیر حانه با تیغهای کند می‌تراشیدند. اکنون خاطر این شکنجه موی را بر تنم راست میکنند. اما بزودی برای اینکار نیز دواپی یافتیم: آکیم آکیمیچ یکی از زندانیان بخش نظامی را بمن نشان داد که با دریافت يك كوپك سر انسان را با تیغی که در اختیار داشت و وسیله کسب وی بشمار می‌رفت، می‌تراشید. وی میان زندانیان مشتری بسیار داشت ، حتی اشخاصی نیز که کمتر نازك نارنجی بودند اما می‌خواستند از سلمانیهای هنگه بگریزند ، بدو مراجعه میکردند ، این سلمانی ما را «سرگرد» مینامیدند، اما نمی‌دانم چرا این نام را بدو داده بودند و علت واقعی آن چیست ؟ اکنون که این سطور را مینویسم، این «سرگرد» را بخاطر می‌آورم ، پسری بلند و لاغر و خاموش و شاید هم گیج و ابله بود، همواره در اشتغالات و گرفتاریهای خود غرق بود ، يك تسمه در دست داشت و شب و روز روی آن تیغ را که بسیار تیز بود می‌کشید و تیز تر میکرد. بدون تردید وی هدف نهایی وجود خویش را درین پیشه یافته بود. وقتی یکنفر برای تراشیدن سر بدو مراجعه میکرد، بوضعی محسوس خشنود می‌شد، تیغش همیشه تیز، آب صابونش همیشه گرم و دستش مانند مخمل نرم بود. وی از مهارت خویش خود را سر بلند و مفتخر احساس میکرد. يك كوپکی را که کاسبی کرده بود، با حالتی گیج و بی‌اعتنا میگرفت و بنظر می‌رسید که بیشتر برای هنر کار میکند نه برای پول. یکروز و قتیکه آ... گزارشهای خود را بکسیکه بگردنش حق داشت می‌داد ، این سلمانی ما را با کمال بی‌احتیاطی ، سرگرد نامید و بسختی گرفتار شد. سرگرد واقعی بکلی اختیار خود را از دست

داستان یوسکی

داد و بها دهانی کف آلود فریاد کشید :

« مرتیکه هرزه ، تو خوب می‌دونی که یکنفر سرگرد کیست؟ می‌فهمی که یکنفر سرگرد کیست؟ یک همچو فکر و شعوری داری؟ اسم یمه محکوم باعمال شاقه پست را بگذرانند سرگرد! آن هم در حضور من! »

و بهمان ترتیبی که مرسومش بود... را مجازات کرد.
قطر آ... لایق بود که با چنین آدمی معاشرت و تفاهم داشته باشد .

من از همان روز اول خواب آزاد شدن خود را می‌دیدم . بهترین سرگرمی من این بود که بهزار شکل مختلف مدتی را که از دوران زندانم باقیمانده بود حساب کنم . هرگز نمی‌توانستم بچین دیگری بیندیشم و تصور می‌کنم تمام کسانی که از آزادی محروم شده‌اند همین وضع را دارند . من نمی‌دانم که آیا محکومین باعمال شاقه نیز مانند من فکر و حساب می‌کردند یا نه ، اما همان لحظه نخستین امید فوق‌العاده و عجیب و نامناسب آنان مرا متأثر ساخت . امیدهای یکنفر زندانی هیچ وجه اشتراکی با امیدواربهای آدم آزاد ندارد . این یک فرضاً می‌تواند تغییر سرنوشتی با تحقق یافتن آرزوی غیرمشخصی را بخود وعده دهد ، اما او زندگی می‌کند ، با مردم معاشرت و رفت و آمد می‌کند ، زندگی واقعی وی را درگرداب‌های خود می‌کشد . فرض کنیم که زندگی زندان نیز برای خود زندگانی باشد ، اما محکوم باعمال شاقه ، هرگز و تعداد سالهای بازداشت وی هر قدر باشد ، او بحکم غریزه از قبول سرنوشت خویش بصورت مثبت و محقق‌و مانند چیزی که زندگی وی را تشکیل می‌دهد، خودداری می‌کند. هر زندانی در زندان احساس می‌کند که در خانه و اقامتگاه خود نیست و گویی چنین می‌پندارد که برای دیدن آن آمده است . وی چنان با بیست سال حبس خود روبرو می‌شود که گویی دو سال بیش نیست و او معتقد است که وقتی ساعت آزادی وی در سن پنجاه سالگی فرا-رسید ، مانند امروز جوان خواهد بود و بیش از سی و پنج سال نخواهد داشت . زندانی با خود می‌اندیشد : « بازهم خیلی وقت خواهم داشت! »

و با لجاجت و سرسختی تمام هرگونه تردید و هرگونه فکر غم‌انگیزی را که در این موضوع برایش پیدا می‌شود ، از خود می‌رانند . حتی محکومین بحسب ابد و افرادی که در بخش اختصاصی جای دارند ، مطمئن هستند که سرانجام روزی حکمی که از سن پترزبورگ خواهد آمد آنان را بمعادن نرچینسک خواهد فرستاد و يك ماده قانون مدت بازداشت آنان را تثبیت خواهد کرد . آن وقت هم این بسیار عالیست : اولاً برای رسیدن به نرچینسک ششماه وقت لازم است ، وثانیاً زندگی کاروان زندانیان بر زندگی در زندان محکومین باعمال شاقه ترجیح دارد ، بعدهم یکبار زمان اقامت در نرچینسک بپایان خواهد رسید ، و آن وقت ! . . . من از پیرمردان سپید موی شنیده‌ام که اینطور استدلال می‌کنند .

در شهر تبلسک آدم‌هایرا دیدم که آنان را در کنار خوابگاهشان بوسیله يك زنجیر کوتاه دومتری پدیوار زنجیر کرده بودند ، و آنان را بواسطه جنایت هولناکی که در دوران تبعید مرتکب شده بودند چنین مجازات کرده بودند و آنان باید پنج تا ده سال باین وضع باقی‌بمانند . بیشترشان نیز سارقین شاهراهها بودند . تنها یکی از آنان که نمی‌دانستم چکار کرده بود ، دارای صفات بهتری بنظر می‌رسید ؛ وی با لبخندی شیرین و لحنی حاکی از تسلیم و اطاعت صحبت می‌کرد و مخرج بعضی حروف را نیز نداشت . زنجیر خودرا بما نشان داده بهترین و سهل‌ترین راه خوابیدن را بر ایمان باز گفت ؛ این آدم می‌بایست خیلی آدم پستی باشد ؛ تمام آنان حالشان خوب بود و خوش خلق بنظر می‌آمدند و همه آنها با بیصبری انتظار بپایان آمدن دوران زنجیری شدن خودرا می‌کشیدند . بنظر می‌آمد که پایان این دوران بچه درد می‌خورد ؛ آن وقت است که وی برای گشتن در حیاط ، از این سلول‌های خفه‌کننده ، زیر طاق‌های پست آجری می‌رود . . . همین ، فقط همین ؛ وگرنه دیگر نمی‌بایست از درهای زندان نیز بیرون بجهد . او خیلی خوب می‌داند آنان که بن زنجیر بسته شده‌اند ، آنجا خواهند ماند و شاید زیر همان زنجیرها خواهند مرد . وی این مطلب را می‌داند ، و با اینهمه بشدت میل دارد که دوران زنجیری بودنش

بپایان برسد . در نتیجه ، آیا بدون داشتن این امید می توان پنج یا شش سال بزنجیر بسته باشد و نمیرد و یا دیوانه نشود ؟
 من بهم خود می فهمیدم که تنها کار است که می تواند مرا نگاهداری و تندرستم را تقویت کند . نگرانی روحی دایمی ، تشنج اعصاب ، و هوای بد بوی آسایشگاه مرا کاملاً سست و ضعیف کرده بود . بخود می گفتم ، « هوای آزاد ، خستگی ، عادت ببردن بارهای سنگین ، اینهاست چیزهاییکه مرا نجات خواهد داد ، اینها نیرومندی وجوانی مرا ، برای لحظه آزادی نگاهداری خواهد کرد . » من اشتباه نمی کردم ، کار و جنبش برای من بسیار سودمند بود . من با کمال ترس و وحشت یکی از همراهان خود را که وی نیز سابقاً نجیب زاده بود دیدم که در زندان مانند شمی سوخت و نابود شد . ۱ وی با من بزندان آمد و جوان و قوی و زیبا بود ، وقتی از زندان بیرون رفت ، چیزی جز یک زنده پوش نفس تنگ ، با موهای سپید و زانوهای لرزان نبود . وقتی او را می دیدم با خود چنین می اندیشیدم : « نه ، من می خواهم زندگی کنم ، و زندگی خواهم کرد . » در آغاز کارنا مدت چندین ماه حرارتی که برای کار کردن نشان می دادم باعث دو برابر شدن تحقیر و طعنه زندانیان شده بود ، اما بدان توجهی نمی کردم و هر جا که مرا می فرستادند - از قبیل پختن و خرد کردن سنگ مرمر - بچابکی و چالاکی با آنجا می رفتم . اینکار یکی از نخستین کارهایی بود که آنجا آموختم و نسبتاً هم آسان بود . به علاوه ، افسران مهندس هر قدر ممکن بود کار نجیب زادگان را سبک می گرفتند و این امر کمتر بمنظور گذشت و اغماض و بیشتر بواسطه روح عدالتی بود که در آنان وجود داشت . خیلی عجیب بود که از آدمیکه تاکنون کاردستی نکرده است و نصف یک کارگر ساده نیز نیرومندی ندارد همانقدر توقع داشته باشند که از یک کارگر ساده و کار کشته توقع دارند . اما این « اغماض » غالباً پنهانی صورت می گرفت زیرا ما را کاملاً تحت

۱ - مقصود از این نجیب زاده سابق ، دوروف است که نویسنده

یک بار دیگر در گذشته بدو اشاره کرده است .

نظر گرفته بودند . غالب اوقات کار اجباری خیلی دشوار و پرحمت می‌شد . آنگاه نجیب‌زادگان دو برابر بیش از دیگر محکومین رنج می‌بردند ... معمولاً برای یختن مرمر سه یا چهار زندانی سالخورده و کم قوت را می‌فرستادند و ما را نیز با آنان ملحق می‌کردند ، اما راهنمای ما يك کارگر واقعی بود که کار خود را خوب می‌دانست . چندین سال وضع بهمین منوال بود . شخصی بنام المازوف^۱ که مردی جدی ، گندم‌گون ، خشک ، سالخورده ، کم حرف و در کار سختگیر بود ، با ما پیکرگاه می‌آمد . وی ما را عمیقاً تحقیر می‌کرد ، اما چون مشاجره و گفتگو را دوست نمی‌داشت ، زحمت فحش دادن ما را بخود نمی‌داد . اتباری که در آن مرمر می‌کوبیدیم ، در ساحل قفر و شیب‌دار رود ایرتیش واقع شده بود . زمستان ، خاصه در روزهای تاریک و ابری-آلود ، دیدن رودخانه و کرانه دور دست مقابل حس غربت و درد وطن را در انسان برمی‌انگیخت . از دشتهای وحشی و خالی اطراف رودخانه اندوهی چمانگاه برمی‌خاست و در انسان اثر می‌گذاشت و هنگامیکه آفتاب روشن اشعه خود را بر روی کفن عظیم و وسیع برف می‌افکند ، این احساس شدیدتر و گزنده‌تر می‌شد . آن وقت آدم می‌خواست بسوی نواحی دور دست این استپ که از ساحل مقابل رودخانه آغاز شده و مانند سطحی بی‌انتهای فاصله هزار و پانصد ورستی امتداد می‌یافت ، پرواز کند . المازوف خاموش و جدی مشغول کار می‌شد ، ما از اینکه نمی‌توانستیم بطور مؤثر و طبق قاعده بندوکم کنیم شرمسار می‌شدیم . اما او نیز عمداً کار را از ما می‌گرفت چنانکه گویی می‌خواست ما کاملاً بیمصرف بودن خود را احساس کنیم . ابتدا کار فقط عبارت بود از گرم کردن کوره ، سپس ما باهم برای پر کردن آن مقدار کافی سنگ مرمر بدانجا می‌بردیم . روز بعد مرمرها کاملاً پخته شده بود و آن را از کوره بیرون می‌آوردیم . در این هنگام هر يك از ما مقدار زیادی سنگ پخته برمی‌داشت و صندوقی را که برای اینکار اختصاص داشت پر می‌کرد و مشغول کوبیدن و خرد کردن آن

می‌شد. اینکار هیچگونه اشکالی نداشت. مرمر پخته و قابل کوبیدن با آسانی خرد می‌شد و خیلی زود بگرد سفید رنگ درخشانی تبدیل می‌گردید... ما با فرود آوردن دسته هاونهای خود اینطور سنگهای پخته را می‌شکستیم و چنان بشدت آنها را می‌کوبیدیم که خود را نحسین می‌کردیم. هر قدر خستگی بیشتر می‌شد، خود را سبکتر احساس می‌کردیم، سرخی گونه‌هایمان را فرا می‌گرفت، خونمان بجریان می‌افتاد. آن وقت المازوف با نظر رعایتی که انسان نسبت باطفال خردسال دارد بما می‌نگریست؛ و با حالتی عطوفت آمیز بکشیدن پیپ خود می‌پرداخت، اما وقتی دهانش را می‌گشود نفسی توانست از غرغر کردن خودداری کند. وانگهی، او با همه همینطور رفتار می‌کرد و باطناً مردی شجاع بنظر می‌رسید.

و نیز مرا برای گردانیدن چرخ ماشین تراش فرستادند. این چرخ بزرگ و سنگین بود. مخصوصاً هنگامیکه متصدی آن (که يك سرباز مهندس بود) می‌خواست برای بعضی کارمندان ستون پله یا پایه میز بزرگی بسازد که درینصورت تقریباً تراشیدن يك تیر کامل لازم بود. در آن صورت یکسفر توانائی بحرکت آوردن آنرا نداشت و ازین جهت رفیق من ب... را نیز بمن ملحق کردند. چندسال اینکار آزار ما بود و هر وقت که گردانیدن چرخ لازم بود، اینکار را می‌کردیم. ب... جوانی ضعیف و رنجور بود و با آنکه هنوز جوان بود، سینه‌اش درد می‌کرد. وی یکسال پیش از من بسادو رفیق بدبخت دیگر بزندان آمده بود؛ یکی از آنان پیرمرد کوچک اندامی بود که همواره دعا می‌خواند (و اینکار حس احترام محکومین را نسبت بدو برمی‌انگیخت) و دردورانیکه من در زندان پسر می‌بردم درگفشت؛ یکی دیگر جوان نیرومندو با پشتکاری بود که رنگی لعل‌گون داشت و در تمام طول راه، یعنی در هفتصدورست راه رفیق خود ب... را که پس از پیمودن نیمی از راه از شدت خستگی بزمین می‌افتاد، حمل کرده بود و علاقه و محبتی که این دو بیکدیگر داشتند دیدنی بود. ب... مردی مؤدب و تربیت شده و اصیل و جوانمرد بود، اما بیماری وی را تندخوی و زودخشم ساخته بود. ما دو نفر برای بحرکت در آوردن چرخ می‌رفتیم و این

تمرین برای ما جالب بود؛ من آنرا برای حفظ تندستی بسیار عالی یافتیم. من در زمستان مخصوصاً پارو کردن برف را بعد از کولاک - که نسبتاً زیاد هم بود - دوست می‌داشتم. پس از یکروز گرد بادهای برف، آسایشگاهها را گاهی تا وسط پنجره و گاهی کاملاً می‌پوشانید. آن وقت بعضی اینکه طوفان فرونشست و آفتاب پدیدار شد، عده زیادی از ما و گاهی همه را برای روبیدن بناهایی که از برف احاطه شده بود می‌فرستادند. بهر يك از ما يك پارو می‌دادند و برای هر يك وظیفه‌ای تعیین می‌کردند که غالباً بقدری زیاد و قابل ملاحظه بود که انجام آن غیر ممکن بنظر می‌رسید. هر يك از زندانیان با چالاکی مشغول کار می‌شد. برف خشك و خاك مانند که تازه توده شده و روی آن یخ نازکی بسته بود، بمقدار زیاد با هر پارو بلند می‌شد و وقتی آنرا با طرف پرتاب می‌کردند بصورت ابری از گرد و غبار درخشان در می‌آمد. پاروها با آسانی در ضخامت سفید برف که در برابر آفتاب می‌درخشید فرو می‌رفت و زندانیان اینکار را دوست می‌داشتند. هوای خنك و جنبش و حرکت حس خنده و مزاح کردن و فریاد کشیدن را در آنان تحريك می‌کرد؛ آنها با هم گلوله برف بازی می‌کردند؛ اما پس از يك لحظه آدمهای عاقل، آنهایی که بخنده و خوشحالی اعتراض می‌کردند، فریادشان بر می‌خاست و معمولاً این نشاط عمومی با فحش و دشنام پایان می‌یافت.

رفته رفته می‌دیدم دامنه‌آشنائی‌هایم وسعت می‌یابد. من خود بدنبال اینکار نمی‌رفتم و همیشه نگران و اندوهگین و بدگمان باقی می‌ماندم. من همیشه کاملاً تنها بودم. نخستین کسیکه برای دیدار من آمد پترف ۱ بود. می‌گویم «دیدار» و روی این کلمه تکیه می‌کنم. پترف مال بخش اختصاصی بود و در آسایشگاهی بسر میبرد که از تمام آسایشگاهها با قامتگاه من دورتر بود. محققاً هیچ رابطه‌یی نمیتوانست بین ما وجود داشته باشد، مانه هیچ وجه مشترکی داشتیم و نه مطلقاً می‌توانستیم داشته باشیم. با اینهمه در نخستین روزها پترف گویی

برای خود وظیفه‌ای می‌دانست که هر روز بیاورد و مرا در آسایشگاهم بیاورد یا اینکه هنگام گردش ، وقتیکه پشت ساختمانها در دورترین و پنهان‌ترین نقاط از نظر زندانیان ، می‌گشتم ، مرا نگاهدارد . در آغاز کار این دیدارها برای من دلپذیر بود اما او چنان خوب می‌توانست رفتار کند که بزودی دیدار وی برای من سرگرمی و تفریحی بشمار می‌رفت ؛ گرچه وی بهیچوجه پرحرف نبود و افکارش را ابراز نمی‌کرد . وی قدی متوسط و ساختمانی قوی داشت ، ماهر و جالاک بود و صورتی رنگ پریده و نسبتاً مطبوع و گونه‌هایی برجسته و نگاهی دلبرانه داشت . دندانهای سفیدش کوچک و مرتب بود و تنگ هم قرار گرفته بود ، لاینقطع یک قطعه توتون جویدنی را میان لثه و لب پائینش می‌کردانید و این عادت است که نزد بسیاری از زندانیان عزیز و گرامی است . وی از سن واقعی خود جوان‌تر می‌نمود ؛ چهل سال داشت ولی قیافه‌اش سی‌ساله نشان می‌داد . با من بی هیچ زحمت و ناراحتی صحبت می‌کرد و خود را با من مساوی می‌دانست و در گفتگوی خود لیاقت و نظرافت بکار می‌برد . مثلاً اگر تشخیص می‌داد که من طالب تنهایی هستم پس از دو دقیقه مرا ترک می‌گفت و از محبتی که بدو ابراز کرده‌ام تشکر می‌کرد ؛ در صورتیکه از روز ورود بزندان محکومین باعمال شاقه این رفتار را با هیچکس نکرده بود . چنین عجیب اینست که این روابط چندین سال بین ما ادامه یافت بی آنکه خصوصی‌تر و صمیمانه‌تر شود ، گرچه پترف کاملاً فدایی من شده بود . امروز نیز درست نمی‌توانم آنچه را که وی نزد من جستجو می‌کرد ، و علتی را که هر روز افتخار ملاقات خود را بمن میداد ، بدرستی تشریح کنم . برای وی اتفاق افتاد که از من دزدی کند ، اما بی آنکه بخواهد و هرگز هم پول از من قرض نکرده ؛ بنابراین این امر نیز علت اصلی رفتاری که با من می‌کرد نبود . همچنین نمی‌دانم بچه دلیل بنظرم نمی‌آمد که وی در زندان ما زیست می‌کند ، بلکه تصور می‌کردم در نقطه‌ای دور دست ، در شهر ، یا در اقامتگاه دیگری زیست می‌کند ، حالتی داشت که گویی اتفاقاً ، برای گرفتن خبر و دانستن وضع من و اطلاع یافتن از طرز زندگی همگی ما بدانجا آمده است . وی مانند کسیکه برای کاری فوری و فوری که

ناتمام مانده است انتظارش رامی کشند همیشه عجله میکرد . و با اینهمه هرگز عملاً شتاب نداشت . نگاه وی که شجاعانه و تمسخر آمیز بود ، ثباتی عجیب داشت . وی بنقاط دور دست و ماورای اشیاء مینگریست . گویی می خواهد چیزهایی را که در ماورای آنان قرار گرفته است ، بداند . همواره حالتی گیج و گنگ داشت ؛ گاهی از خود سؤال میکردم ، « پترف وقتی مرا ترك می گوید کجا می رود ؟ کجا اینقدر با بی صبری در انتظارش هستند ؟ » اما وی پس از رفتن از نزد من به آسایشگاهها یا آشپزخانه ها می رفت ، و آنجا بکروهی که مشغول گفتگو بودند نزدیک می شد ، با دقت گوش می داد ، تہییج می شد ، حرفش را میزد ، سپس راحت میشد و سکوت میکرد . اما وقتی با من حرف میزد ، چون سکوت می کرد ، معلوم بود که دیگر نمیخواهد آنجا بایستد و کاری در جای دیگری دارد و عده بی در انتظارش هستند . عجیب ترین چیز اینست که وی هرگز کوچکترین مشغله بی نداشت ؛ مطلقاً هیچ کاری نمی کرد (البته غیر از کارهای اجباری) و هیچ صنعتی نمی دانست و تقریباً هرگز بول نداشت و این امر وی را ابدأ غمگین نمی ساخت . اما بامن از چه مقوله صحبت می کرد ؟ گفتگوی اونیز مانند شخصیتش عجیب بود . مثلاً وقتی که می دید من پشت آسایشگاهها قدم میزنم ، نیم دوری ناگهانی میزد تا بسوی من آید .

با قدمهای بلند راه می رفت و نیم دورهایش بقدری سریع بود که انسان تصور میکرد وی دارد می دود ،

«سلام!»

«سلام.»

«مزاحم شما نمی شوم؟»

«ابدأ .»

«می خواستم در باب ناپلئون چند سؤال از شما بکنم . کسیکه

۱- مقصود نویسنده از ناپلئون، ناپلئون سوم است که در دوران حیات داستایوسکی امپراتور فرانسه بود و در سال ۱۸۷۱ بر اثر شکست فرانسه از آلمان از سلطنت کناره گرفت .

در ۱۸۱۲ بر روسیه آمد خوشاوند او بود ؟

پترف که قبلاً نظامی بود خواندن و نوشتن می دانست .

« درست است . »

« و آنوقت گفتند که او رئیس است ؟ اینحرف چه معنی

می دهد ؟ »

وی همیشه سؤالات ناگهانی و نا مربوط و بریده و بریده میکرد؛ گویی احتیاج داشت که هر چه زودتر ممکن است اطلاعاتی در باره کاری بسیار مهم به دست بیاورد و کوچکترین مهلتی نیز نمی داد .

برای وی توضیح دادم که ناپلئون چگونه ریاستی داشته است و افزودم که وی میخواست بزودی امیرانور بشود .

« چطور ؟ »

تا آنجا که امکان داشت این مطلب را برایش توضیح دادم . پترف گوش خود را بسمت من آورده با دقت تمام گوش میداد و خیلی سرعت می فهمید .

« هوم . الکساندر پتر وویچ ضمناً می خواستم از شما سؤال کنم آیا راستست که می گویند همه و نهایی بقدر انسان وجود دارد که دستهایشان تاجلوزانو شان می رسد ؟ »

« بلی ، صحیح است . »

« خوب ، اینها چه جور می هستند ؟ »

« آنچه درین باره می دانسته برایش گفتم . »

« کجا زندگی میکنند ؟ »

« در ممالک گرمسیر ، در جزیره سوماترا . »

« در امریکا ، نیست ؟ همانجائی که می گویند وقتی مردم راه

می روند سرشان رو بپایین است ؟ »

« سرشان پایین نیست . در نقطه مقابل ما واقع شده اند ... »

و برایش توضیح دادم که امریکا و نقاط متقابل در زمین چیست . وی با همان دقت فراران گوش می داد . چنانکه گویی بدانجا نیامده است مگر برای اینکه این سؤال را با من مطرح کند .

« سال گذشته من داستان کنس دولوالی یر ۱ را خواندم . آرفی یف ۲ این کتاب را از منزل افسر مالی آورده بود . اکنون بمن بگویند آیا این داستان حقیقی یا ساخته شده است . اسم مؤلفش دو ما ۳ است . ۴ »

« محققاً ساختگی است . »

« خوب ، برویم ، خدا حافظ ، خیلی متشکرم . »
و پترف ناپدید شد . در واقع هرگز ما طور دیگری غیر ازین گفتگو نکرده بودیم .

من اطلاعاتی در باب وی کسب کردم . هنگامیکه وی با من رفت و آمد پیدا کرد ، م... بمن هشدار داد . وی گفت که اگر چه بسیاری از زندانیان - خاصه در آغاز کار - مایه وحشت او شده اند ، اما هیچیک از آنان - و حتی گازین - باندازه پترف در وی تأثیر بد نکرده است . وی بمن گفت :

« اومصم ترین و وحشتناکترین جنایتکاران است . هر کاری از او بر می آید و وقتی بخواهد کوچکترین هوس و تمایل خود را ارضاکند ، هیچ چیز مانع وی نخواهد شد . اگر هوس کند ، سر شما را خواهد برید ؛ آری او شما را خواهد کشت بی آنکه خم به ابرویش بیاید یا کوچکترین ندامتی حس کند . حتی خیال میکنم که او عقل درستی ندارد . »

این اطلاعات بسیار توجه مرا جلب کرد . اما م... نتوانست

1 - Comtesse de la Vallière

2 - Aréfiéy

3 - Dumas

4 - محققاً داستایوسکی خطا کرده است ، زیرا دو ما هرگز رمانی باین اسم ننوشته است . ظاهراً باید این کتاب عبارت از یکی از رمانهای بد مادام دوژانلی M. de Genlis بنام دوشس دو لا والیر (۱۸۰۴) باشد که ترجمۀ آن در روسیه شهرت و موفقیت فوق العاده ای بدست آورد .

برای من توضیح دهد که چرا قضایا را اینطور دیده است . و چیز عجیب اینست که از آنوقت تقریباً هر روز پترف رادیده و باوی گفتگو کرده ام ، زیرا نمیدانم بچه علت سخت بمن دل بسته بود . وی زندگانی آرام و خردمندانه داشت بی آنکه کوچکترین عمل قابل سرزنی انجام دهد ؛ با اینهمه هر بار که بمن نزدیک می شد ، بدو نگاه نمی کردم و با وی صحبت نمی داشتم مگر اینکه بخود می گفتم م . . . درست فهمیده است ، که پترف مشهورترین ، وحشتناک ترین و سرکش ترین تمام افراد زندان است . و چرا چنین فکری برای من پیدامیشد ؟ مطلقاً دلیلش را نمیدانم .

بدون تردید این پترف محکوم باعمال شاقه یی بود که وقتی او را برای نازیانه خوردن می آوردند می خواست سرگرد را بکشد . قبلاً گفته ام که سرگرد - که بقول زندانیان معجزه یی وی را نجات داد - درست پیش از لحظه یی که مجازات آغاز می شد ، خود را از معرکه بدربرد . یک بار دیگر ، پیش از اینکه وی راهزن شود در مانور سرهنگش وی را کتک زد . بدون تردید پیش از آن هم بسیار وی را کتک زده بودند اما این بار خلقتش تنگ بود و نمیتوانست مجازات را تحمل کند و در روز روشن در برابر واحدهای نظامی که آنجا پراکنده بودند ، سرهنگ فرمانده خود را بسیخ کشید . من جزئیات قضیه را نمیدانم زیرا وی هرگز در این باره با من صحبت نکرد . با اینهمه این قبیل انفجارها که طبیعت اصلی وی را بروز میداد ، خیلی کم در او دیده می شد ؛ در واقع او همیشه آرام و معقول راه میرفت ؛ عواطف وی سخت جوشان و سرکش و رام نشدنی بود ؛ اما کمی خاکستر روی آتش شدید آن را گرفته بود . من هرگز در پترف ، مانند بسیاری از زندانیان دیگر ، نشانی از خودخواهی و لاف زنی و گزافه گویی ندیدم . خیلی کم با کسی نزاع میکرد ، با هیچکس روابط دوستانه نداشت ، بغیر از سیر و تکین . و تازه روابطش با اونیز در مواقعی بود که به دو احتیاج داشت ؛ معذک من یک روز او را عصبانی و زنجیر گسسته دیدم و آن روزی بود که وی چیزی را گفته و دیگران رد کرده و بدینوسیله تحقیرش کرده بودند . طرف مقابل وی یکی از زندانیان غیر نظامی موسوم به واسیلی

انتونف ۱ بود که برای خود هرکولی بود ، مردی بدجنس ، بهانه جوی ، مسخره و بدتر از همه پست بود . آنان مدتی درازداد و بیداد کردند و فکرمی کردم که این نزاع نیز مانند تمام اینگونه نزاعها با پس گردنیها یا کله زدن های ساده تمام شود ، زیرا پترف مانند آخرین محکومین باعمال شاقه گاهی بکتک کاری نیز می پرداخت . اما اینکار بکلی وضع دیگری بخود گرفت . ناگهان رنگ پترف پرید ، لبهایش لرزیدن آغاز کرد و کبود رنگ شد و نفسی بشماره افتاد . قد راست کرد و آهسته ، بی سرو صدا ، پایاهای برهنه اش (نابستان ها دوست داشت پا برهنه راه برود) به انتونف نزدیک شد . درین هنگام سر و صدا و فریادهائی که در آسایشگاه بود ، جای خود را بسکوت داد ، حتی صدای پرواز مگس شنیده می شد . همه کس حالت انتظار بخود گرفته بود . انتونف برای مواجهه با پترف که دیگر صورت انسانی نداشت جستی زد . . . من نتوانستم این منظره را تحمل کنم و بیرون آمدم . اطمینان داشتم پیش از آنکه به آستانه در برسم ، فریاد مردی را که سرش را بریده اند خواهم شنید . اما هیچ طوری نشد . انتونف پیش از آن که پترف وی را بچنگ آورد ، بدون يك کلمه حرف زدن شیء مورد نزاع را که عبارت از يك تکه آستری کهنه بود بسوی وی انداخت . پس از دو دقیقه انتونف شروع بفحش دادن کرد ، اما نه خیلی ، فقط برای رضای خاطر و برای آن که از عرف و عادت تخطی نکرده باشد ، برای اینکه نشان بدهد که نمی ترسیده است . اما پترف کوچکترین توجهی باین دشنامها نکرد و حتی بدان جواب هم نداد . کاروی عبارت از حرف زدن نبود ، وی کهنه بی را که بدان احتیاج داشت باز گرفته و اینک در مشتش محکم نگاهداری می کرد ، باقی چیزها زیاد اهمیت نداشت . ربع ساعت بعد ، وی بنا بعادت خویش با حالتی کملا فارغ و آسوده اینطرف و آن طرف پرسه میزد و دنبال گروهی می گشت که حرفهای جالب توجهی بزنند و او نیز بتواند خود را میان آنان داخل کند . مثل این بود که همه چیزوی را متأثر می کند ، با

اینمه وی دراعماق افکار خویش نسبت بهمه بی اعتنا بود و با فراغ بال ازین گوشه زندان بدان گوشه می رفت. می توان اورا بایکي از کارگران نیرومندی مقایسه کرد که کار در برابر وی ذوب می شود و از بین می رود ولی او می نشیند و تا وقتی که بچه های خرد سال آماده بازی باشند با آنان بازی می کند.

من نمیفهمیدم که او چرا در زندان مانده بود. چرا از آنجا نمی گریخت. اگر وی در این باره فکری کرده بود، حتماً از عملی کردن آن پرهیز نمی کرد. عقل بر مغزهایی مانند مغز پترف فقط تا وقتی حکومت می کند که هوس و آرزوی آنان به خواب رفته است زیرا اگر چیزی را بخواهند دیگر هیچ نمیتواند در برابر آنان مانع ایجاد کند. من اطمینان دارم که وی میتواندست با مهارت تمام بگریزد. همه را گول بزند و یک هفته تمام بدون غذا خوردن در جنگل یا در میان نی های ساحل رودخانه بسربرد؛ اما بطور قطع نه این فکر و نه این تمایل، هیچکدام در او بوجود نیامده بود. من دروی هرگز قضاوت صحیح و محکم و فهم و شعور بسیار نیافتم. این قبیل افراد با فکری متولد می شوند که آن فکر آنان را از این طرف به آن طرف می برد بی آنکه خود متوجه آن باشند. اینان تا وقتی چیزی بر نخورده اند که بتواند میل مفراط آنان را بیدار کند، همچنان سرگردانند؛ اما وقتی آن لحظه فرا رسید از دادن سر خود نیز دریغ ندارند. من گاهی از دیدن این مرد تعجب می کردم که برای انتقام یک خطا سر سرهنگه خود را بریده بود و اینک با این بردباری ضربات تازیانه را تحمل می کرد. زیرا هر بار که اورا بجرم وارد کردن عرق بزند - این کاریکه گاهگاه مانند تمام زندانیان بیکار بدان تن درمی داد - محکوم بتازیانه خوردن می کردند، آن را بخوبی تحمل می کرد. اگر وی خود را مقصر می شناخت، با فرمانبرداری برای تحمل ضربات روی زمین دراز می کشید. و اگر هیر از این بود بجای دراز کشیدن از کشتن نیز باک نداشت. تعجب می کنم که وی علی رغم علاقه مشهودی که بمن داشت نتوانست از دزدیدن پولهای من خود را نگاهدارد. اینکار مانند حمله سرفه ویرا

می‌گرفت. همچنین کتاب مقدس مرا که بدو داده بودم تا آن را بجایگاهم ببرد، دزدید. با آنکه این راه چند قدم بیشتر نبود، وی وسیله‌ی یافت که خریدار آن را از لائۀ خود بیرون بکشد، کتاب را بفروشد و پولش را عرق بخورد. بدون تردید وی درین لحظه بسیار هوس عرق خوردن کرده بود که لازم بود بهر قیمتی هست آن هوس را ارضا کند. در چنین لحظاتی از موجودی مانند وی بر می‌آمد که برای يك سکه بیست و پنج کویکی يك آدم بکشد، فقط برای آنکه عرق تهیه کند. همان شب دزدی خود را نزد من اعتراف کرد، اما در این اعتراف نشانی از شیمانی و تأسف دیده نمیشد و با بی‌اعتنایی کامل مانند یک گفتگوی معمولی صورت گرفت. من خواستم قدری بدو غرغر کنم، زیرا کتاب مقدس از میان رفته بود. وی ساکت و آرام و بی آنکه متغیر شود، بحر فهایم گوش داد؛ دانست که انجیل کتاب بسیار مفیدی است. با حالتی صادقانه از تلف شدن آن تأسف خورد بی آنکه از دزدی خود اظهار ندامت کند؛ وی با چنان اطمینان و خاطر جمعی بمن می‌نگریست که مجبور شدم از علامتش دست بکشم. او تمام سرزنشهای مرا تحمل کرده و محققاً چنین قضاوت کرده بود که عمل او باعث آن شده است و دشنام دادن روح را تسکین می‌دهد، اما در واقع آدم عاقل نمی‌بایست باین قبیل چیزهای جزئی و پوچ زیاد توجه کند. وانگهی من تصور می‌کنم که او مرا بچشم پسر بچه‌ی می‌نگریست که از ساده‌ترین امور دنیا نیز چیزی نمی‌فهمد. مثلاً اگر من درباره‌ی چیزی غیر از مسائل علمی یا موضوع کتاب با وی گفتگو می‌کردم، با ادب فراوان و در چند کلمۀ کوتاه و خلاصه بمن پاسخ می‌داد. من بارها از خود پرسیده بودم که چه چیز در کتاب‌هایی که وی درباره‌ی آنان از من سؤال می‌کرد توجّهش را جلب کرده بود؟ گاه اتفاق می‌افتاد که طی گفتگو نظری بسوی وی می‌افکندم تا ببینم مرا مسخره می‌کند یا نه. اما نه، او خیلی جدی گوش می‌داد، اما خیلی دقت نمی‌کرد و همین باعث ملالت من می‌شد. وی مسائل خود را بصورتی صریح و منجز طرح می‌کرد و بر اثر توضیحاتی که می‌دادم نه گیج و نه غافلگیر می‌شد. بدون تردید یکبار برای همیشه تصمیم گرفته بود که با من نیز مانند سایرین

حرفی نزنند و می‌پنداشت که من جز در موضوع کتاب هیچ چیز نمی‌فهمم.

با این همه اطمینان داشتم که وی مرا دوست می‌داشت و همیشه این امر مرا بشگفتی می‌افکند، آیا واقعاً مرا بوجه فرزندى قبول کرده، یا بچشم مردی غیر کامل بمن می‌نگریست و از آن نوع محبتی که نیر و هندان نسبت بناتوانان احساس می‌کنند، نسبت بمن داشت؟ ... هیچ نمی‌دانم. اما من اطمینان دارم که تمام اینها مانع دزدیدن چیزهایم نمیشد و حتی در آن هنگام که مقدمات کار خود را تهیه می‌دیدم برایم درد دل می‌کرد. بطور قطع وی هنگامی که می‌خواست مال مرا بزدود بخود می‌گفت: «اه! بعد از همه این حرفها این کار باو یاد میدهد که بتواند از اموال خود دفاع کند!» اما شاید هم مرا بهمین سبب دوست می‌داشت. او خود يك بار، گویی برخلاف تعایل خویش، بمن اعلام کرد که من «زیادی خوب» هستم. گفت: «شما آنقدر ساده هستید که حسرت رحم انسان را تحريك می‌کنید...» و يك لفظه بعد افزود: «الکساندر پتروویچ، این حرف را بدل مگیرید. من آن را بدون سوء نیت بشما می‌گویم.»

این قبیل افراد وضعی دارند که گاهنگاه، تصور می‌کنم که در مواقع آشفتگی و پریشانی، ناگهان کاملاً باطن خود را نشان می‌دهند. چون استمداد و قریحه سخن گفتن ندارند، هرگز نمیتوانند الهام بخش کسی بشوند. آنان اهل اجرا و عمل هستند و کارها را بزودی شروع می‌کنند. با کمال سادگی و بدون هیاهو رفتار می‌کنند؛ زودتر از همه، بدون اندیشیدن و بدون ترس با مانعی که سرراهشان است مواجه می‌شوند؛ خود را صاف و ساده روی سرنیزه می‌اندازند، و هرکس بدنبال آنهاست کور کورانه تا پای دار پیش می‌رود و آنجاست که معمولاً زندقگی خود را از دست می‌دهند. من گمان نمیکنم که پترف سرسالم بگور ببرد، او سرانجام روزی بمرگی شدید از او درخواهد آمد؛ و این امر از جهت آنکه وضع با او مساعدت نکرده است برایش پیش نمی‌آید. وانگهی، باز هم که می‌دانند که وی روزی موهای سپید نداشته باشد و فارغ و آرام پس از آنکه مدتها بی‌هدف در دنیا گشته است از ضعف پیری نمیرد؟

اما یقینده من م... حق داشت که یترف را مانند وحشتناکسـترین ساکنین زندان میـنگریست.

بیـمخها، لوكا

از بیـمخها که در زندان محکومین باعمال شاقه نیز مانند سایر جاها تعدادشان کم است، صحبت کردن آسان نیست. آنان اگر بخواهند قیافه و دیدارشان تولید وحشت میـکند؛ و در نتیجه فکر کردن بوحشتی که از دیدن آنان دچار انسان میـشود، مردم از آنان کناره میـگیرند. در آغاز کار احساسی مقاومت ناپذیر مرا بگریختن از آنان مجبور میـکرد. سپس وضع دیدار من، حتی با خطرناکترین راهزنان نیز تغییر یافت. چنین شخصی که هیچکس را نیز نکشته است بمراتب ترسناکتر از آن دیگری است که خون شش نفر به گردن اوست. بعضی کارهای عظیم و عجیب هست که بقدری اجرای آن بنظر عجیب و غریب میـرسد که با اشکال میـتوان درباره آن فکر کرد. برای تأیید این موضوع میـگویم که بعضی جنایات میان مردم هست که علسی شکفت انگیز دارد. مثلا اغلب اتفاق میـافتد که انسان با این قبیل جنایتکاران برخورد میـکند که اصلا کشاورز، خدمتکار، صنعتگر و یا سرباز بوده و تا آنوقت با آرامی زیسته و سرنوشت خود را باتوکل و تسلیم تحمل کرده است. ناگهان چنان که گویی چیزی در درون وی گسیخته میـشود، کاسه صبرش لبریز میـگردد و جاقوی خود را تا دسته در سینه دشمن یا آزار کننده خود فرو میـبرد. بدین ترتیب نخستین لحظه رفتار و روش تازه او آغاز میـشود. ازین لحظه دیگر این آدم هرگونه قاعده و قانونی را زیر پا میـگذارد. نخستین بار، آزار کننده یا دشمن خود را بقتل رسانیده است؛ البته این نیز جنایتی است؛ اما

می‌توان از آن سر در آورد ، می‌توان علتش را دید ؛ ازین پس دیگر دشمنش را نمی‌کشد بلکه نخستین راه‌گنبری که دید بقتل می‌رساند و بدتر از همه اینکه جنایت خود را برای خوشی ولذت، برای يك كلمه سخت، برای يك نگاه ناخوشایند، برای تصفیه حساب یا صرفاً برای اینکه «مواظب باش، منکه می‌خواهم بگذرم، از اونجا گورتو گم کن!» مرتکب می‌شوند. این را یا آدم‌مست و یا دیوانه‌پریشان گومی‌گویند. وقتی یکبار از آن خط نفس گذشت ، چنین بنظر می‌رسد که ازین فکر که هیچ چیز برای وی مقدس نباشد ، لذت می‌برد ؛ وی برای شکستن و زیر پا گذاشتن هر قانون و هر مانعی بی‌تاب است و می‌خواهد از آزادی نامحدود بهره‌مند شود، آزادی آنقدر افسارگسیخته که حتی خود او را نیز چنان می‌ترساند که قلبش می‌لرزد و بی‌حس می‌شود. وانگهی ، او می‌داند که چه مجازات تخفیف‌ناپذیری در انتظار اوست. شاید احساسات او ، وضع مردی را بظاظر می‌آورد که از بالای برجی خیم شده است و جاذبه فضای خالی را تحمل می‌کند، تاحدی که می‌خواهد سرازیر خود را به زمین پرتاب کند. اشخاص آرام‌تر و بی‌خیال‌تر نیز گاهی گرفتار این سرسام می‌شوند. و وقتی یکبار بدین راه رفتند بعضی از آنان آن را روش خود قرار می‌دهند. هر قدر انسان فاسدتر و فنگین‌تر شود ، بیشتر قد می‌افزاید، بیشتر با ایجاد ترس و وحشت همت می‌گمارد. او از این وحشت ، از این نفرتی که در دیگران بوجود می‌آورد ، لذت می‌برد. یکنوع نومیدی وی را بجلو می‌راند ؛ وی از اینکه کارش می‌خواهد پایان برسد، از اینکه سرنوشتی قطعی و منجز شده است و مجازات خواهد شد ، آتش می‌گیرد و نمی‌خواهد دیگر بتنهایی بار ستمگری ، بار خرد کننده نومیدی خود را حمل کند . امر شکفت-انگیز اینست که این تهییج و تحریک معمولاً تا هنگام مجازات وجود دارد ؛ اما آنوقت از بین می‌رود ، چنانکه گویی از پیش برای وی پایانی پیش‌بینی کرده‌اند . پس از مجازات انسان ناگهان آرام می‌شود، آتش درونش فرو می‌نشیند و تبدیل بیک موجود ژنده و فرسوده می‌شود . اشک می‌ریزد، از مردم بخشایش می‌طلبد. و اگر برای نخستین بار بزندان آمده است، دیگر هرگز تصور نمی‌کنند این آدم فین‌فینی

که ازدهانش آب سرازیر است ، این آدم گیج و مبهوت برای کشتن پنج شش نفر قابل بوده باشد.

بعضی از آنان نیز بزودی آرام نمیشوند. آنان درخود یکنوع لافزنی و شجاعت دروغین را نگاه می‌دارند. می‌گویند: « اهو ا من کاملا آن طورهم که شما خیال می‌کنید نیستما من کار شش نفر را کرده‌ام، همین من ! » اما با اینهمه سر باطاعت فرود می‌آورند. گساهگاه يك محکوم باعمال شاقه بابخاطر آوردن تهی مغزها و افسارگسیختگی‌های گذشته، خود را تسلی می‌دهد؛ زمانی را که «بی‌مخ» بوده است بخاطر می‌آورد و اگر به‌ابلهی بزخوردکنند که عملیات عجیب خود را بوسیله حکایت کردن در برابرش مجسم سازد، لذت می‌برد. او بزودی برای ارضای حس بیهوده گویی و لاف زنی خود آماده می‌شود ؛ کاملاً خود را مراقبت می‌کند، چه احتیاطی بکار می‌برد، چه باریک بینی و ظرافتی درخودخواهی دارد ، چه بی‌قیدی و اهمالی در داستان خود نشان می‌دهد، چه قدر ماهرانه لحن صدای خود را در کوچکترین کلمات تغییر می‌دهد ! آیا واقعاً این چیزها را کی آموخته است !

من در یکی از نخستین شب‌های دراز دوران بازداشت خویش، بیکار و اندوهگین سر جای خود دراز کشیده و گوش خویش را برای شنیدن گفتگویی از این نوع آماده کرده بودم ؛ چون هنوز تجربه نداشتم گوینده را جنایتکاری بزرگ و مقتدر و دارای روحی قوی و آب دیده می‌پنداشتم و در دل خود تقریباً پترف را مسخره می‌کردم. لوکاکوزمیچ ا گوینده سرگنشت بدون هیچ علتی غیر از تمایل شخصی سرگردی را کشته بود. این لوکاکوزمیچ همان آدم کوچک اندام بینی درازی بود که قبلاً هم اشاره‌ی بدو کرده‌ام . با آنکه از اهالی روسیه بزرگ بود دراو کرائین ، و تصور می‌کنم در یک خانواده سرف خدمتگزار

زاییده شده بود. از وی نشانه‌هایی از زندگی و غرور پرمسده‌ای دیده می‌شد؛ وی انسان را بفکر پرنده کوچکی می‌انداخت، اما بشر طاینگه منقار و چنگال داشته باشد، زیرا او بسیار زود رنج و دل نازک بود. از طرف دیگر، زندانیان وقتی طرف خود را شناختند و وضعش را بو بردند دیگر بدو ارزش زیادی نمی‌گذارند. آن شب، وی در کنار آسایشگاه نشسته پیراهنی می‌دوخت، پیراهن‌دوزی حرقه وی بود. نزدیک وی همسایه‌اش بود که کف آسایشگاه پهلوی وی می‌خوابید و لوکا غالباً با وی مرافعه داشت و با وی بچنان حالت تمسخر و استبدادی رفتار می‌کرد که کوبیلین بیچاره هرگز علت آن را نمیشناخت. در این لحظه نیز با حواسی پریشان بحرفهای لوکا گوش می‌داد و ضمناً جوراب پشمی می‌بافت. لوکا با صدای بلند و مشخص صحبت می‌کرد. خیلی دلش می‌خواست که همه حرف‌هایش را بشنوند. اما چنین واه نمود می‌کرد که تنها با کوبیلین صحبت می‌کند. سوزن خود را از پیراهن بیرون کشیده صحبت را چنین آغاز کرد:

«می‌فهمی. پسر کوچولوی من، مرا از محلمان بچرم وانگروی به چ... فرستادند.»

کوبیلین پرسید:

«تا حالا خیلی وقته؟»

«وقتی گلابیا بر سن یکسال میشه. اونوقت زود مرا به ک... بردن و چن وقتی تو زندون نگهداشتن. حالا دارم اونجا رومی‌بینم. اونجا با من دوازده نفر بودن که همه شون بچه‌های اوکرائین و مثل گاب گنده و گردن کلفت و محکم بودن. وبا تموم این حرفا آروم می‌نشستن! اما غذا، اصلاً نبود، مفت نمی‌ارزید. سرگرده اونارو من فریره می‌پر خوندم و بیخیال خودش چاقشون می‌کرد. من بسا اینا به روز موندم، دو روز موندم، دیدم نه، اینا خیلی می‌ترسن، از شون پرسیدم، چرا جلو این مرتیکه الاغ این جور جا می‌زنن؟ اوناهم به خورده به دماغ ما خندیدن و گفتن: «تو خودت بره باهات حرف بزنی!»

ما هیچی نکفتم . »

ناگاه کوبیلین را ترك گفته خطاب بهمه حاضران کرد و ادامه

داد :

« شما اون جمعیتو می‌شناسین ، اونجا یه یارو خنده‌داری
 هست . اون می‌گفت چه جور می‌محاکمه‌اش کردن و اون چه جوری بقاضیاش
 جواب داده و چه جوری واسه زن بچه‌اش زنجموره کرده . یه مرتیکه
 گردن کلفت موخاکستری بود . اما من اونجا بودم که می‌گفت ، بیار
 می‌گفت : نه ، نه ، .. اما اون از سگ بچه بدتر هم از قلم زدن دست
 نمی‌کشید . آه چقدر این مرد بدبخت کشیف حرف میزد ... اما اون
 یارو همش تو اون نوشتن نکبتیش بود ! من دیگه چیزی نفهمیدم ،
 که چی‌ها می‌گفت ... » و اسیا نخ بمن بسته . این نخی که اینجاس
 پوسیدس . »

و اسیا گلوله نخ را بسوی او دراز کرد . گفت :

« این نخ شهه . »

لوکا همانطور که سوزن خود را برای نخ کردن جلو روشنایی
 می‌گرفت گفت :

« تو این کلرگاه ما نخ بهتر هم هست . این «عاجزی» رفته اینو
 خریده؛ نمیدونم از کدوم شیطون ناجنسی اینو گرفته ؟ »
 « ازنش خریده ! »

« قبول دارم که مال نشه ! »

آنچه را که همه فراموش کرده بودند کوبیلین پرسید :

« اونوقت ، سرگرد چطور شد ؟ »

لوکا هم منتظر همین حرف بود . با اینهمه فوری سرداستانش
 فرقت و چنین وانمود کرد که به کوبیلین توجهی ندارد . اول به آرامی
 سوزنش را نخ کرد . پاهایش را با تانی جمع کرد و سر انجام دنباله
 گفتگو را گرفت :

« من اینقدر بچه‌های اوکرائین را ازیت کردم که آخرش سرگرد
 گفتند . اول صبح با زبون خوش خنجر رفیقمو گرفتم و اتفاقاً قایمش
 کردم . سرگرد با اوقات تلخ سر رسید . من داد زدم : « خوب ! با

شما بچه‌های اوکرائین یه معامله‌یی بکنم که همتون جا بزنین ! » اما اونا یه مرتبه تموم زورشون بطرف انگشتای پاشون سرازیر شد ؛ از ترس فرار کردن . سرگرد ، مست مست ، چهار نعل سر رسید و گفت ، « کی منو صدا کرده ؟ اینجا چه خبره ؟ منو می‌خواستین؟ میدونین که من تزارم ، من خدای شماهام ! »
 لوکا چنین ادامه داد :

« اونوقت همون موقعی که می‌گفت ، « من تزارم ، من خدای شماهام ! » من خنجر رو دستم گرفتم و رفتم جلو ، گفتم ، « نه ، جناب سرگرد » و یواش یواش جلو رفتم جلوتر و جلوتر رفتم ، گفتم ، « نه ، ممکن نیست جناب سرگرد ، چطور شما تزار ، و خدای مابین ؟ » سرگرد فریادش بلند شد :

« آه ، پس تو منو اینجا کشیدی ؟ »

من گفتم :

« نه . »

و همین‌جور جلو و جلوتر می‌رفتم . گفتم :
 « نه ، جناب سرگرد ، بغیر از یک خدای قادر مطلق و حاضر در همه جا وجود ندارد . اما ، جناب سرگرد ، راجع به تزار هم ، ما یه تزار بیشتر نداریم و خدا خودش اونو بالای همه ماقرار داده . اون پادشاه و صاحب اختیار ماس ! بعدش گفتم : اما شما ، جناب سرگرد ، شما فقط سرگردما هستین و هیچ‌چی دیگه نیستین ، اونم واسه لطف تزار و لیاقت خودتونه . »

سرگرد همین‌جور قدقد می‌کرد و زبونش می‌گرفت و نمی‌تونس یه کلمه حرف بزنه . اما از اونجا هم نمی‌رفت . آخرش گفت :

« چی؟ چی؟ چی؟ چی؟ »

گفتم :

« همین‌که گفتم . و اون وقت خنجرمو تا دسته تو سینه‌اش فرو کردم . ضربه‌حسابی بود! مرتیکه همانجا زمین افتاد و دستو پامی‌زد . من خنجر رو انداختم دور ... و گفتم : « بریم ، بچه‌های اوکرائین بیابین خنجرتونو وردارین ! »

اینجا باید حاشیۀ کوچکی بروم . بدبختانه این حرفها ، یعنی «من خدا هستم ، من تزار هستم» و نظائر آن در زمان گذشته میان بعضی از رؤسای نظامی زیاد استعمال می شد . باید دانست که دیگر چیزی از این حرفها باقی نمانده و شاید هم بکلی از بین رفته باشد . ضمناً باید دانست که کسانی که دوست داشتند بوسیله این عناوین بخود ببالند ، معمولاً بیشترشان از صف خارج می شوند . درجه افسران مفهوم مافوق و مادون را به آنان می فهماند و آنان را از اینکار باز می دارد . آنان پس از آن که مدتی دراز زیر بار سنگین کوله پشتی و تجهیزات راه پیمایی کردند و از تمام درجات و موانع گذشتند ، ناگهان وعده‌یی که بخود داده بودند وفا شده و خود را افسر و نجیب زاده می بینند و البته بر اثر خطای عادی و جاری ، در نخستین سرمستی که از موفقیت حاصل می شود در اهمیت قدرتی که وابسته بمقام آنان است غلو می کنند ، اما اینکار را فقط در برابر مادونها و زیردستان خود انجام می دهند ، زیرا هنگام حضور مافوقهای خویش همان پستی و فرمان برداری را حفظ می کنند و بهمین دلیل بی مصرف و حتی ناخوش آیند می شوند . بعضی از آنان افراط در احترام گذاشتن را بجایی می رسانند که با لحنی خاص و خضوع آمیز بر رؤسای خود اعلام می دارند که هنگام گذرانیدن درجات مادون وظایف خود را کاملاً آموخته اند . اما در مقابل تلافی را نسبت بمادونهای خود در می آورند و نسبت به آنان با استبدادی خارج از حد رفتار می کنند . نه ، محققاً دیگر امروز از آن قبیل افراد نمی توان یافت که فریاد بزنند : «من تزار هستم ، من خدا هستم . » با اینهمه باید خاطر نشان کنم که هیچ چیز زندانیان و سایر مرتوسین را مانند گفته شدن این قبیل عبارات از طرف رئیسشان ، بخشم نمی آورد . این غرور ابلهانه ، این اعتماد غلط به تمبیه نشدن ، در مطیع ترین فرمانبردارترین آدمها کینه به وجود می آورد و ری رابه جاهای پاریک می راند . خوشبختانه این قبیل زیاده رویها تقریباً از بین رفته است ؛ وانگهی ، حتی در دورانهای گذشته نیز نسبت بکسانی که بجرم این قبیل تقصیرات گرفتار می آمدند سختگیری می شد ، من چندین نمونه ازین موضوع در نظر دارم .

معمولاً هیچ چیز بیشتر ازین مرتومین را عصبانی نمی‌کند که ببینند با آنان متکبرانانه رفتار می‌شود. بعضی افراد چنین می‌پندارند که وقتی زندانیان را غذا دادند و نظم را میان آنان حفظ کردند مطابق قانون رفتار کرده‌اند و همین کافی است. این تصور نیز خطاست. هر کسی، هر قدر هم پست و ناچیز باشد، به حکم غریزه مایل است شخصیت وی محترم شمرده شود. او می‌داند که یک نفر زندانی و یک نفر طرد شده و محکوم است و از فاصله‌یی که وی را از مافوق‌هائش جدا می‌کند، بخوبی اطلاع دارد. اما نه زنجیرها و نه داغهای ننگ، هیچیک نمی‌تواند انسان بودن وی را از خاطرش ببرد. و تا وقتی که وی انسان است باید با او مانند انسان رفتار کرد. خداوند! رفتار انسانی تا آن حد می‌تواند ترقی کند، که در برابر آن حتی تصور ابدیت و الوهیت نیز تاریخ جلوه کند! محققاً باید با این بدبختان بخاطر سلامت و خوشحالی‌شان، تا آنجا که ممکن است انسانی‌تر رفتار کرد. من بر رؤسای پرخورده‌ام که دارای سه صدر و بلند نظری بوده‌اند و نتیجه رفتار آنان نسبت بزیردستان رانیز مشاهده کرده‌ام. آنان با چند کلمه محبت آمیز، از نظر اخلاق و تربیت جان تازمی بکالبد زیردستان خود می‌دمند. زندانیان با شنیدن سخنان آنان مانند کودکان شادمان می‌شوند و مانند کودکان آنان را دوست می‌دارند. ضمناً خاطر نشان می‌کنم که محکوم باعمال شاقه نباید از جانب رئیس خود، خودمسانی بودن و ساده دلی خارج از حد ببیند. این امر وی را، که نیاز فراوان با احترام گذاشتن دارد، بسوی بی‌ادبی و احترام نگذاشتن می‌راند. مثلاً زندانی از داشتن رئیس آراسته و خوش هیكل و خوش رفتار افتخار می‌کند، می‌خواهد رئیسش جدی، مهم، درست و لایق باشد. زندانی رئیس را که ارزش وی را میدانند دوست می‌دارد، زیرا چنین رئیس هیچکس را تحقیر نمی‌کند و زیر دست او کارها بخوبی جریان می‌یابد.

کوبیلین با آرامی پرسید:

«اون وقت، برای اینک پوستو کنند، هان؟»

«هوم! آره دیگه پوستو کنند. علی! اون قیچی رو بده من،»

خاطرات خانه مردمان

بچه‌ها بگین بیستم ، امشب اون جا «میدون» نیس؟»

و آسیا توضیح داد ،

« خیلی وقته که همه پولارو عرق خوردن ، اگه این قدر هوس عرق نکرده بودن ورقهارو نگه می‌داشتن .»

لوکا دوباره از سر گرفت ،

« اگر ، اگر... مسکو این اگرها رو هر ریی صد روبل میدن ؟»
کوبیلین که همچنان فکر خود را تعقیب می‌کرد پرسید ،

« خوب ، برای این کلک چن تا شلاقت زدن ؟»

« بچه جون من . پونصدتا ...»

سپس دوباره لوکا رویش را از کوبیلین بسوی دیگران برگرداند

و گفت ،

« بچه‌ها ، باید بگم که اگه اونا منو نکشتن ، چیزی هم بکشتنم

نمونده بود . برای اینکه این پونصد ضربه شلاقو بمن بزتن ، نمایش

بزرگی درست کردن . اما من نمی‌دونستم این جلسه مال چیه . مردم همه

جا توهم می‌لوییدن ، همه مردم شهر چارنعل اونجا اومده بودن ! می‌گفتن

میخوان به راهزن ، به جانی‌رو مجازات کنن . این مردم هم که آنقدخرن که

نمیشه گفت ؛ اون یارو میرغضبه لباسو کندو منو خوابوند ، اونوقت داد

کشید ؛ هوای خودتو داشته باش ، میخوام کبابت کنم ؛ منم منتظرش بودم ،

اونوقت می‌تونین فکر کنین چطور شد ؛ وقتی شلاق اولو بمن زدن می‌خواسم

داد بکشم ، دهنمو از کنم ، اما دادم در نیومد . صدام بند اومده

بود . وقتی شلاق دوم رو زدن ، میخواین باور کنین میخواین نکنین ،

می‌شنیدم که گفت ، « دو ! وقتی دوباره حال اوادم شنیدم که می‌گه ؛

هفده ! بعد از اون ، بچه‌ها ، چهار دفه منو از رو تخته شلاق بلند کردن

که به نیمساعتی باد بخورم و آب سرد روم ریختن . من تموم اونارو با

۱ - کلمه‌ای که اینجا «ری» بمعنی چهار من تیرین ترجمه شده

است ، بواسو Boisseau است که واحد حجم برای کیل کردن مواد

غیر مایع و مقدار آن در کشورهای گوناگون مختلف و در حدود ۱۳ لیتر

است که تقریباً معادل یک ری می‌شود .

داستایوسکی

جشمای از هم واز شده نگاه می‌کردم و بخودم می‌گفتم : «جون از اینجا در نمی‌بری !»

کوبیلن با سادگی پرسید :

« اما نمردی ، نه ؟ »

لوکا نگاهی حاکی از تحقیر کامل و مطلق بدو انداخت ، صدای شلیک خنده‌بلند شد . لوکا گفت :

« از همه خرا خرتری ! »

وی که گویی از گفتگو با چنین کسی متأسف بود ، ادامه داد :

« سقف مخش کارتونک پسته ! »

واسیا تأیید کرد :

« حتماً خبط دماغ داره . »

لوکا که وجدانش از بارش جنایت سنگین شده بود ، سبب وحشت

هیچکس نمی‌شد ؛ با اینهمه میل داشت به « ترور » بودن شهرت یابد .

اشعیا فومیچ ، گرما به‌ها ، سرگذشت باکوشین

عید نوئل نزدیک می‌شد . زندانیان با نوعی تشریفات و جلال و جبروت انتظار فرا رسیدن عیدها را می‌کشیدند و من نیز که بآنان نگاه می‌کردم ، مانند آنان نمیتوانستم از انتظار کشیدن برای چیز خارق‌العاده‌یی خودداری کنم . چهار روز پیش از فرا رسیدن عید ما را بگرمابه فرستادند . در دوران حبس من و خاصه در نخستین سال آن ، زندانیان بندرت به حمام می‌رفتند . تمام ازمزده رفتن به حمام خوشحال شده شروع بتهیه مقدمات آن کردند . لازم بود که پس از ظهر به حمام برویم و بهمین سبب ما را از کار اجباری معاف کردند . در آسایشگاه ما هیچکس بیش از اشعیا فومیچ بومشتین ، همان زندانی یهودی که

در فصل چهارم از او گفتگو کرده‌ام، خوشوقت نشد و باندازه او بجنب و جوش نیفتاد. وی دوست می‌داشت آنقدر عرق کند که بحال خرفی و غش وضعف بیفتد. تا امروز هر بار که در خاطرات دیرین خود کاوش می‌کنم و گرمابه‌ها را بیاد می‌آورم (چون حمام رفتن بزحمتش می‌ارزدا) در صفحهٔ فکرم برای نخستین بار چهرهٔ اشعیای لایق و فراموش نشدنی، رفیق زندان و همسایهٔ آسایشگاهم، ظاهر می‌شود. خداوند، چه موجود نجیب و توصیف‌ناپذیری بود! پیش ازین چند کلمه‌یی در باب قیافهٔ وی گفته‌ام: مردی بود پنجاه ساله، ضعیف، پرچین و چسروک، لاغر و رنجور، با بدنی سفید مانند جوجه، که برآمدگیهای گوشتی و حشمتاکی روی پیشانی و گونه‌ها داشت. از چهره‌اش یکنوع از خود راضی بودن دائمی و خودبینی و لیاقتی که نشان سعادت و خوشبختی جاویدان بود، خوانده می‌شد. چنین می‌نمود که هرگز از سرنوشت خود متأسف نیست. چون جواهرساز قابلی بود و در شهر نین غیرازو جواهرساز دیگری وجود نداشت، پیوسته برای کارمندان و حتی برای مشتریان خصوصی کار می‌کرد و اینکار با وجود تمام موانع چندشاهی برای وی درآمد داشت. وی هیچ چیز کم و کسر نداشت و حتی مانند توانگران زندگی می‌کرد. بی‌آن که تمام درآمد خود را خرج کند، و قسمتی از درآمد خود را برای وام دادن بتمام زندانیان آماده می‌کرد، وی یک سماور، یک تشک خوب، چندین فنجان و یک دست‌لوازم غذا خوری داشت. البته باید اینرا در نظر داشت که یهودیان شهر نیز حمایت خود را از او دریغ نمی‌داشتند. روزهای شبه وی تحت نظر نگهبانان بخدمت کنیسه می‌رفت (قانون چنین اجازه می‌داد). وی وسایل آسایش خود را فراهم می‌ساخت و با بیصبری منتظر بود دوازده سال زندانش پایان برسد و عروسی کند. وی همچون مضحکی از سادگی، حماقت، حیل‌گری، گستاخی، ساده‌دلی، حیا، گزافه‌گویی

۱- در کشور ما نیز معروف است که یهودیان حمام گرم را بسیار دوست میدارند و گویا در روسیه نیز نظیر این نسبت بیهودیان داده می‌شده است. مترجم.

و بیش‌رمی و هرزگی بود. من وقتی می‌دیدم که زندانیان وی را دست نینداخته و مضحکه خود نساخته‌اند بسیار تعجب می‌کردم؛ گاهگاهی، برای خندیدن او را کمی اذیت می‌کردند. اشعیافومیچ بعنوان وسیله تفریح همیشه بدر آنان می‌خورد. زندانیان بیکدیگر می‌گفتند: «غیر از او که کسی را نداریم. ولش کنید!» البته وی نیز که خوب می‌فهمید قضیه از چه قرار است، بزودی خود را گرفت و ازین پس دیگر هیچ چیز نمی‌توانست مایه خوشحالی و تفریح زندانیان شود. ورود او بزندان نیز بمضحکترین صورتی اتفاق افتاد (این اتفاق مربوط به پیش از آمدن من بزندان است و زندانیان آن‌را برایم نقل کردند). یکشب هنگام استراحت ناگهان سر و صدا در زندان پیچید که يك جهود را بیاسگاه آورده‌اند و دارند سرش را می‌تراشند و بزودی پیدایش خواهد شد. تا آن وقت در زندان هیچ زندانی یهودی وجود نداشت. زندانیان که با بی‌صبری منتظر ورودش بودند، بمجردی که سر و کله‌اش در آستانه زندان هویدا شد او را احاطه کردند. استوار زندان وی را بزندان غیر نظامی هدایت کرد و جایش را در آسایشگاه بدو نشان داد. اشعیافومیچ دارای کیهی بود که محتوی لباس‌های متحدالشکل و وسایل و لوازم شخصی وی بود. کیهش را بزمین گذاشت، سر جای خود رفت و چهار زانو نشست، بی‌آن که جرأت کند چشم بروی کسی بگشاید. زندانیان اطراف وی حلقه زده درباره نژاد وی مزاح می‌کردند و می‌خندیدند. ناگاه يك زندانی جوان که شلوار تابستانی کهنه و کثیف و پاره‌یی که آن را با کهنه پاره وصله کرده بود در دست داشت، خود را میان جمعیت داخل کرده بهلوی اشعیافومیچ قرار گرفت و دست روی شانه‌اش کوفت و گفت:

«آه! دوست عزیزم، شش سال است که من منتظر تو هستم.

این را برای من نگاه کن، چقدر برای این می‌دهی؟»

و شلوار کهنه خود را در برابر وی گسترده.

اشعیافومیچ که تا آن وقت جرأت نکرده بود يك کلمه حرف بزند و حتی بجمعیت که تمام قیافه‌های مسخره‌آمیز بخود گرفته و با چهره‌های وحشتناک در برابر وی جمع شده بودند نگاه کند، تا دید

گروگانی بدو عرضه می‌دارند ، ناگهان ازجا جست و با انگشتان چالاک و ماهر خود مشغول جستجو و معاینۀ شلوار کهنه شد . آن را در برابر روشنایی خوب و رانداز کرد . همه منتظر بودند ببیند وی چه می‌گوید . زندانی وام خواه چشمکی به اشعیافومیچ زده ادامه داد :

«خوب حتماً ... و نمیخواهی برای این شلوار يك روبل بدهی ، در صورتی که خوب ارزش دارد .»

« يك روبل که حتماً خیر ، ولی هفت كوپك ممکنه !»
این نخستین حرف اشعیافومیچ در زندان بود . همه زندانیان زیر خنده زدند .

« هفت كوپك ! خیلی خوب ! بده ببینم . اما حواست جمع باشه ، باید گرویی مرا خوب نگهداری کنی ! اگر ازین رفت سرت پیاد میره .»

یهودی دستش را در جیب فرو برد ، با ترس و لرز زندانیان را نگرست و با صدایی بریده و لرزان ادامه داد :
«سه كوپك هم منفعتش ، این می‌شود ده كوپك.»
وی بوضعی وحشتناك می‌ترسید ، اما می‌خواست معامله را تمام کند !

« این سه كوپك منفعت يك سال است ؟»
« نخیر ، مال يك سال نیست . مال یکماه است !»
«مردتیكۀ جهود ، تو در معامله خیلی سختی ، اسمت چیه؟»
« اشعیافومیچ .»

« خوب ، اشعیافومیچ تو اینجا سرت بکار خودت باشه . خدا حافظ .»

اشعیافومیچ یکبار دیگر نیز گروگان خود را آزموه ، آن را تا کرد و با دقت در کیسه خود فرو برد و زندانیان همچنان می‌خندیدند .

و در نتیجه ، چون تقریباً تمام زندانیان وام‌دار وی شدند ، چنین بنظر می‌رسید که جانب او را رعایت می‌کنند ، هیچکس وی را تحقیر نمی‌کرد . وانگهی ، این يك چوجه آدم قابل کینه ورزیدن نبود .

وقتی اشعیا دید چه وضعی برای خود بوجود آورده است ، شروع به لافزنی و خودستایی کرد ، اما اینکار چنان با سادگی مضحکی صورت می گرفت که هیچکس در برابر آن سختی و شدتی نشان نمیداد. لوکا که در زندگی بسیاری از یهودیان را می شناخت ، غالباً وی را آزار میکرد ، اما این اذیت و آزار نیز بدون بغض و عداوت و صرفاً برای سرگرم شدن بود ، همان گونه که انسان با يك سگ توله ، یا يك طوطی ، یا يك حیوان دست آموز بازی میکنند. اشعیا فومیچ نیز که این مطلب را خوب می دانست ، بروی خود نمی آورد و با مهارت و شجاعت جواب می داد ،

« گوش کن ، جهود ، میخام يك كتك حسابی بتو بزنم! »

اشعیا فومیچ بی باکانه جواب می داد ،

« یکی بزنی ده تا میخوری. »

« اکبیر خارشکی! »

« خودتی! »

« جهود گرا! »

اشعیا نوک زبانی جواب داد ،

« خودتی ، تو هم گری هم مسخره ، باز من پول دارم. »

« فروشنده حضرت عیسی! »

« خودتی! »

زندانیان فریاد میزدند :

« آفرین اشعیا! سرسرس نزارین . ما فقط همین یکی را

داریم . »

« خوب جهود ، بگو ببینم ، بعد ازین مزه شلاق را میچشی

و میری سیبری: »

« الان که تو سیبری. »

« دورتر از اینجا میرنت. »

« خداوند اونجا هست یا نه؟ »

« خوب بله ، اونجا هم هست. »

« خوب ، پس عیبی نداره . آگه خدای کریم باشه ، آدم پول

مولی هم داشته باشه همه جا خوش میگذره .
دوباره زندانیان فریاد زدند :

« آفرین اشعیا فومیچ ، تو خوب همتی داری ! »

با آنکه او را مسخره میکردند ، همچنان بجواب دادن ادامه میداد . تشویقها و تقدیرها بقدری در وی ایجاد رضایت کرده بود که با صدایی بسیار زیر مشغول زمزمه آهنگی مضحک و مغشوش شد : لا-لا-لا... و در تمام مدتی که بازداشت وی بطول انجامید فقط همین آهنگ را ، آن هم بدون خواندن تصنیف زمزمه کرد . جندی بمد ، هنگامی که آشنایی بیشتری با من یافت برای من بقید قسم توضیح داد که این آهنگ سرودست که شش هزار نفر عبرانی ، ازبیر گرفته تا جوان ، هنگام عبور از دریای احمر آن را زمزمه میکردند و هر فرد اسرائیلی ، دستور داد که در دقایق باشکوه غلبه بردشمن این آهنگ را زمزمه کند .

هر روز جمعه زندانیان تمام آسایشگاهها با آسایشگاه ما می-آمدند تا ببینند اشعیا فومیچ چگونه سبت را ستایش میکند . وی آنقدر

۱- روز سبت همانروز شنبه است که نزد یهودیان عید مذهبی و تعطیل است . درباره این روز و تعطیل آن قصصی در قرآن کریم و تورات نقل شده است و حتی در قرآن آن بمسح اصحاب سبت اشاره شده است . اصحاب سبت ماهیگیرانی بودند که وظیفه مذهبی آنان اقتضا می کرد روز شنبه دست از کار بکشند و آنان که میدیدند روزهای شنبه ماهیان دریا بیشتر بروی آب می آیند تدبیری اندیشیدند و دامهای خود را روز شنبه در دریا تعبیه کردند و ماهیان بسیار در آن گرد آمدند . سپس روز یکشنبه آمده آنرا بیرون آوردند . خداوند ازین حیلتگری آنان بغضب آمده آنانرا بصورت بوزینگان مسخ کرد . (باین قصه در سوره بقره آیه ۶۲ و سوره اعراف آیات ۱۶۶ - ۱۶۳ و چندین جای دیگر اشاره شده است و برای اطلاعات بیشتر بتفسیر آیات مزبور رجوع شود .) بر اثر این سنتهاست که یهودیان روز شنبه را محترم میدارند و در آنروز کار نمیکنند و آتش نمیافروزند و -

خود خواهی ساده و صداقت آمیزی داشت که همین کنجکاوی همگانی نیز او را بسیار خوش می آمد. وی با نوعی فضل فروشی و احساس برتری روی مین کوچک خود را که در گوشه‌یی نهاده بود میپوشانید، کتابش را باز میکرد، دوشمع گچی می افروخت، چند کلمه اسرار آمیز بر زبان میراند و نوعی شازوبل (وی آن را شازوبل تلفظ می کرد) میپوشید. این قبا عبارت از روپوشی بود که روی آن بوسیله پارچه نخی نقش‌های عجیب و غریب دوخته شده بود و وی آن را با نهایت دقت در صندوق خود نگاهداری می کرد. وی بدست خود بازو بندهایی چرمین می کرد و بوسیله نخی قیطان مانند جمبه کوچکی را به پیشانی خود می بست و این جمبه مانند شاخ مضحکی روی سرش جلو می آمد. ۲. آنگاه مشغول عبادت میشد؛ با آرامی از بر دعا می خواند، فریاد میکشید، آب دهان باطراف می انداخت، چرخ می خورد و دست و پای خود را بوضعی عجیب و مضحک حرکت میداد. در واقع تشریفاتی که وی اجرا می کرد مضحک نبود، بلکه حرکاتی که وی می کرد و حالتی که بخود میداد، آنرا خنده آور و مسخره آمیز

→ بانجام تشریفات مذهبی خاص روز مذکور میپردازند.

۱- Chasuble قبای بی آستین خاصی است که روحانیان مسیحی هنگام انجام مراسم مذهبی بتن می کنند. شازوبل از ابریشم زربفت تهیه شده است.

۲- بدون تردید، این وسایل عبارت از بازوبند و عصابه است که مؤمنین بنی اسرائیل هنگام دعا خواندن آنها را ببازوی چپ و پیشانی می بندند. این موضوع در سفر خروج باب سیزدهم فقرات ۹ و ۱۶ تصریح شده است. متن فقرات ۹ و ۱۶ بترتیب بقرار ذیل است:

« و این برای تو علامتی بردست خواهد بود و تذکره در میان دوچشم تا شریعت خداوند در دهانت باشد. و این علامتی بردست و عصابه در میان چشمان تو خواهد بود. »

و در سفر تثینیه باب ششم فقره ۸ و باب یازدهم فقره ۱۱ نیز نظیر همین مطالب تکرار شده است.

می ساخت. سرش را با دستها می پوشانید و با صدایی که بر اثر حق حق بریده می شد، مشغول دعا خواندن می گردید و رفته رفته حق حق وی توسعه می یافت تا بمنتها درجه می رسید؛ سرانجام با تمام قوا و تقریباً نمره زنان سرش را که عصابه بدان بسته بود روی کتاب خم می کرد؛ بعد ناگهان حق حق خود را قطع می کرد و بقیه می خندید و زبور خوانی خود را با صدایی که اینک مظفرانه بنظر می رسد و از شدت خوشحالی بریده می شد، از سر می گرفت. زندانیان می گفتند: «زیادی چاشنی بهش میزنه».

یکروز از اشعیا فومیچ پرسیدم این حق حق که ناگهان بر اثر خوشوقتی پیروزمندان و سعادت آمیز قطع می شود، چه معنی دارد؟ اشعیا فومیچ وقتی دید چنین سؤالاتی از وی می کنم، مرا تحسین کرد و برایم توضیح داد که گریه ها و بی تابیهایی بواسطه خراب شدن بیت المقدس است و دین دستور می دهد که بمناسبت این واقعه یهودیان ناله کنند و هر چه می توانند بسینه خود بکوبند؛ اما درست در بحبوحه نومییدی باید او که اشعیا فومیچ است ناگهان و بی اختیار (این کلمه ناگهان نیز در دستورات دینی پیش بینی شده است.) بخاطر آورد که کتاب مقدس بازگشت فرزندان اسرائیل را به بیت المقدس پیشگویی کرده است. آنگاه باید شادی خود را بوسیله خواندن سرود و بجای آوردن آیینهای مذهبی ابراز کند و بصدای خود لحنی که حاکی از شادی فراوان است بدهد و قیافه بی پرشکوه و هیمنه بخود بگیرد. این تغییر ناگهانی، و این اجبار لازم اشعیا فومیچ را تحت تأثیر قرار می داد؛ وی در این تشریفات، یک نوع بازی بسیار ماهرانه می دید و این دستور زیر کانه دینی را با غرور فراوان برای من توضیح می داد. یکروز هنگامی که وی در بحرانی ترین قسمت دعای خود بود، سرگرد با اتفاق افسر نگهبان و سربازان مراقب وارد آسایشگاه شدند. هنگامی که سربازان جلو خوابگاه خبردار ایستادند، اشعیا فومیچ فریادها و دعا خواندن ها و حرکات خود را ادامه می داد. چون قواعد و مقررات انجام تشریفات مذهبی را بدو اجازه می داد، می دانست که اینکار بهیچوجه متضمن خطری برای او نیست و بهمین سبب همچنان فریاد می کشید.

اما آنچه ویرا فوق‌العاده خوشحال و راضی می‌کرد، این بود که حق دارد در برابر چشم سرگرد اینگونه دیوانه بازی در آورد و خود نمایی کند. سرگرد بفاصله يك قدمی وی رسید. اشعیافومیچ پشت خود را بسوی میزش گرداند و درست روی افسر، با حرکت دادن دست و پا مشغول خواندن سرود ظفر آمیز خود شد. چون دین وی بدو دستور می‌داد که در این لحظه قیافه‌ی حاکی از بزرگواری و خوشبختی مطلق بخود بگیرند، وی نیز خود را به‌همین صورت در آورده چشمک می‌زد و می‌خندید و سر خود را بسوی سرگرد تکان می‌داد. وی نیز که ابتدا متحیر مانده بود، سر انجام پهنه افتاد و او را ابله دانست و از آنجا رفت، در صورتی‌که اشعیافومیچ همچنان فریادهای پیروزی بر می‌کشید. يك ساعت بعد، هنگامی که شام می‌خورد، از او پرسیدم:

« اگر سرگرد روی حماقت از شما اوقانش تلخ می‌شد چه می‌کردید ؟ »

« کدام سرگرد ؟ »

« چطور کدام سرگرد ؟ مگر سرگرد را ندیدید ؟ »

« نه ! »

« وی دو قدمی شما، درست دم دماغتان ایستاده بود ! »

اما اشعیافومیچ بصریح‌ترین و قطعی‌ترین صورتی بمن اطمینان داد که مطلقاً سرگرد را ندیده است، عملیات روحانی او ویرا در نوعی حالت خلسه فرو برده بود که از آنچه در اطراف وی جریان داشت نه چیزی می‌دید و نه می‌شنید.

می‌دیدم که اشعیافومیچ این بی‌کاری خود را تا روز شنبه ادامه می‌دهد و می‌کوشد که طبق دستورات دینی در روز سبت دست بهیچ کاری نزنند، وی ازدورانی که درس پترزبورگ ازکنیسه بازمی‌گشت چه حکایت‌های غیر ممکن برای من نقل می‌کرد و اطمینان داشت که همکیشان او آنچه برای وی نقل کرده‌اند خود شاهدو ناظر آن بوده و خبر دست اول بوی داده‌اند !

اشعیافومیچ را همین جا داشته باشیم.

در شهر بجز دو حمام وجود نداشت . یکی از آنان را يك يهودی اداره می‌کرد و مختص مردم عالی‌مقام و مهم بود ، و برای هر نمره آن پنجاه کویک گرفته می‌شد . دیگری که اختصاص بمردم عادی و طبقات پایین داشت کثیف و خراب و عمومی بود و نمره اختصاصی نداشت . ما را در يك روز سرد و یخ بندان ولی آفتابی بدان حمام بردند . زندانیان از این اندیشه که از زندان بیرون می‌آیند و شهر را می‌بینند خوشحال بودند ؛ بهمین سبب در تمام طول راه خنده و مزاح آنان پایان نیافت . يك دسته بزرگ سرپاز با تفنگهای یر در برابر قیافه شگفت‌زده مردم شهر ما را بدرقه می‌کرد . وقتی بحمام رسیدیم بزودی ما را بدو دسته تقسیم‌کردند . چون حمام کوچک و تنگ بود یکدسته از زندانیان در راهرو سرد و یخ بسته حمام منتظر ماندند و دسته دیگر مشغول شستن خود شدند . با اینهمه محوطه حمام بقدری تنگ و کوچک بود که زندانیان از خود می‌پرسیدند چگونه نیمی از افراد در آن جا گرفته‌اند . اما پترف مرا رها نکرد . بی آنکه منتظر رضا دادن من شود ، بکمک من آمد و حتی پیشنهاد کرد که مرا مشت و مال بدهد . این عمل او از طرف يك زندانی محکوم باعمال شاقه دیگر موسوم به باکلوشین^۱ که وی را « سرپاز مهندس » می‌نامیدند و خاطر وی بعنوان شادترین و دلپذیرترین زندانیان در ذهن من باقی مانده است پیروی شد .

پترف حتی برای کفدن لباس بمن کمک می‌کرد ، زیرا عادت بدینکار نداشتم و بسیار آهسته لباس خود را می‌کندم و در سر سرای حمام هم مثل حیاط عوا سرد بود . زندانی تازه وارد ، اگر بخواهد پتنهایی لباس خود را بیرون بیاورد ، گرفتار مشکلات بزرگی می‌شود . اول باید سرعت حلقه‌هایی که زنجیرها را نگاهداری می‌کند پیاده کنند ؛ این حلقه‌ها از چرمهایی بطول هفده سانتیمتر ساخته شده و آن را روی لباس زیر و درست زیر حلقه آهنینی که ساق پا را احاطه می‌کند ، می‌بندند . با آنکه يك جفت از این تسمه‌ها شصت کویک ارزش دارد ، هر محکوم باعمال شاقه‌یی آنرا از جیب خود

خریداری می‌کند ، زیرا در غیر این صورت راه رفتن برای وی امکان ندارد ، البته حلقهٔ زنجیر پا را فشار نمی‌دهد و بین پوست پا و زنجیر آهنین بقطر يك انگشت فاصله هست اما چون این آهن بساق پاهای خورد آن را مجروح می‌کند بطوری که پس از يك روز ، زندانی که تسهٔ چرمین نداشته باشد ، بر اثر برخورد حلقه ، پایش کاملاً زخم می‌شود . اما مشکل عبارت از برداشتن تسه نیست ، بلکه عبارتست از بیرون آوردن زیر شلواری که زیر حلقهٔ آهنین پوشیده شده است . آنجا دیگر نردستی و شعیده بازی لازم است . پس از آنکه مثلاً پای چپ زیر شلواری بیرون آمد ، باید آنرا از بین حلقهٔ آهنین و ساق پا گذرانید و پس از آنکه ساق پا آزاد شد ، دو پاره پای زیر شلواری را از عقب در حلقه برد و همین کار را برای حلقهٔ آهنین پای راست نیز کرد . سپس تمام زیر شلواری را در حلقهٔ راست از عقب بجلو لغزانید . همین داستان هنگام پوشیدن لباس تازه نیز تکرار می‌شود . و يك زندانی نو آموز در این مورد درست تشخیص نمی‌دهد که باید چه بکند . نخستین کسی که اینکار را بما آموخت يك زندانی محکوم باعمال شاقه موسوم به کورنیف ۱ بود که در شهر تبلسک زندانی و سابقاً رئیس راهزنان بود و پنج سال زیر زنجیر بسر برده بود . پس از آنکه انسان يك بار بدینکار خو گرفت دیگر بدون اشکال لباسش را در می‌آورد . من چند كوپك به پترف دادم که با آن صابون و مقداری سفیداب که با آن تن را می‌مالند ، خریداری کند ، البته بین ما صابون تقسیم می‌کردند و بهر يك از ما يك قطعه صابون می‌دادند که بزرگی آن باندازهٔ يك سکهٔ دو شاهی و قطرش بقدر قطر پیری بود که مردم بی بضاعت ورقه می‌کنند ولای نان می‌گذارند . حتی در سرسرای حمام نیز ، همانطور که شربت و آب جوش می‌فروختند ، صابون نیز می‌فروختند . طبق قراری که با اجاره‌دار حمام گذاشته بودند ، هر زندانی حق گرفتن يك طشت جویی آب گرم داشت . کسی که می‌خواست خود را تمیزتر بشوید می‌توانست در ازای دادن دو كوپك يك طشت دیگر آب تهیه کند و این آب گرم را از پنجره‌یی که برای همین منظور

بین سرسرا و حمام کار گذاشته بودند ، بگرمخانه می فرستادند . پترف یس از آنکه لباس مرا کند ، زیر بازویم را گرفت و بمن خاطر نشان ساخت که راه رفتن با حلقه های آهنین برایم دشوار خواهد بود . وی همانطور که استادی زیر بازوی شاگردش را میگیرد ، مرا گرفته بود و بمن گفت :

« این حلقه ها را بالا ، روی ماهیچه های پا بکشید ... و اینجا حواستان جمع باشد ، آستانه حمام است! »

من از اینهمه مواظبت و پیش بینی خجالت می کشیدم و بسیار میل داشتم به پترف نشان دهم که می توانم تنها نیز راه بروم ولی او نمی توانست از من چنین تصویری داشته باشد . مواظبت هایی که از من می کرد ، درست مانند مواظبتی بود که انسان اجباراً از يك كودك خردسال و ناآزموده می کند. پترف هیچگونه جنبه خدمتگاری نداشت و داوطلب اینکار نیز نبود! اگر من او را تحقیر کرده بودم او نیز می دانست با من چگونه رفتار کند. من برای خدماتی که می کردم مطلقاً بدو چیزی وعده نداده بودم و او نیز چیزی از من نخواست. چه چیز او را باین همه دلسوزی و تیمار داری وامی داشت ؟

وقتی در گرمخانه را باز کردیم ، من پنداشتم که بجهنم داخل شده ام ، اتاقی را بطول و عرض دوازده پا فرض کنید که در آن ، در آن واحد ، اگر صد نفر نبودند ، دست کم هشتاد نفر جمع شده بودند ، زیرا ما دویست نفر بودیم که بدو قسمت تقسیم شده بودیم . بخار حمام چشمان را کور می کرد . دوده ، گل ، و نبودن جا چنان وضعی را بوجود آورده بود که آدم نمی دانست پایش را کجا بگذارد . منکه کلهلا وحشت زده شده بودم ، می خواستم باز گردم ، اما پترف دوباره مرا دلگرم ساخت. با اشکالی توصیف ناپذیر خود را تا نزدیکی سکو رسانیدیم. پایمان بس زندانیانی که بزمن نشسته بودند بر می خورد و از آنان خواهش می کردیم خود را خم کنند و بگذارند که ما بگذریم. اما تمام جاها اشغال شده بود. پترف برایم توضیح داد که باید جایی برای خود خریداری کنم و با زندانیی که کنار پنجره نشسته بود ، در این موضوع وارد مذاکره شد . زندانی مزبور در

مقابل يك كويك جای خود را بمن واگذار کرد و سرعت پولی را که پترف برای احتیاط در دست می‌فشرد از او گرفت و فوراً درست زیر پای من در میان لایه و کثافت خزید ، و با آنکه دست کم کفکی بضمخامت يك بند انگشت وجود داشت ، باز هم آنجا جنب و جوش دیده می‌شد. روی زمین فضای خالی حتی باندازه يك کف دست نیز گیر نمی‌آمد . زندانیانی که چمباتمه نشسته بودند، از طشت، آب‌بسر و روی خود می‌ریختند . بعضی دیگر که میان زندانیان نشسته ایستاده بودند طشتك خود را بيك دست گرفته و با دست دیگر آب بخود می‌ریختند . آب کثیفی که در طول بدن ایشان جریان داشت مستقیماً روی سرهای تراشیده و بجلوخم شده زندانیان نشسته ریخت . صفه‌هایی که بمنزله تکیه‌گاه بکر میرفت توسط زندانیان دیگری اشغال شده بود که کاملاً خود را جمع کرده و تا آنجا که ممکن بود خود را کوچک کرده بودند و بتن خود آب می‌ریختند . اما خوب نیز شسته نمی‌شدند ، آدم عادی آب گرم و صابون خود را نفله نمی‌کند ، بلکه وسیله‌ی بدست می‌آورد که بتواند کاملاً عرق کند و پس از آن خود را با آب سرد می‌شوید ، این ترتیبی است که مردم عادی بحمام می‌روند . روی صفه جاروبهای چوب درخت قان مرتب خم و راست می‌شد . پنجاه نثری از زندانیان تا سرحد تحلیل رفتن قوا بکدیگر را کتک زدند . بخار دقیقه بدقیقه افزایش می‌یافت . دیگر نمی‌شد . گفت زندانیان در گرمخانه هستند بلکه واقماً در کوره آتش بودند. همه بلند بلند حرف می‌زدند ، همه فریاد می‌زدند و درین بین صدای بهم خوردن آهنهایی که کف حمام را می‌خراشید شنیده می‌شد ...

وقتی کسی می‌خواست بگذرد ، گاه زنجیرش به زنجیر دیگر زندانیان متصل می‌شد و گاه پا سر زندانیانی که زیر دست چمباتمه زده بودند تصادم می‌کرد . همه می‌افتادند ، فحش می‌دادند و هنگام سقوط کسانی را نیز که برای جلوگیری از افتادن چنگک در آنها زده بودند با خود می‌کشیدند. آب کثیف از همه جا می‌جهید و ترشح می‌کرد. زندانیان در خود نوعی مستی می‌دیدند و سکر عجیبی احساس

می‌کردند؛ فریادها و داد و بیدادها با یکدیگر بر خورد میکرد در برابر پنجرهٔ گرمخانه بسوسرا، که آب گرم از آنجا بحمام وارد می‌شد، ازدحام زیادتر و جمعیت متراکم تر بود. آنجا با یکدیگر دعوا می‌کردند و بوضعی وحشتناک زیر و رو می‌شدند. آب گرم پیش از آنکه بصاحب خود برسد، از روی سر کسانی که روی زمین چمباتمه زده بودند، توزیع و تقسیم می‌شد. گاهگاه از پشت پنجره یا از لای در نیمه باز، سربازی ریشو که تفنگ خود را بیک دست گرفته بود، بداخل گرمخانه نگاه می‌کرد که واقعه‌یی غیر عادی اتفاق نیفتاده باشد. سرهای تراشیده و بدن‌هایی که از شدت عرق‌قرمز رنگ شده بود، عظیم تر و عجیب‌تر بنظر می‌آمد. روی پشت زندانیان که از شدت بخار نرم شده بود، جای زخم نازبانه‌ها با چنان وضوح و روشنی دیده می‌شد که انسان تصور می‌کرد تازه این جراحی ایجاد شده است. جای زخم‌های نفرت‌انگیز! من اگر چشم به آنها می‌افتاد موی بر تنم راست می‌شد. با اینهمه همچنان حرارت گرمخانه را بالا می‌بردند و بخاری غلیظ مانند ابری سوزان تمام گرمخانه را فرا گرفت. همه قدقد می‌کردند و همه داد و فریاد برآوردند. میان این بخار گرم و سوزان پشت‌های پوشیده از جای زخم، سرهای تراشیده، دست‌های کج و خو گرفته بدزدی و پا‌های تنبل و بی‌کاره دیده می‌شد. برای تکمیل این منظره اشعیافومیچ نیز با صدای بلند از بالای بلندترین نیمکت‌ها عرعری می‌کرد. وی آنقدر عرق کرده بود که نزدیک بود غش کند، اما هیچ حرارتی بنظر وی سوزان و طاقت فرسا نمی‌آمد. وی در برابر یک توپک، یک نفر مشت و مال چی استخدام کرده بود؛ اما وی که دیگر کاری از دستش بر نمی‌آمد جاروب خود را رها کرده دوید و آب سرد بر خود ریخت. اما اشعیافومیچ از این موضوع نومید نشد؛ نفر دوم و نفر سوم را نیز استخدام کرد، وی بمخارج توجهی نکرد و تا پنج نفر دلاک و مشت و مال چی برای خود گرفت زندانیان از زیر پای وی فریاد می‌زدند؛ «خوب عرق می‌کنی، هان اشعیافومیچ، اینکار آدم را فراموش می‌کند؟» اشعیافومیچ در این لحظه خود را بر تر از همه احساس میکرد

وی زندانیان را «متواری» کرده بود. و بهمین سبب یا صدایی بلند و مسخره آمیز فریاد کشید و یک لا-لا-لا-لا-لای بسیار قوی که تمام صدا-های دیگر را تحت الشعاع قرار می داد، خوانند. بخاطر من آمد که اگر روز دیگری ایجاب کند که تمام ما در جهنم گرد هم آییم، آنجا کاملاً این محلی را که اکنون هستیم بیادمان خواهد آورد. من نتوانستم از گفتن این حرف به پترف خود داری کنم، اما او بی آنکه جوابی بدهد فقط دور و بر خود را نگاه کرد.

من می خواستم یک جا یهلوی خود برایش بخرم اما وی بیاهای من چسبید و گفت همانجا که هست خیلی خوبست. باکلوشین برای ما آب گرم می خرید و بمقدار کافی برایمان می آورد. پترف بمن گفت که می خواهد مرا از سر تا پا بشوید بطوری که کاملاً تمیز شوم و بسزور عرق مرا در آورد در صورتی که من خود بدینکار هیچ گونه تمایلی نداشتم، پس از آن کاملاً مرا صابون زد و سپس گفت: «حالا دیگر نوبت پاهای کوچولوی شماست.» می خواستم بدو بگویم که می توانم به تنهایی خود را بشویم، اما در قوه خود ندیدم که روی حرف او حرفی بزنم و بهمین سبب کاملاً خود را باختیارش گذاشتم. من در این اصطلاح «پای کوچولو» هیچگونه تحقیقی ندیدم پترف نمی توانست نام دیگری بیاهای من بدهد؛ دیگران که آدمهای حسابی بودند، پاهای حسابی هم داشتند؛ اما من ...

پس از آنکه مرا با همان تشریفات شست، یعنی با مواظبت و مراقبت تمام از هر یک از پاهایم، چنانکه گویی از چینی ساخته شده ام، مرا بسرسرا آورد و برای پوشیدن لباس زیر نیز بمن کمک کرد، سپس، وقتی کارم بکلی تمام شد، برای شستن و بیرون آوردن عرق خود، دوباره بگرمخانه دوید.

وقتی باز گشتیم من او را بیک گیلایس جای دعوت کردم و او نیز رد نکرد. سپس این فکر بخاطرم رسید که کمی عرق بدو بدهم. عرق هم در آسایشگاه ما پیدا می شد. پترف ازین پیشنهاد بی اندازه خوشوقت شد. فنجان عرق را لاجرعه بر سر کشید، غرشی از روی خوشی و لذت کرد و گفت که من او را زنده کردم، سپس به آشپز-

خانه دوید؛ گویی آنجا بدون حضور وی گرفتن تصمیمات مهم امکان نداشت .

بزودی یک مهمان دیگر یعنی باکلوشین معروف به سر باز مهندس که او را در حمام دعوت کرده بودم پیدایش شد. من اخلاق و رفتاری دوست داشتنی تر از خلق و خوی وی نمی شناسم . در واقع او بسیار پر توقع و باریک بین بود و غالباً با زندانیان نزاع می کرد؛ مخصوصاً دوست نداشت که دیگران در کارش دخالت کنند ؛ خلاصه می توانست از خود دفاع کند. اما هرگز مدت درازی بحال عصبانیت نمی ماند ، گویی همه او را دوست می داشتند ؛ هر جا که می رفت وی را با خوشحالی می پذیرفتند. حتی در شهر نیز شهرت یافته بود که وی جوان خوشحالی است که همیشه خلقتش خوش است. وی پسر درشت هیگلی بود که در حدود سی سال داشت. قیافه اش ساده و بسی آرایش و نسبة زیبا بود و با خال درشتی نشان شده بود. وی استعداد فراوانی در گرفتن قیافه های مضحک داشت بطوری که تا قیافه می گرفت زندانیان دورش جمع می شدند و نمی توانستند از خندیدن خود داری کنند؛ او نیز در ردیف زندانیان لوده و خوش مشرب بود ولی زندانیان بی ذوق و اخمو و دشمنان شادی و خوشحالی بدو ناسزا نمی گفتند هیچکس در کار او دخالت نمی کرد و هیچکس او را « بی مخ » و « بی مصرف » نمی نامید . وی سرشار از شور و هیجان و زندگی بود. در نخستین گفتگویی که با یکدیگر کردیم، برایم توضیح داد که از آغاز جوانی وارد خدمت نظام و سر باز مهندس شده بود و شخصیت های صاحب نفوذ وی را دوست می داشتند و میان آنان سرشناس شده بود و وی نیز متقابلاً از این موضوع به خود بسیار می بالید، سپس بتفصیل از من در باره سن پترزبورگ سؤال کرد . وی حتی کتاب نیز می خواند . وقتی می آمد با من چای بخورد، برای زندانیان آسایشگاه ما نقل می کرد که چگونه ستوان ش حتی امروز صبح با سرگرد ما بد رفتاری کرده است و زندانیان را از خنده روده بر می ساخت؛ و یکبار که تردیک من نشسته بود ، بمن اطلاع

داد که نمایش می‌خواهد پراه بیفتد . زندانیان در نظر داشتند هنگام عید نمایش بدهند . بازیگران را نیز یافته و يك یا دو دکور نیز ترتیب داده بودند . چند نفری از اهالی شهر هم وعده داده بودند که بوسیله یکی از گماشتگان افسران يك دست لباس افسری با درجه نیر بدعت آورند . مشروط بر اینکه سرگردمانند عید سال قبل با حق و نومی خود در برابر این عمل مخالفت نکند . آنوقت این مرد خبیث حاش سر جا نبود ، در قمار باخته بود ، سپس در زندان داد و بیداد پراه انداخت و علاوه بر این نمایش را نیز ممنوع ساخت اما زندانیان امیدوار بودند که این بار با نرمی بیشتری رفتار کند . خلاصه باکلوشین بسیار تهییج شده بود . زندانیان احساس می‌کردند که وی یکی از محرکین و طرفداران عمده نمایش است و من بدو قول دادم که در آن حضور یابم . . . خوشحالی ساده‌ویی آرایش وی عرا متاثر کرد . سپس بدون روه در بایستی در موضوعات مختلف صحبت کرد . آن وقت بمن اعتراف کرد که تمام خدمت خود را در سن پترزبورگ نگذرانیده است و ارتکاب يك خطا باعث شد که وی را با درجه استواری شهر . . . بفرستد و سپس افزود :

«از آنجا مرا باینجا تبعید کردند.»

«چرا؟»

«الکساندر پتروویچ ، هرگز نمی‌توانید حدس بزنید! برای اینکه من خاطر خواه شده بودم .»
 من خندان پاسخ دادم :
 «خوب باشد ، خاطر خواهها را که بجایی تبعید نمی‌کنند!»
 باکلوشین جواب داد :

«درستست ، ولی بهمین سبب يك گلوله طیانچه بیکنفر آلمانی شلیک کردم . آیا واقعا مجازات اینکار آن است که مرا برای خاطر يك آلمانی بزندان محکومین باعمال شاقه بفرستند . شما خودتان در این موضوع قضاوت کنید.»

«چطور این اتفاق افتاد؟ برای من بگویید ، باید جالب توجه

باشد!»

« الکساندریتروویچ ، سرگذشت مضحکی است ! »

« بسیار خوب ، بفرمایید ! »

« شما میل دارید ؟ بسیار خوب ، گوش بنهید ! »

داستان جنایتی که من شنیدم نسبتاً خنده‌آور و درعین حال

عجیب بود ...

باکلوشین داستان را چنین آغاز کرد :

« قضیه اینطور اتفاق افتاد. وقتی مرا بشهر ... تمیید کردند

چه دیدم ؟ يك شهر بزرگ و زیبا ، اما پر از آلمانی‌ها . من هم ،

البته ، هنوز جوان و خیلی هم مورد توجه بودم ، هنوز هم کلاه پسر

داشتم و بد نمی‌گذراندم ، می‌فهمید ! میان آلمانها چشم‌چرانی می‌کردم

و از یکی از آنها خیلی خوشم می‌آمد که اسمش لویزا ۱ بود . او

و عمه‌اش هر دو رخت‌شو بودند ، اما رخت‌شو درجه اول . عمه‌اش

کاریکاتور فوتوتی بود اما باو خدمت می‌کرد . اول من وقتی از زیر

پنجره‌شان می‌گذشتم حالتی بخود می‌گرفتم و بعدها باهم دوست شدیم .

لویزا روسی را خیلی خوب حرف می‌زد اما حرف «ر» را کمی غلیظ

ادا می‌کرد ، و چقدر نجیب بود ! من هرگز کسی را مثل اون ندیده‌ام .

آن وقت من سعی می‌کردم که ببینم می‌توانم ... و او بمن گفت : « نه .

ساشا ۲ ، این نشد ، من می‌خواهم عفت خودم را نگاه دارم و با تو

ازدواج کنم . » اما مرتب مرا نوازش می‌کرد و می‌خندید . چقدر

خنده‌اش ساده بود ... بسال‌آخره ، ببینید ، این يك دختری بود ،

بقدری ظریف و بقدری تر و تمیز که من بیشتر از تمام دخترهای

دیگر از او خوشم می‌آمد . او می‌خواست با من عروسی کند و من

چطور می‌توانستم پیشنهاد او را رد کنم ، خودتان بمن بگویید ؟ من

دیگر حاضر شده بودم که از سرهنگ برای اینکار اجازه بگیرم ، اما

يك مرتبه چه دیدم ، لویزا يك مرتبه در وعده ملاقاتی که با من

گذاشته بود ، نیامد ، دفعه دوم ، دفعه سوم ... برایش کاغذی نوشتم

Louisa - 1

Sacha - 2

جواب نداد. من با خودم فکر کردم: «چه خبر شده؟ اگر او مرا گول می‌زد، اقلابا باید بنامه من جواب بدهد، در جایی که برای ملاقات با من قرار گذاشته بود باید حاضر شود؛ اما او نمی‌تواند دروغ بگوید، حتماً مانعی شده‌اند. اینکار هم زیر سر عمه‌اش هست!» من جرأت نمی‌کردم منزل عمه‌اش بروم، زیرا او خوب می‌دانست که ماهم‌دیگر را می‌بینیم، اما ما دزدکی اینکار را می‌کردیم، برای اینکه او را واداریم عکس این خیال کند. من مثل دیوانه‌ها شده بودم، یک‌نامه دیگر به لوییزا نوشتم و باو گفتم: «اگر تو نیایی، من منزل عمه‌ات می‌آیم!» این کاغذ او را ترسانید و آمد. آن وقت با گریه و زاری و زنجموره نزد من اعتراف کرد که یک آلمانی با اسم شولتز که قوم و خویشی دوری با آنان دارد و ساعت‌ساز پولنداریست و عاقل مردیست می‌خواهد او را بگیرد و می‌گوید برای خوشبختی خود، و برای اینکه در روزهای پیری بی‌زن نباشد، می‌خواهد او را نیز خوشبخت کند. و آن وقت بمن گفت: «مدتی است که شولتز مرا دوست دارد و این فکر او را رنج می‌دهد، اما جرأت نمی‌کرد با من حرف بزند، از این جهت ساکت مانده و بانتظار نشسته بود، می‌فهمی، ساشا، اما او پولدار است و پول برای خوشبختی من لازم است. تو که نمی‌خواهی جلو خوشبخت شدن مرا بگیری، بگو؟» من او را نگاه کردم گریه می‌کرد، مرا بوسید و من بخود گفتم: بعد از تمام این حرفها حق با اوست؛ ازدواج با یک سرباز و حتی با یک استوار مثل من چه فایده دارد؟ و باو گفتم: «خوب، خدا حافظ، لوییزا خدای متعال ترا حفظ کند!» من نمی‌خواهم مانع خوشبختی تو بشوم؛ ... حالا این خودش چه جور است؟ مرد خوشگلی است؟» جواب داد:

«نه، پسر مردیست که دماغ‌درازی دارد!»

وزیر خنده زد.

من او را ترسیدم و با خود فکر می‌کردم: «برویم بی‌کارمان، قسمت ما نبود!» فردا صبح از جلو دکان شولتز رد شدم چون لوییزا خیابانش را بمن گفته بود. از پشت شیشه نگاه کردم و یکتنفر آلمانی را دیدم که دارد بیک ساعت ور می‌رود؛ او چهل و پنجسال شیرین‌داشت،

دماغش نوك برگشته و چشمهایش ورقلمبیده بود و فراکی با یقه راست بتن داشت ، اما قدش ، چه قدی داشت ! ... پوه ! از بس بدم آمدتف بزمین انداختم . هوس کردم که شیشه‌های جعبه آینه‌اش را روی صورتش خرد کنم . اما بخود گفتم : «چه فایده دارد ؟ گردو خاك کردن هیچ نتیجه‌ی ندارد ، و با اینهمه کار هم که صورت خواهد گرفت !» وقتی هوا داشت تاریك می‌شد با سایشگاه باز گشتم و سر جای خودم در سرباز خانه دراز کشیدم ؛ و الکساندریتروویچ باور می‌کنید ؟ های‌های گریه کردم ...

« يك روز گذشت ، بعد يك روز دیگر و بالاخره روز سوم هم گذشت . من دیگر لوییزا را ندیدم . در این مدت از یکی از زنانی که با من آشنا بود (يك پیرزن رخت‌شو که لوییزا گاهگاهی بدیدنش می‌آمد) فهمیدم که یارو آلمانیه از عشق ما بویی برده و بهمین سبب عروسیش را جلو انداخته است . در غیر اینصورت ممکن بود دست‌کم دو سال دیگر بانتظار بشینند . ظاهرأ لوییزا را هم قسم داده بود که دیگر با من ملاقات نکنند . وظاهرأ بخاطر من به لوییزا و عمه‌اش هم سخت می‌گرفت . محققاً هنوز خوب فکرهايش را نکرده بود و هنوز کاملاً تصمیم نگرفته بود . همان پیرزن بمن گفت که روز یکشنبه بعد ، یعنی چند روز دیگر ، آنها رادر منزل خودش بصرف قوه دعوت کرده است . یکی دیگر از قوم و خویشهایشان هم که پیرمردیست و سابقاً تجارت می‌کرده و حالا ببدبختی افتاده ، و در يك خرده فروشی ناظر است ، به این مهمانی دعوت شده است . وقتی شنیدم که ممکن است روز یکشنبه درباب اینکار تصمیم بگیرند ، چنان عصبانی شدم که دیگر نفهمیدم چطور شد . در تمام آن روز و روز بعد جز فکر کردن هیچکاری نکردم . گمان می‌کنم که می‌خواستم این بدآلمانی را نپخته بخورم .

« روز یکشنبه صبح هم نمی‌فهمیدم چه می‌کنم ! اما بالاخره وقتی نماز پایان یافت ، شغل خود را پوشیدم و بطرف خانه ساعت ساز آلمانی رفتم . فکر می‌کردم تمام آن‌ها را در آنجا بیابم ، اما واقماً نمیدانستم برای چه با آنجا می‌روم و حتی نمی‌دانستم که برای بگومگو کردن با آنان بدان‌جا می‌روم . اتفاقاً طیآنچه خود را نیز برداشتم و

در جیب گذاشتم ، این طپانچه دارای چخماقی بسیار قدیمی بود که من وقتی خیلی بچه بودم با آن کار می‌کردم ، دیگر این طپانچه هیچ ارزشی نداشت. با اینهمه آنرا پر کردم ، زیرا بخودم گفتم : « آنها می‌خواهند مرا از آنجا بیرون کنند و بمن دری‌وری بگویند ، آنوقت منم این اسباب بازی را درخواهم آورد و آنان را خواهم ترسانید! » وارد خانه شدم ؛ هیچکس نبود . تمام آنان ، بدون خدمتکار و شخص خارجی ، پشت دکان بودند . این یارو فقط يك زن آلمانی را در آنجا بعنوان خدمتکار نگه می‌داشت که برایش آشپزی می‌کرد . تمام طول مفاز را پیمودم ، بيك در بسته برخوردارم ، در کثیف کهنه‌یی بود که بوسیله چفتی بسته شده بود . قلبم می‌زد ، ایستادم ، گوش کردم ؛ آلمانی حرف می‌زدند . با تمام قوای خود لگدی بدر کو بیدم و در باز شد . دیدم میزی گذاشته‌اند و روی آن يك قهوه جوش بزرگ قرار دارد و قهوه روی چراغ الکلی گرم می‌شود . در يك سینی هم مقداری بیسکویت و يك بطری عرق و شاه ماهی و سوسیسون و يك بطری دیگر گذاشته‌اند که نمی‌دانم در آن چه شرابی بود . لویزا و عمه‌اش هر دو روی نیمکت نشسته مشغول ورق‌بازی بودند . روبروی آنها آلمانی نامزد که خوب اصلاح کرده و خود را ترو تمیز ساخته بود ، با همان فراکی که یقه‌اش بهوا بالا رفته بود روی صندلی نشسته بود . گوشه میز يك مرد آلمانی دیگر که پیرمردی چاق و دارای موهای خاکستری و همیشه ساکت بود ، نشسته بود . من وارد شدم ؛ لویزا رنگش مثل گچ سفید شد ؛ عمه‌اش از جا جست و دوباره بجای خود نشست ؛ آلمانی ابروهایش را گره کرد . با حالتی ناخشنود از جا برخاست و بسوی من آمد و گفت :

« آقای نظامی ، چه می‌خواهید ؟ »

من هم از این وضع دست و پایم را گم کرده و پریشان شده بودم ، اما خشم و غضب بمن جسارت می‌داد . گفتم :

« من چه می‌خواهم ؟ می‌خواهم که تو مرا بپذیری و بمن عرق

بدهی من برای ملاقات اینجا آمده‌ام . »

آلمانی فکری کرد و گفت :

« بفرمایید . »

و من نشستم و گفتم :

« خوب ، بریز بخوریم . »

آلمانی زیر لب گفت :

« این عرق است . خواهش می‌کنم بفرمایید . »

گفتم :

« بلی ، اما عرقش خوب هست ؟ »

« در آن لحظه دیگر داشتم از جا در می‌رفتم . »

« عرقش خوبست . »

این امر بیشتر مرا آتش می‌زد که وی با لحنی تحقیر آمیز

با من حرف می‌زد . و از آن بدتر این بود که می‌دیدم لویی‌زا دارد

بمن نگاه می‌کند ، ملتفت می‌شوید ؛ گیلان خود را بالا انداختم و گفتم :

« آلمانی ، بی‌تربیتی موقوف ، تو باید با من رفیق بشوی . من

برای همین آمده‌ام . »

وی جواب داد :

« من نمی‌توانم رفیق شما بشوم ، برای اینکه شما يك نظامی

بیشتر نیستید . »

آنوقت خشم اختیار مرا از دستم گرفت . گفتم :

« آدمك بی‌اراده ، سوسیس باد کرده ، تو نمی‌دانی که من الان

می‌توانم ترا هر جور می‌دلم بخوانم بسازم . این طیانچه را می‌بینی

می‌خواهی مغزت را با این بشکنم ؟ »

آنوقت طیانچه خود را بیرون آوردم و با قیافه‌ی مصمم آن

را کشیده درست مقابل صورتش نگه‌داشتم . دیگران نیز با حالتی که

بحالت مردگان شبیه‌تر بود ، نگاه می‌کردند و دیگر جرأت نفس کشیدن

نداشتند ؛ پیرمردك كاملا رنگش پریده بود و مثل برگ‌خزان می‌لرزید

بی آنکه يك کلمه حرف بزند .

« آلمانی اول غافلگیر شد ، اما خیلی زود دوباره خودش را

گرفت و گفت :

« من از شما نمی‌ترسم و از شما خواهش می‌کنم اگر آدم با

داستایوسکی

تربیت و مؤدبی هستید فوراً این شوخی را خاتمه بدهید . من بهیچوجه از شما نمی‌ترسم .

من جواب دادم ،

« دروغ می‌گوی ، می‌ترسی ! »

و در واقع هم جرأت نمی‌کرد سرش را از زیر طپانچه تکان بدهد . مثل کنده درخت بی‌حرکت شده بود . گفت :

« نه ، شما حق ندارید اینکار را بکنید ! »

« برای چه من حق اینکار را ندارم ؟ »

« برای اینکه اینکارها برای شما قدغن است و پشتت تنبیه خواهید شد . »

« مرده شور ترکیب این آلمانی الاغ را ببرد اگر اینطور جر مرا در نیاورده بود ، هنوز در دنیا بود ، این مشاجر و بگومگوه‌ها کارها را صورت داد ! من گفتم ،

« آه ! پس تو خیال می‌کنی ، خیال می‌کنی که من جرأت نمی‌کنم ؟ »

« نه ! »

« جرأت نمی‌کنم ؟ »

« ابتدا جرأت نمی‌کنید این کار را بکنید ! »

« خیلی خوب ، پس بگیر ، سومیون باد کرده ، این هم

مال تو . »

« گلوله خالی شد و یارو از روی صندلیش در غلطیدو دیگران

مشغول داد و فریاد و چیغ کشیدن شدند . »

« من طپانچه‌ام را جیبم گذاشتم و زدم بچاک و وقتی با سایشگاه

رسیدم آنرا میان گزته‌های نزدیک در ورودی انداختم . »

« وقتی باز گشتم و روی تختخواب سر بازخانه دراز کشیدم بخود

گفتم ، « می‌آیند ترا بگیرند » . یکساعت گذشت ، یکساعت دیگر ،

هیچ خبری نشد . شب فرا رسیده بود که غم و غصه مرا فرا گرفت ، غصه‌یی

که بر اثر آن برخاستم و بیرون رفتم . می‌خواستم فوراً لویزا را

ببینم . از کنار ساعت‌سازی رد شده و دیدم پلیس و جمعیت آنجا جمع

شده‌اند . از آن پیرزن که با من دوست بود خواستم که لویزا را صدا

بزنند . چند لحظه بیشتر منتظر نشدم و لویی‌زا آمد . وی خود را بگردن من آویخت ، گریه می‌کرد و می‌گفت : «من تقصیر دارم برای اینکه بعرف عمه‌ام گوش دادم ! همچنین بمن گفت که عمه‌اش فوراً پس از این جریان بخانه خود باز گشته و می‌ترسد که از دیدن این حادثه مریض شده باشد زیرا زبانش بند آمده است و نمی‌تواند يك کلمه حرف بزند . وی میل ندارد که این قضیه را برای هیچ کس بگوید و مرا هم قسم داده است که ساکت باشم ، از بس ترسیده بود ! بگذار هر چه می‌خواهند بکنند ! هیچکس ما را ندیده است ؛ آن روز خدمتکارش را هم دك کرده بود ، زیرا از او می‌ترسید . اگر آن خدمتکار می‌فهمید که می‌خواهد با من ازدواج کند چشمش را در می‌آورد . کارگران نیز آنجا نبودند . تمام آن‌ها را دست بسر کرده بود . خود او قهوه و غذا را تهیه کرده بود . اما آن قوم و خویش پیرش هم در تمام مدت عمر سکوت کرده است و باز هم سکوت خواهد کرد . وقتی این کار اتفاق افتاد او هم کلاهش را برداشت و بدون يك کلمه حرف از آنجا رفت .»

«وقایع درست بهمین ترتیب اتفاق افتاده بود . پانزده روزی هیچکس مرا بازداشت نکرد ، هیچکس بمن ظنن نشده بود . و باور کنید که در تمام این مدت ، الکساندر پتروویچ باور نمی‌کنید که من هرگز اینقدر خوشبخت نبوده‌ام ! هر روز لویی‌زا را می‌دیدم و چقدر مرا دوست داشت اگریه می‌کرد و میگفت : «هرجا ترا بفرستند منم هم می‌آیم ! من همه کس را بخاطر تو ترك خواهم گفت !» آنوقت فکر می‌کردم که تمام شدن مدت زندگی با او ، چقدر مرا رنج خواهد داد ! اما بعد از این دو هفته خوش و زیبا مرا بازداشت کردند . پیرمرد و عمه لویی‌زا باهم توافق کرده بودند که مرا لو بدهند .»

من وسط حرفش دویدم ،

«باکلوشین ، صبر کنید ، يك چنین کاری حداکثر مجازاتش ده یا دوازده سال زندان آن‌هم در بخش غیرنظامی بود ؛ در صورتیکه شما فعلاً در بخش دیگری هستید . چطور این اتفاق افتاد ؟»

«این مربوط بیک قضیه دیگر است ! وقتی که مرا بمعکمّه نظامی بردند ، سروانی که گزارش می‌داد ، بمن بدو پیراه گفت . من هم ؛

ملاحظه می‌کنید ، نتوانستم آن را تحمل کنم . سرش داد کشیدم ،
 « برای چه این جور مرا فحش می‌دهی ؟ خیال می‌کنی کجا هستی ؟
 حیوان نفهم ! شاید این « آئینه عدالت » را که روسرو گذاشته‌اند
 نمی‌بینی ؟ » این دایستان را با قضیه اول بهم چسبانیدند و مرا بچهار
 هزار ضربه شلاق و حبس در بخش اختصاصی محکوم کردند . اما وقتی
 که مرا برای شلاق زدن آوردند سروانه هم آنجا بود . من شلاق‌ها را
 خوردم ، اما او را هم درجه‌هایش را کردند و مثل سرباز ساده بقفقاز
 فرستادندش . « خدا حافظ ، الکساندر پتروویچ ، برای دیدن نمایش‌ها
 بیایید . »

۱۰

نوئل

سرانجام نوئل فرا رسید . از روز پیش تقریباً هیچک از
 زندانیان کار نمی‌کردند ، خیاطان و کسانیکه مشاغل دیگر داشتند
 بکارگاههای خود رفتند اما دیگران دسته‌جمعی رفتند و فوراً یکی یکی
 یا دسته‌دسته باز گشتند و پس از غذا خوردن دیگر هیچکس از جا
 تکان نخورد . وانگهی ، از اول صبح اکثریت زندانیان بیشتر مشغول
 کارهای شخصی خود بودند . بعضی از آنان در موضوع عرق گفتگو
 می‌کردند که آن را وارد زندان‌کنند یا برای خرید آن دستور می‌دادند ؛
 دیگران دنبال کسب اجازت برای دیدار دوستان زن یا مرد خود

۱ - روی میز هر محکمه‌یی يك « آئینه عدالت » (بزرگ روسی ،
 Zertsalo) هست که عبارتست از يك منشور بلوری مثلث القاعده که آن
 را روی عقابی سوار کرده‌اند و بر هر يك از سه سطح جانبی آن يك
 فرمان از پتر کبیر را که مربوط به آیین دادرسی و حقوق مردم روسیه
 است ، الحاق کرده‌اند .

می‌رفتند ؛ بعضی دیگر پول‌های مختصری را که با کار شخصی خود برای روز عید بدست آورده بودند ، جمع‌آوری می‌کردند . با کلاوشین و شرکت‌کنندگان در تئاتر سعی می‌کردند چند نفر را که هنوز مردد بودند ، و مخصوصاً گماشتگان افسران را که می‌توانستند لباس تهیه کنند ، مصمم سازند . بعضی با حالتی عجولانه و مجذوب رفت و آمد می‌کردند ؛ فقط از این نظر که دیگران با حالتی عجولانه و مجذوب رفت آمد می‌کنند ؛ آنان پولی نداشتند که وصول کنند ، اما چنان وانمود می‌کردند که گویی آنان نیز می‌خواهند پول وصول کنند . خلاصه همه مانند حادثه فوق‌العاده‌ی انتظار فردا را می‌کشیدند . نزدیک غروب زندانیان ناقص و از کار افتاده از شهر باز گشتند و چیزهایی را که زندانیان سفارش داده بودند ، خریده با خود آوردند . برای آنان خواربار بسیار ، گوشت ، بچه خوک و حتی غاز آورده بودند . بسیاری از زندانیان و حتی ساده‌ترین و صرفه‌جوترین آنان ، و کسانی که در تمام طول سال پول‌های خود را شاهی شاهی رویهم انباشته بودند ، خود را ناچار می‌دیدند که سرکیسه را بکشایند و بوجهی لایق و پسندیده از روز عید تجلیل کنند . نوئل برای زندانیان یک عید واقعی بود که نمی‌توانستند آن را نادیده بگیرند و قانون آن را رسماً برای آنان عید شناخته بود . این روز ، یکی از سه روزی بود که در طی سال رؤسای زندان حق نداشتند زندانیان را بکار وادارند .

بالاخره ، که می‌دانند که چند خاطره در ذهن و روح این محرومین ، با نزدیک شدن عید نوئل دور می‌زد ؛ مردم عادی از دوران کودکی برای عیدهای باشکوه احترام قائل بودند و در آن روزها کارهای سخت را رها می‌کردند تا در میان خانواده خود بمانند و خانواده را در یک جا گرد آورند . اما در زندان که فرا رسیدن چنین عیدی نمی‌توانست چیزی جز درد وطن و اندوه غربت را برانگیزد ، این احترام قدری جنبه تحمیلی بخود می‌گرفت . فقط چند نفر از زندانیان مشغول عرق‌خوری شده بودند ولی بیشتر آنان قیافه جدی بخود گرفته و با آنکه کاملاً بیکار بودند ، چنان می‌نمودند که گویی اشتغالی دارند . حتی زندانیانی که مشغول خوشگذرانی بودند

می‌کوشیدند تا حالتی موقر بخود بگیرند، خندیدن ممنوع شده بود. در سراسر زندان محیطی حساس و پرهیجان و کم طاقت بوجود آمده بود، در برابر این خودداری عمومی، اگر کسی، حتی بدون اراده نیز تخطی و تخلف می‌کرد، زندانیان بوسیله فریادها و دشنام‌ها حفظ نظم را بدو یادآوری می‌کردند، زندانیان چنان بدو تغیر و اوقات تلخی می‌کردند که گویی وی نسبت بروز عید اصلی احترام نگذاشته است. این وضع روحی همان اندازه که قابل ملاحظه بود، تأثیر انگیز نیز بود. علاوه بر احترام فطری که زندانیان برای این روز بزرگ قائل بودند، زندانی معکوم باعمال شاقه بسی آنکه خود متوجه این موضوع باشد، احساس می‌کرد که شرکت جستن وی در این عید، او را با دنیای خارج مربوط می‌سازد و در نتیجه دیگر او یک نفر محروم از حقوق و یک نفر مطرود و یک عضو فاسد و قطع شده نیست. بلکه وی حتی در اعماق زندان نیز هنوز یک نفر آدم است. هرکسی این مطلب را احساس می‌کرد و این احساس مرئی و مشهود بود.

آکیم آکیم‌بیچ نیز خود را فعالانه برای عید آماده می‌کرد. وی هیچ خاطره خانوادگی نداشت، زیرا از کودکی یتیم و نزد بیگانگان بزرگ شده و از یازده سالگی خدمت دشوار سربازی را آغاز کرده بود. زندگی وی شادمانی و لذت خاصی در بر نداشت، زیرا وی تا امروز آن را با نظم و ترتیب و یکنواختی و ترس از تخلف از کوچکترین وظیفه معینه بر آورده بود. وی چندان مذهبی نبود، اما علاقه بنظم و ترتیب و مقررات و ظواهر امور تمام خصائص انسانی و عواطف و تمایلات بد و خوب وی را تحت الشعاع قرار داده بود. بنابراین وی نیز باید بی‌هیچ گونه شور و هیجان، بدون تأثر و اندوه غربت، خود را آماده سازد. اما در عین حال وضعی داشت که باعث می‌شد، با کمال دقت و نظم و ترتیب و باریک بینی تمام وظایفی را که یک عید عمومی برای همه یکسان و یکباره مقرر داشته است انجام دهد. وانگهی، وی ابدأ فکر کردن را دوست نمیداشت. اهمیت کارها موجب آمایش مغز وی میشد، برای او کافی بود که دستوری داده شود و صدور آن ویرا سرشار از باریک بینی و دقت مقدسی کند. اگر فردای آن روز، درست دستور خلاف آن

برایش صادر میشد آن را نیز با همان حس فرمان برداری و دقت ، اطاعت می کرد . وی درزندگی یکبار ، فقط یکبار باستقلال و طبع امر فکر خویش کار کرده بود ، و همین امر وی را پزندان محکومین باعمال شاقه کشانیده بود . این درس دیگر هرگز فراموشش نمی شد ، وی با آنکه هرگز نمیتوانست بفهمد اشتباهش کجا بوده است ، از این حادثه یک قاعده سلامت بخش استخراج کرده بود و آن این بود که هرگز استدلال و تفکر نکنند زیرا تفکر و استدلال کاروی نیست . وی کورکورانه طرفدار وفدایی ظواهر بود ، بهمین مناسبت با احترامی فراوان بچه خوکی را که ازگندم سیاه انباشته و بدست خود کباب کرده بود (زیرا اوحی آشپزی نیز میدانست) مینگریست و بدان به چشم بچه خوکی که همیشه می توان خرید و کباب کرد مینگریست . بلکه آن را حیوانی تصور میکرد که مخصوصاً برای عید گرفتن روز نوئل پرورده میشود . بدون تردید وی ازدوران کودکی عادت کرده بود که روی میزی که برای عید نوئل چیده می شود ، یک بچه خوک کباب کرده ببیند و ازاین امر چنین نتیجه گرفته بود که این حیوان برای تفریح و سرگرمی چنین روزی لازمست ، من سهم خود ممتقدم که اگر وی نمی توانست درین شب ازین بخورد ، این تکلیف انجام ناگرفته برای بقیه عمر مایه سرزنش وجدان وی میشد . او تا آن وقت یک کت و شلوار کهنه بپوشیده که با وجود وصله و پینه و تعمیرات دقیق به آخرین درجه کهنگی رسیده بود . من دریافتم که از چهارماه پیش وی لباس متحدالشکل جدید خود را با نهایت دقت تا کرده و در صندوق خویش نگاهداشته است ، فقط باین منظور که آن را در روز نوئل بپوشد ، شب این روز بزرگ آکیم آکیمیچ آن را از صندوق بیرون آورد ، باز کرد ، نگریست ، ماهوت پاک کن کشید ، فوت کرد و درز های آن را یکی پس از دیگری آزموده و سرانجام پوشید تا ببیند بتنی چطور است . سی بدو ثابت شد که لباسی برازنده و خوب و مناسب است و قزن قفلی هایش تا بالا بسته می شود و یقه اش که مانند مقوا صاف و آهاردار است چانه او را بالانگه میدارد . لباس زندان اندک شباهتی به لباس نظام دارد و آکیم آکیمیچ بالبخندی رضایت آمیز در برابر آینه

داستان یوسکی

کوچک خویش که از مدت‌ها پیش در اوقات فراغت دور آن را مطلقاً کاری کرده بود، با کنجک‌های باینطرف و آنطرف گشت. فقط یک قزن کاملاً سر جای خود نبود. آکیم آکیمیچ آن را دید و تصمیم گرفت جایش را تغییر دهد. پس از آنکه قزن قفلی دوباره دوخته شد، از نوکت راپتن کرد و آنرا مناسب و بدون ایراد یافت. آن وقت با فکری آرام و خاطری مطمئن دوباره لباس خود را تاگردو آن را با دقت در صندوق خود گذاشت. وی سرش را خوب تراشیده بود، اما پس از آزمایش دقیقی که جلو آینه کرد، معلوم شد که روی سرش صاف و کاملاً صیقلی نشده است؛ آنجا پس از دقت فراوان وجود چند تار مو که دوباره روئیده بود، احساس می‌شد؛ بزودی رفت تا «سرگرد» سلمانی را بیابد و سر خود را کاملاً دقیق‌تر باشد. محققاً هیچکس فردا وی را بازدید و معاینه نمی‌کرد، اما وی بامر وجدان خویش چنین رفتار می‌کرد تا تمام وظایفی را که در برابر این عید دارد انجام داده باشد. از دوران کودکی احترام گذاردن به تکمه و نوار و موزی و سردوشی در ذهن وی جا گرفته بود؛ روح وی بشانه خارجی این تکلیف افتخار آمیز و مقاومت ناپذیر بستگی یافته بود و در قلب خویش آن را مانند تصور کمال مطلق که یک مرد شایسته می‌تواند انتظارش را داشته باشد، گرامی می‌داشت. پس از آنکه تمام بازرسی‌های خویش را مانند حاکمی در امور خود بجا آورد، رفت و مقداری یونجه آورد تا آن را طبق معمول روی کف خوابگاه بپاشد. عین همین عمل را در آسایشگاه‌های دیگر نیز کرده بودند. نمی‌دانم به چه دلیل روز عید نوئل یونجه روی زمین می‌ریزند. وقتی تمام این کارها پایان یافت، آکیم آکیمیچ دعا‌های خود را خواند و در رختخواب خود دراز کشید و پنخواب آرامی مانند خواب کودکان فرورفت تا فردا صبح هر چه زودتر از خواب برخیزد. این درست همان کاری بود که تقریباً تمام زندانیان کردند. در تمام آسایشگاه‌ها زندانیان زودتر از موقع عادی پنخواب رفتند. کلرهای جاری شبانه آتش تب تعطیل شد، و حتی «میدان» نیز دیگر تشکیل نکرید. همه بانتظار فردا می‌زیستند.

سرانجام نوئل فرا رسید. صبح زود قبل از سپیده شیپور بیدار.

باشرا زدند و در آسایشگاهها را بازگردند و استوار زندان به آسایشگاهها آمد تا بزندانیان تبریک بگوید و برای آنان خوشی سال نور را آرزو کند . پس از آنکه دعای صبح پایان یافت آکیم آکیمیچ و چند نفر دیگر بسوی آشینخانه شتافتند تا ناظر بخت‌غازیا بره خوگ خود باشند . در هوای تاریک و روشن ، از ماورای پنجره‌هایی که بر اثر باریدن برف و بستن یخ تار شده بود ، شعله‌هایی که بر اثر آفر و ختن شش کوره دو آشینخانه پیش از فرا رسیدن روز می‌درخشید و در آن آتشی روشن و نورانی می‌سوخت ، بچشم می‌رسید . زندانیان در حیاط تاریک زندان پوستین‌های کوتاه خود را روی شانه انداخته و بسوی کورمه‌های آشینخانه می‌رفتند . عده معدودی از آنان در همین هنگام فرصت یافته و بیدار می‌فروشان رفته بودند . اینان عجول‌ترین زندانیان بودند . بیشتر زندانیان با وقار و ادب ، خیلی بهتر از وضع عادی راه می‌رفتند . از هیچکس صدای فحش و مشاجره که در زندان عادی بود بگوش نمی‌رسید . همه عظمت و شکوه روز عید را احساس کرده بودند ، بعضی زندانیان به آسایشگاههای دیگر می‌رفتند تا بدوستان و آشنایان خود تبریک بگویند . در آنان احساساتی دیده میشد که بدوستی شباهت داشت . ضمناً باید گفت که محکومین به اعمال شاقه به هیچکس دلبستگی ندارند ؛ و بسیار بندرت دیده می‌شود که کسی با دیگری انس و الفت بگیرد ؛ میان ما زندانیان هرگز محبت و صمیمیت وجود ندارد ؛ روابط بین زندانیان سخت و خشک است ؛ لحن زندانی تبریک گوینده بسیار رسمی و منظم بود و یکبار بهمه تبریک می‌گفت .

وقتی من از آسایشگاه بیرون آمدم آفتاب تیغ زده بود ؛ ستاره‌ها رنگ پریده شده و بخار کم‌رنگ و سردی از زمین بر می‌خواست . دود بصورت ستون‌های واقعی از دودکشهای آشینخانه بلند میشد . آن چند زندانی که من با آنان برخورد کردم خود بسوی من آمدند و مؤدبانه به من تبریک گفتند . من نیز از آنان تشکر کرده به ایشان تبریک گفتم .

بعضی از آنان نخستین بار بود که با من حرف می‌زدند .

دم در آشپزخانه‌ها یک زندانی بخش نظامی که پوستین خود را روی شانه‌اش انداخته بود بمن رسید. وی مرا از وسط حیاط دیده و صدایم کرده بود، «الکساندر پتروویچ الکساندر پتروویچ!» و بسوی آشپزخانه‌ها می‌شتافت. من ایستاده بانظار وی ماندم. این زندانی پسر جوانی بود که صورتی گرد و نگاهی آرام داشت و خیلی کم حرف می‌زد؛ تاکنون با من حرف نزده و کوچکترین توجهی بمن نداشت و من حتی نامش را هم نمی‌دانستم. وی نفس زنان دویده جلو من سبزشد، بمن لبخندی زد و مرا با دیدگانی گیج و حیرت زده نگریست. من وقتی دیدم وی تکان نمی‌خورد و بی آنکه یک کلمه حرف بزند مرا مینگرد، با تعجب بدو گفتم:

«چه می‌خواهید؟»

وی سرانجام زیر لب گفت:

«آخر حالا... حالا عید است.»

و چون دید که دیگر حرفی برای گفتن ندارد مرا ترك گفته در آشپزخانه پیید.

اینجا باید یادآوری کنم که بعد از آن، تا پایان دوران بازداشت من، دیگر هرگز بیکدیگر برخورد نکردیم.

در آشپزخانه، دور بخاریهایی که سرخ شده بود، زندانیان مثل مورچه لول می‌زدند. هر کسی کالای خود را می‌باید، زیرا آشپزان مشغول تهیه غذای عادی زندان بودند، چون آن روز زودتر غذا می‌دادند. با اینهمه برخلاف میل بعضی زندانیان، هیچکس سر میز نرفت. همه منتظر کشیش بودند، زیرا می‌خواستند روزه خود را پس از دیدار وی افطار کنند. هنوز درست روز نشده بود که از آنسوی در بزرگ صدای سرجوخه برخاست که آشپزان را صدا می‌زد. همان فریاد نزدیک دو ساعت، هر لحظه در زندان طنین‌انداز می‌شد؛ زیرا زندانیان باید صدقاتی را که از گوشه و کنار شهر فرستاده شده بود، دریافت کنند. مقدار زیادی نانهای حلالی، گردهای نان، رامکن^۱،

1. Ramequin نوعی نان است که با آرد وینیر می‌پزند.

کلوچه و انواع نان قندی و شیرینی آورده بودند . فکر نمی‌کنم که در سراسر شهر يك تاجر یا يك سرمايه‌دار بود که برای خوشی سال نو و بعنوان تبریک عید هدیه و صدقه برای «بدبختان» نفرستاده باشد . بعضی از این صدقات بسیار عالی و خاص ثروتمندان بود مانند نانهای که از آرد مغزگندم تهیه شده بود ، بعضی دیگر فقیرانه و تحقیر آمیز و نامرغوب بود ، مانند قرصهای نان کوچک در کویکی و کلوچه‌های مزخرفی که روی آن خامه نرش شده مالیده بودند؛ اینها هدیه تهیدست تهیدست بود ؛ صاحب آن آخرین دینار پول خود را برای اینکار گذاشته بود. تمام این هدایا و صدقات را با تشکر و حقیقتی یکسان می‌پذیرفتند بی آنکه تفاوتی بین هدایا و یا صاحبان آن بگذارند. زندانیانی که صدقات را دریافت می‌کردند، کلاهشان را برمی‌داشتند و برای سلام کردن بصاحبان صدقات خم می‌شدند ، با آنان تبریک می‌گفتند و آنچه را که بایشان می‌دادند با آشپزخانه می‌بردند . وقتی توده‌های عظیم نان در آشپزخانه انبوه شد بازرسان را خواندند و آنان نانها را بقسمتهای مساوی بین آسایشگاهها تقسیم کردند . قسمت کردن هدایا باعث بره‌انگیختن هیچگونه مشاجره و دشنامی نشد . اینکار شرافتمندانه و منصفانه صورت گرفت . آکیم آکیمیچ با کمک يك زندانی دیگر آنچه را که با آسایشگاه ما می‌رسید ، بین ما تقسیم کرد ؛ آنان با دست خود هدایا را تقسیم می‌کردند و قسمت هرکس را بدستش می‌گذاشتند ، اینجا نیز کوچکترین اعتراضی نشد ، همه راضی و خوشحال بنظر می‌رسیدند، هیچکس بیش از آنچه بدو داده بودند نخواست، هیچکس فکر نکرد که هدایا را کسی پنهان کرده و یا غیرمنصفانه تقسیم شده است .

وقتی که آکیم آکیمیچ مقدمات کار آشپزی خود را بپایان رسانید بادقت و وقار تمام لباس پوشید بی آنکه بگذارد يك قزنه قفلی لباس باز بماند؛ سیر مشغول دعا خواندن شد و این کار مدتی نسبتاً دراز بطول انجامید . غالباً اشخاص من‌تر تمام تکالیف مذهبی خود را انجام می‌دادند . میان این زندانیان جوان بسیار کسان بودند که حتی روزهای عید پرسم کردن يك علامت صلیب هنگام برخاستن

از خواب اکتفا می کردند . وقتی دعای آکیم آکیمیج پایان یافت نزد نزد من آمد و عید را باشکوه و طمطراق خاصی بمن تبریک گفت . من او را بجای دعوت کردم و او نیز مرا دعوت کرد که در خوردن پره خوکی شرکت کنم ، چند لحظه بعد پترف بسوی من شتافت تا طبق معمول بمن تبریک بگوید . بنظر می رسید که قبلاً عرق خورده باشد ؛ بر اثر شتاب در راه رفتن ، کمی نفس نفس میزد و چیز مهمی بمن نگفت . چند ثانیه بی جلوه من ایستاد چنانکه گویی منتظر چیزی است و سپس باعجله مرا ترک گفت و باشیزخانه دوید در زندان نظامی ، زندانیان خود را برای پذیرایی از کشیش آماده می کردند . این آسایشگاه مانند دیگر آسایشگاهها ساخته نشده بود ؛ خوابگاه زندانیان بجای اینکه مانند جاهای دیگر وسط باشد ، اطراف دیوارهای اتاق ساخته شده بود و بهمین سبب تنها آسایشگاهی بود که وسط آن مسدود نشده بود . محققاً آن را از آن جهت چنین بنا کرده بودند که بتوانند در مواقع لازم زندانیان را در آن جمع آورند .

وسط این تالار میز کوچکی گذاشته و روی آن را با پارچه سفیدی پوشانیدند ؛ سپس تمثال حضرت مریم را روی آن قرار داده چراغ خوابی نیز روشن کردند . سرانجام کشیش باصلیب و آب مقدس وارد شد ؛ پس از آنکه دعا کرد و در برابر تمثال مقدس آواز خواند ، روبروی زندانیان ایستاد و تمام آنان با دلشکستگی و ندامت واقعی برای بوسیدن صلیب از برابر وی گذشتند . سپس کشیش بتمام آسایشگاهها رفته و آب مقدس را آنجاها پاشید . در آشپزخانه نیز بنان ما که آوازه مرغوبیتش تا شهر نیز رفته بود ، دعای تبرک خواند . بزودی زندانیان دوقرص از همان نانراکه تازه از تنور درآمده بود ، بدو پیشکش کرده و یکی از زندانیان کارافتاده را مأمور کردند که این نانها را بخانه وی ببرد . سپس صلیب را با همان احترامی که استقبال کرده بودند ؛ بدرقه کردند . آنگاه بزودی سرگرد و فرماندار بزندان آمدند . فرماندار که مورد محبت و علاقه همه بود ، همراه سرگرد بتمام آسایشگاهها رفت و بمحکومین باعمال شافه تبریک گفت و عیدی خوش و شادی بخش برای آنان آرزو کرد ، بعد به

آشپزخانه رفته از سوپ کلم زندانیان که آن روز لذیذ شده بود ، زیرا برای هر زندانی در حدود يك لیور گوشت در آن ریخته بودند ، چشید. علاوه بر آن ، يك فرنی آرد ارزن که از ریختن کره در آن مضایقه نشده بود ، آرام آرام روی آتش می جوشید. وقتی زندانیان فرماندار را بدرقه کردند، سرگرد بآنان راحت باش داد، اما زندانیان باز هم می کوشیدند جلو چشمش قرار نگیرند ، آنان از نگاههای پر کینه وی ، که از پشت عینک بچپ و راست می کرد ، تا آنکه حتی در این لحظه نیز کوچک ترین خلافی برای جلوگیری و مقصری برای تنبیه کردن بجوید ، می ترسیدند .

زندانیان سر میز غذا رفتند. بچه خوک آکیم آکیمیچ کاملا خوب بریان شده بود. من نمیدانم چگونه اینکار صورت گرفت ، اما پنج دقیقه پس از رفتن سرگرد ، دیده می شد که عده قابل ملاحظه ای از زندانیان مست هستند ، در صورتیکه هنگام حضور وی هیچکس عرق خورده بنظر نمی آمد. بسیاری از چهره ها قرمز و درخشان شده بود ، يك بالالایکا هم در زندان پیدا شده بود ، لهستانی و یولن زن برای تمام مدت روز اجیر شده بود و بدنبال یکی از خوشگذرانان می رفت و آهنگهای نشاط انگیز رقص مینواخت . گفتگوها پرهیجان تر و پرسر و صداتر شده بود ؛ با اینهمه صرف غذا بدون جنجال بزرگی پایان یافت . همه سیر شده بودند . بسیاری از پیران و خاصه آنان که باوقارتر بودند ، بزودی برای خواب رفتند. آکیم آکیمیچ نیز همین کار را کرد و بدون تردید چنین پنداشته بود که در روزهای عید خواب نیمروز واجب و اجباری است. مسلمان پیر اهل ستارودوب چرتی زد ، سپس روی رختخواب خود دراز کشیده کتابش را باز کرد و مشغول دعا خواندن شد. وی ناهنگامیکه شب تاریک شد ، بدون وقفه بهمین حال باقی ماند. منظره این «خجلت» - او مستی عمومی زندانیان را چنین می نامید - برای وی دردناک بود. تمام زندانیان چرکسی آمده و در آستانه در نشسته بودند و با کنجکاوای آمیخته با نفرتی جت و خیزستان را می نگرستند. من نوراً را دیدم و وی سر خود را باحالتی تحقیر آمیز ، تحقیری که شایسته مردی شرافتمند است ، تکان داده گفت ، «پامان ،

داستان یوسکی

یامان (پداست) ۱ اوه ۱ یامان، الله غضب خواهد کرد ۱، اشعیاقومیع با حالتی تحریک آمیز ولجوجانه شمعى روشن کرد و مشغول کار شد تا خوب نشان بدهد که عید برای وی معنی ندارد. در گوشه و کنار دسته های ورق بازی تشکیل می شد، دیگر از زندانیان از کار افتاده و مراقب نیز نمی ترسیدند؛ با اینهمه بخاطر استوار زندان که غالباً نیز وقایع را ندیده می گرفت، نگهبانانی گماشتند. افسر گارد سه بار در زندان گشت و چون نزدیک می شد، زندانیان مستان را پنهان می کردند، و «میدانها» ناپدید می شد، و گویی افسر گارد نیز تصمیم گرفته بود که تخلفات جزئی را نادیده بگیرد. در روز عید، مستی عیب و کار زشت بحساب نمی آمد، کم کم هیجان افزایش می یافت و نزاعها آغاز می شد. اما چون بیشتر زندانیان خونردی خود را حفظ کرده بودند مستان بی مراقب نمی ماندند. آنان نیز واقماً از حدود خود تجاوز می کردند، گازین پیروز شده بود. وی با حالتی بشاش اطراف جای خود گردش می کرد. در این لحظه عرقی را که تا آن وقت پشت آسایشگاهها در جایی سری پنهان بود، بیرون آورده و بدان گوشه برده بود. وی مزورانه می خندید و کسانی را که برای خرج کردن پول خود آمده بودند می نکریست اما بیک قطره از عرق دست نمیزد و قدش این بود که در پایان روز عید و هنگامیکه کاملاً جیب رفقاییش را خالی کرد، به افراط عرق بحورد. از آسایشگاهها صدای آواز بگوش میرسید، اما مست بازی نیز بوضعى دوزخی در آمده بود و نغمه ها و آوازا مقدمه اشکهای بعدی بود. بسیاری از زندانیان با بی قیدی پوستینهای خود را روی شانه انداخته دسته دسته می گشتند و بالالاینکا را با فشاری که تارهای آن می خواست از جا کنده شود، می نواختند. در بخش اختصاصی، یک دسته هشت نفری از زندانیان یک آواز دسته جمعی ۲ تشکیل داده بودند، آنان بسیار خوب می خواندند

۱- این کلمه ترکی و بمنی عظیم، عجیب، بزرگ، با اهمیت، بسیار خوب و بسیار بد استعمال می شود.

Choeur - ۲

خاطرات خانه مردمان

و آوازشان با بالالایکا و گیتار همراهی می‌شد، اما آهنگهای واقعی عامیانه از این امر مستثنی بود. من جز یکی از آنها را که بسیار خوب خوانده شد، بخاطر ندارم.

جوانک، دیروز من

در مهمانی بودم...

و در این تصنیف اشعاری الحاقی وجود داشت که من تا آن وقت نشنیده بودم. در پایان آن چند بیت افزوده شده بود.

منزل من، جوانک،

همیشه پاکیزه است؛

همه چیز شسته، و همه چیز پاکیزه است؛

قاشقهای شسته و تمیز،

در سوپ‌جوشان فرورفته است؛

وروی سوخت بخاری،

نان کلوچه دارد باد می‌کند.

مخصوصاً تصنیف‌هایی که معروف به «تصنیف زندانیان» بود و همه آنها را می‌دانند زیادتر خوانده می‌شد. یکی از آنان بنام «پیش از این» با لحن طنز آلود حکایت می‌کند که چگونه مردی که پیش از این بخوشی می‌گذرانیده و زندگانی عالی داشته سر انجام بزندان محکومین باعمال شاقه افتاده است. پیش ازین وی گوشت سفید سرد خود را با «شامپانی» می‌خورده است در صورتیکه اکنون:

بمن کلم آب پز می‌دهند،

و من آن را چنان می‌جویم که

صدایش تا گوشه‌ایم می‌رسد.

دنباله آن نیز که بسیار معروف است بر سر زبان‌ها بود:

پیش از این مانند پسری،

بسیار خوشحال زندگی می‌کردم.

من سرمایه‌ای داشتم که،

چون پسری بدبخت بودم،

همه‌اش را از دست دادم؛

اکنون من دیگر ،

حتی آزادی رانیز گم کرده‌ام .

این اسارت و گرفتاری است . . .

و همچنین تا آخر ، فقط زندانیان بعضی از واژه های این
تصنیف را عوضی می‌گرفتند و غلط تلفظ می‌کردند ، علاوه بر اینها
بعضی آهنگهای حزن انگیز نیز می‌خواندند . یکی از تصنیف ها که
صرفاً متعلق بزندان است هنوز بخاطر ممانده است ،

روشنایی از بالا می‌تابد ،

اینک طبل نواخته می‌شود ،

در کهنه ما باز می‌شود ،

و گروهیان برای حاضر و غایب می‌آید ،

از پشت دیوار ، در این اطراف ،

هیچکس نمیتواند ما را ببیند ،

واز زندگی ما چیزی بدانند .

فقط خداوند آسمان ها ،

همواره با تیره پختناست . . .

یک تصنیف دیگر هست که ازین غم انگیز تر است ، آهنگ

آن بسیار عالی است ولی شعر هایش بیمزه و گاهی نادرست است ،
سازنده آن تبعید شده ناشناسی است . چند بیت از آن هنوز هم بدهنم

می‌آید ،

ای زادگاه من

چشمان من برای همیشه باتو خدا حافظی کردند .

من یکنفر بی‌گناه هستم ،

چه کسی می‌تواند در شکجه

و محکومیت ابدی زیست کند ؟

خدا حافظ ، ای عشقهای من !

چند برسربام می‌نالد ،

و بیشتر با انعکاس صدا بدو پاسخ می‌دهد ،

قلب من درگیره پی فشرده می‌شود .

دیگر هرگز، دیگر هرگز؛
آنجا کسی مرا نخواهد دید.

زندانیان غالباً این تصنیف را می خواندند. اما همه تنها می خواندند و هرگز صورت دست جمعی خوانده نمیشد. گاهی در ساعات آسایش، يك محكوم باعمال شاقه از آسایشگاه بیرون می آید، در آستان در می نشیند، هاندیشه فرو می رود، صورتش را در دست می گیرد، و این آهنگ شکوه آمیز را بالحنی خارج زمزمه می کند؛ اندوهی که از خواندن این آهنگ بر می خیزد قلب انسان را چاک می زند. صداهای خوب نیز در میان زندانیان کم نیست.

سرانجام غروب شد و فلق دمید. اضطراب و اندوه و ملالت سنگینی از پس خوشگذرانی و عیاشی نمودار می شد. کسیکه یک ساعت پیش میخندید، اینک در گوشه بی نشسته و در حالیکه مستیش از حد گذشته بود، حق می کرد. بعضی از زندانیان هنوز وقت داشتند که دوسه بار دیگر کتک کاری کنند. بعضی دیگر از زندانیان که کاملاً رنگشان پریده بود و نمیتوانستند خود را سر یا نگاه دارند اینطرف و آنطرف در آسایشگاهها پرمه میزدند و جنگ و نزاع بر می انگیزتند. آنهايي نیز که بر اثر میکساری اندوهگین شده بودند، با اصرار تمام بدنبال دوستی می گشتند تا روح خود را نزد وی تسکین دهند و عقده دلشان را که بر اثر مستی حاصل شده بود، خالی کنند. تمام این بیچارگان چقدر دلشان می خواست که خوشحال باشند و این عید را بشادی بگذرانند، اما، خداوند! این عید چه سنگینی خرد کننده می برای همه آنان داشت! هر کس می خواست که در این روز بزرگ خود را با امیدی گول بزند، اما این امید بوجود نیامد. پترف دوبار پیش من دوید، وی خیلی کم عرق خورده بود و تقریباً خونسرد بنظر می رسید، اما گویی منتظر حادثه می بود که حتی در آخرین لحظه نیز، باید اتفاق افتد، این حادثه بنظر وی چیزی خارق العاده، با شکوه و بسیار شادی بخش بود. وی این مطلب را بر زبان نمی آورد. اما این امیدواری در چشمانش دیده می شد. وی مرتب ازین آسایشگاه بآن آسایشگاه می دوید و با اینهمه هیچ واقعه خاصی اتفاق نیفتاد؛ وی غیر

از مستان و افرادی که بیکدیگر دشنامهای ابلهانه می‌دادند و چهره-
هایی که بر اثر استعمال الکل آتش گرفته بود ، هیچ چیز نمی‌دیدند.
سیروتکین نیز مانند پتروف پیراهن قرمز نوی پوشیده و در آسایشگاهها
پرسه میزد ، خیلی زیبا و تمیز شده بود ؛ گویی او نیز با ساده دلی
منتظر چیزی خارق‌العاده است. کم‌کم هوای اتاق ما غیر قابل تنفس
و قی‌آور میشد. با اینهمه نماینده‌های منخره‌آمیز هنوز کم نبود، اما
من آنقدر خود را اندوهگین می‌دیدم و آنقدر نسبت باین موجودات
بیچاره احساس ترحم و تأثر می‌کردم که نزدیک بود خفه شوم .

اینک دوتای از آنان با یکدیگر نزاع می‌کردند تا بدانند
کدام یک دیگری را خواهد کوبید ؛ زندانیان می‌دیدند که مشاگره
آنان مدتی دراز بطول انجامیده و طرفین آماده کتک‌کاری با یکدیگر
شده‌اند. مخصوصاً یکی از آنان با دیگری خرده حساب کهنه داشت ؛
وی با زبانی الکن و جمله‌هایی درهم از طرف شکایت می‌کرد ، و
می‌کوشید نشان دهد که از بی‌انصافی وی رنج برده است. رفیقش در
آخرین کارناوال، لباس پوست‌داری بدو فروخته و پولش از بین رفته
است. چیز دیگری نیز در میان است . زندانی شکایت کننده مردی
دل زنده، عضلانی و قوی هیکل و آرام بود که بهیچوجه حماقتی در وی
دیده نمی‌شد؛ اما وقتی عرق می‌خورد، دنبال رفیقی می‌گشت تا بدو
درد دل کند. باوجود فحشهایی که میداد و شکایتهایی که می‌کرد ،
معلوم بود که میل دارد با آن زندانی دیگر صلح کند تا بیشتر بدو
نزدیک شود. این یک، مردی خپله و قوی و زورمند بود. صورتی
گرد و حالتی مکارانه و تعریک‌آمیز داشت. شاید هم بیش از طرف
خود عرق خورده بود ، اما کمتر ممکن بود عرق خوردن وی را
احساس کرد. وی وضعی جدی داشت و بتوانگری معروف بود و دیگر
نخواست بیش از این رفیق رازگوی خود را آشفته و پیریشان سازد و
بهمین سبب او را نزد می‌فروش برد. دیگری نیز همواره تأکید می‌کرد
که باید حساب خود را تصفیه کند و پول عرق او را «اگر یک‌چو شرف
داشته باشد» بپردازد.

می‌فروش نیز پس از آنکه زندانی میزبان را کمی ستود و

خاطرات خانه مردمان

زندانی شکایت کننده را که میخواست در برابر عرق خوردن بحساب او وی را بگوید، با آرامی و خیلی خفیف سرزنش کرد، يك فتنجان بیرون آورد و آن را پراز عرق کرد.

زندانی شکایت کننده که خود را دعوت شده میدید، گفت ،
« نه ، ستیوپکا ! تو باید پولش را بدهی ! تو بمن بدهکاری ! »
ستیوپکا جواب داد ،

« به ! با تو حرف زدن فقط زبون آدمو خسته میکنه ! »

ظرف فتنجان را از دست عرق فروش گرفته تأکید کرد ،

« نه ، ستیوپکا ، صحبت دروغ گفتن نیست ، تو خودت میدونی که بمن بدهکاری یا اینکه وجدان نداری . این چشمان تو مال خودت نیست ، تو اینهاروهم قرض کردی ، همین جور که همه چیز رو قرض میکنی ، تو آدم کثیفی هستی ، ستیوپکا ، همین . هیچ چی غیر از این نیستی . آدم کثیف ! »

« هنوز دس از زنجموره کردن ورنداشتی ، مواظب باش ، عرقت داره میریزه . . . خیلی پرش کردن ، بخور ، اقلانو که عرق فروشی به داد سر این سیاه مست پر حرف بزن ، باید تا فردا صبح منتظرت باشیم ! »

« خیلی خوب ، میخورم ، چرا هی ور میزنی ! »
سپس با لحنی مؤدب که احترام خفیفی نیز در آن دیده می شد گفت ،

« ستیان دوروفئیچ ؟ عیدتان مبارک و تنتان سالم باشد ! »

سپس بسوی کیکه پیش ازین وی را پست وهرزه می خوانند برگشت و همانطور که فتنجان بدستش بود ادامه داد :
« از خدای متعال مسألت می کنم که صد سال عمر بیش از آنچه برایتان مقدر است بشما عنایت کند . »

عرقش را خورد ، غرضی رضایت آمیز کرد و دهانش را پاک

1 - Stiopka

2 - Stéphane Doroféitch

کرد . سپس بی آنکه بشخص خاصی خطاب کند با وقار و سنگینی فراوان گفت :

« بچه‌ها، من پیش از این خیلی عرق می‌خوردم ؛ اما حالا دیگر آن دوره‌ها گذشته .. ستیان دوروشیج خیلی متشکرم! »

« چیز مهمی نیست! »

« ستیویکا حالا بگذار حرفم را بزخم ، تو در نظر من آدم پست و رذلی هستی ، اما باز بتومی‌گویم ... »

ستیویکا که حوصله‌اش سررفته بود وسط حرفش دوید:

« حیوون کشف مت ، الان بهت می‌کم ا درست حرفای منو گوش کن ا این دنیا جلو ماس . بیا دو قسمتش بکنیم ا این نصفه مال تو ، اون نصفه مال من ، زود گورتو گم کن ، دیکه هم نبینمت ، تو منو از کوره در میبری! »

« آنوقت پولم چطو میشه ، پولمو بمن نمیدی؟ »

« چقدر طلب داری ، مرتیکه دائم الخمر! »

« تو خوب میدونی که اگر تو اون دنیا هم بمن بدهی ، من نمی‌گیرم . پول ما کارمونه ، عرق ریختنمونه ، دستهای پینه‌دارمونه . برو ، اون دنیا از ندادن این پنج کویک پول من پشیمون میشی . »

« لونه شاغالو بکن! »

« چرا بمن فشار میاری ، منکه آدمت نیسم! »

« برو ، برو ، بینم! »

« هرزه! »

« راهزن کشف! »

و فحش و دشنام ، بسیار سخت‌تر از زمان پیش از تصفیه حساب باریدن گرفت .

دو دوست جدا از یکدیگر روی محل خوابگاه نشسته بودند . یکی از آنان بزرگ و زورمند ، دارای گونه‌های بزرگ و یک قصاب حبابی با صورت سرخ بود . وی بقدری تأثرش شدید بود که عرق‌اشک شده بود . دیگری که ضعیف و باریک بود بینی درازی داشت که گویی از بالای آن چیزی شبه بچشمان ریز آبی رنگ و بزمن دوخته شده

تراوش می‌کرد. وی بیش از اینس بایگان محکمه و پسری تحصیل کرده و با هوش بود و با رفیقش کمی متکبرانانه رفتار می‌کرد و همین امر باطناً اندکی باعث آزرده‌گی وی می‌شد. انسان تمام روز را با یکدیگر عرق خورده بودند.

مرد گونه بزرگ سر بایگان سابق را با دست چپ خود بشدت تکان داده فریاد زد:

« این خیلی با من بد رفتار می‌کند. - «بدرفتاری» بمعنی «کتک زدن» است - زندانی قوی هیکل که قبلاً استوار بود، باطناً بدوست لاغر خود حسد میبرد؛ و بهمین سبب دنبال کلماتی می‌گشت که بوسیله آن در مبارزه با او جلو بیفتند.»

بایگان محکمه همانطور که با لجاجت چشمان خود را بزمین دوخته بود با لحنی پر طعنراق، چنان که گویی آیه نازل می‌کند جواب داد:

« ولی من بتو اطمینان می‌دهم که اشتباه می‌کنی. »
طرف سر دوست عزیز خود را با شدت بیشتری تکان داد و گفت:

« او مرا زده است، میفهمی! اکنون تو دیگر تنها کسی هستی که اینجا برای من باقی مانده است، ملتفت می‌شوی؟ من بتو ثابت می‌کنم. وی با من بدرفتار کرده است.»

بایگان مؤدبانه و با صدایی زیر پاسخ داد:

« من هم باز تکرار می‌کنم، یک چنین تبرئه رقت انگیزی هیچ‌کار نمی‌کند جز اینکه ترا غرق خجالت کند. می‌بینی، دوست من، بهتر بود که تو از او سبک‌گزاری می‌کردی، تمام این مست بازی حافظت از بی‌ثباتی تو سرچشمه می‌گیرد...»

دوست گونه بزرگ، کمی عقب رفت، با چشمانی که بر اثر مستی بلاهت از آن می‌بارید، بایگان راضی و خشنود را ورنه انداز کرد و ناگهان با تمام قوای خویش، در لحظه‌یی که همه انتظارش را می‌کشیدند، با مشت عظیم خود بصورت او کوفت. بدین ترتیب دوستی يك روزه تمام شد. دوست عزیز در حال بیخودی بزیر محل خوابگاه

در غلغله .

اما درین لحظه یکی از آشنایان من که در بخش اختصاصی زندانی بود وارد آسایشگاه شد. این شخص مردی بود که همیشه شاد و خندان بود، ایداً احمق نبود، زندانیان را مسخره می کرد ولی قصد شیطنت و بدجنسی نداشت و بسیار ساده بنظر می رسید. وی بود که در روز ورود من بزندان در آشپزخانه بدنیاال یک زندانی پولدار می گشت و ضمناً می گفت که هرکس برای خودش شخصیتی دارد و من او را بجای دعوت کرده بودم . وی مردی چهل ساله و دارای لیبی کلفت بود و بینی بزرگ کت و کلفتی داشت که پر از جوش بود. وی بالایلایکی بدست داشت و با سهل انگاری تارهای آن را می کشید و آن را مینواخت. یک زندانی بسیار کوچک اندام که سر بزرگش جلب توجه می کرد ، مانند سگی دنبال وی می آمد. من او را خیلی کم می شناختم. اما هیچکس توجهی بدو نکرد این زندانی شخصی عجیب، بدبین و همواره عبوس و جدی بود که در کارگاه خیاطی کار می کرد و می کوشید بدون نزدیک شدن بکسی، بتهنایی زیست کند. اکنون که مست کرده بود ، مانند سایه بی خود را به وارلامف^۱ چسبانیده بود ، اما وی را با هیجان و تحریکی فوق العاده تعقیب می کرد ، و دست و پای خود را زیاد حرکت میداد و مشت خود را بدیوارها و محل خوابگاه می کوفت ؛ و پس از چند لحظه بگریه افتاد. بنظر میرسد که وارلامف نیز بدو توجهی ندارد ، چنان که گویی اصلاً چنین کسی وجود ندارد. چیز قابل توجه این بود که ایندو نفر در واقع کسوجکترین نقطه مشترکی، از نظر کار و از نظر خلق و خوی ، نداشتند ؛ آنان مال بخشها و آسایشگاههای مختلف بودند. زندانی کوچک اندام بولکین^۲ نامیده می شد.

وارلامف تا مرا دید لبخند زد. من گوشه خوابگاه سر جای خود نزدیک بخاری نشسته بودم ؛ وی در فاصله کمی از من متوقف

Varlamov - ۱

Boulkine - ۲

شد، فکری کرد، تلوتلو خورد و با قدمهایی ناراحت بمن نزدیک شد و همانطور که بسبکی تارهای بالالایکا را می‌کشید تمام بالا تنه‌اش تکان می‌خورد، با کفشهای خود روی زمین می‌کوبید و مشغول خواندن شد،

صورت گرد، صورت سفید؛
یک مرغ وحشی آواز خوان،
محبوب عزیز من،
در جامۀ حریر خود،
که برنگ فرمز لملگون است،
مانند ملکه‌یی زیباست...

اثر خواندن این تصنیف این بود که بولکین را خشمگین ساخت. دور خود چرخید و خطاب بهمه فریاد زد،
«بچه‌ها! این دروغ روی دروغ است، هیچ چیز جز دروغ نیست، حتی یک کلمه راست درهه اینها که گفت نیست، هیچ چیز جز دروغ نیست!»

و ارلامف در اعماق چشمان من نگرسته گفت،
«احترامات خود را به الکساندر پتروویچ پیرمرد تقدیم می‌دارم.»

سپس با خنده‌یی از روی هرزگی خم شد، چنانکه گویی می‌خواهد مرا ببوسد. بمقدار کافی عرق نیز همراه داشت. این واژه «پیرمرد» نزد اهالی سبیری علامت احترام است و هنگام احترام حتی وقتی بیک جوان بیست ساله نیز خطاب میکنند، آنرا بکار می‌برند. کلمه «پیرمرد» نشان گرمی داشتن و احترام گذاشتن و تعارف کردن است.

«مشکرم، و ارلامف، حال شما چطور است؟»
«بسیار خوب است. از عید خشنودم و تا وقتی که صبح بشود مست خواهم بود. انشاءالله مرا خواهید بخشید!»
و ارلامف هنگام سخن گفتن روی هر کلمه کمی تکیه میکرد. بولکین که دیگر واقعاً نومید شده بود، با مشت بخوابگاهها

میکوفت و درین حال فریاد زد،

« باز هم این دروغها را می‌گویید. »

اما گویی وارلامف سوگند خورده بود که کوچکترین توجهی بدو نکند. مضحک‌تر از همه این بود که بولکین از صبح تا آن وقت حتی يك قدم نیز وارلامف را رها نکرده بود برای اینکه از نامربوط گفتن وی جلوگیری کند. مانند سایه‌یی بدنالش میدوید، میان هر يك از کلماتی که می‌گفت میدوید، بازوهای خود را بیکدیگر می‌فشرد، بدیوارها و خوابگاهها مشت می‌کوفت، بطوری که دستش خون‌آلود شده بود، و رنج میبرد، بطرز مشهودی رنج میبرد، زیرا بنظر وی وارلامف مانند دوزخیان دروغ می‌گفت. بولکین آگس مویی برس می‌داشت تاکنون از شدت نومیدی کنده شده بود. می‌توان فرض کرد که وی مسؤولیت جواب گویی کارهای وارلامف را بعهده خود می‌پنداشت و هر خطای وی وجدانش را بسختی می‌آزرد. و بدتر از همه اینکه وارلامف حتی نگاهی نیز بدو نمی‌کرد. بولکین فریاد میزد:

« تمام اینها چیزی جز دروغ و دروغ نیست. حتی يك کلمه‌اش حقیقت ندارد! »

زندانیان که خنده‌شان گرفته بود، هاتعجب می‌پرسیدند:

« این مطلب بتوجه ربطی دارد؟ »

وارلامف از سر شروع کرد:

« الکساندر پتروویچ، باید بشما بگویم که من بسر خیلی

خوشکلی بودم و دختران مرا خیلی دوست می‌داشتند. »

بولکین با نوعی داد و فریاد وسط حرفش دوید:

« دروغگو، اوه، دروغگو! »

تمام زندانیان زیر خنده زدند.

« و من هم، خوب راه می‌رفتم. من يك بلوز قرمز و شلوارهای

مخمل بسیار گشاد داشتم و وقتیکه مثل خمره عرق می‌خوردم، مثل

جناب بطری می‌خوابیدم؛ خلاصه خیلی خوش می‌گذراندم! »

بولکین با لحنی قاطع گفت:

« چه دروغگوئی! »

«آن وقت من خانۀ پدرم را داشتم ، خانۀ بی بود سنگی و دو طبقه . اما در عرض دو سال هر طبقه بزمین رسید و فقط در خانۀ برایم باقی ماند . چه باید کرد ؟ پول حکم کبوتر را دارد ، وقتی پرید ، پرید !»

بولکین با لحنی قاطع تر از پیش گفت :

«تعام اینها دروغ است .»

«وقتی من اینجا رسیدم برای اقوام خود نامه غم انگیزی فرستادم که برایم پول بفرستند . ضمناً باید بگویم که مردم تصور می کنند من خلاف کسان خود رفتار کرده و بآنان احترام نگذاشته ام ! و اکنون هفت سال است که نامه من رفته است !»

من لبخند زنان ازو پرسیدم ،

«و هیچ جوابی نرسیده است ؟»

«واقعاً نه .»

سیس لبخندی زده همچنانکه بیش از پیش بینی خود را بصورتم نزدیک می کرد گفت :

«الکساندر پتروویچ اینجا يك رفیقه دارم ...»

«اینجا ؟ رفیقه ؟ ...»

« یکروز دیگر انوفرییف ؟ می گفت ، «رفیق من خیلی آبله روست و هر چه دلت بخواهد زشت است ، اما کهنه فروشی می کند ، در صورتیکه رفیق تو خوشگل است اما گدایی می کند و با نوبره اش این طرف و آن طرف پره می زند .»

«مگر ممکنست ؟»

با خنده می آرام جواب داد :

«البته بلی ، گدایی می کند !»

تمام ساکنان آسایشگاه نیز می خندیدند ، زیرا همه از ارتباط او با يك زن گدا که در عرض مدت شش ماه حداکثر ده کویک بدو داده بود ، اطلاع داشتند .

داستان یوسکی

منکه می‌خواستم خود را از دست او برهانم پرسیدم ،
«خوب ، آن وقت ؟»

وی عمداً سکوت کرده مرا ورا انداز کرد و درگوشم گفت ،
«بالاخره با تمام این حرفها چیزی بمن می‌دهید که یلنگیلاس
عرق آن با پخورم... الکساندر پتروویچ می‌بینید ، من امروز غیر از
جای هیچ چیز نخورده‌ام .»

وهنگامیکه مؤدبانه پول مرا بجهیب می‌گذاشت افزود ،
«این جایها توی شکم من بالا و پایین می‌شود . من دیگر نفس
ندارم . شکم من مثل بطریی که تکان بدهند ، غرغر می‌کند .»
در لحظه‌یی که وی پول را بجهیب گذاشت ، نومیدی بولکین از
حد گذاشت . وی داشت گریه‌اش می‌افتاد ومانند جن زدگان دست‌وپای
خود را تکان می‌داد . بساکنین آسایشگاه که همه مبهوت شده بودند خطاب
کرده فریاد زد ،

«فرزندان خدای رحیم ، نگاهش کنید ! هیچ چیز جز دروغ
نمی‌گوید ؛ تمام اینها که گفت هیچ چیز جز دروغ و دروغ نبود !»
زندانیان که از خشم وی تعجب کرده بودند فریاد زدند ،
«خوب ، چرا این حرفها اینقدر اوقات ترا تلخ کرده است ؟
تو که خل نیستی ، هان ؟»

بولکین چشمهای خود را گردانیده ضربه‌یی وحشتناک بدیوارهای
خواهگاه نواخت و فریاد زد ،
«نه ، من نمی‌گذارم اینطور دروغ بگوید ! من دروغگویی‌های
او را دوست ندارم .»

زندانیان از نو زیر خنده زدند . وازلاطف که آنچه می‌خواست
گرفته بود ، در برابر من تعظیمی کرده تلوتلوخوران از حد آسایشگاه
بیرون دوید ، تا بدون تردید ، یکراست نزد عسک فرسوش برود .
درین لحظه بود که گویی برای نخستین بار بولکین را دید ، در آستانه
در بانتظارش ایستاد ، چنانکه گویی این دشمن لجوج برایش لازمست
و فریاد زد ،

«خوب ، راه بیفت ! جوال بی‌مصرف !»

وبولکین را باحالتی تحقیر آمیز جلو خود رانده دوباره نواختن بالاپیکا را آغاز کرد.

اما چگونه می‌توان سروصدا و هیاهوی این روز اختناق‌آور را توصیف کرد. بالاخره این روز پایان رسید. زندانیان با سنگینی در خوابگاههای خودشان شام خوردند، حرف زدند، پیرچانگی کردند، و بیش از حد معمول خواب دیدند و خیال یافتند. درگوشه و کنار هنوز کسانی بودند که با ورق قمار می‌کردند، اما روز عید، عیدی که این مدت دراز انتظارش را کشیده بودند، پایان یافته بود. باز فردا روز کار کردن است و دوباره کار اجباری برقرار است...

۱۱

نمایش

روز سوم عید، شب هنگام تئاتر ما نخستین نمایش خود را داد. کسانی که برای تنظیم این نمایش زحمت کشیده بودند هم تعدادشان زیاد بود و هم بسیار باحرارت بودند، اما بازیکنان بقدری خوب اشتغالات و نقشهای خود را مکتوم نگاهداشته بودند که مابدرستی نمی‌دانستیم چه نمایشی خواهند داد. بازیکنان درین سه روز، هنگامیکه بکار اجباری می‌رفتند، می‌کوشیدند که هرچه بیشتر ممکن است لباس جمع‌آوری کنند. باکلوشین وقتی مرا دید شروع به بشکن زدن کرد تا بدینوسیله شادی و خشنودی خود را بمن نشان دهد. سرگرد نیز تسمه حالتی سرجا و خلقتی خوب بود، اما زندانیان نمی‌توانستند حدس بزنند که اگر مطلب را با وی در میان گذارند آیا موافقت خواهد کرد و اجازه خواهد داد یا آنکه تصمیم گرفته است پس از آنکه دید تمام کارها روبراه شده است چشم خود را بهم بگذارد و مخالفت کند. تصور می‌کنم که وی نمی‌توانست از وجود تئاتر بی‌اطلاع باشد اما نمی‌خواست درکاری

دخالت کند ، چون می دانست که در صورت مخالفت و قدغن کردن وی وضع بسیار بد خواهد شد؛ زندانیان طغیان و بدمستی خواهند کرد؛ و بهتر اینست که آنان را با این سرگرد می بحال خود واگذارند .

البته من از جانب سرگرد چنین استدلال می کنم زیرا این طبیعی ترین و منطقی ترین فکریست که بذهن میرسد می توان اثبات کرد که اگر در روزهای عید زندانیان برای سرگرم شدن ، تئاتر یا چیزی شبیه بدان نمی داشتند اداره زندان مجبور می شد شب نشینی ترتیب دهد . اما چون سرگرد با داشتن افکاری کاملاً مخالف افکار باقی بشریت از دیگران ممتاز بود ، من با پیش بینی روشی که وی اختیار خواهد کرد بی عقلی کامل خود را ابراز می دارم . مردی مانند سرگرد ما ، همیشه و همه جا احتیاج بآن دارد که کسی را خرد کند ، چیزی را از دست کسی بیرون بکشد ، حقی را از میان ببرد و بطور خلاصه دستوری سخت و خشن صادر کند . تمام مردم شهر نیز وی را با همین خصایص می شناختند . اگر فشارها و مخالفت های وی موجب می شد که طفیانی انگیزته گردد ، برایش چندان اهمیت نداشت . وی می گفت : « برای شورشها مجازاتی وجود دارد (مردانی مانند سرگرد ما همه همینطور استدلال می کنند) و باید باین محکومین هرزه و پست سخت گرفت و با بیرحمی قانون را کلمه بکلمه ، نه یک کلمه زیاد و نه یک کلمه کم ، درباره شان اجرا کرد . » این اجرا کنندگان نابینای قانون نه هرگز می فهمند و نه در وضعی قرار دارند که بتوانند بفهمند که اجرای امر قانون ، بدون توجه بروح آن ، هرگونه استفاده ازحقی را شورش تلقی می کند و بهیچ چیز دیگر منجر نمی شود . آنان با تعجب و صداقت می گویند ، « قانون چنین می گوید ، شما بیش از آن چه می خواهید ، » و وقتی از آنان می خواهند که بموازات اجرای قانون ، حسن انتقال و اعتدال فکر نیز داشته باشند ، بشکفت می افتند . مخصوصاً این آخرین شرط در نظر بسیاری از آنان بهوده و عصیان آمیز می آید . آنان آنرا از نظر خود نوعی آزار برماندن و بی گذشتی تلقی می کنند .

در حال ، استوار زندان با تمایلات محکومین مخالفت نکرد؛

و این همان چیزی بود که زندانیان می‌خواستند . من یقین دارم که تئاتر و حسن نیتی که با نمایش دادن زندانیان موافقت کرد ، عاملی بود که باعث شد در روزهای عید بی نظمی و دزدی پیش نیاید . من شاهد بودم که خود زندانیان چگونه از عیاشان و ستیزه جویان جلوگیری می‌کردند و چگونه آنان را فقط بهمین عنوان که نمایش را قدغن خواهند کرد ، سرنویست می‌کردند . استوار زندان از زندانیان قول گرفته بود که کارها با نظم و آرامش کامل جریان یابد . زندانیان نیز که ازین ابراز اعتماد شاد شده بودند ، بدان رضا دادند و وعده‌ی راکه داده بودند بادرستی کامل بانجام رسانیدند . باید افزود که دادن این اجازه برای اداره زندان هیچگونه مخارجی بوجود نمی‌آورد ، زندانیان از پیش جای نمایش را تعیین نکرده بودند ؛ صحنه‌ها در عرض يك ربع ساعت برپا و دوپاره برچیده می‌شد ؛ نمایش باید یکساعت و نیم بطول انجامد و اگر ناگهان دستوری در باره قطع آن میرسید ، در يك چشم بهم زدن همه چیز ناپدید می‌شد و لباس‌ها در صندوق زندانیان پنهان می‌گشت . اما من می‌خواهم پیش از توصیف صحنه و لباسها چند کلمه در باب برنامه و نمایشنامه‌هایی که می‌خواستند بازی کنند بگویم .

برنامه نمایش نوشته نشده بود . با این همه در دومین و سومین نمایش برنامه‌ی توسط پاکوشین برای آقایان افسران و سایر دوستان تئاتر که از تخصیص شب با حضور خود تئاتر ما را مفتخر کرده بودند ، تنظیم شد . در آغاز کار نمایش ما را افسر نگهبان تماشا کرد ، یکبار هم افسر گشت در آن حضور یافت ؛ و يك بار دیگر افسر مهندس بدیدن نمایش آمد ؛ و بافتخار این شخصیت‌های بزرگ بود که برنامه تهیه کردند .

زندانیان می‌پنداشتند که آوازه تئاتر ما در شهر نیز خواهد پیچید زیرا در شهر هرگز تئاتری وجود نداشت و فقط گاهی دوستان هنر تئاتر نمایشهایی می‌دادند . زندانیان ، درست مانند کودکان شادی می‌کردند و از کوچکترین توفیقی بخود می‌بالیدند .
آنان در زندان با خود و با دیگران می‌گفتند ، « کسی چه

می‌داند؛ ممکن است که اگر رؤسای بزرگ نیز این موضوع را بدانند، برای دیدنش بزندان بیایند؛ آنوقت از ارزش زندانیان تعجب خواهند کرد. آنچه ما می‌کنیم طرف مقایسه با نمایشهای ساده سرایان نیست. مجسمه‌های بیروح و قایقهای لرزان و موج و خرس و بز فریجه درد می‌خورد؛ اینجا بازیکنان حسابی، هنرمندان واقعی وجود دارند که می‌توانند کم‌دی «مسیوها» را نیز بازی کنند و شهر داری چنین تاثیری نیست. یکبار نزد ژنرال ابروسیمف؛ نمایشی بود و خواستند نمایش دیگری بدهند و چنانکه می‌گویند، بغیر از لباسها آنها حتی یادو ما نیز حساب نمی‌شدند و مکالمه آنان راستی دیدنی بود. ممکن است آوازه کارهایی که ما می‌توانیم بکنیم هگوش فرماندار برسد و او نیز می‌تواند بیاید و نمایش ما را ببیند. برای اینکه در شهر تئاتر وجود ندارد؛ خلاصه پندارهای زندانیان، خلاصه از نخستین توفیق، بمنتها درجه رسید؛ آنان حتی منتظر دریافت مزد یا تخفیف مجازات نیز بودند، در صورتی که باید باین خیال باقی و پرت‌گویی آنان از ته دل خندید. آری، آنان کودکان، کودکان واقعی بودند، با آن که سن بسیاری از آنان از چهل سال تجاوز می‌کرد.

با وجود نبودن برنامه، من رؤوس مطالبی را که بنمایش گذاشته خواهد شد می‌دانستم. عنوان نخستین نمایشنامه «آنان» دو حریف، فیلاتکا ۲ و میروشکا ۴ بود. یک هفته پیش از آغاز نمایش با کلوشین ضمن لافزنیها و پر حرفی‌های خود بمن گفته بود که وی نقش فیلاتکا را همان گونه که در صحنه تئاترهای سن پترزبورگ ایفا می‌شود، ایفا خواهد کرد. وی در آسایشگاهها می‌گشت و بدون رعایت احتیاط و شرم و همیشه با خلقی خوش، لاف می‌زد و گزافه می‌گفت. گاهی ناگهان قیافه «بازی در تئاتر» بخود می‌گرفت، و قسمتی از مطالبی را که باید

Abrossimov_ 1

Filatka_ 2

Mirochka_ 3

بخواند فراموش می‌کرد و بر اثر اینکار همه زیر خنده می‌زدند - خواه کارش خنده‌دار باشد و خواه نباشد. بملاده باید بخاطر داشت که زندانیان می‌توانستند در مواقع لزوم خود را بگیرند و وقار خود را حفظ کنند. برای تحسین کردن مطالب با کلوشین و صحبت از تئاتری که در دست تهیه است باید یا انسان آدمی ضعیف و سست اراده باشد و یا زندانی باشد که قدرت او کاملاً مستقر شده و بتواند احساسات خود را بدون وجود مانعی ابراز کند، و در هر حال باید خیلی ساده باشد (یعنی چیزی که در زندان خطرناکترین اشتباهات است). دیگران در برابر شایعات و سروصداها سکوت می‌کردند بی آن که در باب آن داوری کنند یا سخنی ضد و نقیض یکدیگر بر زبان آورند و تمام هم خود را صرف آن می‌کردند که مطالب را با بی اعتنائی و حتی با تحقیر گوش کنند. فقط در آخرین لحظه و حتی در روز نمایش بود که توجه زندانیان بدان جلب شد، بالاخره چه خواهد بود؟ سرگرد چه خواهد گفت؟ آیا این بار هم مانند دو سال پیش موفق خواهند شد؟ و از این قبیل سؤالات با کلوشین بمن اطمینان داد که تمام بازیکنان بطور قطعی انتخاب شده‌اند و هر کس «سرجای خود» هست، و حتی یک پرده نیز هست و سیر و تکین نقش نامزد فیلاتکارا بازی خواهد کرد، و با چشمک زدن و بصدا در آوردن زبان خویش افزود: «بزودی خواهید دید که دامن زنانه چقدر خوب باومی آید!» «زن نجیب زاده نیکوکار» نیز جامه‌ی فاخر و شنلی‌کوناه خواهد داشت و چتری تابستانی بدست خواهد گرفت. «نجیب زاده نیکوکار» لباس افسری با سردوشی خواهد پوشید و عصایی بدست خواهد داشت.

در قسمت دوم نمایش باید درامی بنام «کدریل پر خور»؛ بازی شود. این عنوان بسیار مرا تحریک کرد، اما با آنکه خیلی در باب آن سؤال کردم پیش از شروع نمایش نتوانستم کوچکترین اطلاعی از آن بدست آورم. فقط دانستم که این نمایشنامه از کتابی استخراج نشده بلکه از روی یک نسخه خطی که در شهرنزد یک نفر استوار باز نهشته

بوده رونویس شده است ؛ وی نیز بدون تردید روزی در نمایشی سربازان از روی این نمایشنامه میداده‌اند ، نقشی برعهده داشته است . در شهرها و شهرستان‌های دور دست کشور نمایشنامه‌هایی ازین نوع میتوان یافت که بطور قطع پس از مدتی از خاطر ها می‌روند ؛ این نمایشنامه‌ها هرگز چاپ نشده ، اماروزی برای بازی شدن در تئاترهای ملی بوجود آمده است . گفتم ، «تئاتر ملی» . واقعاً بسیار بجاست که یکی از نویسندگان ما وقت خود را صرف تحقیقات جدید و صحنی در باب این نوع تئاتر که بسیار زنده‌تر و غنی‌تر از آن است که در بدو امر بنظر می‌رسد بکند و من برای اثبات این معنی آنچه را که دیدم زندانیان برای نمایش خود میکردند ، شاهد می‌آورم . در این رشته سنتها و روشها و اطلاعاتی هست که اکنون ثبات و استقراریافته و از نسلی بنسل دیگر منتقل میشود . میتوان آثار این نوع تئاتر را میان سربازان کارگران کارخانه‌ها و حتی میان ساکنین شهرها و سوراخهای کوچک ازدیاد رفته پیدا کرد . این سنتها و آداب و رسوم در روستاها و مراکز شهرستانها میان خدمتگاران ملاکان و زمین داران بزرگ نگاهداری می‌شود . حتی تصور میکنم که بسیاری از نمایشنامه های کهنسال جز بوسیله این اشخاص شهرت نیافته و در سراسر روسیه پخش نشده است . زمین داران بزرگ و اربابان مسکوی قدیم هر يك گروه خاصی از سرفهای هنرمند داشتند . و این تئاترها سرچشمه هنر دراماتیک ملی ماست ، هنری که در وجود آن امروز دیگر جای چون و چرا نیست . اما درباره نمایشنامه «کدریل پر خور» ، نتوانستم بر خلاف تمایل خود چیزی دقیقی از آن بفهمم جز اینکه شیطانان روی صحنه آمده و کدریل را بجهنم می‌بردند . اما این اسم کدریل چه معنی میدهد ؟ و برای چه بجای کی‌ریل یا سیریل ؛ کدریل میگویند ؟ آیا این نمایشنامه روسی یا خارجی است

۱- (Cyrille) Kyril سیریل نام عده‌یی از روحانیون مسیحی است که یکی از آنان که در سالونیک متولد شده بود القبايي که اکنون در روسیه و کشورهای اسلاو متداول و بنام القبايي سیریلیک معروف است اختراع کرد (۸۶۹ - ۸۲۷) .

در باره آن هیچ چیز قطعی نمی‌توانم بگویم . اعلام کردند که در پایان برنامه يك «نمایش صامت با موسیقی» هست . این مجموعه نمایش بود که ما را بدیدن آن بسیار نوید می‌دادند . بازیگران پانزده نفر و تمام فعال و زرننگ بودند . آنان شدت تلاش میکردند و گاهی پشت آرایشگاهها بتمرین می‌پرداختند و کار خود را پنهان میداشتند و اسرار آمیز جلو میدادند و خلاصه میخواستند ما را بوضعی فوق‌العاده غافلگیر کنند و یکباره هنر خود را آشکار سازند .

در روزهای کار، چون شب فرامیرسید در آرایشگاهها را می‌بستند . بطور استثنای در روزهای عید نوئل در آرایشگاهها پس از شامگاه بسته می‌شد . این امتیاز خاص را فقط بخاطر تئاتر بزندانیان داده بودند . در روزهای عید هر شب زندانیان کسی را نزد افسر نگهبان می‌فرستادند و از او درخواست میکردند که اجازه نمایش بدهد و در آرایشگاه را تا مدتی دیر از حد معمول باز بگذارد و باید توضیح داد که تاشب قبل از روز نمایش در آرایشگاه را خیلی دیر می‌بستند، آنکه کوچکترین بی نظمی بوجود آید . افسر نگهبان بخود می‌گفت ، «بالاخره ، دیروز که چیز مهمی اتفاق نیفتاد ، وقتی قول میدهند که از حدود انضباط خارج نشوند ، خودشان پلیس خودشان می‌شوند و خیلی بیش از ما بخود سخت می‌گیرند . وانگهی ، اگر من نمایش آنان را قدغن کنم - آیا آنها چه خواهند کرد ؟ - محققاً سروصدا برای خواهد افتاد و درد سر حسابی برای ما فراهم خواهد کرد ! علاوه بر این نگهبانی سخت ملال انگیز است و من حق دارم که در این نمایش حضور یابم که نه توسط سربازان ساده ، بلکه بوسیله محکومین باعمال شاقه که آدمهای عجیبی هستند اجرا می‌شود . برویم ببینیم چه می‌توانند بکنند ! » و همیشه افسر نگهبان حق آنرا داشت که باید و نمایش را تماشا کند .

آنگاه ، اگر افسر گشت نیز اطلاع یابد خواهد گفت ، « افسر نگهبان کجاست ؟ » بدو پاسخ خواهند داد : « او برای حاضر و غایب و بستن در آرایشگاهها رفته است » این جواب صحیح و تأیید آن بسیار آسان است . بدین ترتیب اجازه نمایش در روزهای عید گرفته

می‌شد و در آسایشگاهها تا پایان نمایش و هنگام بازگشت بسته نمی‌شد . زندانیان از پیش می‌دانستند که گارد هرگز مانع آنان نخواهد شد و از آن لحاظ خیالشان راحت و خاطرشان آرام بود .

نزدیک ساعت شش پترف بجزستجوی من آمد و باهم به نمایش رفتیم . تمام افراد آسایشگاه ما به استثنای آن مسلمان پیر موسوم به چرنیکف ۱ و زندانیان لهستانی آنجا بودند . آنان فقط در آخرین روز ، یعنی چهارم ژانویه تصمیم بدیدن نمایش گرفتند ، آنهم پس از آنکه به آنان اطمینان کامل دادند که وضع بسیار مناسب و شادی بخش و بی‌خطر است . تحقیر لهستانی‌ها زندانیان ما را بسیار تحریک می‌کرد ؛ با اینهمه از آنان با ادب فوق‌العاده پذیرایی کردند ۱ و حتی آنان را در بهترین جاها نشاندند . برای زندانیان چرکسی ، و خاصه برای اشیا فومیچ ، این تئاتر لغت فراوان داشت . هر روز اشیا فومیچ سه کوپک می‌پرداخت ؛ حتی آخرین بار که وی یک قطعه ده کوپکی در بشقاب گذاشت آثار رضایت و شادی در چهره اش خوانده می‌شد . بازیکنان چنین تصمیم گرفته بودند که حاضران هر قدر خواهند برای تأمین مخارج تئاتر و «دادن مازاد» بازیگران بپردازند . پترف بمن اطمینان داد که آنان حتی اگر تئاتر پر باشد یکی از نخستین جایها را بمن خواهند داد زیرا مرا توانگر تر از دیگران می‌دانند و انتظار دارند که مرا بخشنده تر از دیگران ببینند و نیز از آن جهت که مراد را اینکار خیره می‌دانند . همینطور هم شد . اکنون ابتدا باید اتاقی را که تئاتر در آن ترتیب داده شده بود توصیف کنم .

آسایشگاه بخش نظامی که تئاتر در آن مستقر شده بود یانزده پا طول داشت . از حیاط زندان پلکانی بالا می‌رفت که بدالانی می‌رسید و آن دالان جلو تالار بود . همانطور که پیشتر گفته ام ایمن آسایشگاه دراز ساختمانی غیر از سایر آسایشگاهها بود . محل خواب در اطراف دیوار بود و وسط آسایشگاه آزاد مانده بود . نیمی از آسایشگاه جنب در ورودی برای نمایش دهندگان تخصیص یافته بود

و از نیم دیگر آن که به آسایشگاه دیگر مربوط بود، بجای صحنه استفاده کرده بودند. نخستین چیزی که توجه مرا جلب کرد پرده بود که نزدیک بده پا از عرض تالار را پوشانیده بود. این پرده از لحاظ تحمل وضعی توصیف ناپذیر داشت، آن را با رنگ و روغن نقاشی کرده و روی آن درختان، و آلاچیقها و برکه‌ها و ستارگانی کشیده بودند؛ پارچه آن عبارت از تکه‌های نو و نیمداری بود که از اطراف جمع‌آوری کرده بودند و از کهنه‌های پاره‌یی که بیا می‌پیچیدند تا پارچه‌های پیراهنهای کهنه‌یی که بهم درز گرفته بودند در آن وجود داشت و بر رویهم پارچه بزرگی را بوجود آورده بود. در آن قسمتی که دیگر پارچه وجود نداشت، کاغذ دوخته بودند و این کغذها یک ورق یک ورق از دوایر مختلف قلمه زندان گدایی شده بود. نقاشان ما که در رأس آنان «برولف» ما یعنی آ... ف قرار داشت، برای منقش ساختن و رنگ آمیزی آن فداکاری کرده بودند و نتیجه کار آنان بیش از حد انتظار ما بود. یک چنین چیز تجملی و زیبایی ترش‌وترین و پداخم‌ترین زندانیان را نیز خوشحال ساخت و این گروه از همان آغاز نمایش درست باندازه بی‌صبرترین و شیفته‌ترین زندانیان بچگی نشان می‌دادند؛ همه بسیار سر دماغ بودند و حتی باید بگویم که خوشحالی آنان خارق‌العاده و بیهوده بود. برای روشنایی صحنه از ته شمعها استفاده می‌کردند. جلو پرده دو نیمکت وجود داشت که از آشپزخانه آورده بودند و نیز دو یاسه صندلی بود که از اتاق نگهبانی استواران زندان بامانت گرفته شده بود. این صندلیها جاهایی گذاشته شده بود که اگر احیاناً افسران عالی‌رتبه بدیدار نمایش آمدند، جا برایشان پیش بینی شده باشد. نیمکت‌ها برای استواران و متشیان صنف مهندس و مدیران کارهای اجباری و سایر رؤسای که هم‌مطراز افسران نبودند اختصاص داده شده بود تا اگر می‌لشان کشید که بیایند و نظری بنمایش زندانیان بیندازند جا برای آنان وجود داشته باشد و اینکار بسیار بجا بود. در تمام روزهای عید تعداد تماشاگانی خارج از زندانیان، کم و بیش قابل توجه بود؛ در آخرین شب نمایش روی نیمکتها هیچ جای خالی دیده

نمی‌شد. پشت نیمکتها زندانیان بطور فشرده جا گرفته و به احترام تماشاگران بدون کلاه و باکت یا نیم‌تنه، با وجود گرمای طاقت‌فرسای اتاق و بخار و تراکم هوا، سر پا ایستاده بودند. آنان با کمال نظم و ترتیب دقیقاً روی یکدیگر توده شده بودند و خاصه در صف‌های آخرین فشار خیلی زیاد بود و با اینهمه عده‌یی خوابگاهها و پشت صحنه را نیز اشغال کرده بودند؛ حتی بعضی از دوستداران نمایش پشت صحنه تئاتر در آسایشگاه دوم جمع شده و از آنجا، از پشت صحنه نمایش را تماشا می‌کردند. در نخستین نیمه آسایشگاه فشار تقریباً بهمان اندازه بود که من در گرمابه دیده بودم. در دالان آسایشگاه باز بود و با آنکه آنجا حرارت بیست درجه زیر صفر بود، آنجا نیز پر شده بود. بزودی زندانیان پترف و مرا بجلو راندند تا نزدیک نیمکت‌ها رسیدیم و از آنجا نمایش خیلی بهتر از ته تالار دیده می‌شد. آنان مرا یک داور خوب و کارشناسی که تئاترهای بسیار دیگر نیز دیده است می‌شناختند؛ و دیده بودند که با کلوشین غالباً می‌آمد و با من مشورت می‌کرد و بمن احترام می‌گذاشت؛ بنابراین آنان نیز باید نسبت بمن رعایت ادب را بکنند و جای‌خوبی بمن بدهند. زندانیان اشخاصی خود-خواه و سر بهوا هستند اما این خوی آنان بسیار سطحی است... آنان می‌توانستند کارگری ناچیز مانند مرا مسخره کنند، المازوف حق داشت که ما نجیب زادگان را با تحقیر بنگرد و در برابر ما بواسطه مهارتی که در پختن سنگ آهک داشت بر خود بیابد؛ اما تمسخر و دل‌آزاری آنان ناشی از چیز دیگری بود؛ ما جزء نجیب زادگان بودیم، ما متعلق بهمان طبقه‌یی بودیم که مهربان سابق آنان بدان طبقه تعلق داشتند، مهربانی که از ایشان خاطرۀ خوبی در ذهنشان بجا نمانده بود. با اینهمه، اینجا در تئاتر، کنار می‌رفتند تا جایی برای من فراهم کنند. می‌دانستند که در این مورد من بهتر از آنان اطلاع دارم. کسانی که کمتر از من برای اینکار آماده بودند (قطعاً از روی حسن نیت) اینک می‌خواستند من بهتر تئاتر را بینم و بدون هیچگونه فرمان‌برداری و تقلید کور کورانه مرا بصف اول می‌راندند. اینک من روی استنباطات آنروزی خود درین باب داوری

می‌کنم. حتی در این لحظه نیز می‌دانم و بخوبی بخاطر می‌آورم که آنان در قضاوت منصفانه‌یی که در بارۀ خود می‌کردند، هیچ نوع حقارتی در خود احساس نمی‌کردند، بلکه ارزش خاص و واقعی خود را در نظر می‌گرفتند. خصیصۀ بسیار بارز و جالب توجه ملت ما عبارتست از داشتن وجدان و عطش عدالت و انصاف. پیش افتادن و خود را جلو انداختن و با حقه بازی نخستین جا را بدست آوردن، اگر برای بدست آوردن مقامات بالا اینکارها صورت گرفته یا نگرفته باشد، در هر صورت نشانهٔ خطای آنان نیست. بمجرد آنکه پوستۀ ضخیم خارجی این وضع را بردارند و با دقت و بدون قضاوت‌های قبلی به آنچه زیر پوسته قرار گرفته است بنگرند، در وی کیفیاتی خواهند دید که درست بعکس است. خردمندان ما نیز چیز قسابل توجیهی برای آموختن با آنان ندارند. باز تکرار می‌کنم، خردمندان ما در تماس با ملت باید خود از آنان درس بگیرند.

پترف با سادگی بمن گفته بود آنان مرا جلو خواهند فرستاد زیرا من بیشتر پول خواهم داد. قیمت ثابتی برای دیدن تئاتر وجود نداشت، هر کس هر قدر می‌توانست با آزادی می‌پرداخت ولی تقریباً تمام زندانیان وقتی برای پول جمع کردن سبزی را بگردش در آورند، دست کم یک کویک در آن گذاشتند. دز واقعاً اگر هم زندانیان با یقین باین که من بیشتر پول خواهم داد مرا بجلو فرستادند، این نیز از یکنوع احساسات خاص مربوط به لیاقت من سرچشمه می‌گرفت. می‌گفتند: «تو پولدارتر از من هستی، برو جلو؛ گرچه ما اینجا با هم مساوی هستیم، تو بیشتر پول می‌دهی و در نتیجه تماشاخانه‌یی مانند تو بیشتر مورد توجه بازیکنان هستند. برو جای اول را بگیر، برای اینکه ما اینجا بخاطر پولمان نایستاده‌ایم، بلکه برای دیدن بازیکنان ایستاده‌ایم؛ و خودمان می‌دانیم چطور خودمان را طبقه بندی کنیم.» چه سر بلندی و غروری در این طرز رفتار وجود داشت! وی مرا نه با احترام پول، بلکه با احترام شخص خودم، جلو می‌فرستد. وانگهی زندانیان در زندان ارزش زیادی برای پول و توانگری قائل نمی‌شوند، خاصه هنگامی که تمام زندانیان یکجا متجمع باشند. و حتی

وقتی آنان را یکی پس از دیگری از نظر می‌گذرانم نمی‌توانم
 بخاطر بی‌اثری که یک نفر از آنان بخاطر یول احساس حقارت کرده
 باشد. گدایان در زندان کم نبودند و من غالباً هدف نظر آنان قرار
 می‌گرفتم، اما آنان نیز بیشتر بر اثر هرزگی و بیماری باینکار دست
 می‌زدند نه بر اثر آزمندی. آنان با شوخی و بچگی خود را بگدایی
 وامیداشتند! نمی‌توانم بروشنی آنچه را که در درونم هست
 باز گویم یا نه... در هر حال بسوی نشانگر که آن را از یاد برده بودم
 باز گردیم.

پیش از بر داشته شدن برده، تالار منظره پر جنب و جوش
 عجیبی را مجسم می‌کرد. ابتدا گروه فشرده تماشاگران که مرتب عقب
 زده شده و همه جا روی هم توده شده بودند با چهره‌های بی‌صبر و
 خوشحال منتظر آغاز نمایش بودند. در صفوف آخر زندانیان روی
 یکدیگر انبوه شده بودند. بسیاری از آنان کنده‌های آشپزخانه را
 آورده و پدیوار تکیه داده بودند و بهر زحمتی بود بالای آن رفته و
 بازوی خود را روی شانه کسانی که جلو آنان بودند تکیه داده
 و دو ساعت تمام در این حالت باقی ماندند و کمالاً از وضع و جای
 خود راضی و خشنود بودند. بعضی دیگر زانوهای خود را خم کرده
 و پلجه داخلی بخاری تکیه داده بودند و در تمام مدت بدین حال ماندند
 و بکسانی که جلوشان بودند تکیه کرده بودند. وضع آخرین صفهای
 نزدیک دیوار نیز بهمین منوال بود. در کناره‌های تالار، روی
 خوابگاهها نیز جمعیتی پر جنب و جوش و متراکم نوازندگان را
 احاطه کرده بود. با اینهمه بهترین جاها همانجا بود. پنج نفر از
 زندانیان روی بخاری رفته و از آنجا بیابین نگاه می‌کردند؛ آنان
 در خوشبختی و سعادت شناور بودند. روی درگاهها و سایر دیوارها
 نیز توده‌یی از زندانیان، کسانی که جای بهتری پیدا نکرده بودند، قرار
 گرفته بودند. همه با ادب ایستاده بودند و سر و صدا نمی‌کردند؛ هر
 کسی می‌خواست خود را به «مسیوها» و تماشاگران مؤدب و متین وا-
 نمود کند. در چهره‌های پرافروخته و درخشان از عرقی که برائش
 گرمای خفه کننده تالار بیرون آمده بود، بی‌صبری صداقت‌آمیزی

خواننده می‌شد. چه موج خوشحالی کودکانه و چه رضایت و خشنودی درخشانی روی این پیشانی‌های پخیه خورده و داغدار می‌درخشید و در نگاه این مردانی که تا بحال عبوس و ترشرو بودند، در ایسن نگاههایی که تا بحال جز پرتوهای وحشتناک از آن ساطع نبود، خواننده می‌شد! آنجا که من بودم وقتی از طرف راست نگریم سرهای بی‌کلاه زندانیان تمام بنظرم تراشیده و تیغ انداخته آمد... اما ناگهان روی صحنه احساس جنبش و سر و صدا شد... پرده داشت بالا می‌رفت... ارکستر نواختن پیش در آمد را آغاز کرد. این ارکستر نیز دارای ارزش خاصی بود... کنار تالار، روی خوابگاه يك گروه هفت نفری نوازندگان قرار گرفته بودند. دو ویولن (یکی از آنان متعلق بیک زندانی بود و دیگری را از قلمه زندان عاریت کرده بودند - اما نوازنده آن از خود ما بود)؛ سه بالالایکا - کار زندانیان - دو گیتار؛ و يك ضرب که جای ویولن بزرگ را می‌گرفت. ویولن‌ها می‌لرزید و فریاد می‌زد، گیتارها هیچ ارزشی نداشت ولی بعکس بالالایکاها با آن قابل مقایسه نبود. چابکی و مهارت انگشتانی که بسیمهای آن زخمه می‌زد بصورت شعبده بازی در آمده بود. بیشتر آهنگهای رقص می‌نواختند. نوازندگان در قسمت‌های بسیار جذاب آهنگ با انگشت خمیده خود روی چوب سازشان می‌زدند؛ آهنگ صدا، طرز اجرا و عملیات نوازندگان تمام وضعی غریب و بی سابقه داشت و بوی زندان از آن استشمام می‌شد. یکی از نوازندگان گیتار، ساز خود و نواختن آن را بخوبی می‌شناخت. این همان جوان نجیب زاده بود که پدرش را کشته بود. اما ضرب گیر کلرهای عجیب و غریبی می‌کرد؛ گاهی صفحه ضرب را روی انگشتان و گاهی روی شستش می‌گردانید و از پوست آن صدا در می‌آورد؛ گاهی از آن صداهای صاف و روشن و یکنواخت بگوش می‌رسید و گاه ناگهان صدایی زنگ دار و شدید از آن بر می‌جهید که مانند صدای فرو ریختن آبشاری بود و میان يك گروه صداهای کوچک لرزان و جهنده پخش می‌شد. بالاخره آنجا دو آکوردئون نیز بود. اگر راستش را بخواهید من تا آنوقت ندیده بودم که چیز قابل توجهی

داستان بوسکی

ازین ساز زمخت و نتراشیده ملی بیرون بیاید؛ هماهنگی اصوات، طرز نواختن و خاصه حالت و ادراک و تسلط کامل نوازندگان باعث شده بود که نتیجه کار آنان واقعا خارق العاده از آب در آید. آنجا بود که من برای نخستین بار فهمیدم چه سهل انگاری و توکل بی پایان و چه علاقه شدیدی بمخاطرات و امور خارق العاده در آهنگهای رقص بسیار جالب روسیه نهفته است. سرانجام پرده برداشته شد. لرزه‌یی بتمام زندانیان دست داد و همه در جای خود یا بزمین کوفتند. کسانی که عقب ایستاده بودند روی نوک پا ایستادند، بعضی از زندانیان از روی کنده‌هایی که زیر پایشان بود بزمین افتادند و تمام آنان، تا آخرین نفر، دهانشان بازو چشمشان گرد شد. سکوت مطلق برقرار گردید. نمایش آغاز شده بود.

کنار من علی میان گروه برادران خود و سایر چرکسی‌ها ایستاده بود. تمام آنان مفتون تئاتر شده بودند. آنان همه گونه نمایش دیده بودند. همان طور که پیش از یکبار خاطر نشان ساخته‌ام مسلمانان، تانراها و دیگران بسیار دوستدار تئاترند. کنار آنان، اشعیا فومیچ پس از بالا رفتن پرده چهره مشتاق خود را بسوی معجزه‌هایی که اینک صورت وقوع می‌یافت متوجه ساخته بود. اگر تئاتر نمایش داده نمیشد چه پریشانی و اندوه عجیبی بوجود می‌آمد! چهره دلربای علی از چنان شادی کودکانه‌یی می‌درخشید که من از نگریستن بدو بسیار شاد شدم. بخاطر دارم که وقتی يك حرکت مضحك بازیگران باعث خنده همگانی می‌شد، من بخلاف میل خود بسوی او بر می‌گشتم تا وی را ببینم. اما او بمن نگاه نمی‌کرد، و چیز دیگری در سر داشت! نزدیک من، سمت چپ زندانی‌نسیبه سالخورده ایستاده بود که همیشه ترش روی و ناخشنود و بد خو بود. او نیز علی را باز شناخته بود و من بیش از یکبار دیدم که بسوی علی برگشته بود برای اینکه با نیم لبخندی این چهره دلکش و دیدنی را بنگردا نماید. بجه علت این زندانی علی را علی سمیونویچ مینامید.

خاطرات خانه مردمان

نمایش را با اجرای فیلاتکا و میروشکا آغاز کردند . با کلوشین بخوبی نقش فیلاتکا را ایفا می کرد . بخوبی دیده می شد که وی روی هر جمله و هر حرکت فکر کرده است . کوچکترین کلمات و کوچکترین حرکات وی معنایی داشت که کاملاً با خصوصیات نقش او تطبیق می کرد . باین کوشش و این تمرین شادمانی عجیب و مقاومت ناپذیر و مادگی و طبیعی بودن بازیگر را نیز بیفزایید . اگر شما با کلوشین را دیده بودید ، فوراً تصدیق می کردید که او یک هنرمند واقعی ، یک هنرمند فطری بود که استعدادی بزرگ داشت . من چندین بار فیلاتکا را در مسکو و پترزبورگ دیده ام و تصدیق می کنم که هیچک از هنرمندان کمدی این دو مرکز ، از لحاظ بازی ارزش با کلوشین را نداشت . این هنرپیشگان در مقام مقایسه با وی مانند دهقانان فرانسوی و نه مانند موزیک های واقعی بودند ، کاملاً احساس می شد که آنان می خواستند خود را در پوسته نقش خود بکنارند . همچشمی و رقابت با کلوشین را تا آخرین درجه تحریک کرده بود : همه می دانستند که در نمایشنامه دوم نقش کدریل شخصی بنام پوتسئین کین^۱ واگذار شده است که نمیدانم بچه علت ویرا در ایفای نقشهای کمدی بهتر از با کلوشین می دانستند . با کلوشین ازین برتری مانند کودکان رنج می برد . در آخرین روزها چندین بار آمده و روی این موضوع با من درد دل کرده بود ۱ دو ساعت پیش از آغاز نمایش از تب می لرزید . هر وقت تماشاگران می خندیدند و دسته جمعی فریاد می زدند ، « براوو با کلوشین ! خیلی خوب بود ! » تمام صورتش روشن می شد و شادی و الهام در چشمانش می درخشید . صحنه معاشقه با میروشکا وقتی فیلاتکا قبلاً فریاد می کشد که وی عرقش را خشک کند و اونیز عرقش را خشک می کند بسیار خنده آور بود . همه بشدت می خندیدند . اما برای من جالبتر از همه این بود که تماشاگران دیگر خود را نگرفته بودند و بی هیچ مانعی مجال ابراز

۱- Moujik بدقانان روسی اطلاق میشد .

۲- Potséikine

بشادی خود می‌دادند. فریادهای تحسین و تأیید هر لحظه بیش از پیش طنین‌انداز می‌شد. یکی از زندانیان با آرنج خود بیدن همسایه‌اش می‌کوفت و احساسات خود را پاهایجان بسیار بدو نشان می‌داد بی‌آنکه حتی بدانند بچه کسی خطاب کرده است. یکی دیگر از زندانیان در اوج شور و حرارت خویش، در آغاز يك صحنه خنده‌آور، بسوی جمعیت برگشت و آنان را بانگاهی پرشور نگرینست و چنانکه گویی می‌خواهد از جمعیت تمهید خندیدن بگیرد، دست ویای خود را تکان داد؛ سپس روی خود را برگردانیده، نگاه خود را باحرص و ولع ببازیگران دوخت. سومی بازیان و دست خود بشکن می‌زد، او سر جایش نمی‌توانست بند شود ولی چون نمیتوانست تکان بخورد گاه با يك پا و گاه با پای دیگرش بزمین می‌کوفت. در پایان نمایشنامه شادی بمنتها درجه رسیده بود. من ابدأ مبالغه نمی‌کنم. زندان، آنها، مقید بودن و سالهای غم‌انگیز درازی را که باید زندانیان بگذرانند در نظر مجسم کنید، این زندگی یکنواختی را که مانند ریزش قطره قطره باران در يك روز تیره پاییزی است بخاطر بیاورید، آنوقت ناگهان این موجودات زندانی شده و محبوس، برای مدت یکساعت مجازند که شکفته شوند، شاد باشند، کلبوس خود را از یاد ببرند و نمایشی ترتیب که بتواند حس تحسین و استعجاب تمام شهر را بر انگیزد و همه بگویند: «زندانیان را نگاه کنید!» همه چیز توجه آنان را جلب می‌کرد و این توجه در آغاز کار بلباس‌ها معطوف می‌شد. برای آنان فوق‌العاده جالب توجه بود که مثلاً «وانکا» لانی^۱، نیترووی بتایف^۲ یا باکلوشین را در لباس دیگری غیر از آنچه طی سالیان دراز هر روزه می‌دیدند ببینند. وی نیز يك محکوم باعمال شاقه است و هیچ چیز جز محکوم به اعمال شاقه نیست، همان زنجیرهای صدا دار نیز در پایش هست ولی اینک مانند يك «میوه» وارد صحنه میشود در حالیکه نیمتنه پوشیده، کلاه گرد بر سر گذاشته و پالتو بتن کرده است. وی

Vanka - le - ganement - 1

Niétsviétaiev - 2

صبلی گذاشته و سرش مو دارد ؛ دستمال قرمز زیبایی از جیب بیرون می آورد و تکان می دهد و چنان تقلید یکنفرارباب را در می آورد که گویی واقعا خود اوست ؛ شور و اشتیاق باوج خود می رسد . «نجیب زاده نیکوکار» با لباس نظامی یکنفر آجودان وارد صحنه شد ، البته لباسش نسبتا مندرس بود ، این درست ، اما بهر حال سر دوشی داشت و کلاهش دارای نشان بود و این لباس در زندانیان تأثیری وصف ناپذیر بخشید . این نقش دونفر داوطلب داشت . و آیا باور می کنید؟ - این دونفر مثل دو کودک پایکدیگر متاجره می کردند برای اینکه آن را بازی کنند ؛ اینقدر علاقه مند بودند که این لباس افسری را بپوشند . سایر بازیگران بزحمت این دو نفر را از هم جدا کردند بیشتر صداها ، ایفای این نقش را به نیتس وی بتایف تفویض کرد ، اما نه از این جهت که وی ماهرتر از دیگری بود یا بیشتر از دیگری بیک «مسبو» شباهت داشت ؛ بلکه از آن روی که وی زندانیان را مطمئن کرده بود که بشلاقی مجبور خواهد شد و آنرا در دست خواهد گردانید و درست و حسابی مثل یک آقا و مانند یک هنرپیشه ورزیده عالی آن شلاق را بزمن خواهد کوفت در صورتیکه وانکا لاتی که هرگز آقا-هارا ندیده است نمیتواند این کار را بکند . سرانجام وقتی که وی بازن خود در برابر تماشاگران ظاهر شد ، با تعلیمی سبک خیزرانی که تهیه کرده بود و در دست داشت مشغول کشیدن دایره روی زمین شد و خدا می دانست از کجا آموخته بود که اینقدر خوب و با مهارتی غیر قابل اعتراض این کار را انجام دهد . بدون تردید وی در دوران کودکی که سر و پا برهنه بود ، یکی از این مسبوها را دیده بود که بسیار خوب لباس پوشیده و با گردانیدن و تکان دادن تعلیمی بزیردستان خویش اشاره می کرده است . این منظره در ذهن وی حک شده و بر جای مانده و سی سال بعد آن را بخاطر می آورد و برای جلب توجه و خود حال کردن زندانیان تکرارش می کند .

نیتس وی بتایف چنان در کار خود مستغرق شده بود که هیچکس و هیچ چیز را نمی دید ، چشمانش را به تعلیمی خود دوخته بود و حرف میزد . « زن نجیب زاده نیکوکار » نیز در نوع خود

همانقدر قابل توجه بود. وی با يك پیراهن کهنه چیت گلداز که دیگر بصورت کهنه پاره درآمده بود ظاهر شد. بازوها و گردنش عریان بود و چهره سرخ و سفید عجیبی داشت و یک شیکلاہ جلوار بسر گذاشته بود که بند آن زیر چانه اش بسته شده بود. وی چتری تابستانی بیکدست داشت و در دست دیگرش بادبزی از کاغذ رنگی بود که با آن خود را باد می زد. خنده یی دیوانه وار او را استقبال کرد و خانم نیز چندین بار وقار و سنگینی خود را ازدست داده زیر خنده زد. این نقش را ایوانف سیروتکین که بصورت دحتران در آمده و بسیار دلریا شده بود ایفا می کرد. این دو نفر خیلی خوب از عهدۀ بازی خود بر آمدند. خلاصه این پرده از نمایش نیز با رضایت عمومی پایان آمد. هیچ انتقادی از آن نشد و نمی توانست هم بشود... یکبار دیگر نیز پیش در آمد «اناق کوچک»، اتاق کوچک من را نواختند و پرده برای نمایش بالارفت، کدریل هم نوعی دون ژوان است، منتها در پایان نمایشنامه ارباب و مستخدم هر دو بجهنم برده می شوند. نسخه خطی این نمایشنامه بدون هیچ حذف و نقصانی نمایش داده شد اما انسان آن را ناقص و بی آغاز و انجام و بی سر و ته می دید. قسمتی از صحنه در روسیه در يك چاپارخانه جریان داشت. مدیر پست آقایی را که پالتوی بتن و کلاه گرد برجسته یی بسر داشت باناقی راهنمایی کرد. پشت سراو خدمتکارش کدریل با يك جامه دان و يك جوجه که در کاغذ آبی پیچیده شده است می آید. کدریل لباسی پوستدار پوشیده و کلاه کاسکت مخصوص نوکران را بسر گذاشته است، و هم اوست که پرخوراست. پوتشی کین حریف با کلوشین این نقش را ایفا می کرد و ایوانف یعنی «زن نجیب زاده نیکوکار» در نمایشنامه اولدر نقش ارباب بازی می کرد. صاحب مهمانخانه (نی یتر وی یتایف) با ارباب اعلام کرد که این اتاق محل رفت و آمد شیاطین است و سپس از اطاق بیرون رفت. ارباب با حالتی گرفته و مشغول، فرغر کنان گفت که مدت درازی است این مطلب را می داند. وی به کدریل دستور داد که

کارها را روبراه ساخته و شام را تهیه کند. کدیریل آدمی ترسو و پره-خور است. تا فهمید که دارند از شیاطین حرف میزنند ترسید و مانند برگ درخت لرزیدن گرفت. البته او جان خود را بدر خواهد برد، اما برای اربابش نگران است. وانگهی، خیلی دلش میخواد غذا بخورد. وی دوست دارد زیاد غذا بخورد و در عین حال بسیار نفهم و پست و حیله گر است و با وجود ترس فراوانی که از ارباب دارد، در هر قدم وی را گول میزند. در این تیب قابل توجه خدمتکار انسان شباهت و خویشاوندی مبهمی با لپورلو^۱ مییابد. این نقش واقعاً خیلی خوب ایفا شد: پوتستی کین استعدادی بسی چون و چرا، حتی عالیتر از استعداد باکلوشین داشت. بهمین سبب وقتی فردا من باکلوشین را ملاقات کردم حقیقت فکر خود را بدو نگفتم؛ زیرا در اینصورت بسیار ناراحت می شد و رنج می برد. زندانی که نقش ارباب را ایفا می کرد نیز بسیار خوب بازی می کرد. بیانات و خطابه های بدون ارتباط وی هیچ قافیه نداشت، اما تلفظ و طرز ادای کلمات بسیار درست و حرکاتش مناسب و پسندیده بود. هنگامی که کدیریل با چمدان ور می رفت، ارباب روی صحنه قدم می زد و با صدای بلند اعلام می کرد که امشب مسافرت های خود را پایان خواهد داد. کدیریل با کنجکاری گوش می دهد، قیافه می گیرد، با خود حرف می زند و جمعیت را بشدت می خنداند. وی کوچکترین ترحمی نسبت به ارباب خود ندارد اما چون شنیده است که از شیطان گفتگو می کند می خواهد بداند شیطان چگونه است و بهمین سبب سؤال روی سؤال طرح می کند. سرانجام اربابش برای وی توضیح می دهد که وی پیش ازین در وضعی دشوار گرفتار آمده و از جهنم کمک خواسته است؛ شیاطین بدو کمک کرده و وی را رهایی داده اند اما امروز موعد آن فرا رسیده و ممکنست آنان طبق پیمانی که داشته اند، برای بردن روح وی بیایند. کدیریل را لرزه بر اندام می افتد؛ اما اربابش خود را نمی یازد و دوباره بدو دستور می دهد که شام را آماده کند. کدیریل با شنیدن کلمه شام جانی

تازه می‌گیرد ، جوجه را باز می‌کند ، يك بطری بیرون می‌آورد ، استخوان‌های جوجه را می‌کشد و کمی نیز از آن پدهان می‌گذارد ؛ تماشاگران باز زیر خنده می‌زنند ، ناگهان در صدا می‌کند ، باد در پنجه‌ها را تکان می‌دهد ، کدیریل بلرزه می‌افتد ، با شتاب و تقریباً خلاف میل خویش يك تکه بزرگ از گوشت جوجه را پدهان می‌گذارد و لقمه چنان بزرگ است که نمی‌تواند آن را فرو دهد . دوباره خنده‌ی دیوانه‌وار در می‌گیرد . ارباب همان طور که دوباره باق باق باز می‌گردد می‌رسد ، «حاضر شده است ؟» کدیریل جواب می‌دهد ، «همین الان ، آقا ... برای شما ... حاضرش می‌کنم ...» و سر میز می‌نشیند و بدون مژه زدن مشغول شکم بآب زنی می‌شود . تماشاگران بیشرمی و حیلت‌گری این خدمتکاری را که اربابش را مسخره می‌کند ، تحسین می‌کنند . باید گفت که پوتشی‌کین شایسته تمام این تحسین‌ها بود . کلمات ، «همین الان آقا برای شما حاضرش می‌کنم» با وضعی قابل تحسین ادا شد . بمحض آنکه سر میز نشست مشغول بلعیدن غذا شد و در عین حال از هر صدای پای اربابش که اخلاق و رفتاروی را می‌دانست از جا می‌جهد . هر بار که ارباب بسوی وی باز می‌گشت کدیریل زیر میز پنهان شده پسر فده را نیز پدنبال خود می‌کشید . سرانجام گرسنگی شدیدش تکین یافت و دیگر می‌توانست بفکر ارباب خود باشد . ارباب فریاد کشید ، «کدیریل ، خیلی مانده است ؟» و کدیریل بچابکی جواب داد ، «حاضر است .» اما ناگهان مشاهده کرد که در بشقاب چیزی جز يك دسته هاون باقی‌نمانده است ... آقا که بسیار گرفته و در افکار خود مستغرق است پشت میز می‌نشیند بی آنکه هیچ چیز غیر طبیعی آنجا ببیند ، و کدیریل با يك حوله پشت سر وی سبز می‌شود ، هر کلمه ، هر حرکت و هر قیافه کدیریل ، هنگامی که بسوی جمعیت باز می‌گردد و در برابر حماقت اربابش سر تکان می‌دهد ، خنده‌ی خاموش نشدنی بر می‌انگیزد . اما درست در همان لحظه‌ی که ارباب می‌خواهد خوردن غذا را آغاز کند شیطان‌ها ظاهر می‌شوند . از آنجا بعد دیگر هیچ وسیله فهمیدن وجود ندارد ، شیاطین مطلقاً هیچ چیز انسانی ندارند ؛ در کناری خود بخود باز می‌شود و چیز سفیدی

ظاهر می‌گردد که بجای سروی فانوس روشنی گذاشته‌اند ؛ يك شب دیگر بدنبال وی می‌آید ؛ او نیز بجای سرش فانوس و در دست داسی دسته بلند دارد . چرا بجای سر آنان فانوس گذاشته بودند ؛ چرا داسی بدست آنان داده بودند و چرا شیطان‌ها در لباس سفید ظاهر شدند ؟ باید انسان خیلی دقیق باشد تا بتواند دلیل آنرا بگوید . اما هیچکس باین امر توجهی نداشت . باید چنین باشد ، همین و دیگر هیچ . ارباب خود را نسبتاً شجاع نشان می‌دهد ؛ باشیاطین روبرو می‌شود و با فریاد بآنان می‌گوید که آماده‌رفتن است و آنان هیچ کاری ندارند جز اینکه وی را بگیرند و ببرند . اما کدیریل بعکس مانند خرگوش از خود بی‌جراتی و کم دلی نشان می‌دهد ؛ وی زیر میز پنهان می‌شود اما با وجود وحشت فراوان فراموش نمی‌کند که بطری که بگری را نیز بگریز می‌کشد . شیطان‌ها يك لحظه ناپدید می‌شوند . کدیریل از نهان‌گاه خویش بیرون می‌آید . در همان لحظه که ارباب بسوی جوجه باز می‌گردد ، از توسته شیطان ظاهر می‌شوند ، او را می‌گیرند و می‌برند . وی فریاد می‌زند ؛ « کدیریل ، مرا نجات بده ! » اما کدیریل آندیشه‌های دیگری در سر دارد ؛ بطری ، بشقاب و حتی نان را زیر میز می‌کشد . اینک او تنها مانده است ؛ نه شیطانی هست و نه اربابی . کدیریل دوباره برمی‌خیزد ؛ گرداگرد خویش را می‌نگرد ؛ لبخندی وسیع و بزرگ چهره‌اش را روشن می‌کند . با اینهمه طراری و حقه‌بازی که در اوست چشمکی می‌زند و بجای ارباب می‌نشیند و سرش را روبروی تماشاگران تکان می‌دهد و با صدایی نسبتاً آهسته می‌گوید ؛

« خیلی خوب ؛ حالا دیگر من ارباب ندارم ! »

همه از اینکه وی را بی‌ارباب می‌بینند می‌خندند ، آن وقت وی با همان صدای آرام ، چنانکه گویی با تماشاگران درد دل می‌کند ، خطاب بجمعیت کرده با چشمکی حاکی از شادی می‌افزاید ؛

« شیطان‌ها او را برده‌اند ! »

شور و هیجانی توصیف ناپذیر بتماشاگران دست می‌دهد . علاوه بر این عمل ، که شیاطین ارباب را برده‌اند کلمات نیز با چنان لحن آمیخته به‌رزگی ادا شده و چنان قیافه پیروزمند و درعین حال نم‌مخرب

آمیزی بخود گرفته بود که هیچکس نمی‌توانست از تحسین و تقدیر وی خودداری کند. اما این خوشبختی کدریل، چندان دراز نکشید. وی هنوز بطوری را همدست نگرفته و گیلان شراب خود را درست پسر نکرده بود که شیاطین باز می‌گردند و با نوك پا، پاورچین پاورچین خود را پشت سر او می‌لفزانند و از پشت وی را می‌گیرند، کدریل که پست‌تر و ترسو تر از آنست که بتواند روی خود را برگرداند، با تمام قوا فریاد می‌کشد؛ وی دیگر نمی‌تواند از خود دفاع کند، بطری‌وگیلاس را که نمی‌تواند از خود جدا کند در دست می‌گیرد. دهانش از وحشت باز مانده، مدتی قریب سی ثانیه با چشمان وحشت زده و با حالت چنان جالب آدم بسیار ترسویی که گرفتار وحشت شده باشد باقی می‌ماند و این جالب است که واقعاً قابل نقاشی است؛ سرانجام او را با بطریش که رها نکرده است می‌کشند و می‌پرند. وی فریاد می‌کشد، فریادهای پایان ناپذیر بر می‌کشد؛ فریادهایش از پشت صحنه طنین‌انداز می‌شود. اما پرده در میان صدای خنده تماشاگران می‌افتد. آرکستر مشغول نواختن کمارینسکایا^۱ می‌شود.

این آهنگ بسیار آهسته آغاز شد بطوری که درست شنیده نمی‌شد. سپس رفته رفته صدای آن وسعت یافت و آهنگش اوج گرفت، انگشتان خمیده نوازنده آن روی چوب بالالایکا شروع بضراب گرفتن

۱ - Kamarinskaia آهنگ رقص ملی است که سازنده آن فیودور گلینکا Fiodor Glinka متولد سال ۱۸۰۳ و متوفی بسال ۱۸۵۷ است. وی این آهنگ را از روی يك فانتزی معروف الهام گرفته است. سخنانی که در شعر این آهنگ گفته شده نسبتاً مستهجن و خارج از حدود ادب است. موزیک کومارینو Komarino یکی از ولگردانی است که اصلاً از شهر سیوسک Siavsk مرکز سابق حکومت در ایالت اورال Orel است. وی قهرمان این فانتزیست. داستایوسکی در کتاب روستای ستپانچیکوو Stépantchikovo نیز بدین آهنگ اشاره کرده است. گوگول نیز در «نفوس مرده» از آن نام برده است.

کرد. این درست آهنگ کامارینسکایا بود و گلینکا اگر آن را می شنید واقعاً از آن لذت میبرد. آنوقت «نمایش صامت» آغاز شد. آهنگ کامارینسکایا در تمام دوران نمایش با آن همراهی میکرد. صحنه نمایش، داخل يك آسیا را مجسم می کرد. آسیابان بکنجی نشسته زین اسبی را تعمیر می کرد و زن وی نیز در گوشه دیگر نخ میریسید. سیروتکین نقش زن آسیابان و نیبتسوی بتایف نقش خود او را ایفا می کرد.

اینجا باید یاد داشت کنم که دکورهای ما بسیار ناچیز و رقت آور بود. در این نمایشنامه نیز، مانند نمایشنامه های گذشته، باید آنچه را که چشم می بیند با نیروی تخیل اصلاح کند و بصورتی که باید باشد در آورد. بجای دکور ته صحنه یکنوع فرش یما بالا پوش آویخته شده بود سمت راست يك پرده متحرك ۱ زنده و پاره گذاشته بودند و در سمت چپ که هیچ چیز روی آنرا نیوشانیده بود، خوابگاهها بچشم می خورد. اما تماشاگران خیلی سختگیر نبودند و می کوشیدند به نیروی تخیل آنچه را می بینند بصورت آنچه واقعاً باید باشد در آورند. از لحظه بی که بانان گفتند: «اینجا باغ است، اینجا اتاق است؛ اینجا يك کلبه است.» همین کافی بود؛ دیگر بیش از این توضیح دادن فایده بی نداشت. سیروتکین در لباس زن جوان آسیابان بسیار دلریا بود، تماشاگران پس از دیدن وی در گوشی او را تحسین کردند. آسیابان کار خود را پایان میرساند، کلاه و تازیانه خود را بر می دارد، بسوی زنش می آید، با ایما و اشاره بدو حالی می کند که باید برود و اگر در غیبت او، وی کسی را نیز خود بپذیرد، آن وقت . . . شلاقش را بدو نشان می دهد، زن نیز گوش می کند و سر خود را بعلامت رضا تکان می هد . . . وی حالتی دارد که گویی می داند قضیه از چه قرار است، زیرا می خواهد کسی را بخانه بیاورد. آسیابان بیرون می رود. هنوز درست از در خارج نشده است که زنش

۱. Paravent که در زبان محاوره امروزه نیز بدان پاراوان می گویند.

با مشت وی را تهدید می‌کند. در میزنند. در باز می‌شود و یک همسایه، که او نیز آسیابان است وارد می‌شود. دهقانی است ریشو با قیابی دراز. بعنوان هدیه پارچه حریر سرخی برایش آورده است. زن می‌خندد، اما درست در همان لحظه که می‌خواهد با غوش وی رود دوباره در میزنند. چه باید کرد؟ با عجله دهقان را زیر میز پنهان می‌کند و دوباره مشغول نخ ریسن می‌شود. یک عاشق دیگر وارد می‌شود. وی یک نفر درجه دار مأمور پخش خواربار و تمین جای سربازان است که لباس نظام بتن دارد. تا اینجا نعایش بسیار خوب و بدون انتقاد بود و تمام حرکات صحیح بنظر میرسید. انسان وقتی این بازیگران خلق الساعه را می‌دید تعجب می‌کرد و ناچار بنخود می‌گفت، «چه نیرو و وجه استعدادی بیهوده در روسیه ما بهدر میرود و بخاطر هیچ در اعماق زندانها و تبعیدگاهها غرق می‌شود!» اما زندانی که نقش درجه دار را ایفا کرد، بدون شك در نعایشی که در یک مرکز شهرستان یا در تئاترهای قلمرو آن داده شده حضور یافته بود. بدون تردید وی عقیده داشت که بازیکنان ما از اولی تا آخری هیچ چیز از بازی نمی‌فهمند و روی صحنه بوضعی مناسب نعایش نمی‌دهند. بهمین سبب مانند قهرمانان تئاتر کلاسیک وارد صحنه شد، پس از برداشتن یک شلنگ بزرگ توقف کرد، سر و بالا تنه خود را خم کرد، نگاهی غرور آمیز باطراف خویش افکند و سرانجام شلنگ دیگری بر داشت که آن نیز مانند قدم اول باطنطنه و جلال و جبروت بود. یک چنین راه رفتنی که حتی نزد قهرمانان کلاسیک نیز مضحک است، برای درجه داری که با لباس نظامی مشغول بازی کردن در یک صحنه کمدهی است، خنده دارتر است. اما زندانیان چنین می‌پنداشتند که باید اینطور باشد و آنرا نیز مانند سایر روشها و حرکات این «شخص» قبول کردند. هنوز نظامی بوسط اتاق نرسیده بود که دو باره در زدند. زن صاحب خانه از نو دست و پایش را گم کرد. با این درجه دار چه کند؟ وی را نیز در صندوقی که

خوشبختانه درش باز بود پنهان کرد . این بار يك دیدار کننده جالب توجه ظاهر شد ؛ این مرد عاشق پیشه بسیار عجیب بود . این شخصي يك برهنه با لباس بود . ۱ خنده شدیدی بین تماشاگران در گرفت . زندانی محکوم باعمال شاقه موسوم به کوشکین ۲ که قیافه اش کاملاً بدرد این کار می خورد ، ایفای نقش برهنه را برعهده گرفته بود . وی بوسیله حرکات شدت عشق خویش را ابراز می کرد ، دستهای خود را به آسمان بر می داشت و روی سینه ، در جایگاه قلبش می فشرد . در آن لحظه ای که شدت احساسات برهنه بمنتها درجه رسیده بود ، ضربه شدیدی در را لرزاند . از طرز کوبیدن در معلوم شد که صاحبخانه است . زن از وحشت لرزید و برهنه مانند جن زدگان تکلن می خورد و التماس می کرد که وی را پنهان کند . سر انجام بهر ترتیبی بود خود را نیمه کاره پشت گنجه چیانید ، سپس ، زن که فراموش کرده بود در را باز کند ، خود را روی دوک نخریسی انداخت و مشغول تیغ رسیدن شد . مرتب تیغ می رسید بی آنکه صدای کوبیدن در را که شدت آن دو برابر شده بود بشنود و در را بروی او بکشد . وی چنان دست و پای خود را گم کرده بود که باشتباه نخي را که وجود نداشت در دست خود تصور می کرد و چنان وانمود می کرد که دوکی را که روی زمین افتاده است می چرخاند . سیر و تکین بسیار خوب این وحشت را در چهره اش مجسم کرده بود . آسیابان در را با پا باز می کند و بانازیانه افرخته بسوی زنش هجوم می آورد . وی همه چیز را دیده است زیرا مراقب در خانه خود بوده است ؛ بهمین سبب با انگشتان خود بدو نشان می هد که وی سه نفر عاشق را پنهان کرده است ؛ و آنان را جستجو می کند ؛ اول همسایه را می یابد که پس از کوبیدن دك و دنده اش او را از خانه میراند . نظامی که ازین رفتار وحشتزده

۱ - بدون تردید خوانندگان عزیز توجه دارند که این شخصي يك کشیش روسی است . نویسنده بر اثر وحشت از مانور به جای آن کلمه برهنه را که نام روحانیون هندیست استعمال کرده است .

Kochkine - ۲

شده است می خواهد بگریزد ؛ وی با سر خود در صندوق را بلند می کند و همین امر او را رسوا می سازد ؛ آسیابان وی را نیز با شلاق خود حال می آورد و این بار دیگر عاشق نظامی شلنگ بر داشتن کلاسیک را از یاد میبرد . فقط بر همین باقی می ماند که صاحبخانه مدتی دراز بدنبال وی می گردد ، سرانجام وی را در گوشه یی پشت گنجه می یابد . اول مؤدبانه در برابر وی خم می شود و سپس ریشش را گرفته وسط صحنه می کشد . بر همین سعی می کند از خود دفاع کند و فریاد می کشد ؛ « ملعون ! ملعون ! » (تنها کلمه یی که درین نمایش بر زبان رانده شد) . شوهر گوش باین حرف وی نمی دهد و همانطور عدالت را در باره اش اجرا می کند . زن که می بیند اکنون نوبت وی فرا رسیده است نخ و دوک را رها می کند و از اتاق بیرون می دود و چارپایه خود را وازگون می کند . زندانیان بشدت می خندند . علی بی آنکه مرا بنگرد آستینم را کشید و فریاد زد ؛ « برهنم را نگاه کن ! برهنم را ! » و بر اثر شدت خنده حسست و لرزان شد . پرده می افتد . يك صحنه دیگر آغاز می شود .

اما من نمی توانم تمام این نمایشها را شرح بدهم . هنوز دو یا سه پرده دیگر باقی مانده بود که تمام مضحك و شادی بخش بود . اگر چه زندانیان این نمایشنامه ها را ننوشته بودند ، اما دست کم نیمی از آن را از تخیلات خود بدان افزوده بودند . تقریباً تمام بازیگران بدیهه گوئی می کردند ؛ نیز در هر نمایشی همان نقش ها اندکی تفاوت ایفا می شد . آخرین نمایش صامت که نمایشی خیالی بود ، با بالتی پایان می یافت که ضمن آن مرده یی را بخاک می سیردند . برهنم که خدمتکاران متعدد و پایان ناپذیر از وی می آمدند بر روی تابوت مرده اداهای بیهوده بسیار در آورد . سرانجام آهنگ « غروب آفتاب » نواخته شد ؛ مرده از نوجوان گرفت ؛ همه از خوشحالی یا بزمین می کوفتند . برهنم با مرده مشغول رقصيدن شد ، با اسلوب برهنمان میرقصید . بدین ترتیب تا شب آینده نمایش پایان یافت . ما خشنود و راضی از يك دیگر جدا شدیم ؛ بازیگران را می ستودیم و از استوار زندان تشکر می کردیم . هیچ مشاجره و نزاعی در نگرفت . همه

بوضی غیر مهود سرحال بودند ، همه خود را خوشبخت می‌دیدند و نه در خواب عادی فرو رفتند ، بلکه با روحی آرامتر از گذشته به خواب رفتند . این مطلب اختراع مغز من نیست ؛ این حقیقت است ، حقیقت درست و صحیح است . باین تیره بختان بولو برای چند لحظه هم باشد - اجازه زیستن بمیل خود و تفریح کردن داده بودند . اجازه داده بودند که یکساعت بوضعی غیر از وضع زندانیان بگذرانند ؛ و این دقایق کوتاه آنان را از نظر اخلاق و روح تغییر شکل داده بود .

اینك شب عمیق و تیره فرا رسیده است . من می‌لرزم و ناگهان از خواب می‌جهم . زندانی پیرمرد روی بخاری نشسته دعا می‌خواند و تا سپیده دم نیز همچنان دعا خواهد خواند . علی بآرامی در کنار من به خواب رفته است . برخلاف میل خود بچهرۀ کودکانه آرام وی مینگرم . کم‌کم همه چیز بخاطر من می‌آید ، باز این روزهای آخرین ، این عیدها و این ماههایی را که تازه گذرانیده‌ام می‌بینم . بر اثر استیلا و وحشت سرخود را بلند می‌کنم و بخواب رفتگان ، یعنی رفقای خود را در روشنایی لوزان شمع دولتی نگاه می‌کنم . چهره‌های رنگد باخته و بسترهای فقیرانه آنان ، عوری و نکون بختی آنان را که اینك کاملاً گسترده است می‌بینم ؛ خوب آنها را مینگرم برای آنکه یقین حاصل کنم که این نه يك كابوس و حشتناك ، بلکه واقعیت است . صدای ناله‌یی بر می‌خیزد ، کسی بسنکینی بازوی خود را حرکت داده زنجیرش را تکان می‌هد . يك زندانی از خواب می‌پرد و مشغول غرغر کردن می‌شود ؛ اما پیرمرد همچنان روی بخاری نشسته بسرای تمام « مسیحیان ارتدکس » دعا می‌کند . من کلمات دعای وی را که آرام و گرم و شمرده ادا می‌کند ، می‌شنوم ؛ « خدای من ، بمار رحم کن . . . » بخود می‌گویم ؛ « من برای همیشه اینجا نخواهم ماند . فقط چند سالی اینجا خواهم بود ؛ » و دو باره سرخود را رها می‌کنم که روی بالشی بیفتد . . .

قسمت دوم

بیمارستان

کمی پس از گذشتن ایام عید بیمار شدم و مرا به بیمارستان نظامی بردند که در فاصله‌ی نزدیک به پانصد متر از قلعه زندان قرار داشت. این بیمارستان يك ساختمان دراز يك طبقه بود که آن را برنگ زرد نقاشی کرده بودند. تابستان، هنگامی که موسم تعمیرات فرا می‌رسید، مقداری پول خرج می‌کردند تا آن را با گل قرمز رنگ کنند. در حیاط بزرگ بیمارستان مؤسسات تابعه آن، دفتر طبی بیمارستان و سایر ساختمان‌های لازم وجود داشت. تالارهای متعدد بیماران، بنای عمده بیمارستان را تشکیل می‌داد، و فقط دو تالار آن خاص زندانیان و همیشه، خاصه در تابستان پر بود. حتی غالباً لازم می‌شد که تختها را نزدیک یکدیگر بگذارند. این دو تالار را با انواع گوناگون «بدبختان» پر می‌کردند، در درجه اول افراد عادی و سپس از زندانیان نظامی که از پاسگاههای مختلف می‌آمدند و افرادی که

نزدیک بود محکومیشان قطعی شود ، یا تبعیدیهایی که سر راه بیمار می شدند باین بیمارستان می آمدند. بیماران بنگاههای انضباطی را نیز بدانجا می فرستادند. این بنگاه مؤسسه عجیبی بود که سربازان متمرد و بی انضباط را برای اصلاح شدن بدانجا می فرستادند؛ گو اینکه پس از دو سال یا بیشتر رذلت تر و فاسدتر از آنچه بتصور آید، از این بنگاه بیرون می آمدند. هر روز صبح زندانیانی که بیمار شده بودند ، بیماری خود را باستوار زندان اطلاع می دادند. بزودی نام زندانی را در دفتری ثبت کرده ویرا با سربازی که حامل دفتر بود به بیمارستان می فرستادند. آنجا سرگرد با دقت تمام بیمارانی را که از تمام واحدهای مقیم قلعه فرستاده شده بود آزمایش می کرد و پس از آنکه بیمارشان را تشخیص می داد اجازه ماندن در بیمارستان به آنان داده می شد .

نام مرا نیز در دفتر نوشتند و نزدیک یکساعت بعد از ظهر ، ببیمارستان فرستاده شدم. معمولا زندانی بیمار هر قدر که ممکن باشد نان و پول با خود برمی دارد - زیرا روز اول نمی تواند از جیره بیمارستان استفاده کند - یک پیپ کوچک ، یک کبه توتون و چنماق و قوتین برداشته تمام را با دقت و مواظبت در کفش خویش پنهان می سازد. وقتی بمحوطه بیمارستان وارد شدم ، احساس کردم ازین منظره ای که در زندگانی زندان بوجود آمده ، در من نوعی حس کجکاوای بیدار شده است.

ورود من به بیمارستان در یکی ازین روزهای گرم و غم انگیز و ابرآلود بود که در چنین روزها ، ساختمانهایی ازین قبیل حالتی بسیار غم انگیز و زننده بخود می گیرند . من و سرباز مراقب وارد تالار معاینه شدیم. در این اتاق دو گسرمابه دستی ساخته شده از مس گذاشته شده بود و دو بیمار دیگر بیلوی مراقبین خود منتظر ایستاده بودند . یزشکیار پدیدار شد ، با بی قیدی و حالتی که حاکی از حمایت بود ، نگاهی بما کرد و با بی قیدی بیشتری از آنجا رفت که پزشک مأمور معاینه را خبر کند. وی نیز ما را با مهربانی تمام معاینه کرد و برگ و ورود به بیمارستان که نام ما در آن ثبت شده بود ، بهر یک

داد. روشی که باید تعقیب شود، تشخیص بیماری و دستورات مربوط بهمالجه و رژیم و غیره، کارهایی بود که بطیب داخل بیمارستان (انترن) که اتاق زندانیان را اداره می‌کرد ارتباط داشت. من شنیده بودم که زندانیان پزشکان خود را بسیار تحسین می‌کنند. وقتی خود را برای رفتن به بیمارستان آماده می‌کردم، یکی از زندانیان بمن گفت: «آنان برای ما پدر واقعی هستند.» سپس ما را وا داشتند که لباسهای خود را عوض کنیم. لباسهای زیر و رویی که داشتیم برداشتند و پیراهن خاص بیمارستان و یک جفت جوراب بلند و یک جفت کفش سریایی و یک عرقچین نخی و یک لباس خانه (روب‌دوشامبر) که از پارچه درشت قهوه‌یی رنگی دوخته شده و با چیزی که شبیه به پارچه زیر مرهم بود آستر شده بود. کثافت این لباس، از حد گذشته بود، اما من وقتی در بیمارستان مستقر شدم آنرا پذیرفتم. پس از آن ما را باناق زندانیان که در عمق دالانی بسیار بلند و بسیار تمیز قرار گرفته بود بردند. نظافت ظاهری آن هجشم خوش آیند بود یا لافل در مقابل زندان بنظر من چنین آمد. دو زندانی دیگر را باناق سمت چپ و مرا باناق سمت راست بردند، جلو دری که بوسیله یک میله آهنین بسته شده بود ننگهبانی مسلح ایستاده بود و کمی دورتر از آنجا کسی بود که جایگزین وی می‌شد. یک سرچوخته جوان که متعلق بنگهبانی بیمارستان بود، دستور داد مرا وارد تالار دراز و باریکی کردند که در دو طرف آن، کنار دیوار، تخت‌های بیماران قرار گرفته بود. بیست و دو تخت در این اتاق بود که سه یا چهارنای آن هنوز خالی بود. این تخت‌ها از همان تختهای چوبی با رنگ روغنی سبز بود که در روسیه خوب ما همه از دیرباز آن را می‌شناسند، از همان تخت‌هایی که گویی بر اثر نوعی جبر، نمی‌تواند بدون ساس باشد. من در گوشه‌یی کنار پنجره‌ها جای گرفتم.

همانطور که پیش گفته‌ام چندتن از زندانیان ما آنجا بودند؛ بعضی از آنان مرا می‌شناختند یا دست‌کم قبلا مرا دیده بودند. اما بیمارانی که محکومیتشان هنوز قطعی نشده بود و بیماران بنگاه انضباطی تعدادشان زیادتر بود. آنجا کمتر کسانی بشدت مریض بودند،

خاطرات خاتۀ مردمان

یعنی کسانی که نمی‌توانستند تخت خود را ترك گویند ، بسیار کم بودند. بیماران سبک و کسانیکه دورۀ نقاهت را می‌گذرانیدند روی بسترهای خود نشسته و یا در فاصلهٔ میان دو ردیف تختخوابها قدم می‌زدند. هوای خفه‌کننده و قی‌آور بوی‌خاص بیمارستان‌ها را میداد. همه نوع بوهای زیان‌انگیز و بوی رطوبت و دوا ، علی‌رغم بخاری که تقریباً تمام روز در يك گوشه می‌سوخت، هوا را متعفن می‌ساخت. يك روتختی راه راه تختخواب مرا می‌پوشانید ، زیر آن ملحفه‌یی از پارچهٔ دولا دیدم که پارچهٔ آن زمخت و از لحاظ نظافت نیز مشکوک بود. کنار تخت میز کوچکی با يك کوزه و يك فنجان فلزی گذاشته بودند. برای آراستگی، تمام این لوازم زیر پارچهٔ کوچکی که بهمین منظور بمن داده بودند پوشیده شده بود. زیر میز تختۀ کوچکی بود بود که زندانیان چای خور - که در اقلیت بودند - قوری و کسانی که کواس می‌خوردند کوزهٔ خود را آنجا می‌گذاشتند . هرکس ، حتی کسانیکه ملول بودند پیپ و کیسه توتونی داشتند که آن را زیر حصیرهای کفش پاك‌کن پنهان می‌ساختند. سرگرد و نگهبانان تقریباً هیچوقت تا آنجا نمی‌آمدند و اگر هم کسی را در حال پیپ کشیدن می‌دیدند، بروی خود نمی‌آوردند. با اینهمه بیماران احتیاط خود را می‌کردند و کنار بخاری پیپ می‌کشیدند، آنان هرگز بغیر از شبها در بستر خود پیپ نمی‌کشیدند ، زیرا شبها کسی بجز افسر فرماندهٔ نگهبانی بیمارستان ، آن‌هم گاهگاه برای گشت نمی‌آمد.

چون من تاکنون در هیچ بیمارستانی برای معالجه نخواستیده بودم، هرچیز که دراطراف خود می‌دیدم برایم جالب توجه بود. ابتدا باید بگویم که آمدن من به بیمارستان حس‌کنجکوی خاصی برانگیخته بود. آنان وصف مرا شنیده بودند و بمن بدون رعایت احتیاط وحتی بایکنوع احساس برتری می‌نگریستند، همانطور که درمدرسه‌بشاگردان تازه وارد و بارباب رجوع در دالان وزارتخانه‌ها مینگرند . همسایه دست راست من يك منشی دادگاه بود که بسر نامشروع يك سروان بازنشسته بود و پاتهام ساختن پول قلب بازداشت شده و مدعت یکسال در بیمارستان تحت معالجه بود. بنظر می‌آید که دیگر مرضی ندارد،

اما بیزشکان اطمینان میداد که از بیماری انوریزم^۱ رنج میبرد. سرانجام نیز بمقصود رسید. وی از زندان و شلاق خوردن گریخت و یکسال بعد به ت... انتقال یافت که در آنجا نیز وی را در بیمارستان بستری ساختند. این شخص جوانی بیست و هشت ساله و خپله و خشن و یک طرار تمام عیار بود که تمام رموز و حیلہ های قانونی را می شناخت، بسیار باهوش و بی ملاحظه و پرمدها بود و حس خودخواهیش تا سرحد بیماری می رسید. وی که معتقد بشرافتمندی کامل خویش بود خود را بهیچوجه مقصر نمی دانست و هرگز این ادعا را رها نمی کرد. وی نخستین کسی بود که سر صحبت را با من باز کرد، از من بآکنجکوی سؤالاتی کرد و اطلاعات دقیقی در باب جزئیات بسیار دقیق عادات و رسوم بیمارستان بمن داد. پیش از هر چیز بمن فهماند که وی فرزند یک کفر سروان است. وی می خواست که من او را یک نجیب زاده یا دستکم یک «حلال زاده» حساب کنم. پس از این شخص، یک بیمار دیگر که از هنگام انضباطی آمده بود بمن گفت که بسیاری از تبه پیدی های نجیب زاده سابق را می شناخته و نام و نام خانوادگی آنان را نزد من برد. وی سر باز پیری موسوم به چکونف^۲ بود، از چهره اش ریا و دو رویی خوانده می شد؛ اگر وی از من پذیرایی میکرد و دور- و بر من می گشت برای این بود که پول داشتن مرا بو برده بود. پس از آنکه روی تخته زیر میز من قند و جای را دید بمن پیشنهاد کرد که برای قوری بدست آورد و آب را بجوش آورد. «م... یکی» بمن وعده داده بود که فردا بوسیله زندانیانی که باید برای کار اجباری به بیمارستان بیایند قوری مرا بفرستد، اما چکونف همه چیز را مرتب کرد. وی یک قهوه جوش چدنی و حتی یک فنجان بدست آورد، آب را بجوش آورد و جای تهیه کرد، خلاصه باحرارت و فعالیتی بمن خدمت

۱ - Anévrisme بیماری است که بر اثر لخته شدن خون در جدار شریان ایجاد شده و باعث انقباض شریان می شود. و مترجم برای آن نامی در فارسی نیافت.

۲ - Tchékounov

خاطرات خاتمه مردمان

می‌کرد که بزودی موجب تلخ گویی شخصی بنام اوستیانتسف^۱، بیمار مسالوی که تخت رو بروی مرا اشغال کرده بود شد. این همان سربازی بود که بتازیانه خوردن محکوم شده بود و از ترس مجازات مخلوطی از توتون و عرق را سرکشیده بود. تا آن وقت وی ساکت و آرام دراز کشیده بود و بسختی نفس می‌کشید و با نگاههایی تحقیرآمیز من و چکونف را مینگریست. وضع جدی و خارق‌العاده‌یی که بخود گرفته بود، خشم وی را مضحك جلوه می‌داد. سرانجام نتوانست خود را نگاه دارد و گفت:

«آه، بدبخت بیچاره، حالا ارباب برای خودش پیدا کرده و داره خدمت بهش میکنه!»

صدایش بریده و بی‌زنگ بود، زیرا نزدیک بود زندگیش به پایان برسد.

چکونف که ناراحت شده بود بسوی وی برگشت. نگاهی تحقیرآمیز بدو افکند و گفت:

«اینجا کی بدبخت بیچاره‌س؟»

اوستیانتسف با لحنی مطمئن، چنانکه گویی کاملاً حق سرزوش چکونف را دارد و اینکار را وظیفه‌یی برای خود می‌داند گفت:

«تو!»

«من بدبختم؟»

«آره، تو. بچه‌ها گوش کنین، هنوز شك داره، هنوز تعجب

میکنه، پروا!»

«تو کاریکه بشو ربطی نداره خودتو قاطی نکن. همینی که مسیو نمیدونه چکار میکنه، مسیوعات داره که کارشو برایش میکنن...

اگه من بهش خدمت می‌کنم، خودم میدونم، یوزه پشمالوا!»

«کی یوزه پشمالوه؟»

«تو!»

«من؟»

« آره ، تو ! »

« اونوقت تو چی؟ شاید خودتو خوشکل خیال می‌کنی؟ آگه پوزه من پشمالوه ، پوزه تورو تخم کلاغ مالیدن ! »
 « مال تو پشمالوه ، اینو که خوب میگی ! ... تاحالا به همچی بزرگواری دیدین؟ دیگه نفسی بالا نمیاد اما هنوز ناچسی میکنه ! »
 « بله ، ناچسی ! من خیلی بیشتر دوس دارم که بیوتن احترام بزارم تا بیک لنگه کفش کهنه. پدر من جلو هیچکس تعظیم نکرده و بمنم وصیت نکرده. من ... »

همانطور که می‌خواست صحبتش را ادامه بدهد حمله سرفه‌یی وی را گرفت و چند دقیقه تکانش داد و باعث آمدن خلط خون‌آلودی از سینه‌اش شد. بزودی عرق سردی که نشان کوفتگی بود مانند دانه‌های مروارید روی پیشانی کوتاهش نقش بست. با وجود سرفه‌یی که وی را رنج می‌داد، می‌خواست بتند گویی خود ادامه دهد ، هنوز درخشانش احتیاج بدشنام دادن خواننده می‌شد؛ اما با آنکه تمام نیروهایش را جمع آورد ، فقط توانست حرکتی بدست خود دهد و چکونف نیز وی را از یاد برد.

من خوب احساس می‌کردم که خطاب این بیمار ملول‌بیشتر متوجه من است تا چکونف. هیچکس وی را سرزنش و تحقیر نکرده بود زیرا مواظبت از او چند کویکی‌عایدی داشت. همه خیلی خوب می‌دانستند که وی چیزی جز پول مرا ندیده است. ازین نظر مردم طبقات پایین زیاد تحت تأثیر قرار نمی‌گیرند و می‌توانند هرچیز را سر جای خود قرار دهند ، چیزی که بنظر اوستیانتسف ناخوشایند آمده بود شخص من و جای من بود ، این بود که من باوجود بیاداشتن زنجیر همچنان «مسیو» بودم و هنوز نمی‌توانستم از داشتن خدمتکار بگذرم. معذک من هرگز بدنبال کسیکه بخدمتم قیام کند نگشته بودم ؛ من همیشه می‌خواستم خودم کار کنم و طوری کارهای خود را را مرتب سازم که کسی مرا «مسیو» ی نازک نارنجی، یا اقلای زیادظریف و لطیف تصور نکند ، اگر این کلمه مناسب این مقام باشد، در این مورد حس خودخواهی من مرا باینکار وامی‌داشت. وعلی‌رغم تمام

این رفتارها - نمی‌رأتم چطور این امر اتفاق می‌افتاد - من هرگز نتوانسته‌ام خدمتکاران و کمکهای داوطلبی را که خود بخود می‌آمدند و خود را بمن می‌جسبانیدند و سرانجام چنان با من رفتار می‌کردند که گویی آنان کارفرمای من و من خدمتکار آنان هستم ، از خود برانم . بنابر این ، من خواه و ناخواه در نظر همه اربابی جلومگر می‌شدم که نمی‌تواند بدون کمک و خدمتکار زندگی کند . این چیزها بسیار باعث رنج و آزار می‌شد . اما اوستیانتسف سلولی هصبی و زود خشم بود . سایر بیماران در برابر من حالت بی‌اعتنائی تحقیرآمیزی بخود گرفته بودند آن شب تمام آنان دستخوش چنین فکری شده بودند . وقتی با هم حرف می‌زدند و من با آنان گوش‌فرا می‌دادم دریافتم که امشب محکومی را به‌اتاق ما می‌آورند که شاید در همین لحظه مشغول اجرای مجازات و تازیانه زدن وی باشند زندانیان بیمار یا کنجکاوای خاصی منتظر این شخص نورسیده بودند ، آنان پیش‌بینی می‌کردند که مجازات سبک و فقط عبارت از یانصد تازیانه باشد .

کم کم باطراف خود توجه کردم . تا آنجا که می‌توانستم درک کنم ، بسیاری از رفقای هم اتاق من از بیماری اسکریپوت و درد چشم که بیماریهای خاص این ناحیه است رنج می‌بردند . دیگران که عبارت از «بیماران واقعی» بودند دچار بیماری‌های ریوی و تبه‌های مختلف بودند .

اتاق ما این خصوصیت را داشت که در آن انواع بیماران و حتی بیماران مبتلا باامراض مقاربتی را جمع آورده بودند . گفتم «بیماران واقعی» زیرا عدمی از زندانیان نیز در صورت بیماران «برای استراحت» داخل می‌شدند و پزشکان نیز ، خاصه هنگامیکه تخت خالی بود ، از روی ترحم با این امر موافقت می‌کردند . زندگی در بیمارستان با وجود بسته بودن در اتاق و هوای بدوقی آورآن ، در برابر خشونت‌های زندان و یاسگاه شیرین و دلپذیر می‌نمود ؛ بهمین سبب بسیاری از زندانیان تمارض می‌کردند . در میان زندانیان حتی دوستداران واقعی بستر نیز وجود داشت که معمولاً از نگاههای انضباطی می‌آمدند . من

با دقت رفقای تازه خود را آزمودم؛ اما حس گنجگای من مخصوصاً متوجه یکی از زندانیان شد، زندانی محترمی که نخستین تختخواب کنار اوستیانتسف را اشغال می‌کرد و در نتیجه روبروی من واقع شده بود. وی میخائیل نامیده میشد، و پانزده روز پیش من او را در زندان دیده بودم. وی که از دیرباز بیمار شده بود باید زودتر از اینها بمعالجه خود بپردازد؛ اما با یکنوع تحقیر بیماری و پافشاری بکلی بیهوده، بروی خود نیارورد، چنان سختی کرد و در ایام عید نوئل راه بیمارستان را پیش گرفت تا سه هفته بعد به بیماری سل سواره در آنجا بمیرد. وی مانند مومی که در برابر آتش گرفته باشند می‌گداخت؛ و ازو استخوان بندیدی بیش نمانده بود. من اکنون چهره استخوانی و بسیار لاغر او را می‌بینم، وی یکی از کسانی است که بمجرد رسیدن من بیمارستان در برابر چشمم ور پرید. کنار وی يك زندانی بنگاه انضباطی که پیر شده و از شدت کثافت وحشتناک و نفرت انگیز گشته بود، خوابیده بود. اما من واقماً نمیتوانم تمام آنان را بشمارم. اگر آن پیرمرد را بخاطر می‌آورم ازین جهت است که وی درین لحظه خاطره خاصی در ذهنم باقی گذاشته و بوسیله او بار اول بعد می از خصوصیات این اتاق پی‌بردم. وی که بیک زکام مغزی شدید مبتلا شده بود، مرتب عطسه می‌کرد (بیک هفته تمام هیچ کاری جز این نداشت) و حتی در خواب نیز عطسه راحتش نمی‌گذاشت. هر دفته پنج شش عطسه حسابی می‌کرد و هر بار نیز با آگاهی و توجه کامل می‌گفت: «خدایا! بمن رحم کن! چه مجازاتی!» در آن لحظات روی تخت خود نشسته با ولیع تمام دعا می‌خواند و توتون خود را در کاغذی ریخته می‌کشید تا قوی‌تر و مرتب‌تر عطسه کند. وی در دستمال مریمی که متعلق بشخص خودش بود و از بس شسته شده کاملاً رنگش رفته بود، عطسه می‌کرد. بینی کوچکش بوضعی خاص چین خورده بود، چهره‌اش را چین‌های ریز بشمار پوشانیده بود و ریشه‌های سیاه دندانهایش را که میان لب‌های قرمز و چسبنده از آب دهان وجود داشت نشان می‌داد.

پس از آنکه عطسه می‌کرد، دستمال خود را می‌گسترده و با دقت مفی را که بفرآوانی در آن جمع شده بود می‌نگریست و سپس آن را

خاطرات خانه مردمان

بجامه قهوه‌یی خود می‌مالید بطوریکه مفاصل لباس می‌چسبید و دستمال فقط کمی نمناک میشد. این چیزی بود که من در تمام طول هفته از وی دیدم. این پستی و کثامت که برای صرفه‌جویی در اموال شخصی بخرج بودجه بیمارستان بکار میرفت باعث هیچگونه اعتراضی از طرف سایر بیماران نشد؛ گویانکه ممکن بود یکی از آنان مجبور شود این جامه را بپوشد. اما مردم عادی گاهی چنان از خود حس بیزار نشدن و نفرت نداشتن را نشان می‌دهند که واقعاً مبهوت‌کننده است. این امر چنان شدت مرا تحریک کرد که بدون اراده باکنجک‌کوی و بی‌زاری تمام بمعاینه جامه‌یی که پوشیده بودم پرداختم. تشخیص دادم که بوی شدید آن توجه مرا بخود معطوف می‌دارد؛ جامه روی پشت من گرم شده و هر لحظه بیش از پیش بوی دواها و مرهمها از آن بر می‌خاست و چنین بنظر می‌آمد که از مدتی پیش، از وقتی که نمیتوان بخاطر سپرد تاکنون، این جامه هرگز از پشت بیماران پایین نیامده است. شاید تا آن وقت یکبار آستر آن را شسته بوده باشند، اما من جرأت نمیکنم این مطلب را تأیید کنم، در هر حال، لکه‌های مشکوکی روی آن دیده می‌شد و جامه پترشحات کم و بیش بزرگ بدبو و لکه‌دوای سوزاننده و روغن‌ها و مرهم‌ها و غیره آغشته بود... همچنان که غالباً برای ما پیش می‌آمد زندانیانیکه ضربات شلاق را تحمل میکردند با پشت‌هایی شخم زده از تاول و خون‌مردگی به بیمارستان فرستاده می‌شدند و آنان را با مرهم و کمپرس تحت درمان قرار می‌دادند و این جامه‌های خانه که روی پیراهن نمناک پوشیده می‌شد، نمی‌توانست آلوده نشود. در دوران دراز بازداشت من، هر بار که می‌بایست به بیمارستان بازگردم (چیزی که غالباً برایم پیش می‌آمد)، این جامه را با ناراحتی و بدبینی ترس‌آلودی می‌پوشیدم. این ناراحتی بر اثر وجود شیش‌هایی که در آن می‌لولیدند و بطرز خاصی چاق میشدند نیز بوجود می‌آمد... زندانیان آنان را با رضایت خاطر له می‌کردند و می‌کشتند و هنگامیکه این جانوران میان شست‌های درشت و ناآزموده آنان صدا می‌کردند باندازه صیادی که شکاری گرفته است شادمی‌شدند، چون ساسها را نیز دوست نمیداشتند همه در شبهای دراز و غم‌انگیز

زستانی بکشتن آنان می برداختند. با اینهمه، علی رغم بوی بدی که در اتاق می آمد نظافت خاصی لااقل بصورت ظاهر، در آن حکمفرما بود؛ لازم نبود که آن را از خیلی نزدیک نگاه کنند. بیچاران نیز عادت کرده بودند که نظم و ترتیب را طبیعی بدانند. اما مقررات بیمارستان، هرگز تمیز بودن را تشویق نمی کرد؛ بعد در این باره سخن خواهم گفت.

وقتی چکونف جای مرا تهیه کرد (اینجا باید این مطلب را بگویم و رد شوم که آب تالار ما که هر بیست و چهار ساعت یکبار می آوردند، بر اثر برخورد با هوای اتاق بسرعت آلوده میشد)، ناگهان در باز شد و سربازی که تازیانه های خود را خورده بود، با مراقب به بیمارستان آمد. این نخستین بار بود که من یک محکوم تازیانه خورده را می دیدم. از آن پس غالباً از این قبیل اشخاص می آوردند و گاهگاه هنگامیکه مجازات بسیار شدید بود، وسط مجازات نیز آنان را به بیمارستان می آوردند و هر بار اینکار برای بیماران وسیله سرگرمی و تفریحی میشد. آنان، این بدبختان را با خشونت محسوس و سنگینی و متانتی فراوان می پذیرفتند. پذیرفتن این بیچاران بدرجه اهمیت جرم و در نتیجه بتعداد تازیانه هایی که محکوم کرده بود بستگی داشت. محکومینی که شدیدتر شلاق خورده بودند، و راهزنان آزموده و چیره دست را بانظر دیگری می نگریدند که هرگز با آن نظر بدبخت مطرودی که بجرم فرار از خدمت تنبیه شده بود نمینگریستند، و تیره بختی که آن روز به بیمارستان آوردند از نوع اخیر بود. اما هیچیک از این و آن دسته حس ترحم افراد را هر نمی انگیزتند و باعث ایجاد هیچگونه اثر بد و زننده می نمیشدند. زندانیان، بمحکوم مجازات شده کمک می کردند، و خاصه هنگامیکه بکمک احتیاج مبرم داشت، ساکت و آرام بدو مشغول می شدند. پرستاران خوب می دانستند که محکوم در اختیار دست های ماهر و آزموده می قرار دارد. قسمت عمده پرستاری از محکوم عبارت بود از تعویض مداوم کمپرسهایی که عبارت از یک پیراهن یا زیر جامه خیس بود و آن را روی پشت مصدوم می گذاشتند و اینکار موقعی صورت می گرفت که خود او توانایی گذاشتن

و برداشتن آن را نداشته باشد ، علاوه بر این می بایست از پشت زندانی مجازات شده تراشه هایی را که غالباً هنگام شکسته شدن چوب بتن فرو می رفت بیرون آورند. این عمل آخرین سخت دردناک بود . اما طاقت و جان سختی خارق العاده مجازات شدگان همواره مرا به بهت و حیرت فرو می برد . میان تمام کسانی که من دیده ام ، که با بعضی از آنان بسیار سخت و بیرحمانه رفتار شده بود ، اطمینان میدهم که خیلی کم می گذاشتند صدای ناله شان در پیابد . فقط چهره رنگ پریده شان تغییر می کرد ؛ چشمانشان می درخشید ، و آتشی عجیب و اضطراب آلود در آن دیده می شد و زندانی بدبخت گاهی چنان لبهای خود را می گزید که خون می افتاد برای اینکه از لرزش آن جلوگیری کند. سر بازی که وارد بیمارستان شده بود ، يك پسر زیبای بیست ساله ، قوی هیکل ، آرام ، سبزه و خوش قد و بالا بود. پشت وی بسختی شخم زده شده بود. وی ناگه نخت بود و روی شانه هایش زیر جامه خیزی افکنده بودند و زیر آن ، از شدت تب می لرزید و تقریباً مدت یکساعت و نیم هیچ کاری بجز قدم زدن در اتاق انجام نداد. من وی را به دقت می نگریستم ؛ مثل این بود که بهیچ چیز نمی اندیشد ، چشمانش سرگشته و گریزان بود و از آن که آنرا بچیزی بدوزد - هر چیزی که باشد - بیم داشت. سرانجام حدس زدم که قوری من توجه وی را بخود معطوف داشته است. جای هنوز گرم بود و بخار از فنجان من متصاعد میشد و محکوم نگویند بخت می لرزید و دندان هایش بهم می خورد . چای خود را بدو تمارف کردم. بدون اینکه حرفی بزند ، بایک نیم دور ناگهانی بامن رو برو شد ، فنجان را گرفت ، جای را بی قند همچنان سر پا و با عجله سر کشید و می نوشید بهر قیمتی هست مرا نگاه نکنند. پس از آنکه جای را نوشید فنجان را در حال سکوت بجای خود گذاشت و حتی سر خود را نیز تکان نداد و دوباره بقدم زدن در اتاق پرداخت . وی وضع و حالی نداشت که بتواند تشکر یا تعظیم و تکریمی کند . اما زندانیان در آغاز کار از حرف زدن با زندانی تنبیه شده پرهیز میکردند ؛ آنان فقط کمبرسهای وی را آماده و تعویض می کردند و سپس چنان وانمود می کردند که دیگر توجهی بدو ندارند ، و محققاً فکر می کردند اگر او را

آرام بگذارند و با وسوالات و «همدردی» های خود ناراحتش نکنند، بهتر است و سرباز نیز این مطلب را خوب درک می‌کرد.

رفتارفته شب فرا می‌رسید و بهمین سبب چراغ خواب را روشن کردند. چند نفر از بیماران، یعنی معدودی از آنان شمع‌دان داشتند. سرگرد بازدید شبانه خود را کرد. سپس استوار گارد بیماران را شمرد و پس از آنکه يك طشتك چوبی برای نیازمندیهای شبانه آوردند، و در اتاق بسته شد... من با کمال تعجب دریافتم که این طشتك تمام شب آنجا خواهد ماند، گو اینکه متراح در دو قدمی اتاق ما در دالان قرار دارد. اما مقررات چنین اقتضا می‌کرد. روز نیز زندانیان را فقط يك دقیقه و نه بیشتر، از اتاق بیرون می‌آوردند، اما شب هیچ عنوان بیرون رفتن از اتاق امکان نداشت. اتاق زندانیان تابع مقررات عادی نبود؛ يك زندانی، حتی وقتی که بیمار باشد، باید مجازات خویش را محتمل شود. من نمیدانم چنین مقرراتی بچه درد می‌خورد و در آن چیزی جز بوجی و بیهودگی نمی‌بینم؛ هرگز فضل فروشی و بیهودگی ظاهر سازی بهتر از این مورد، نمایان نمی‌شود. چنین اقدامی بطور قطع از طرف پزشکان صورت نگرفته است، زیرا، باز تکرار می‌کنم که در این صورت زندانیان نمی‌توانستند با آنان مانند پدر خود احترام و تکریم کنند و آنان را مورد تمجید و تحسین قرار دهند. از تمام اینها گذشته، آنان بحر فها و قولها و نوازشهای خود ارج می‌نهادند و زندانیان خوبی و سادگی آنان را که زیر لفاقه حرفها و حرکات محبت آمیزشان نهفته شده بود احساس می‌کردند در صورتی که کاملاً می‌توانستند اینکار را نکنند. هیچکس فکر نمی‌کرد حتی در مواقعی که پزشکان خشونت و سختی نشان می‌دادند، نسبت با آنان کینه‌یی در دل بگیرد. مهربانی و ملایمت آنان نیز از هیچ چیز جز انسانیت خودشان سرچشمه نمی‌گرفت. آنان بخوبی می‌دانستند که یکنفر محکوم باعمال شاقه نیز، مانند بیماران دیگر، حتی بیماران متعلق بطبقات بالا، بهوا نیاز دارد. مثلاً کسانی که در اتاقهای دیگر دوران نقاهت را می‌گذرانیدند، می‌توانستند آزادانه در دالانها گردش کنند، کمی

تکان بخورند و هوایی را که آلودگی آن کمتر از هوای اتاقها بود و همیشه بر اثر بوی داروهای مختلف مسموم شده بود، استنشاق کنند. هرگز نمی‌توان چیزی متعفن‌تر و آلوده‌تر از هوای بدبوی اتاق‌ها خاصه هنگامی که طشتک چوبی نیز در آن بود، تصور کرد؛ هر قدر بیشتر از شب می‌گذشت هوا بر اثر بالا رفتن حرارت و قضای احتیاجات بعضی از بیمارها غیر قابل تنفس‌تر می‌شد. اگر من می‌گویم محکومین باعمال شاقه حتی هنگام بیماری نیز مجازات خود را تحمل می‌کنند از این جهت است که نمی‌توانم فرض کنم وجود يك چنین مقرراتی علتی غیر از تنبیه کردن‌داته باشد. بنظر من این امر ظلمی بی‌پایان است. برای اینکه هیچ دلیلی برای مجازات کردن بیماران وجود ندارد. در نتیجه باید چنین تصور کرد که دلیلی سخت و خشن، يك چنین اقدام بیرحمانه‌بی را بدارهٔ بیمارستان تحمیل می‌کند. اما دلیل این چیست؟ آنچه محققاً در اینکار بیش از هر چیز عصبانی‌کننده است اینست که هیچکس دلیل چنین کاری را توضیح نمی‌دهد، همچنان که بسیاری اقدامات دیگر که بلاهت‌آمیزتر و غیر منطقی‌تر است نیز وجود دارد که هیچگونه مفهومی برای آن نمی‌توان یافت. بهر حال چگونه می‌توان در باب چنین بیرحمی ناسودمندی توضیح داد؟ آیا تصور می‌کنند که محکومین باعمال شاقه ممکن است خود را مریض نشان دهند تا پزشکان را فریب دهند و شب هنگام از بیمارستان خارج شوند و بگریزند، این فرض در برابر آزمایش از بین می‌رود. از کجا و با چه لباس بگریزند؟ روز نیز فقط یکی یکی با آنان اجازهٔ خروج از اتاق را می‌دهند؛ همین کار را ممکنست شب نیز بکنند. بعلاوه پشت در و درست در دو قسمی مستراح يك نگهبان مسلح است و علاوه بر این حق دارد که بیمار را همراهی کند و چشم از او بر ندارد. در مستراح نیز فقط يك پنجره وجود دارد که دارای چهارچوب و بمیله‌های آهنین مجهز است. در حیاط نیز زیر پنجرهٔ اتاق زندانیان و حتی زیر پنجرهٔ مستراح يك نگهبان دیگر رفت و آمد می‌کند و پاس می‌دهد. برای عبور از پنجره باید چهارچوب و میله‌های آهنین را شکست. و که می‌گذارد اینکار را بکنند؟ اما فرض کنیم که بیماری بی آنکه

کوچکترین سوء ظنی ایجاد کند ، نگهبان را بدون سروصدا بکشد ، این فرض محال را قبول کنیم ۱ در اینصورت افلا باید چهارچوب و میله‌ها را نیز بشکند . ضمناً بخاطر داشته باشیم که درست پهلوی اتاق زندانیان پرستاران اتاقها می‌خوابند و ده قدم آن‌سوتر ، جلو اتاق دیگر زندانیان نیز يك پاسدار مسلح دیگر و پاس بخش وی بیدارند ؛ و بدین ترتیب بمیار کسان ناظر این عمل هستند . بعلاوه در قلب زمستان با جوراب بلند و کفش سرپایی و ربه‌دوشامبر و کلاه پارچه‌یی کجا بگریزند ؟ بنابراین اگر خطر گریز بیماران بعد اقل تقلیل یافته یا بهتر بگویم غیرممکن است ، این شوخی با بیمارانی که خوش-خویی و خوش رفتاری برای آنان از تندرستان لازمتر است چه فایده دارد ؟ بچه درد می‌خورد ؟ من هرگز نتوانستم این مطلب را بفهمم . اما اکنون که این مسئله را طرح می‌کنم که : «بچه دردمی خورد»

نمی‌توانم از گفتن يك کلمه در باب مسأله دیگری که هرگز بحل آن توفیق نیافته‌ام خودداری کنم . می‌خواهم از میله‌های آهنین حرف بزنم ، که بیمارترین محکومین نیز از آن رهایی نمی‌یابند . حتی مسلولینی که مردن آنان را دیدم هنوز این بند را برپا داشتند . همه آنجا بدان خو گرفته بودند و همه آن را بمنزله امری اجتناب‌ناپذیر تلقی می‌کردند . در تمام مدت زندانی بودن من ، تا آنجا که می‌دانم ، این فکر بذهن هیچکس نرسید که با رفیق خود در باب برداشتن بند بیماران و خاصه بیماران مسلول که در آستانه مرگ‌اند ، گفتگو کند . اگر بخواهیم رگ و راست صحبت کنیم ، این زنجیرها پخودی خود سنگینی زیادی نداشت و وزن آن هرگز از هشت تا دوازده لیور تجاوز نمی‌کرد و این بار برای کسی که از کار نیفتاده است قابل تحمل بنظر می‌رسد . با اینهمه بمن گفته بودند که پس از چند سال رفته‌رفته ساقها خشک می‌شود . من نمی‌دانم این حرف درستست یا نه ، اما بصحت داشتن آن بیشتر متمایلم . حتی اگر وزنی کم ، نزدیک بده لیور نیز برای همیشه بساق پای انسان افزوده شود ، بهر حال ، بوضع غیرطبیعی ، بروز آن عضو می‌افزاید و پس از مدتی باعث اختلالی شدید می‌شود . معذک گیرم که این بندها برای يك شخص تندرست چیزی پوچ و جزئی باشد .

آیا برای یکنفر بیمار نیز همینطور است ؟ باز فرض کنیم که برای يك بیمار عادی ابدأ وزنی نداشته باشد ، اما ، باز تکرار می‌کنم برای بیماران سخت ، برای مسلولینی که دست و پای آنان خشك می‌شود ، کوچکترین پرکاه وزنی پیدامی‌کند . واقعاً اگر ادارۀ بیمارستان‌اعلام کند که این تخفیف ، جز در مورد مسلولین رعایت نشود ، بازهم بسیار قابل ستایش و حقیقت‌نمایی است . شاید کسی بگوید که محکومین باعمال شاقه غول‌ها و موجودات منفوری هستند که ارزش هیچگونه محبت و ابراز لطفی را ندارند ؛ اما آیا واقعاً لازمست مجازات کسی را که خداوند چوبش زده است دو برابر کنیم ؟ نمی‌توانند تصور کنند که این طرز رفتار چیزی جز مجازات نیست . قانون مسلولین را از مجازات‌های جسمانی معاف کرده است ، این امر عبارتست از يك اقدام اسرار-آمیز احتیاطی ؛ واقعاً مقصود از این اقدام چه بوده است ؟ کسی که چنین کاری را میکند بسیار موذی است ، زیرا واقعاً نمی‌توان از گریختن يك بیمار مسلول تکران بود . برای چه کسی چنین فکری ممکن است پیدا شود ؟ آن هم هنگامی که بیمار حالش بد باشد ؛ این قبیل بیماران نمی‌توانند پزشکان را فریب دهند ، آنانرا در نگاه اول می‌شناسند . بعلاوه ، آیا فقط از این لحاظ این زنجیرها را برای اشخاص می‌گذارند که نگرینند یا نتوانند بدوند ؟ هرگز . این زنجیرها نشانه طرد و لعنت زدگی ، مایۀ خجالت و باری جسمانی و اخلاقی است . یا لاقلاً آن را چنین می‌نگرند . اما هرگز نتوانسته است از گریختن کسی جلوگیری کند . بی‌شعور-ترین و نا آزموده‌ترین زندانیان نیز برایش بریدن یا شکستن میله‌ی که این دو حلقه را بیکدیگر می‌پیوندد زحمتی ندارد . بنابراین این آهنها يك احتیاط بی‌فایده است و اگر چنانچه چیزی بجز نوعی مجازات نیست باز می‌پرسم ، چرا باید کسانی را نیز که در حال مرگند مجازات کرد ؟

اکنون که این سطور را می‌نویسم ، يك مسلول محض ، همان میخائیلوف ، را که روبروی من و نزدیک اوستیانفس خوابیده بودم - بینم و بخاطر دارم که وی چهار روز پس از آمدن من بیمارستان مرد - شاید هم اکنون که از مسلولین گفتگومی‌کنم ، افکاری که هنگام دیدن

این مرگ بذهنم رسیده بود دوباره بی اراده بخاطرم می آید . من این میخائیلف را زیاد نمی شناختم ، جوانی بود حداکثر بیست و پنج ساله ، درشت ، ظریف و دارای قیافه ای سخت زیبا و در بخش اختصاصی زندانی بود . وی بواسطه ترشروئی عجیب و قیافه محزون دلپذیر و آرامی که داشت ، مشخص می شد . زندانیان که خاطره خوبی از وی بیادگارداشتند می گفتند که وی در زندان کاملاً « خشک » شده است .

من هنوز چشمهای زیبا و عالی وی را می بینم و واقعاً نمی فهمم چرا تا این درجه خاطره وی روشن و صریح در ذهنم باقی مانده است . وی نزدیک سه ساعت بعد از ظهر روزی بسیار روشن و بسیار سرد ، روزی که خورشید شعاعهای درخشان خود را بر پنجره های چهارگوش سبز رنگ و پهن زده اتاق ما میتافت ، جان داد . سیلی از روشنائی این بدبخت را احاطه کرده بود . وی پس از آنکه دیگر کسی را نشناخت و چندین ساعت بحال احتضار بود ، جان سپرد . از صبح چشمش بی حرکت شده و دیگر کسانی را که بدو نزدیک می شدند نمی شناخت . می خواستند او را تسلی دهند زیرا می دانستند بسیار رنج می برد . او بدشواری نفس می کشید ، نفس نفس می زد و صدایش دورگه شده بود . سینه اش بسیار بالا می آمد ، چنانکه گویی دارد خفه می شود . وی ابتدا بالا پوش و سپس لباسهایش را کنار زد و سرانجام پیراهن خود را نیز چنگ و ناخن می زد . هیچ چیز وحشتناکتر از دیدن این اندام بلندی نیست که بازوها و ساقهای پای آن لاغر و بی گوشت ، شکمش خالی و گود ، سینه اش برآمده و دنده هایش مانند دنده های اسکلت بیرون زده بود . روی او دیگر چیزی جز یک صلیب چوبی و یک کیسه کوچک و بندهای آهنین که اینک ساقهای خشکیده اش بی هیچ زحمتی می توانست از آن بیرون بیاید ، نبود . ربع ساعت پیش از مرگ وی سکوت در اتاق برقرار شد ؛ دیگر باهم جز بنگوا حرف نمی زدند و جز پاورچین پاورچین راه نمی رفتند . زندانیان ، جز روی موضوعات خارجی آن هم بندرت ، باهم حرف نمی زدند و گاه دزدکی نگاهی بیمراز محض که هر لحظه شدیدتر از پیش بخرخر می افتاد می افکندند . سرانجام بیمار با دستی لرزان و ناتوان کیسه کوچکش را روی سینه جستجو کرد تا آن را نیز

بر کند ، گویی این کیسه هم باری بود که وی را شکنجه می داد و خردش میکرد . آن را نیز از رویش برداشتند . ده دقیقه بعد جان سپرد . زندانیان در را زدند تا موضوع را بنگهبان اطلاع دهند . نگهبان آمد ، مرده را با بلاهت و خرفی نگریست و رفت تا پرستار را خبر کند . پرستار نیز که پسر جوان خوبی بود و بیرو وضع خود نیز رسیدگی میکرد و بهمین سبب قیافه بی دلپذیر داشت ، بزودی فرا رسید ؛ با قدمهایی سریع که در سکوت اتاق انعکاس می یافت همردۀ نزدیک شد ؛ پس با حالتی آسوده و چنانکه گویی از پیش آماده شده است ، نبضش را گرفت ، آزمود ، حرکتی که نشان ناتوانی بود کرد و رفت . بزودی برای خبر دادن به پست رفتند ؛ چون مجرم ببخش اختصاصی تعلق داشت ، صدور تصدیق فوت وی تشریفات خاصی لازم داشت . تا در انتظار صورت گرفتن اینکار بودیم ، یکی از زندانیان با صدائی پست این فکر را مطرح کرد که باید چشمان مرده را بست . زندانی دیگری که با دقت گوش می داد بدون اینکه کلمه بی بگوید پیش رفت و پلکهای او را بست . وقتی دید که صلیب روی بالش افتاده است ، آن را برداشت ، نگاه کرد و روی گردن میخائیلیف گذاشت ؛ پس علامت صلیبی رسم کرد . اینک قیافۀ مرده خشک و سخت میشد ؛ یک دست شعاع آفتاب روی صورتش افتاده بود ؛ از میان دهان نیمه بازش دو رشته دندان جوان سفیدکه بکها چسبیده بود ، وسط لبهای ظریفش می درخشید . سرانجام استوارگارد با کلاه و سلاح ، همراه دو نگهبان دیگر رسید . همان طور که هر لحظه قدمهای خود را آهسته تر میکرد ، با حواس پرتی زندانیان را که از هر طرف با حالتی اندوهگین ساکت و آرام وی را نگاه میکردند ، نگریست و نزدیک شد . در یک قسمی مرده بی حرکت ماند ، چنانکه گویی ترسیده و سر جای خود میخکوب شده است . این جنازه لغت و عور و خشکیده زیر زنجیر وی را متأثر ساخته بود ؛ ناگهان بند زیر کلاهش را باز کرد و کاسکت خود را از سر برداشت ، کاری که هرگز بدان اجباری نداشت ، پس علامت صلیب بزرگی روی سینه رسم کرد . وی چهره بی سخت و با وقار داشت و سربازی پیرو خاکستری موی بود . پهلوی او چکونف ایستاده بود که او نیز موهایش خاکستری بود . وی

پیوسته به چهره استوارمینگریست و هر يك از حرکات او را با لجاجتی فراوان تعقیب می‌کرد. اما نگاهشان بیکدیگر تلاقی کرد و ناگهان لب زیرین چکونف لرزیدن آغاز کرد. وی لیش را چنان گزید که خون افتاد. دندانهایش را بهم فشرد، سپس گویی برخلاف میل خود، با سرحرکتی غیرارادی کرد و مرده را باستوار نشان داد و پشندی بدو گفت:

«اوهم برای خودش مادری داشته ...»
سپس از وی جدا شد.

بیاد دارم که این کلمات مرا سوراخ کرد ... چرا این حرفها را زد و چطور این حرفها بفکرش رسید؟ اما اینک برای یافتن جنازه آمده‌اند؛ وی را با تختش برداشتند، درزهای تخت صدا کرد. زنجیرهایش در میان سکوت عمومی که اتاق را فرا گرفته بود، روی زمین کشیده می‌شد و صدا می‌کرد؛ زنجیرها را بجایش گذاشتند؛ جسد را بردند. ناگهان، همه بایکدیگر بلند بلند مشغول صحبت شدند. از دلان هنوز صدای استوار بگوش می‌رسید که بدنبال آهنگر فرستاده بود؛ باید زنجیر را از پای مرده بردارند!

اما من از موضوع خود خارج شدم ...

بیمارستان (دنباله)

بازدید پزشکان صبحها صورت می‌گرفت؛ آنان همه با هم نزدیک ساعت یازده صبح پیدایشان میشد و همه پزشکی را که سمت ریاست بآنان داشت بدرقه می‌کردند؛ اما تقریباً یکساعت و نیم پیش از آنان انترن بیمارستان کنار تخت خوابها گشتی می‌زد. درین هنگام انترن بیمارستان جوانی بسیار کاردان بود که همیشه مهربان و دلپذیر

مینمود . زندانیان وی را بسیار دوست می‌داشتند و در او هیچ عیبی نمی‌دیدند جز اینکه «قدری زیادی آرام» است. چون استعداد حرف زدن نداشت ، ترسو و کمرو و بنظر می‌آمد ، زود قرمز می‌شد و بانگسختین تقاضای بیمار فوراً رژیم وی را تغییر می‌داد ؛ می‌توان چنین تصور کرد که وی آماده آنست که فقط درواهایی را بدهد که بیماران میل دارند . از این گذشته وی بسیار جوان خوبی بود ؛ باید خاطر نشان ساخت که بسیاری از پزشکان ما از قدرشناسی و محبت مردم شامان می‌شوند و تا آنجا که من می‌توانم در باب آن قضاوت کنم ، این امر در حق تمام آنان صدق میکند . میدانم که در این کلمات نوعی تضاد وجود دارد ، خاصه اگر بدین مطلب توجه کنیم که ملت ما بتمام کسانی که دنبال پزشکی و داروهای که ریشه خارجی دارد می‌روند ، اعتماد ندارد . افراد مردم ، پیش از آنکه بطیب و بیمارستان متوسل شوند ، حتی در مواقعی که گرفتار بیماری سختی نیز شده باشند ، سالیان دراز تحت درمان و طبابت خانگی بمانند . زنان قرار می‌گیرند و با آنان داروهای گیاهی و خانگی می‌خورانند (که این امر نیز بایستی مورد تحقیر قرار گیرد) . این احتیاط و خودداری يك علت بسیار بزرگ دارد که کاملاً خارج از قلمرو پزشکی است ؛ و این علت از عدم اعتماد عمومی ملت ما نسبت بتمام کسانی که نشانی از رسمیت دارند سرچشمه می‌گیرد . و نیز بایستی اعتراف کرد که عدم اعتماد نسبت ببیمارستانها نیز از انواع سرگذشت های وحشتناکی که غالباً ابلهانه و بی اساس است ناشی می‌شود . آنچه بیش از همه در مردم ایجاد نفرت و رمیدگی می‌کند رواج فراوان عادات آلمانی در بیمارستان های ماست ؛ بیگانگانی که بیمار را در دوران بیماری احاطه میکنند ، سختی رژیم و دستورات ، داستانهایی که در باب سختی پرستاران و پزشکان و تشریح و قطعه و قطعه کردن جنازه ها و غیره وجود دارد نیز موجب این امر است ... مردم بخود چنین می‌گویند که يك « مسیو » آنان را معالجه خواهد کرد زیرا پزشکان - هر چه باشد - « مسیو » هستند . اما وقتی آشنائی بیشتری با آنان مییابد (البته استثناهای معدودی نیز وجود دارد) تمام این رمیدگی ها از میان میرود ، و گمان می‌کنم علت آن درستکاری پزشکان ما و خاصه پزشکان جوانست . بسیاری

از پزشکان میدانند چگونه حس حقیقت‌نمایی و حتی عشق و علاقه اشخاص کوچک را بخود جلب کنند. در هر حال، من آنچه دیده‌ام و چندین بار در جاهای مختلف تجربه شده است، مینویسم و دلیلی در دست ندارم که فکر کنم جاهای دیگر، وضع طوری دیگر است. من می‌دانم که در بسیاری نقاط عقب افتاده ممکن است بعضی پزشکان متهم به اختلاس شوند؛ آنان از درآمد بیمارستانهای خود سوء استفاده می‌کنند، در باره بیماران سهل انگاری روا میدارند و حتی بعضی اوقات کارشان به جایی میرسد که کاملاً پزشکی را از یاد می‌برند. این امر دیده شده است. اما من اینجا درباره اکثریت جامعه پزشکان که هر روز روحی تازه‌تر بآن دمیده می‌شود و روز بروز شایستگی بیشتری مییابد صحبت میکنم. اما در باب مرتدین این پیشه و گرگانی که در آغل افتاده‌اند؛ آنان میخواهند با متهم ساختن «مرکز» عمل خود را صحیح جلوه دهند و ادعا میکنند که مرکز باعث بدبختی آنان شده است. آنها خاصه هنگامی که بکلی انسانیت را گم کرده باشند، در خطاهای خود باقی میمانند. زیرا انسانیت، محبت و همدردی برادرانه نسبت به بیماران گاهی مؤثرتر از داروست. اینک وقت آن است که شکایتهائی را که از روی لافیدی از مرکزی که مارافاسد کرده است میشود، پایان دهیم. فرض کنیم که این شکایتهای پایان یافته و مرکز ما بکلی تغییر شکل داده است؛ با اینهمه، طرار ماهرى که بکار خود بخوبی وارد است باز همان مرکز و نفوذ آن را متهم میکند و این کار را نه تنها برای پنهان داشتن نقاط ضعف خویش، بلکه در ضمن برای مخفی کردن تقلب و طراری خود میکند؛ خاصه هنگامیکه بتواند خوب حرف بزند و خوب چیز بنویسد. اما دوباره از موضوع خود بدور افتادم. میخواستم بگویم که مردم ساده نسبت به پزشکان نوآموز کمتر از دستگاه پزشکی کینه و عدم اعتماد دارند. و هنگامی که پزشکان را در عمل و موقع کار ببینند، غالباً قضاوت قبلی خود را از یاد می‌برند. اداره بیمارستانهای ما در بسیاری موارد باروح ملت ما هماهنگ نیست و در بسیاری موارد برخلاف عادات و رسوم مردم عمل میکند و نمی‌تواند اعتماد و حس حق شناسی مردم را نسبت بخود جلب کند. یا لاف‌زن این فکری است که

بنظر من میرسد و از مشاهدات خاص من حاصل شده است.
 انترن بیمارستان ما عادت داشت که در برابر هر يك از بیماران
 می‌ایستاد و پیش از آنکه رژیم و دوائی او را تعیین کند حالتش را
 بطور جدی و دقیق می‌پرسید. گاهی تشخیص می‌داد که حال بیمارش
 کاملاً خوب شده است، اما باز هم وی را نگاه می‌داشت. این بدبخت
 به بیمارستان می‌آمد تا مدتی از کار اجباری معاف باشد یا بجای
 خوابیدن روی میز لخت، روی تشك بنخوابد و بجای ماندن در پاسگاه
 نمناك که در آن متهمین رنگ باخته و لاغر روی هم توده شده
 بودند، در اطاق گرم بسر برد. (در سراسر روسیه متهمین مهمولا
 رنگ پریده و لاغر هستند و همین امر ثابت می‌کند که چگونه
 نگاهداری آنان از نظر اخلاقی و مادی بدتر از نگاهداری محکومین
 است). بهمین سبب انترن ما نیز بدون درنگ و تردید نام بیمار
 دروغین را ثبت و اعلام می‌کرد که وی به فبریس کاتارالیس مبتلا
 شده است و سپس بدو اجازه می‌داد که مدتی قریب به يك هفته
 استراحت کند. این «فبریس کاتارالیس» همه را خوشحال می‌کرد.
 همه خوب می‌دانستند که بموجب يك قرار ضمنی بین پزشك و بیمارش،
 این فرمول علامت بیماری دروغین است و زندانیان این بیماری را
 «قولنج مصلحتی» ترجمه می‌کردند.

گاهی نیز بیمار از سهل‌انگاری و گذشتی که در باره وی
 کرده بودند سوء استفاده می‌کرد و آنقدر در بیمارستان می‌ماند تا
 بزور بیرونش کنند. آنوقت قیافه انترن ما دیدنی بود، مثل این بود
 که رویش نمیشد و خجالت می‌کشید رو بروی بیمار بگوید که
 چون بهبودی یافته است باید تقاضای صدور برگ خروج کند. گو
 اینکه او می‌توانست بی هیچ ملاحظه و بی هیچ توضیحی روی برگ
 وی بنویسد، سالم است، و او را مجبور بر رفتن کند. اما ابتدا مطلب
 را با خود او طرح می‌کرد و می‌کوشید که قانعش کند: «خوب،
 کار شما تمام شده است، نیست؛ الان حالت خوبست! و اینجا هم دیگر

جا نیست! و سپس آنقدر با وی صحبت می‌کند که بیمار در خود پشیمانی احساس کند و آنوقت تصمیم بصدور برگ خروجش می‌گیرد. رئیس پزشکان نیز که مردی مهربان و درست بود و (او را نیز دوست می‌داشتند) بسیار جدی‌تر و با تصمیم‌تر از انترن بود، در بعضی موارد سختی و خشونت ناهنجاری از خود نشان می‌داد که همان نیز باعث ایجاد ارزش خاصی برای وی میان زندانیان می‌شد. پس از آنکه انترن بازدید خود را بیایان می‌رسانید، وی با تمام پزشکان بیمارستان می‌آمد و بیماران را یکی‌پس از دیگری می‌دید؛ و نزد کسانی که بیشتر درد می‌کشیدند زیادتر توقف می‌کرد. او نیز همیشه کلماتی مهرآمیز به بیماران می‌گفت و آنان را دلنداری می‌داد، کلماتش در روح انسان نفوذ می‌کرد و اثر بسیار خوبی بر جای می‌گذاشت. وی هرگز با بیمارانی که تازه رسیده و به «قولنج مصلحتی» مبتلا شده بودند، بخشونت رفتار نمی‌کرد؛ اما هرگاه یکی از آنان اصرار می‌ورزید که بیش از حد استحقاقش در بیمارستان بماند، برگ خروجش را بسادگی امضا می‌کرد و می‌گفت: «برو، پسرم استراحت پس است، نباید سوء استفاده کرد!» کسانی که اصرار داشتند در بیمارستان بمانند، یا زندانیانی بودند که از کار کردن در گرمای سخت عاجز بودند و یا محکومینی بودند که وقت اجرای مجازات آنان فرا رسیده بود. بخاطر دارم که در باره یکی از این افراد بکار بردن سختی خاص و حتی بیرحمی لازم آمد. وی برای معالجه چشم خودبه بیمارستان آمده بود؛ چشمش قرمز بود و از تیر کشیدن آن می‌نالید. در چشمش داروهای محرق و از بین برنده خون ریختند و حتی مایع خورنده‌یی در چشمش تزریق کردند اما چشمهای وی همچنان سرخ و سوزان ماند. رفته رفته پزشکان حس زدند که با یکنفر متظاهر سر و کار دارند. سرخی چشم همچنان باقی ماند و وضعش مورد سوءظن قرار گرفت. مدت‌های دراز زندانیان نمی‌دانستند که این بیمار کم‌دی بازی می‌کند، در صورتی که هیچ چیزش نیست. این زندانی جوانی نسبتاً خوش بنیه بود، اما در ذهن تمام ما اثری نا دلپذیر باقی گذاشته بود؛ مردی دو روی و بد خلق بود، باهیچکس

حزف نمیزد، زیر چشمی نگاه می‌کرد و از همه کناره می‌گرفت چنانکه گویی نسبت بهمه سوء ظن دارد. حتی بخاطر دارم که این فکر بخاطر بعضی زندانیان رسیده بود که وی سوء قصدی در سر می‌پروراند. این شخص سربازی بود که باتهام يك دزدی بزرگ بخوردن هزار ضربه شلاق و زندانی شدن در بنگاه انضباطی محکوم شده بود. همانطور که گفته‌ام، محکومین برای عقب انداختن ساعت مجازات، حتی در شب قبل از مجازات، تصمیم بارتکاب دیوانگیهای وحشت انگیز می‌گیرند؛ مثلاً یکی از رؤسا یا رفقای خود چاقو میزنند، و این امر موجب دادرسی مجددی می‌شود و مجازاتی را که باید تحمل کند، يك یا دو ماه بتأخیر می‌اندازد. بدین ترتیب مقصود آنان عملی شده است. آنان هیچ نگرانی ندارند؛ جز اینکه پس از گذشت دو ماه، مجازاتی که باید تحمل کنند دو برابر و سه برابر خواهد شد، اما فقط اگر آن لحظه وحشتناک بتأخیر افتد، بهر قیمت و برای هر چند روز باشد اهمیتی ندارد؛ اینقدر این بدبختان از تحمل مجازات خویش می‌ترسند. بعضی بیماران ما در گوشی یکدیگر می‌گفتند که باید مراقب این مرد بود که ناگهان یکنفر را شبانه نکشد. با اینهمه با وی حرف میزدند و حتی کسانی که بسترشان نزدیک تختخواب وی بود، هیچگونه احتیاطی نمی‌کردند. او را دیده بودند که شبانه گچی را که از دیوار تراشیده است با مقداری چیزهای دیگر در چشم خود میریزد تا وقتی بامداد فرا رسد چشمانش کاملاً قرمز باشد. سر انجام رئیس پزشکان وی را تهدید بگذاشتن فتیله در چشم کرد. وقتی يك بیمار چشم، در برابر درمان آن مقاومت می‌کند؛ وقتی تمام وسایل پزشکی برای نجات قوه دید او بکار افتاد؛ آنوقت پزشکان تصمیم به عملی خشونت آمیز و سخت می‌گیرند. آنان با بیمار مانند يك اسب رفتار می‌کنند و گزنه بدو می‌مالند؛ آنوقت خواهد گذاشت بهبود یابد. اما وی آنقدر سمج یا آن قدر پست بود که حتی فتیله نیز، با وجود دردناک بودن، بنظرش بهتر از تازیانه خوررن آمد. برای اینکار او را از پشت گرفتند، پوست پس گردنش را گرفته تا آنجا که می‌توانستند بالا کشیدند تا از گوشت

جدا شود، بعد جاقوی جراحی را در آن فرو بردند تا شکافی دراز و عریض که تمام پهنای پشت گردن را می‌گرفت بوجود آمد، آنگاه يك فتيله پنبه‌یی بکفتی انگشت در آن گذاشتند؛ سپس هر روز در ساعت معین آن فتيله را می‌کشیدند تا زخم از نو شکاف بخورد و اینکار برای آن بود که جراحی همچنان باقی بماند و از جوش خوردن آن جلوگیری شود.

این شیطان بدبخت با لجاجت تمام چندین روز این شکنجه وحشتناک را تحمل می‌کرد تا سرانجام بیازگشت خود رضا داد. يك روز صبح که چشمانش کاملاً روشن شده و گردنش بهبودی یافته بود بیاسگاه بازگشت و فردای آن روز یاسگاه را ترك گفت تا هزار ضربه تازیانه خویش را بخورد.

لحظه پیش از مجازات موضعی وحشتناک دشوار است؛ منکه گفتم ترس محکومین از ترسویی آنان ناشی می‌شود، اشتباه کرده بودم، باید این لحظه بسیار وحشت انگیز باشد که زندانیان برای بتأخیر انداختن آن، مجازات دو برابر و سه برابر را بخود می‌خرند. با اینهمه من از زندانیانی گفتگو کرده‌ام که حتی پیش از آنکه پشت ایشان - که بر اثر نخستین ضربات وارده مجروح شده بود - بهبودی یابد، خروج خود را از بیمارستان اعلام می‌کنند تا هر چه زودتر ممکن باشد مجازات خود را تحمل کنند و بدوره حبس و موقت و اتهام خود پایان دهند، زیرا زندگی در یاسگاه بنظر آنان دشوارتر از زندگی در زندان و انجام کارهای اجباری است. اما علاوه بر تفاوتی که در بنیه‌ها هست، عادت مزمن تحمل تنبیهات جسمانی و ضربات تازیانه نیز دخالت موثری در گرفتن این تصمیم متهورانه دارد. کسانی که زیاد تازیانه خورده‌اند، روح و پشتشان دباغی و آزموده شده است و بهمین سبب بمجازات‌ها با نظر شك و تردید می‌نگرند و آن را ناراحتی کوچکی تلقی می‌کنند و هیچ ترس و وحشتی در آنان بوجود نمی‌آورد.

یکی از نمونه‌های آن اینست: یکی از زندانیان ما که

متعلق ببخش اختصاصی بود؛ یکنفر کالموک^۱ موسوم به الکساندر یا الکساندرین^۲ بود و بین ما بنام اخیر خوانده می شد؛ وی مردی عجیب، طرار و شجاع و همیشه خوش خلق بود. بی آنکه خنده از لبانش دور شود با شوخی و خوشحالی گفت که چهار هزار ضربه شلاق خورده است. اما خیلی جدی برای من قسم خورد که اگر از ابتدای کودکی وی را در قبیله اش با ضربات شلاق بزرگ نکرده بودند، و اگر تسمه های چرمین پشتش را شخم نزده و جای زخم های محو نشدنی باقی نمی گذاشت، او هرگز نمی توانست این چهار هزار ضربه شلاق را تحمل کند. هنگامی که این مطلب را برای من باز می گفت چنین می نمود که گویی نسبت باین تربیت خشن و وحشیانه حقیقتش است. يك روز عصر که در خوابگاه من نشسته بود گفت: «الکساندر پتر وویچ، می بینید، برای هیچ و برای همه چیز روی پشت من می کوبند؛ و از پانزده سال تاکنون، این امر همچنان ادامه یافته است؛ از وقتی که می توانم بخاطر بیاورم، روزی چندین بار شلاق خورده ام؛ تمام آن کسانی که دلشان می خواست می توانستند مرا بزنند گو اینکه سر انجام من کار خود را انجام می دادم» بخاطر ندارم که که او بر اثر چه اتفاقی سرباز شده بود، زیرا وی اساسا می بایست همیشه ولگرد باشد؛ اما هنوز بیاد دادم که برایم نقل می کرد، وقتی دیدم برای کشتن یکی از مافوق های خود بچهار هزار ضربه شلاق معکوم

۱- کالموکها یا قلموقها قومی منغولی نژادند که اکنون در ناحیه بین رودخانه های ولگا و دن در روسیه اروپا و نیز در سیبری زندگی می کنند. جمهوری شوروی کالموکها فعلا در سواحل شمالی بحر خزر تشکیل شده است و در حدود ۱۷۰ هزار نفر جمعیت دارد و مرکز آن الیتا Ellista است.

۲- ایوان تورگینیف در داستان «دختر» می گوید: «افراد مردم آوردن خاتمه يك نام مؤنث را برای يك نام مذکر خوش دارند و آن را دلنواز و زیبا می دانند.» (در کتاب خاطرات يك نفر شکارچی).

شده است، چه ترسی در وجود خود احساس می‌کرد : « می‌دانستم که مرا بشدت مجازات خواهند کرد ، و شاید هم زیر ضربات تازیانه از بین بروم . من بکتک خوردن عادت داشتم ، اما با اینهمه چهار هزار ضربه ... برای خودش چیزی است و بملاوه ، تمام رؤسا ، برای اینموضوع موهایشان سیخ‌شده است . من احساس می‌کردم ، خوب می‌دانستم که اینکار بزودی انجام نخواهد گرفت و من آنجا خواهم ماند . آن وقت کوشیدم که خودرا تغییر دهم و مسیحی شوم . فکر می‌کردم ، « شاید بخواهند مرا ببخشایند ! » با اینهمه رفقا بمن رسانیدند که اینکارها بهیچ‌درد نخواهد خورد و مرا نخواهند بخشود ، اما من بخود گفتم ، « هرچه بد باشد ، در هر حال من کوشش خودرا می‌کنم ؛ بالاخره آنان بیکنفر مسیحی بیشتر از یک مسلمان ترحم خواهند کرد ! » بدین ترتیب ، مرا تمعید دادند و الکاندر نامیدند ، اما تازیانه‌ها همچنان بجای خودباقی ماند . حتی یک‌ضربه‌اش را نیز بمن تخفیف ندادند . این امر چنان سرا تحقیر کرد که بیش خود سوگند خوردم پوست تمامشان را بکنم ! الکاندر پتروویچ ، باور می‌کنید ! من تمام آنها را درست و حسابی گول زدم ! من می‌توانستم خودرا بمردن بزنم ، یعنی نه کمالا بصورت مرده ، بلکه بصورت کسیکه می‌خواهد جان بسپارد . مرا در برابر تمام افراد هنگ برای مجازات آوردند . هزار ضربه شلاق‌نخستین را بمن زدند ، شلاقها مرا می‌سوزانید و من فریاد می‌زدم ؛ هزار تازیانه دوم را نیز بمن زدند و پایان زندگی خویش را احساس کردم . حواس خودرا از دست دادم ، زانوهایم زیر تنهام تا شد و از حال رفتم ؛ چشمهایم دگرگون و صورتهم آبی رنگ شد ، دیگر نفس نکشیدم ، دهانم پر از کف شد ، طیب نزدیک آمد و گفت ، « الان خواهد مرد ! » مرا به بیمارستان بردند و فوراً بحال آمدم . پس از آن دوبار اینکار را ازسرگرفتند ، زیرا بشدت نسبت بمن کینه‌می‌ورزیدند ، اطمینان می‌دهم که هار شده بودند . اما هر دو بار بازهم آنها را گول زدم ، در پایان هزار ضربه سوم دوباره مردم ؛ فقط باید بگویم که وقتی هزار ضربه چهارم آغاز شد ، هر ضربه سه برابر درد داشت ، مثل چاقویی بود که راست در

قلیم بنشانند ، اینقدر دردم می آمد ! آنان در برابر من تحریک شده بودند ؛ این هزار ضربه لعنتی آخری (که مرده شویس ببرد) باندازه تمام سه هزار ضربه دیگر مرا آزارکرد ، و اگر پیش از پایان یافتن آن نمرده بودم (هنوز دوست ضربه دیگر مانده بود) واقماً کارم را تمام کرده بود ؛ ازین جهت نگذاشتم پیش از آن مرا بزنند ؛ آن بار هم مثل پیش ، ناگاه چشمان خودرا برگردانیدم و مرا مرده تصور کردند . و وقتی طیبب با آنان در این قسمت اطمینان می داد ، چگونه باور نکنند ؛ اما دوست ضربه آخری باقی مانده بود و آنان این دوست ضربه را با شدت تمام زدند بطوریکه دوست ضربه شان ارزش دوهزار ضربه را داشت ؛ با اینهمه ابدأ تکان نخوردم . آنان بالاخره نتوانستند چنان که باید مرا بستوه بیاورند ؛ می دانید چرا ؛ خیلی ساده است ، برای اینکه من در زیر شلاق بزرگ شده بودم . اگر امروز هنوز هم اینجا هستم وجود خودرا به آن زندگی مدیونم ؛ و با حالتی متفکر ، چنان که گویی می خواهد دوباره تمام مجازات هایی را که تحمل کرده است بخاطر آورد ، افزود ؛ « آه ! هلی ، من می دانم شلاق خوردن چیست . » و پس از یک دقیقه سکوت از سرگرفت ، « نه شلاق هایی که پشت مرا دباغی کرده است نمی توان حساب کرد . وانگهی چه فایده دارد ؟ آنقدر عدد وجود ندارد که بتوان حساب کرد . » مرا نگریست و خنده بی شدید که از خوی خوشی سرچشمه می گرفت کرد بطوریکه من نتوانستم در جواب وی از لبخند زدن خودداری کنم . سپس گفت ؛ « الکساندر پتروویچ ، می خواهید بشما بگویم ، شبها وقتیکه می خوابم همیشه فکر می کنم که دارندندۀ های مرا شکنج می زنند ، هیچ خواب دیگری نمی بینم ! » بهمین سبب غالباً شبها فریاد می زد و گاهی بسیار شدید فریاد می کشید بطوریکه همه بشدت از خواب می پریدند . مردی محکم ، با قدی متوسط ، چابک ، شاد و آسانگیر که نزدیک بچهل و پنج سال داشت بدو گفت ؛ « شیطان تر از شیطان ، هنوز روده درازیت تمام نشده ؛ » این شخص نیز بعلت تمایل شدیدی که بنزدی داشت ، چندین بار گرفتار مجازات شده بود . وانگهی ، چه کسی از میان ما دزدی نمی کرد و بهمین دلیل شلاق نمی خورد ؟

باین مطالب یک کلمه بیش نمی‌افزایم ؛ کینه نداشتن و سادگی خارق‌العاده‌یی که افراد مجازات شده با آن می‌گفتند چگونه و بوسیلهٔ چه کسی تنبیه شده‌اند ، مرا مبهوت می‌ساخت . در این داستان‌ها که گاهی قلب مرا از جا می‌کند و حال خفقان در من ایجاد می‌کرد ، کوچکترین نشانه‌یی از کینه و دشمنی دیده نمی‌شد . اما م . . . وقتی از تازیانه خوردن خود سخن می‌گفت وضع طوری دیگر بود . چون وی از نجبا و اعیان بود پانصد ضربه شلاق خورده بود ؛ من این مطلب را از دیگران شنیده بودم و یک‌روز ازو پرسیدم که آیا این حرف راستست یا خیر . وی با دو کلمه کوتاه حرف‌سرا تأیید کرد ، اما این تأیید با رنج درونی همراه بود و می‌کوشید که بروی من نگاه نکند . چهره‌اش ناگهان ارغوانی شده بود . پس از مدتی نزدیک بسی نانیه ، چشمان خود را که در آن آتش کینه می‌درخشید بلند کرد ، دیدم لب‌هایش از شدت تحقیر می‌لرزد و احساس کردم که وی ابدأ این صفحه از زندگانی گذشتهٔ خود را فراموش نکرده است . اما زندانیان ما (البته استغناهم وجود دارد) این موضوع را بکلی بچشم‌دیگر می‌نگریستند . گاهی فکر می‌کنم که آنان ممکن نیست صاف‌وساده خود را مقصر بشناسند و مجازات خود را بحق تصور کنند ، خاصه هنگامی که گناه را نسبت بر رُسا و نه نسبت بر فقای خود مرتکب شده باشند . بسیاری از آنان ابدأ خود را متهم نمی‌کردند . باز تکرار می‌کنم که من هرگز - حتی در موردی که جرم را نسبت بیکی از افراد خودشان مرتکب شده باشند - در آنان ناراحتی و سرزنش وجدان ندیده‌ام . اما در باب جرائمی که نسبت به مافوق‌های خود مرتکب می‌شوند اصلاً صحبت نمی‌کنم . من چنین فهمیده‌ام که محکومین باعمال شاقه در این قسمت نظری خاص ، و اگر بتوان چنین گفت ، نظری تجربی دارند ؛ آنان سر‌نوشت و عمل انجام یافته و تقدیر ازلی را مورد نظر قرار می‌دهند و این نظر را بدون اندیشیدن و ناآگاهانه اتخاذ می‌کنند . این امر نزد آنان نوعی عقیده و طریقه است . در آن قبیل جرائم ، مجرم همیشه بخود حق می‌دهد و مسألهٔ مقصر بودن وی حتی در برابر خودش نیز مطرح نیست ؛ با اینهمه خوب می‌دانند که مافوق‌هایش عمل او را از

دریچۀ چشم او نمی بینند و در نتیجه وی باید مجازاتی را تحمل کند، تا از نظر آنان حسابش تصفیه شده باشد. مبارزه اینجا متقابل و دو طرفه است. مجرم فکر می کند دادگاهی که از اشخاص کوچککی از اهالی زادگاه وی تشکیل شده است یا وی را خواهد بخشود و یا در دادرسی بسیار طرفش را خواهد گرفت و او را تأیید خواهد کرد، زیرا وی جرمی را، نسبت به برادران و کسانی که از خود او هستند، نسبت به مردم کوچک و ضعیف مرتکب نشده است. چون وجدانش قوی است، آرام و بدون پشیمانی و ناراحتی می ماند. و همین امر مطلب عمده است. باید گفت که وی خود را روی زمین می محکم احساس میکند و بهمین دلیل مجازات بنظرش بدبختی اجتناب ناپذیری می آید. و آیندو، نه جرم و نه مجازاتی که تحمل می کند، هیچک عوض دیگری نیست. مدتی دراز و درازتر، این مبارزه، مبارزه می آمیخته با تعصب و از روی عقیده، که به زور تحمیل شده است، ادامه خواهد یافت. سرباز روسی هیچ کینه بی نسبت به ترکان که با آنان می جنگد ندارد و با اینهمه سرباز ترک وی را بضرب شمشیر و سرنیزه یا تفنگ می کشد...

اما تمام سرگنشتهها نیز با همین خونسردی و همین بی اعتنایی نقل نمی شود. مثلاً هرگز از ستوان ژربیاتنیکف^۱ بدون نوعی تحقیر صحبت نمی کنند. من در نخستین دوره اقامت خود در بیمارستان این ستوان را — از روی داستان هایی که زندانیان می گفتند و می شنیدم — شناختم. پس از آن نیز یکبار هنگامیکه فرمانده ما بود تا اعماق وجودش را دیدم. وی تقریباً سی سالی داشت. قدش بلند و چاق و نکره، قرمز و باد کرده بود، دندانهای سفید و خنده بی بلند و پهنه برده مانند خنده نازدریوف^۲ داشت. خلایق مطلق که در فکرش وجود داشت، در چهره اش انعکس می یافت. وی بسیار شیفته چوبزدن بود و هنگامیکه فرماندهی اجرای مجازاتی را برعهده داشت آن را بیکار

۱ - Jérébiatnikov

۲ - Nozdriov قهرمان کتاب معروف نفوس مرده اثر گوگول است.

برای توصیف خنده وی بفصل چهارم از قسمت اول کتاب رجوع کنید.

می برد . باید زود این مطلب را بگویم که افسران دیگر این ستوان ژربیاتنیکف را مردی رذل و بیرحم می دانستند و زندانیان نیز در باره وی همین عقیده را داشتند . محققاً در دورانهای گذشته ، گذشته بی که « سنتهای آن هنوز زنده است ، گواینکه بسختی می توان بدان معتقد شد »^۱ ، مجریان گرفتار ظاهر سازی ، مجریانی که در کار خود دقیق و فعال بوده اند ، وجود داشته اند . اما معمولاً تازیانه ها را بمحکوم می زدند بی آنکه خود از تازیانه زدن لذت خاصی ببرند . اما این ستوان مردی بسا سلیقه و کارشناس اجرای وظیفه خود بود . وی بهنر خود علاقه مند بود و هنر را برای هنر دوست می داشت . او مانند یک نجیبزاده ناراحت امپراتوری روم قدیم از کار خود لذت می برد ، و با باریک بینی و ظرافت تمام برای لذت بردن و متأثر ساختن روح خویش که در چربی غرق شده بود اختراعات گوناگون می کرد .

وقتی ژربیاتنیکف مأمور اجرای مجازاتی می شد ، چنین رفتار می کرد : یک نگاه بصف مستقیم سربازانی که بجماقهای کثرت مجهز بودند کافی بود که بوی الهام بخشد . او سراسر این جبهه را باحالتی رضایت آمیز می پیمود ، با قوت و شدت دستور اجرای وظیفه را از روی وجدان تکرار می کرد که بدون آن . . . سربازان نیز از پیش معنی این « بدون آن » را می دانستند . مجرم را می آوردند و اگر کسی او را در جریان کارهایی که اتفاق خواهد افتاد نگذاشته باشد ، تاکنون با ژربیاتنیکف آشنا نبوده است ، در اینصورت ، من یاب مثال ، نقشی که ژربیاتنیکف با او بازی خواهد کرد چنین است . البته این یکی از ضد چشمه بازی اوست زیرا این ستوان هرگز از جستجو و اکتشاف درین باره فروگذار نمی کند . هنگامی که بسالانته محکوم را لخت می کنند و دستهای را بقفداق تفنگ می بندند و استواران آن را گرفته وی را

۱ - قسمتی که در گیومه نقل شده شعری است که بصورت ضرب المثل در آمده است . این شعر را گریبایدوف از زبان چاتسکی Tchatski گفته است .

از جلو «خیابان سبز» می‌گذرانند ، هر محکومی باصدایی گریه‌آلود التماس می‌کند که وی را آهسته‌تر بزنند و با سختگیری وجدیتی بیهوده مجازاتش را دو برابر نکنند . محکوم بدبخت فریاد می‌زند ، «جناب سروان ، رحم داشته باشید ، پدری کنید ، اجازه بدهید همیشه پشما دعا کنم ، مرا از بین ببرید ، رؤوف و مهربان باشید !» زربیاتنیکف که منتظر چیزی جز همین حرفها نیست ، اجرای حکم را معوق می‌گذارد و بالحنی احساساتی با محکوم بچنین گفتگویی می‌پردازد :

«دوست عزیزم ، می‌خواهی چه بکنم ؟ این من نیستم که ترا تنبیه می‌کنم ، این قانون است !» -

«جناب سروان ! همه کار دست شماست ، مهربان باشید !»
 «تو خیال می‌کنی که مهربان نیستم ؟ تو خیال می‌کنی که از منظر کتک خوردن تو خوشم می‌آید ؟ منم یک نفر انسانم . ببینم ، من انسان هستم یا نه ؟»

محکوم که از امیدواری می‌لرزد ، فریاد می‌زند :
 «البته انسانید ، جناب سروان ، البته . افسران پدر ما هستند و ما فرزندان آنها هستیم . پدری کنید .»

«اما ، دوست من ، خودت قضاوت کن ، توهم مغزی داری و می‌توانی فکر کنی . من خوب می‌دانم که انسانیت بمن حکم می‌کند که تو آدم گناهکار را با رحم ، با بخشایش و عفو بشکرم .»

«این که جناب سروان می‌فرمایند عین حقیقت است !»
 «آری ، من باید هر قدر هم که تو گناهکار باشی ترا بچشم عفو بشکرم . اما این من نیستم ، این قانون است که ترا مجازات می‌کند . فکر کن ! من باید بخداوند و میهن خود خدمت کنم و اگر قانون را سبکتر کنم ، گناهی سنگین مرتکب شده‌ام . باین موضوع فکر کن !»

«جناب سروان ! ...»

«باشد ، هر چند بدتر است ! حالا یکبار از اینجا بگذر ! من می‌دانم که اشتباه می‌کنم ، اما باشد ! من بتو رحم می‌کنم ، آهسته

کتک خواهی خورد ! ... معذک اگر من اینکار را بکنم ، درباره
 تو هم بد کرده ام ! من حالا بتو رحم می کنم ، خیلی کم تنبیهت می کنم
 و آنوقت تو خیال می کنی دفعه دیگر هم همینطور است . دوباره کار
 بد می کنی ، آنوقت چطور می شود ؟ این بار روی وجدان من نخواهد
 ماند ؟ ... »

«جناب سروان ، برای شما قسم می خورم که مرا بار دوم تنبیه
 نخواهید کرد . در مقابل جلال خداوند قسم یاد می کنم !
 «آنوقت ، خوب ، خیلی خوب ! تو قسم می خوری که ازین
 ببعد درست رفتار کنی ؟»

«خداوند قادر مطلق مرا خرد کند و در دنیای دیگر او...»
 «قسم مخور ، قسم خوردن گناه است ! اگر بمن قول بدهی
 حرفت را قبول می کنم !
 «جناب سروان ! ...»

«خیلی خوب ، گوش کن ، من بواسطه اشکهای یتیمانه می که
 می ریزی بتو رحم می کنم . تو یتیمی ، نیست ؟
 «یتیم ، جناب سروان ، تک و تنها در دنیا ، نه پدر دارم و نه
 مادر ...»

«خیلی خوب ، این بواسطه اشکهای یتیمی تو ، اما برای
 آخرین بار است ، توجه ! ... بپریدش !
 با صدایی چنان گرم و نرم صحبت خود را ادامه می دهد که
 زندانی نمی داند با چه دعایی بدرگاه خداوند شکرگزاری کند که با
 افسری برخورد کرده است که اینقدر خوش قلب است . کسی که پشت
 سر اوست بحرکت می آید ؛ فرمان صادر شده است ، طبل می زند و
 اولین چوب دستی بلند می شود ...

زربیاتنیکف بانهایت قوت فریاد می کشد :

«بزیدش ! بکوبیدش ! پوستش را بکنید ! پوستش را بکنید !
 پوستش را در بیاورید ! بازهم ، بازهم ، قایمتر این یتیم را بکوبید ،
 قایمتر این بیسرف را بکوبید ! جیرماش را باو بدهید ، خوب خدمتش
 کنید !»

سربازان ضربات خود را با نهایت قوت فرود می آورند. برق از چشم زندانی بیچاره می پرد، دست بفریاد زدن می گذارد و ژربیاتنیکیف دنبال وی در طول جبهه سربازان میدود، می خندد، قهقهه میزند، از خنده روده بر می شود و پهلوهای خود را با دست هایش می گیرد، چنان خم میشود که دیگر نمیتواند قد برافرازد؛ اینطور بآن مرد عزیز و بزرگوار رحم می کنند. وی در این حال بفرشتگان میرسید، این چیز است که برایش باعث تفریح است؛ لحظه بلحظه خنده و حشتناک و زنگ دارش، خنده مسلسل و متوالی مردی که بسیار راضی و خشنود شده است، از نو بلند می شود؛ دوباره فریاد می زند؛

«پوستی را بکنید؛ پوستش را بکنید؛ پوست این بیشراف را برای من بیاورید؛ پشت این بیچه یتیم را برای من پوست بکنید»
وی چند روش مختلف دیگر نیز برای این عمل کشف کرده است. وقتی محکوم را می آورند شروع بالتماس می کند. ژربیاتنیکیف دیگر برای او ظاهرسازی نمی کند و بسادگی بدو می گوید:

«بین، عزیزم. من باید ترا طبق مقررات، همانقدر که مستحق هستی تنبیه کنم؛ اما کاری که برای تو می کنم اینست که ترا مقید نخواهم کرد. تو میتوانی هرطور که خودت بخواهی از میان این خیابان بروی. میتوانی بهر سرعتی که دلت می خواهد از میان آنها بگذری. البته کتک خواهی خورد، می فهمی، اما زودتر کارت تمام می شود. چه فکر میکنی؟ می خواهی اینکار را بکنی؟»

زندانی با تردید و عدم اعتماد گوش میدهد، سپس بخود می گوید: «کسی چه می داند؟ شاید هم اینطور برای من بهتر باشد؛ اگر با تمام قوا از میان ایشان بدم، پنج مرتبه کمتر طول خواهد کشید و شاید تمام ضربه ها بمن نخورد!»

«بسیار خوب، جناب سروان، قبول دارم»

«منهم قبول دارم؛ پس راه بیفت؛ توجه، شما هم توجه کنید؛ حکایت خمیازه کشیدن نیست»

وی اینطور سرسربازان داد می کشد، گو اینکه خود از پیش

می‌داند حتی يك ضربه هم خطا نخواهد رفت و همه بیست محکوم خواهد خورد، اگر يك سرباز ضربه‌اش خطا کند، بحکم تجربه میدانند چه سرنوشتی در انتظار اوست. بدین ترتیب زندانی چهارم نعل از میان «خیابان سبز» می‌گذرد، اما نمیتواند از جلوپانزده نفر بیشتر بگذرد، زیرا چوبدستیها بحرکت می‌آید و ضربات مانند تگرگ روی پشتش باریدن می‌گیرد و زندانی بدبخت با داد و فریاد، مانند علفی که درو شده است، مانند کسیکه گلوله بدو اصابت کرده است، از پا درمی‌آید.

وقتی با رنج بسیار از جا برمی‌خیزد، رنگش از شدت وحشت پریده است و می‌گوید:

«نه، جناب سروان، من بیشتر دوست دارم که طبق مقررات عمل شود.»

در صورتیکه ژربیاتنیکف که از پیش نتیجه عمل را می‌دانسته است، چنان می‌خندد که نفسش می‌خواهد بند بیاید. اما من نمیتوانم تمام سرگرمیها و تفریحات این افسر، و داستان‌هایی را که درباره او نقل می‌کنند، شرح بدهم.

آنچه درباره ستوان سمکالف، که پیش از سرگرد ما مشغول انجام وظیفه فرماندهی زندان بود می‌گویند، بکلی چیز دیگر است. درباره ژربیاتنیکف با لحنی آرام و بدون کینه داشتن از کارهای عظیم وی، سخن می‌گفتند؛ ازو قدرشناسی نمیکردند، اما مورد تحقیر هم قرار نمیگرفت، و درواقع او را ناقابل‌تر از آن می‌دانستند، و بدینوسیله تحقیرش می‌کردند. در صورتیکه هرگز خاطرۀ ستوان سمکالف بدون ستایشی شوق‌آمیز، در زندانیان تجدید نمیشد. این ستوان نیز که دوستدار چماق بود کوچکترین وجه اشتراکی با ژربیاتنیکف نداشت. نه اینکه وی از مجازات زندانیان درگذرد، بعکس، او نیز بسیار خوب چوب را بکار می‌برد اما زندانیان بجای آنکه از وی کینه‌یی

درد داشته باشند او را با مهر و محبت یاد می‌کردند. محکومین با اعمال شاقه ازین مرد خوششان آمده بود؛ چطور توانسته بود نظر مهر و محبت آنان را بخود جلب کند؟ زندانیان ما، مانند تمام افراد مردم عادی، برای فراموش کردن شکنجه‌های سخت و عظیم، در برابر يك حرف خوب، آماده‌اند؛ من این مطلب را تصدیق می‌کنم بی‌آنکه بدنبال تجزیه و تحلیل آن بروم. هیچ چیز مشکل‌تر از خوش-آیند بودن در نظر این اشخاص نیست؛ اما ستوان سمکالف دارای وجهه خاصی بود، و زندانیان حتی از شکنجه‌هایش نیز با محبت یاد می‌کردند. بیکدیگر می‌گفتند: «وی مثل يك پدر خوب و مهربان بود» و هنگامیکه سمکالف رئیس داخلی سابق خود را با سرگرد فعلی مقایسه می‌کردند آهی می‌کشیدند. «چه روح خوبی داشت!» وی بدون تردید، در جای خود مردی ساده و نیکو بود. با اینهمه گاه اتفاق می‌افتاد که زندانیان بعضی مردان خوب را که در فرماندهی خود، حتی بعد عقوبت‌هایش نیز می‌رسیدند، دوست نمی‌داشتند، بلکه آنان را مسخره نیز می‌کردند. مطلب اینست که سمکالف طوری رفتار می‌کرد که زندانیان وی را «مرد» می‌شناختند و باید این مطلب را گفت که يك موهبت بزرگ، يك خاصیت فطری وجود دارد که کسانی که واجد آن هستند غالباً در وجود آن تردید نمی‌کنند، چنین عجیب اینست که میان این افراد کسانی بودند که بی‌آن که مرد خوبی باشند، وجهه بزرگی برای خود فراهم می‌آوردند، فقط برای آنکه مردم را تحقیر نمی‌کردند؛ یعنی متکبرانه با آن رفتار نمی‌کردند. زندانیان، این قبیل افراد را يك «مسیو» می‌فاسد، با دست‌های سفید و بدون روح وظیفه نمی‌شناختند؛ از آنان بوی خاصی از صداقت و سادگی بمشام می‌رسد، این امر در آنان ذاتی و فطری است و خداوند، مردم چقدر خوب این بو را استشمام می‌کنند؛ و چه فداکاری‌هایی که برای این نوع اشخاص نمی‌کنند؛ با چه سرعتی رئیس‌انسان تر خود را قربانی می‌کنند تا رئیسی جدی‌تر بدست آورند؛ و اگر این شخص که مردم از وی آن بوی خاص را استشمام کرده‌اند، بیش از حد معمولی مردی شجاع باشد، دیگر ارزشی نخواهد داشت!

همانطور که گفتم ، ستوان سمکالف گاهی بسختی زندانیان را تنبیه می کرد ، اما می دانست چگونه اینکار را بکند ، و تمام زندانیانی که در دوره حبس من در زندان بودند ، بی آنکه کوچکترین کینه‌یی از وی بدل راه دهند ، خندان خندان ، «بازی‌های ماهرانه» وی را می ستودند . البته شکنجه‌ها و «بازیها» تغییر نکرده بود ، اما فانتزی‌های هنرمندانه بنظر این ستوان خطا و اشتباه می آمد . در واقع نیز ، طی مدت یکسال تمام ، وی از تنبیه زندانیان لذت نبرد . مگر در يك مورد ، که آن يك مورد نیز از نجات وی که در آن یگانه بود ، سر چشمه می گرفت . وی از سادگی خالی نبود . مجرم را آورده بودند ! و سمکالف باید شخصاً در اجرای مجازاتش حضور یابد . وی مزاح‌کنان و خندان بدانجا می رود و از مقصود مطالبی مربوط بزندگی و راجع بامور شخصیش ، راجع بکارهایش می پرسد و این سؤالات هیچگونه بوی تمسخری نمیدهد و فکر و نقشه‌یی نیز بدنبال ندارد ، خیلی ساده است : «برای اینکه می خواهد واقعاً در جریان کارهای این محکوم زندان باعمال شاقه باشد ،» تازیانہ را با يك صندوق برای سمکالف می آورند . وی روی صندوق نشسته پیش را روشن می کند (پیب او خیلی دراز بود) . زندانی شروع بالتماس می کند ...

سمکالف غرغرکنان می گوید :

«نه ، عزیز من ، زود باش دراز بکشی ، ترا چه شده است؟»

زندان آهی کشیده دراز می شود .

«دوست عزیزم ، بگو ببینم ، دعاهايت رامیدانی؟»

«البته ، جناب سروان! مرا تمديد داده‌اند و موقعی که مثل يك

چکمه راست و درست بوده‌ام اینها را یاد گرفته‌ام !»

«خوب ، پس بخوان !»

زندان آتجه را که باید بخواند و آنچه را که از پس آن خواهد

آمد می داند . زیرا این شوخی تا کنون دست کم سی بار تکرار شده

است . سمکالف خود نیز بی اطلاع نیست که زندانی هم قضیه را می داند

و حتی سربازانیکه در انتظار وی هستند و تازیانہ را برای کوفتن بیدن

مقصوری که دراز کشیده بالا برده‌اند ، آنان نیز در جریان امر هستند ،

اما هیچیک از اینها مانع از تکرار عملش نمی‌شود. از این مسخرگی یکبار برای همیشه خوش آمده است و یا بواسطه آنکه ساخته خود اوست، روی حس خودخواهی آن را گنای می‌دارد. زندانی شروع بدعا خواندن می‌کند، سربازان با چوبدستی‌های خود بحرکت می‌شوند و سمکالف که دیگر سر جای خود نیست دستش را بلند می‌کند، از پیپ کشیدن باز می‌ایستد و منتظر بر زبان راندن کلمه‌بی است که قبلا پیش بینی شده است. سرانجام زندانی آخرین کلمه را بر زبان میراند: «با آسمان‌ها!»

این همان کلمه‌بی است که در انتظارش بود.

ناگهان ستوان که صورتش برافروخته شده است با حرکتی الهام مانند بمردی که می‌خواهد نخستین ضربه را فرود بیاورد خطاب می‌کند و می‌گوید:

« ایست! او! بپرید پشتش را! »

و قهقهه زنان می‌رود. سربازانی که دور او ایستاده‌اند لبخند می‌زنند، مأمور شلاق زدن نیز لبخند می‌زند، حتی محکوم نیز خود را برای لبخند زدن آماده می‌کند، گوايشکه با فرمان: «او! بپرید...» نازیانه در هوا سوت می‌زند و طی يك چشم بهم زدن مثل تیغ سلمانی پشت مقصر را می‌برد، با اینهمه سمکالف خوشحال می‌شود، زیرا این معمای زیبا اختراع خود اوست و وی ازین لفاظی خود راضی است. وی با کمال رضایت از یکطرف و زندانی از طرف دیگر می‌رود، در حالیکه هم از خود وهم از سمکالف راضی است. تا نیم ساعت دیگر در تمام قلعه می‌گویند که این نمایش معروف برای سی و یکمین بار نیز بازی شد. «آه! چه مرد شجاعی! آه! چه آدم خوبی!»

گاهی نیز دروذهای فراوان نسبت باین ستوان عالی و کاریاوه‌اش دهان بدهان می‌گردد.

وقتی که زندانیان برای کار کردن می‌رفتند، یکی از محکومین

۱- بطور قطع این دعا، دعای خاصی است ولی مؤلف کتاب از ترس سانسور آنرا مبهم گذاشته است.

که صورتش از یادآوری این خاطره درخشان شده بود گفت ،
 «بچه‌ها، بگوئید ، چندین بار اتفاق افتاده است که او با رب-
 دوشامبر کنار پنجره نشسته و پپ خود را بدهان گرفته بود و داشت
 جای می‌خورد. زندانیان کلاه خود را برمی‌داشتند و او می‌گفت :
 «اکسیونف! اینجوری کجا می‌روی!»
 « میخائیل واسیلیچ ۲ سر کار می‌رویم ، اما اول باید سری
 بکارگاه بزنم ۱ - آنوقت او قاه قاه می‌خندید ! چه مرد شجاعی بود !
 چه قلب طلایی‌پاکی داشت !»
 آنگاه یکی از شنوندگان باحالتی اندیشناک می‌افزود :
 «حالا دیگر کسی آن جور رفتار نمیکند !»

۳

بیمارستان (دنباله)

اگر اینجا بتفصیل از مجازاتها و کسانی که آنرا اجرا می‌کنند
 گفتگو کردم برای اینست که در دوران اقامت خود در بیمارستان با
 چشمان خود چیزهایی را دیدم که تا آن هنگام جز از طریق شایعات و
 حرف مردم با آن آشنایی نداشتم . ۳ محکومین پتازیانه خوردن را از
 تمام هنگها ، بنگاههای انضباطی وسایر واحدهای مستقر شده در شهرها
 یا نواحی وابسته بدان بدو اتاق مخصوص زندانیان در این بیمارستان

۱ - Aksionov

۲ - Mikhaïl Yassilitch

۳ - آنچه درباره مجازاتهای جسمانی گفته‌ام ، در دورانی که
 خود زندانی بوده‌ام وجود داشت . اما اینک شنیده‌ام که تمام اینها تغییر
 کرده یا در شرف تغییر است (حاشیه داستایوسکی) .

می‌آوردند . من طی نخستین روزهای معالجه در بیمارستان ، هنگامی که هنوز باولع و حریص تمام آداب و رسوم عجیب زندان را مینگریستم ، تمام این تازیانه خوردگان ، تمام این کسانی که در آستانه اجرای مجازات بودند ، احساسی وحشت‌انگیز در ذهنم بوجود می‌آوردند . من متأثر و عصبانی و وحشت‌زده بودم . بخاطر دارم که در آن هنگام با وضعی تب‌آلود و پرهیجان مشغول اندیشیدن درباره تمام جزئیات این اموری که برایم تازگی داشت شدم و به گفتگوها و سرگشتهایی که آنجا حکایت می‌شد گوش می‌دادم و خود مسائلی نزد محکومین طرح می‌کردم تا راه حل ممکنی برای این قبیل چیزها بدست آورم .

من می‌خواستم بطور دقیق ، درجات گوناگون محکومیت‌ها و تمام اختلافاتی را که مجازات‌ها بایکدیگر دارند و نظرانی را که محکومین درین باره ابراز می‌کنند بدانم . سعی می‌کردم وضع روحی کسانی را که بسوی مجازات بدنی میرفتند نزد خود تصور کنم . قبلاً گفته‌ام ، بسیار بندرت اتفاق می‌افتد که یک نفر محکوم بتواند خونسردی خود را در لحظه آغاز مجازات حفظ کند ، حتی اگر چندین بار نیز تازیانه خورده باشد . در آن لحظه وی وحشی کاملاً طبیعی و جسمانی ، حاد ، غیر ارادی و ناآگاهانه در خود احساس می‌کند و این وحشت وی را گنج می‌سازد . در سالهای درازتوقف در زندان چندین بار امکان آنرا داشته‌ام که این محکومین را زیر نظر داشته باشم . بعضی از آنان که پس از تحمل نیمه اول مجازات خود بایشه مجروح وارد بیمارستان می‌شوند ، از همان فردا نام خود را برای خروج از بیمارستان ثبت می‌کنند تا هر چه زودتر بروند و با بقیه مجازات خود خویش روبرو شوند . این قبیل انقطاع مجازات‌ها همیشه طبق دستور سرگرد صورت می‌گیرد که هنگام اجرای مجازات حضور دارد ، وقتی تعداد ضرباتی که مجرم بدان محکوم شده است بیشتر از آن باشد که وی بتواند آن را در یک نوبت تحمل کند این تعداد را بدو یاسه قسمت ، بر حسب عقیده سرگرد ، تقسیم می‌کنند . وی نیز در جریان اجرای مجازات باید ببیند آیا محکوم وضعی دارد که بتواند مجازات خود را بدون وجود خطر جانی تحمل یا خیر . یانصد ، هزار و حتی هزار و یانصد ضربه را می‌توان در یک نوبت

اجرا کرد؛ اما دوپا سه هزار ضربه را در دوپا سه نوبت بمحکوم می‌زنند. معمولاً آنهایی که هنوز پشتشان درست بهبودی نیافته‌است و برای تحمل نیم دیگر مجازات خود می‌خواهند از بیمارستان بیرون بروند، شب پیش از رفتن قیافه‌ی تاریک، محزون و اخمو بخود می‌گیرند. در آنان نوعی خرفی و حواس‌پرتی عجیب بوجود می‌آید. آنان در گفتگوها وارد نمی‌شوند و بیشتر اوقات - این خیلی جالب توجه است - رفقایشان نیز از حرف زدن با آنان و زدن کوچکترین گوشه و کنایه‌ی در باره چیزی که در انتظار آنهاست، پرهیز می‌کنند.

کسی آنان را دل‌داری نیز نمی‌دهد و حرف بیهوده نمی‌زند؛ بنظر می‌آید که ازین جهت از حرف زدن با آنان خودداری می‌شود که توجه آنان را جلب نکند. و همین رفتار خیطسی بهتر است. با اینهمه استثنائاتی نیز وجود داشت مانند اورلف که پیش از این از او صحبت کرده‌ام. وی پس از تحمل نیمی از مجازات خویش، مرتب غرغر می‌کرد. زیرا پشتش زود خوب نمی‌شد و نمی‌گذاشت که مجازاتش تمام شود و با کاروان تبعیدشدگان و منتقل‌شدگان برود، زیرا وی می‌خواست در راه فرار کند. او هیچ چیز جز هدفی که می‌خواست بدان برسد نمی‌دید؛ و خدا می‌داند که يك چنین طبیعت پرشور و پر حرارت لایق چه چیز است! روزی که ببیمارستان رسیده بود، با آنکه می‌کوشید احساسات خود را پنهان نگاهدارد، راضی و بسیار تهییج شده بنظر می‌رسید. زیرا او فکر می‌کرد نتواند پس از تحمل نیمی از مجازات خویش زنده بماند و از زیر چوب‌قد راست کند، در مدتی که بازداشت موقت بود از طرف اداره زندان اقدامات احتیاطی در باره وی صورت گرفته بود و وی خود را برای مرگ آماده کرده بود. اما وقتی توانست نیمی از مجازاتش را تحمل کند، امید وی در او بوجود آمد. وقتی وی را ببیمارستان آورده بودند، نیم مرده بود - هرگز من یشتی چنین مجروح و پیرا زجراحت ندیده‌ام - اما قلباً خوشحال بود. اینک وی اطمینان داشت سر و صداهایی که در اطرافش بوده است بیهوده بوده و بار دوم نیز مانند بار اول از زیر بار مجازات زنده بیرون خواهد آمد. پس از مدتهای دراز بازداشت موقت، هرگز چیزی جز کاروان آینده‌ای را

که بدو خواهد پیوست و مسافرتی که با آن خواهد کرد و فرار ، و آزادی در دستها و جنگلها را در خاطر نپرورده بود . . . و دو روز پس از خروج از بیمارستان دوباره بدمانجا آمد و روی همان پستری که آنرا ترك گفته بود جان سپرد ؛ وی نتوانسته بود در برابر نیمۀ دوم مجازات خویش مقاومت کند . اما من قبلا از این موضوع صحبت کرده ام .

با اینهمه این محکومین - و حتی ترسو ترین آنان - که شب و روز در انتظار رسیدن آن لحظۀ شوم رنج می بردند ، وقتی ساعت مجازات فرا - میرسید ، درد را با همت و جرأت فراوان تحمل می کردند . کمتر دیده ام که شب پس از تازیانه خوردن ، هر قدر هم شدید بوده باشد ، ناله کنند ؛ این اندازه نیروی تحمل در ملت ما زیاد است . من از رفقای خود در باره دردی که از تازیانه خوردن حاصل می شود بسیار سؤال کرده ام . می خواستم از میزان شدت آن اطلاع یابم و بدانم یا چه چیزی می توان آنرا مقایسه کرد . واقعا نمی دانم چه دلیلی مرا بسوی اینکار می کشید ، اما خوب به خاطر دارم که این عامل ، تنها يك حس کنجکامی خالص نبود . باز تکرار می کنم ، تأثیر و وحشت مرا در آغوش خود میفشرد . اما هر قدر درباره این موضوع می پرسیدم ، هرگز جوابی قانع کننده بدست نمی آوردم . همیشه بمن جواب می دادند : « مثل آتش می سوزاند » یا : « می سوزاند ، همین و همین ! » در نخستین روزهای زندانی شدن ، وقتی بام . . . نزدیک شدم از او درباره این امر سؤال کردم . جواب داد : « بوضعی و وحشتناك دردمی آورد ، يك احساس ، يك اثر سوختگی شدید ، مثل اینکه پشت آدم روی آتش جهنم کباب می شود . » بدین ترتیب همه بوضعی یکنواخت در باره آن توضیح می دادند . بخاطر دارم که در آن هنگام مطلبی عجیب بنظرم آمد که نمی توانم درستی آن را تضمین کنم اما نظر عمومی زندانیان آنرا قویا تأیید می کند . می دانیم که نزد ما اکنون شلاق زدن بطور جدی و شدید و وحشتناکترین شکنجه و مجازاتی است که عملی می شود . این امر در نظراول غیر ممکن بنظر میرسد ؛ ولی با اینهمه پانصد و حتی چهارصد ضربه شلاق برای کشتن یک نفر کافی است ، بالای پانصد ضربه می توان گفت که مرگ حتمی است ؛ قوی ترین افراد نمی توانند یکمرتبه هزار ضربه شلاق را تحمل کنند . اما

چون بعکس است می توان پانصد ضربه آن را تحمل کرد بی آنکه کوچکترین خطری برای زندگی داشته باشد ، مردی که از نظر جسمانی دارای ساختمانی متوسط است می تواند هزار ضربه چوب را تحمل کند و حتی اگر خیلی خوش بنیه باشد توانایی تحمل دوهزار ضربه را نیز دارد . تمام زندانیان شلاق را بی نهایت دردناکتر از چوب می دانند و میگویند : « شلاق آدم را بیشتر له میکند ، خیلی بدتر است . » و محقق است که شلاق خیلی بیشتر شکنجه می دهد ، زیرا بیشتر روی اعصاب تأثیر میکند و آنرا آشفته میازد و بسیار زیادتر از چوب اعصاب را تکان میدهد و بیش از اندازه تحریک می کند . من نمی دانم هنوز هم این امر وجود دارد یا خیر ، اما در دورانهای گذشته نجبائی بودند که از شلاق زدن قربانیان خود بسیار لذت می بردند و نمونه های آن مارکی دوساد ۱ و برنویلیه ۲ هستند . تصور می کنم این عمل در آنان نوعی سستی و کمرختی خلسه مانند برمی انگیزت که از انحراف طبیعت ولذت طلبی آنان ناشی می شد . اشخاصی هستند که مانند ببر ، با حرص و ولع خونی را که ریخته اند می لیسند ، کسی که حتی یکبار نیز قدرتی نا محدود نسبت به جسم و روح و خون هم نوع خود ، یا به تعبیر قانون مسیح ، نسبت به جسم برادر خود بدست آورد ، کسیکه از قدرت پست کردن موجود دیگر تا آخرین درجه ، خشنود شود ، و قدرت او نسبت بدیگری بحد قدرت خداوند برسد ، چنین کسی دیگر قادر نیست بر احساس خویش تسلط یابد . ظلم و خونخواری عادت است که قابل گسترش است و رفته رفته توسعه مییابد و بر اثر گذشت زمان به بیماری تبدیل می شود . من معتقدم که بهترین مردم بر اثر عادت می توانند چنان سخت و خشن شود که بصورت حیوانی درنده درآید . خون و قدرت انسان را سر مست میکند و درندگی و انحراف را تقویت میکند بطوری که روح و فکر انسان پذیرای غیر طبیعی ترین شادبها می شود . انسان و تمدن وی برای همیشه در ظلم و خونخواری فرو میرود ؛ و یازگشت بوجدان انسانی ،

Marquis de Sade - 1

Brinvilliers - ۲

پشیمانی و رستاخیز و تغییر ماهیت تقریباً برایش غیر ممکن میگردد .

باید اضافه کنم که داشتن قدرت نامحدود برای تحصیل خوشی و لذت دارای فریبندگی و خیم و مضری است که بر اثر واگیری بتمام اجتماع سرایت میکند اجتماعی که بیک چنین رفتارهایی بانی اعتنایی مینگردد ، تا مغز استخوانش آلوده شده است . خلاصه ، حق مجازات جسمانی که بیک نفر نسبت ب دیگرى داده شود ، یکی از جراحیهای اجتماعی است و وسیله مطمئنی است که در وی هرگونه هسته میهن دوستی را بکشد و فساد را در او برانگیزد .

اجتماع دژخیمان حرفه‌یی را تحقیر میکند ، اما نجیبی میرغضب مورد تحقیر قرار نمی‌گیرند . البته خواسته‌اند عکس آن را پیش بینی کنند ، اما بصورتی کاملاً گنگ و مبهم و کتانی پیش‌بینی شده است . کسانی که بدین ترتیب نظر خود را اظهار داشته‌اند ، هنوز وقت آن را نیافته‌اند که غریزه فرمانروایی را در خود خفه کنند . هر صدمتگری ، هر مقاطعه‌کاری وقتی احساس می‌کند کارگرانی که بار خانواده خود را بردوش دارند ، جز بشخص وی وابستگی ندارند ، نوعی رضایت و خشنودی شدید در خود احساس می‌کند . این جریان آنقدر سریع نیست که نسلها بتوانند عیوب اثری خود را ریشه کن کنند ، یا انسان از آنچه در خون اوست و می‌توان گفت با شیر از پستان مادر مکیده است صرف‌نظر کند . هیچ انقلابی با عجله ایجاد نمی‌شود . کافی نیست که انسان به خطای خود ، به نخستین گناه خود اعتراف کند ، باید آن را کاملاً ریشه کن کرد . و این مقصود جز در مدتی دراز حاصل نمی‌شود .

من از دژخیم صحبت کردم . تقریباً در تمام معاصرین ما غرایز حیوانی بصورت جرئومه وجود دارد ، منتهی در تمام افراد بطور مشابه و یکسان رشد نمی‌کند . وقتی در کسی تمام غرایز دیگر کشته شود ، چنین بنظر می‌رسد که این غریزه بصورت غولی عظیم و وحشتناک رشد می‌کند . دژخیم نیز بر دو نوع است : دژخیم‌های ارادی و دژخیم‌هایی که خلاف میل خود و روی اجبار به این کار دست می‌زنند ، و

بدون گفتگو ، دژخیمهای ارادی از تمام جهات پست‌تر از دژخیمهای غیر ارادی و اجباری هستند. با اینهمه دسته اخیر تنفر و کراهتی در مردم ایجاد می‌کنند که تا سرحد ترس، ترمس ناآندیشیده و اسرار آمیز می‌رسد. ترس موهوم مردم از این دسته و بی‌اعتنایی تأیید آمیز آنان نسبت به آن دسته از کجا ناشی می‌شود ؟ این وضع مخصوصاً بسیار عجیب است. من اشخاص خوب شرافتمندی را شناختم که در محیط خود نیز آدمهای با ارزشی هستند ولی لازم می‌دانند که محکوم زیر تازیانه فریاد بزند و استرحام کند... بنظر آنان این مطلب امری مجاز و طبق قاعده و لازم است. همچنین یکی از مجریانی که او را می‌شناسم و در هر حال وی را مردی شجاع و شرافتمند می‌دانم ، از این که دیده بود قربانیش تصمیم گرفته است طی تحمل مجازات داد و فریاد نکند ، شخصاً خود را تحقیر شده احساس می‌کرد. وی در آغاز کار قصد نداشت که محکوم را بشدت تنبیه کند ، اما وقتی هیچیک از کلمات معمولی بگوشش نرسید ، وقتی دید این حرفها ، «جناب سروان، پدری کنید ، رحم داشته باشید ، من تا ابد برای شما بدرگاه خداوند دعا می‌کنم ، و غیره» را نمی‌شنود ، خونسردیش را از دست داد و گفت پنجاه ضربه بیشتر بدو بزنند و از دهان این زندانی متعرد ، فریادهای سخت زاری و استغاثه را بیرون بکشند - و بیرون نیز کشیدند... و وی با لحنی جدی درین باره بمن چنین توضیح داد : «ممکن نیست طور دیگری رفتار کرد ، بیشر می‌او از حد گذشته بود .»

اما در باره میرغضبهای حرفه‌یی ، مردم می‌دانند که آنان از کجا بیرون می‌آیند. وی محکوم است که مجازاتش تخفیف یافته است. اول، کار خود را نزد دیگری آموخته است و چون یکبار در جریان کار گذاشته شده، در زندان محکومین باعمال شاقه جایی بدو اختصاص داده‌اند ، وی مسکن و اتاق و حتی اثاثیه خاص خود را در اختیار دارد ، اما تقریباً همیشه تحت نظر مراقبین راه می‌رود. زیرا با این همه آدم زنده ماشین نیست ، گوا اینکه بر حسب وظیفه مشغول کتک زدن می‌شود ، اما ممکن است گاهی بر اثر رفتار محکومی دچار خشم شود ، یا ازو خوشش بیاید. احتیاج باثبات این موضوع که وی

خاطرات خانه مردمان

ماهر است و پکار خود آشناست ؛ احتیاج بسینه‌سپر کردن در برابرش رفقا و در مقابل مردم روی حس خودخواهیش را می‌پوشاند . وی به واسطهٔ علاقه‌مندی به‌نرکار می‌کند . او متوجه‌است که در نظر دیگران موجودی مطرود است و يك ترس موهوم او را استقبال می‌کند و همه جا باوی همراه است ، چیزی که بدون تردید نفوذ زیادی دارد و هاری و غرایز جوانیش را تشدید می‌کند . حتی بچه‌ها نیز می‌دانند که میرغضب «زه‌پدر می‌شناسد و نه مادر» . چیز عجیب اینست که تمام دژخیمانی که آنان را دیده‌ام ، نزد من بصورت افرادی با هوش و خوش بیان و فوق‌العاده خودخواه جلوه کرده‌اند . آیا غرور و خودبینی در آنان ریشه کرده است تا بتوانند در برابر تحقیر و بی‌اعتنائی عمومی مقاومت کنند یا بر اثر ترسی که از قربانیان خود و محکومین در آنان القا می‌شود ، بر اثر احساس توانایی نسبت با آنان این حس تقویت شده است ؟ در این قسمت چیزی نمی‌دانم . شاید صحفهٔ نشانی ماندنی که در محل مجازات بوجود می‌آید و آنان آن‌جا در برابر مردم ظاهر می‌شوند ، باعث می‌شود که در آنان حس خودبینی توسعه یابد . وی مردی تقریباً چهل ساله ، دارای قامتی متوسط و سری معجمد و چهره‌یی نسبتاً باز و خوش‌آیند بود ؛ رفتار و روشی موقر و سنگین ، چنان‌که شایستهٔ چنین شخصیتی است داشت ؛ جواب‌های کوتاه و نشانهٔ حسن انتقال وی در عین حال دوستانه بود ، اما دوستانهٔ آمیخته با پلندی و تکبر ، چنان‌که گویی در برابر من نوعی برتری و اهمیت برای خود قائل بود . افسران نگهبان هنگام حرف زدن باوی لحنشان تحقیر آمیز نبود و حتی نوعی احترام نیز بدو می‌گذاشتند ، وی نیز محققاً ازین مطلب آگاه بود و با آنان مؤدبانه ، سرد و سنگین و موقر جواب می‌داد . هر قدر که یکی از رؤسا با او ملاقات حرف می‌زد ، همانقدر نیز وی سنگین‌تر و موقرتر می‌شد ، بی آنکه هرگز ادب و مهربانی خود را رها کند . اطمینان دارم که وی در آن دقایق خود را بوضعی قیاس ناپذیر بالاتر از کسی می‌دید که بدو خطاب می‌کند . این مطلب روی پیشانی‌اش نوشته شده بود . گاهی نیز ، در روزهای زیبای تابستان وی را تحت مراقبت نگهبانان بشهر می‌فرستادند تا سگهای ولگرد را که بسرعتی

عجیب در شهر ما زیاد می شدند و در هوای گرم خطری عمومی بوجود می آوردند به وسیله چماق درازی بکشد. این وظیفه پست کننده در نظرش بهیچوجه کوچک و تحقیر کننده نبود. واقعاً دیدنی بود که وی با چه سنگینی و وقاری خیابانهای شهر را به همراهی مراقبش که از شدت خستگی فرسوده شده بود می پیمود؛ او با نگاه خود زنها و کودکانی را که به آنان بر می خورد می ترسانید و تمام راهگذاران را با تحقیر و رانداز می کرد. ازین حرفها گذشته زندگانی درخیمان فراخ و آسان است؛ هیچ وقت بی پول نیستند، خوب غذا می خورند و عرق می نوشند. درآمد آنان عبارت از رشوه هایی است که زندانیان غیر نظامی، پیش از اجرای مجازات، با آن سبیل آنها را چرب می کنند. محکومین تهیدست، برای اینکار، آخرین دینار خود را بمصرف می رسانند. اما محکومینی که پول دارند، میرغضب خود بنسبت خوبی وضعشان قبلاً بهزور مقداری پول از آنان می گیرد؛ برای آنان تا سی روپل و بیشتر نرخ تعیین می کند. هر قدر محکوم پولدارتر باشد، همانقدر پولی که باید بدهد زیادتر است. وی می رود بی آنکه با آنان بگوید: «درخیم نمی تواند آهسته زندانیان را بزند زیرا در اینصورت پشت خود وی جوابگوی این سهل انگاری خواهد بود.» اما هنگام رد و بدل کردن وجهی که مقرر شده است قول می دهد که شدیدتر از حد معمول کتک نزند. تقریباً همیشه زندانیان بشرایطی که وی تعیین می کند رضا می دهند زیرا اگر بدان راضی نشوند، بوضعی واقعاً وحشیانه آنان را می زند و این کاریست که در اختیار اوست. برای این درخیم انصاف افتاد که می خواست از یک محکوم بسیار بی چیز پولی قبایل ملاحظه بیرون بکشد. پدر و مادر محکوم برای التماس و درخواست نزد وی آمدند و سرقیمت با او مشاجره کردند؛ وای بوقتیکه رضایتش را جلب نکنند! در چنین مواردی ترس موهومی که از وی دارند او را بسیار کمکی می کند. برای چه هیچوقت درخیم را تعقیب نمی کنند؟ زندانیان نزد من تأیید کردند که وی می تواند با نخستین ضربه محکوم را بکشد؛ و گو اینکه من شاهدی در این مورد ندارم ولی این امر کاملاً ممکن است؛ ازین گذشته درخیم خود نیز ادعای کرد که می تواند چنین کاری

خاطرات خاتۀ مردمان

بکنند . همچنین زندانیان نقل می‌کردند که این میرغضب می‌تواند با نهایت قوت شلاق را پشت مجرم بکوبد بی‌آنکه کوچکترین جایی از آن باقی بماند یا باعث کوچکترین دردی شود . اما تمام این ریزه‌کاریها معروفتر از آنست که احتیاج باصرار ورزیدن درباب آن باشد . در واقع اگر دژخیم برای آهسته‌تر کتک زدن رشوه‌ی دریافت کند ، اقلاً نخستین ضربه خود را بشدت فرود نمی‌آورد . این رسم کار است . اما ضربات بعدی را نیز طیناً ملایم‌تر فرود خواهد آورد ، خاصه آنکه از پیش پول کلانی نیز بدو پرداخته باشند . اما ضربه نخستین ، چه بدو پولی داده و چه نداده باشند ، از دیگر ضربات شدیدتر است و آن را با تمام قوا فرود می‌آورد . نمی‌دانم چرا اینطور است . آیا می‌خواهد ناگهان قربانی خود را برای ضربات بعدی آماده کند ، یا این فکر که پس از این ضربه شدید نخستین ، ضربات بعدی بنظرش کمتر دردناک و شدید جلوه کند ؟ آیا فقط از این لحاظ چنین رفتاری را می‌کند که برای ترسانیدن محکوم خشونت خود را بدو نشان دهد و از آغاز کار وی را بکزد و بدو بفهماند با چه کسی سروکار دارد ؟ در هر حال ، پیش از شروع مجازات ، دژخیم خود را تهییج شده احساس می‌کند ، وی از نیرو و عمل خود آگاه است ، بازیگری است که در تماشاچیان در آن واحد تحسین و وحشت بوجود می‌آورد و وقتی بالای سر محکوم فریاد می‌زند : « دقت ! این می‌سوزاند ! » این حرف که خاص آن لحظات است ، دروی خشنودی و رضایتی نیز بوجود می‌آورد . خیلی باشکال می‌توان مجسم کرد که چگونه و از کجا طبیعت یک موجود انسانی تغییر می‌کند

من در نخستین روزهای اقامت خویش در بیمارستان برای شنیدن سرگنشت‌هایی که می‌شنیدم ، گوشی تیز و دقیق داشتم . همگی ما از دراز کشیدن در بستر و ازین روزهایی که بسیار با یکدیگر شبیه بود و بکنواختی حزن‌انگیزی داشت ، کسل و ملول بودیم . باز صبحها هر اثری از دید پزشکان و پس از آن بواسطه رسیدن غذا که آن نیز دخالت مؤثر و عمدۀ بی‌در زندگیمان داشت ، سرگرم بودیم . رژیم غذایی هر

داستاپوسکی

بیماری خاص او بود . بعضی بیماران چیزی جز سوپ نداشتند و بعضی دیگر فقط فرنی گندم سیاه دریافت می داشتند . برای عده بی بلنور می آوردند که نسبتاً لذیذتر بود . زندانیان در بیمارستان - خاصه اگر مدتی دراز در آن بمانند - شکمو و پر خور می شوند . بعضی از آنان بقول خودشان یکه قطعه «گوشت گاو» داشتند . بهترین خوراکیها برای مبتلایان به اسکربوت اختصاص داده شده و عبارت بود از گوشت گاو و پیاز یا ریشه خردل که گاهی با یک گیلان عرق نیز همراه بود . تقسیم نان بین بیماران نیز بر حسب نوع بیماری متفاوت و گاهی نان سیاه و گاهی نان دو آتش بود اما همیشه نانها کاملاً پخته شده بود . تنوعی که در تهیه غذا مراعات می شد ، زندانیان راضی و خوشحال می کرد . اگر بعضی بیماران اشتها نداشتند کسان دیگری بودند که آن غذا را باز خرید می کردند . بعضی از زندانیان جیره خود را با دیگری عوض می کردند بطوری که رژیم غذایی یکی بر کم و کاست بد دیگری منتقل می شد . کسانی که از غذا خوردن ممنوع بودند و جیره مختصری داشتند ، از بیماران مبتلا با اسکربوت گوشت می خریدند و از بیمارانیکه کواش و آبجو به آنان می دادند این مشروبات را بدست می آوردند . بعضی از بیماران دو جیره می خوردند . جیره ها در برابر پول رد و بدل می شد ، قیمت گوشت نسبتاً گران و هر جیره بی تا پنج کوبک فروش می رفت . اگر در اتاق ما هیچ کس چیزی برای فروش نداشت نگهبان را می فرستادند تا از اطاق دیگر کسب اطلاع کند ، و اگر آنجا نیز چیزی یافت نمی شد ، باتاق سربازان نیز سر می کشید و چنانکه بین ما گفته می شد ، نزد «آزادها» می رفت . همیشه اشخاص از فروختن جیره خود خوشوقت می شدند و برای بدست آوردن چند شاهی پول ، خود بنان خشک قناعت می کردند . بدون سردید فقر و تنگدستی جنبه عمومی داشت . اسامی کسانی که کمی پول داشتند می توانستند از بازار خواهان های هلالی و خواه سایر تنقلات را بخرند ؛ و مراقبین ما این مأموریتها را با بی نظری و بی غرضی کامل انجام می دادند .

دردناکترین لحظه روز ، اوقات بعد از غذا بود ، بعضی می کوشیدند از شدت بیکاری بخواب روند ، بعضی دیگر دراجی

می کردند ؛ با هم همشجره می برداختند ، یا داستانی را بصدای بلند باز می گفتند . اگر هیچ بیمار جدیدی نمی آمد ملائت و خستگی بیش از پیش مزاحم می شد . ورود يك بیمار تازه تقریباً همیشه باعث نوعی انصراف خاطر می شد ، خاصه هنگامی که هیچ کسی را نمی شناخت . زندانیان وی را آزمایش می کردند ، دنبال آن می گشتند که بدانند که بوده ، ارکجا آمده و چه چیز او را بزندان محکومین بحبس ها اعمال شاقه کشانیده است . جالب ترین بیماران کسانی بودند که از میان کاروان محکومین به بیمارستان می آمدند . آنان مطالبی برای گفتن داشتند ، اما البته این مطالب هرگز مربوط بوضع شخصی خودشان نبود . اگر ایشان خود داستانی را در این موضوع آغاز نمی کردند هیچ کس از آنان سؤالی نمی کرد . فقط از آنان می پرسیدند ، « شما از کجا می آید ؟ باکی ؟ از کدام راه ؟ برای رفتن بکجا ؟ » ، و غیره . . . بعضی از آنان وقتی اخبار را می شنیدند ناگاه حادثه بی را که در راه برایشان اتفاق افتاده بود بخاطر می آوردند ؛ سپس تحریک می شدند ، از کاروان ، رژسا ، مراقبین و سربازان نگهبان صحبت می کردند . کسانی که تازیانه خورده بودند ، طرف عصر می آمدند . همانطور که پیشتر گفته ام ، آنان همیشه تأثیر شدیدی در زندانیان می کردند

اماروزهایی که هیچ يك از این حوادث اتفاق نمی افتاد ، خستگی و ملائت غیر قابل تحمل می شد . زندانیان از اینکه چیزی جز همان قیافه های عادی ندیده اند ملول می شدند و بدنبال نزاع و مشاجره می گشتند . بهمین سبب بود که ما با شتاب و صمیمیت دیوانگانی را که نزدمان می آوردند می پذیرفتیم . بعضی زندانیان زرننگ برای اینکه از مجازات بدنی بگریزند ، خود را بدیوانگی می زدند . بسیاری از آنان بزودی نقاب از چهره شان برداشته می شد یا خود شخصاً تصمیم می گرفتند روش خویش را تغییر دهند و پس از دو یا سه روز بیهوده گویی ، ناگهان عقل و آرامش خود را باز می یافتند و آنکام با حالتی گرفته تقاضای خروج از بیمارستان می کردند . نه زندانیان و نه پزشکان وقتی خروج دیوانه وار آنان را بخاطر می آوردند ، ایشان را سرزنش

یا تحقیق نمی‌کردند. با سکوت و آرامش نام آنها را ثبت می‌کردند و زندانیان نیز ساکت و آرام آنان را با نگاه خویش پدرفه می‌کردند و دو یا سه روز بعد، پس از آنکه مجازات خود را تحمل کرده بودند، دوباره پیدایشان می‌شد. وانگهی، این قبیل موارد بسیار بندرت اتفاق می‌افتد. بر عکس دیوانگان واقعی که در اتاق ما تحت نظر و درمان قرار گرفته بودند، برای ما آفت و مصیبت واقعی‌شمار می‌رفتند. ابتدا زندانیان تقریباً با شور و اشتیاق اینان را که جنون حرف زدن داشتند و خوشحال و سرزنده بودند و می‌خواندند و فریاد می‌زدند و می‌گریستند، می‌پذیرفتند. بیمارانی که آداها و حرکات بیمار نو رسیده را می‌دیدند، می‌گفتند، «اقلاما را مشغول می‌کند!» اما دیدن این تیره‌بختان همیشه برای من بوضعی وحشت‌آور دردناک و ناراحت کننده بود؛ من هرگز دیوانگان را با خونسردی تماشا نکرده‌ام. بزودی، روش اضطراب‌آمیز و قیافه‌گرفتن دائمی دیوانه بجای برس-انگیختن خنده، زندانیان را خسته می‌کرد، و پس از دو روز همه از آن خسته می‌شدند. یکی از این بدبختان سه هفته نزد ما ماند، گو اینکه پس از آن دیگر کسی ندانست که او خود را کجا پنهان کرد. در این دوران، گویی از روی عمد و قصد، یک دیوانه دیگر را نزد ما جا دادند که در ذهن من اثری خاص بر جای گذاشت. این امر در سومین سال بازداشت من اتفاق افتاد. من در نخستین سال زندانی شدن خویش، یا درست‌تر بگویم، در نخستین ماهها، در فصل بهار با یک دسته از زندانیان بخاری‌ساز بکار اجباری رفته بودم و می‌بایست بعنوان کمک آنان مشغول کار شوم. محل کار مادر فاصله دور دستی در یک کارخانه آجرپزی بود که باید کوره آن را برای کارهای تابستانی مهیا کنیم. آن روز صبح م... و ب... مرا با مراقبان که استواری بنام استرووسکی^۱ بود آشنا کردند. این شخص یک نفر لهستانی تقریباً شصت ساله، بلند و لاغر بود که بی‌نهایت خوش ریخت و حتی مجمل و موقر بود. وی از دیر باز در سبیری مشغول خدمت بود. گو

اینکه او از میان مردم عادی بر خاسته بود - یکی از شورشیان سال ۱۸۳۰ بود - م... و ب... او را دوست می‌داشتند و برایش ارزش قائل بودند. وی همیشه در قرائت کتاب مقدس متفرق بود. من با وی صحبت کردم. وی بوجهی دوست داشتنی، معقول و جالب توجه صحبت می‌کرد و هنگام گفتگو با حسن نیت و صداقتی بارز و روشن طرف را می‌نگریست. مدت دو سال من او را باز ندیدم، اما می‌دانستم که وی تحت بازجویی است و ناگهان او را باتاق ما آوردند، او دیوانه شده بود. با فریادها و خنده‌های شدید وارد اتاق شد و بزودی با بی ادبانه ترین و عامیانه ترین حرکات مشغول رقص شد و زندانیان بسیار سرگرم شدند. اما من شخصاً از دیدن وی غمگین شدم. پس از سه روز دیگر نمی‌دانم چه پسرش آمد. وی با خود نزاع می‌کرد، خود را می‌زد، فریاد می‌کشید و شب و روز آواز می‌خواند. از هرزگیها و دیوانگی‌های نفرت انگیز وی حال استفراغ بما دست می‌داد. با این همه وی از هیچکس نمی‌ترسید. لباس جلوگیری از دیوانه بازی را تنش کردند، اما وضع ما بدتر شد، زیرا همچنان وی بنزاع کردن و تعایل شدید بکنک کاری - با زندانیان متمایل بود. پس از سه هفته ساکنین اتاق ما بکدل و یک زبان از رئیس بیمارستان درخواست کردند این گنج شایگان را نزد همسایگانمان انتقال دهد. اما سه روز بعد او را از آنجا مجدداً بنزد ما بازگردانیدند. از این لحظه در آن واحد دو دیوانه در اتاق داشتیم که هر دو ستیزه‌جو و هر دو نگران‌کننده بودند و چون آنان را از یک اتاق باتاق دیگر می‌فرستادند ما هیچ کاری جز عوض کردن دیوانه خود نمی‌توانستیم انجام دهیم. آنان هر دو یکسان بودند و وقتی مارا از دست ایشان رها کردند، تمام بیماران آهی از روی رضایت بر کشیدند . . .

۱ - Comisole de force لباس خاصی است که از پارچه‌های بسیار محکم تهیه می‌کنند و پدیوانگان زنجیری می‌پوشانند. این لباس بالا تنه را می‌گیرد و از حرکت دستهای دیوانه جلوگیری می‌کند.

من خاطرهٔ يك ديوانه ديگر را نيز در ذهن حفظ کرده‌ام. دريكي از روزهاي تابستان متهمي چهل و پنجساله را نزد ما آوردند. مردی بود محکم که در صورتش مهر آبله دیده می‌شد، چشمانی ریز و قرمز و کاملاً باد کرده و حالتی بسیار تاریک و گرفته داشت. وی را نزد من جا دادند. خود را خیلی آرام نشان میداد و حتی سر صحبت را نیز با من باز نکرد و بنظر آمد که بفکر فرو رفته است. چون شب فرا رسید، وی ناگهان مرا مخاطب قرار داد. رگ و راست و بدون هیچ مقدمه، اما چنانکه گویی مرا از راز مهمی آگاه می‌کند، برایم نقل کرد که وی بزودی باید هزار ضربه چوب بخورد، و با اینهمه این مجازات عملی نخواهد شد. زیرا دختر سروان ژ... بدو علاقه‌مند است. من وی را با اضطراب نگریستم و جواب دادم که بعقیدهٔ من دختر یک نفر سروان در چنین موردی نمی‌تواند هیچ کاری بکند. من تا آن وقت هنوز دربارهٔ حقیقت داشتن این موضوع تردید نکرده بودم، زیرا وی را بعنوان يك بیمار ساده بستری کرده بودند. از پرسیدم که از چه چیز رنج می‌کشد؟ جواب داد که خود نیز هیچ نمیداند، و نیز نمیداند چرا باید اینجا بماند، زیرا کاملاً صحیح و سالم است و دختر سروان او را دوست میداشته است. این دختر پانزده روز پیش وقتی از جلو پاسگاه می‌گذشته، در همان لحظه نیز این زندانی از پنجرهٔ میله‌دار بیرون را مینگریسته و دختر عاشقش شده است. از آن وقت تا کنون دخترک سه بار معناوین و بهانه‌های مختلف بیاسگاه آمده است، نخستین بار همراه پدرش و بعنوان دیدن برادر خود که در آسایشگاه افسر نگهبان است آمده و بار دوم با مادر خویش بعنوان آوردن صدقات برای زندانیان بدانجا راه یافته و هنگامی که از جلو او می‌گذشته، آهسته در گوشش گفته است که او را دوست میدارد و آزادش خواهد کرد. هیچ چیز عجیب‌تر از پاریک بینی و دقتی نبود که این زندانی در شرح جزئیات این داستان موهوم که در مغز آشفته‌اش زاییده شده و رشد کرده بود بکار میبرد. او با سماجت تمام معتقد بود که بخشوده خواهد شد و با اطمینانی تزلزل‌ناپذیر در باب عشقی که این دختر بدو دارد اصرار می‌ورزید. انسان وقتی حرفد

های این مرد پنجاه ساله را که دارای چهره‌یی چنین محزون و چنین رنجیده بود و تمام قسمت‌های این داستان موهوم عشقی را جمل کرده بود، می‌شنید، قلبش فشرده میشد. این امر بخوبی نشان می‌داد که ترس از مجازات چه چیزهایی می‌تواند در یک روح ضعیف ایجاد کند. شاید هم از پنجره آنجا کسی را دیده و جنونی که بر اثر ترس روز-افزون از مجازات در وی بحال کمون وجود داشت مخرجی یافته و شکلی بخود گرفته است. این سرپاز بدبخت، که بدون تردید در تمام مدت زندگیش بفکر دختران خوشگل نبوده است، اینک ناگهان این داستان را اختراع کرده و مانند دست‌آویزی بدان چنگ زده است. من مطلب را بسایر زندانیان نیز اطلاع دادم، اما وقتی آنان خواستند در این باره از او سؤال کنند، وی بخاطر حفظ عفت و پاکدامنی سکوت کرد. فردای آن روز پزشک بتفصیل از او سؤالانی کرد و چون وی ادعا می‌کرد که از هیچ نوع بیماری رنج نمی‌برد و معاینه‌اش نیز چیزی نشان نمی‌داد نامش را در دفتر خروج ثبت کردند. پس از رفتن پزشکان و هنگامی که دیگر ممکن نبود بآنان اطلاع داد که قضیه از چه قرار است، دانستیم که روی برگ وی نوشته‌اند، سالم است و وانگهی، ما که هیچ چیز قطعی و منجزی در باره وی نمی‌دانستیم چه می‌توانستیم بکنیم؟ مسؤولیت این امر متوجه اداره ما بود که تعیین نکرده بود بچه علت این مرد را به بیمارستان فرستاده است. اداره در این مورد سهل‌انگاری نابخشودنی کرده بود. بااینهمه کسانی که وی را بعنوان مریض به بیمارستان فرستادند، بچیزهایی سوء ظن برده بودند، چون می‌خواستند این بدبخت را تحت درمان قرار دهند. بهر صورت که بود، دو روز بعد زیر تازیانه افتاد. بنظر میرسید که این تنبیه او را خرف کرده است؛ وقتی ویرا جلو صف سربازان آوردند شروع بفریاد زدن و کمک طلبیدن کرد. این بار او را باتاق ما که دیگر جانداشت نیاوردند و در اتاق دیگر جایش دادند. من از او کسب اطلاع کردم و فهمیدم که مدت هشت روز لب سخن نکشوده بود، اینقدر خجالت زده و غمگین شده بود... سپس وقتی پشتش بهبود یافت، نمی‌دانم او را کجا فرستادند. دیگر هرگز چیزی

در بارهٔ او نشنیدم.

اما دربارهٔ طرز معالجه و داروها، تا آنجا که من می‌توانم قضاوت کنم، کسانی که بیمار سخت نبودند، تقریباً هیچوقت طبق دستور رفتار نمی‌کردند و دواهای خود را نمی‌خوردند. در صورتی که بیماران سخت بمعالجهٔ خود علاقه داشتند و شربت‌ها و گردهای خود را با نهایت دقت می‌خوردند، گو اینکه بازهم دواهای خارج بیمارستان را ترجیح میدادند. آنان بمیل خود و حتی با نوعی خوشحالی، حجامت و زالو و مرهم و خون‌گرفتن را تحمل می‌کردند. از پس مردم نسبت بتمام این چیزها کور کورانه اعتماد دارند. یک چیز جالب دیگر نیز توجه مرا بخود معطوف داشت. بعضی از کسانی که با بردباری دردهای شدید چوبها و تازیانه‌ها را تحمل می‌کردند، برای یک حجامت ساده پیچ و تاب می‌خوردند و ناله می‌کردند. آیا واقعا اینقدر نازک‌نارنجی بودند یا مسخرگی می‌کردند؟ باید گفت که حجامت‌های ما شکل خاصی داشت. در دورانی که هیچ کس بخاطر نداشت ماشینی که در یک لحظه پوست را شکاف میداد، بدست یک پرستار خراب شد، یا اینکه خودش از کار افتاد؛ و از آن پس باید دوباره به‌نیشتر متوسل شوند. برای یک حجامت باید ده شکاف داد که وقتی بوسیلهٔ ماشین اینکار را می‌کردند، زیاد دردناک نبود. زیرا ده دوازده تیغه با یک ضربت پوست را شکاف میداد بی‌آنکه آدم وقت احساس درد داشته باشد. در صورتی که وقتی با نیشتر این کار را می‌کردند وضع اینطور نبود. نیشتر با هستگی پوست را می‌برد و بسیار رنج میداد؛ مثلاً اگر برای ده بار حجامت لازم بود که صد ویست شکاف، یکی پس از دیگری ایجاد کنند این عمل بسیار دردناک بود. من خود این درد را تحمل کرده‌ام، تحمل آن بسیار دشوار و نادلیذیر بود، اما نه آنقدر که انسان نتواند جلو ناله و فریاد خود را بگیرد. هیچ چیز مضحک‌تر از آن نبود که انسان مردان محکم را ببیند که اینطور آه و ناله میکنند و پیچ و تاب می‌خورند. انسان بخوبی می‌توانست آنان را با مردانی مقایسه کند که در کارهای مهم، محکم و خونسرد می‌مانند، اما در منزل خود همواره خویشتن را هوسناک و غرغر نشان می‌دهند، برای هیچ اجاجت و

یافتاری می‌کنند ، و از خوردن چیزی که برای آنان تهیه کرده‌اند امتناع می‌ورزند ، ازجا در می‌روند و ناسزا می‌گویند ؛ هر نوع حرف کوچکی آنان را تحریک می‌کند، نزد آنان بمنزلهٔ تحقیر و توهین تلقی می‌شود و آنان را رنج می‌دهد ؛ خلاصه ، بتعبیر عوامانه از گل بالاتر گفتن آنان را عصبانی می‌کند. در زندان ، بعلت همزیستی اجباری این قبیل خلق و خویها بسیار زیاد است. گاهی در اتاق ما یکی از این نازک‌نارنجیها را دست می‌انداختند و می‌خندیدند و گاهی فقط او را در فحش و ناسزا غرق می‌کردند ؛ وی نیز ، چنان‌که گویی برای سکوت کردن منتظر شنیدن این دشنامها بوده است ، آنوقت خاموش می‌شود. مخصوصاً اوستیانتسف زیاد بقیافه گرفتن اعتراض می‌کرد و هرگز نمی‌گذاشت موقعیتی برای دست انداختن پوست نازکها بدست آید. علاوه براین، وی هرگز از یاد نمیبرد که افراد را بجای خود بنشانند و منظم کند. وی بواسطهٔ بیماری و نیز بلاهت و گیجی، این امر را برای خود احتیاجی لازم و ناگزیر می‌شمرد. گاهی برایش اتفاق می‌افتاد که نگاه خود را بشما میدوخت و پس از آن با صدایی آرام و مطمئن بدرس گفتن برای شما می‌پرداخت . وی چنان خوب بیماران را مورد بازخواست و سرزنش قرار میداد که انسان میتوانست او را مأمور حفظ انتظام عمومی تصور کند. زندانیان خندان می‌گفتند،

« باید او همه‌جا حرفش را بزند »

با اینهمه مراعاتش را می‌کردند و از مشاجرهٔ با وی می‌پرهیزیدند و جز اینکه گاهی اینطرف و آنطرف وی را مسخره کنند، اجازهٔ دیگری بخود نمیدادند. می‌گفتند ؛

« چقدر نمیتونه تند تند و ریزه‌ریزه! مه‌تا گاری را میشه باحرفاش پرکرد ! »

« آدم از حرف زدن با این ابله فقط دهنش خشک میشه. به بیشتر عرعرشو درمیاره ، اما بعد از گرم و سرد کردن په‌ذره طلاقت میاره ! »

« بالاخره تورو چه اذیتی کرده ؟ »
یکی از زندانیان وسط گفتگو دوید و گفت،

داستایوسکی

« نه، بچه‌ها، هیچی نیس. حجومت هیچی نیس، من مزه‌شو چشیدم. بدتر از همه وقتیسه که مدمی گوش آدمو بکشن.»
همه زیر خنده زدند.

« پس معلوم میسه که گوش تورو کشیدن؟ »
« البته دیگه ! »

« و برای همینه که اینقدر دراز شده و بالا رفته؟ »
این زندانی که نامش شاپکین ۱ بود. گوشهای خیلی دراز و برجسته‌یی داشت. وی مردی ولگرد و هنوز جوان و عاقل و آرام و بی‌اذیت بود، همیشه با لحنی جدی و تزلزل ناپذیر، اما پر از مزاح پنهانی سخن می‌گفت و همین امر داستانهایش را بیشتر مضحك می‌ساخت.

اوستیانتسف با تحقیر از بهلوی شاپکین برگشته خود را داخل گفتگو کرد:

« اما، احمق‌تر از احمق، من چطور بتوانم بفهمم که تو دادی گوشه‌ایت را کشیده‌اند؟ »
گو اینکه وی بطور عموم بهمه خطاب کرده بود، اما شاپکین حرف او را قابل توجه ندانست.

یکنفر پرسید:

« پس کی گوش ترا کشیده؟ »

« کی؟ سردان ایسیراونیک ۲، بهله ۱ بچه‌ها، موقع ولگردی و خوشگذرانی من بود ۱ اونوقت در شهر ک... بودیم، من و یکی دیگه که اون‌هم ولگردی می‌کرد، اسمنی یفیم ۳ بود. سر راه تولمینا ۴ خونهٔ یه مرد دهقان یه کمی خودمونو مرتب کردیم. یه دهی بود که اسمش تولمینا بود. اونجا دور خودمون رو نگاه کردیم ببینیم چیز حسابی

1 - Chapkine

۲- برای توضیح این واژه بحاشیهٔ ۱ و ۲ صفحهٔ ۹ مراجعه کنید.

۳ - Iéfime

۴ - Tolmina

برای پختن پیدا میشه یا نه. شما میدونن که اونجاها چه جوریه ، دشت وسیع ، اونوقت دست چهار نفر آدم ، اما شهر که این جوریه نیست ، آدم اختیار نشست و برخاستش دس خودش نیست ؛ اینو همه میدونن ! اونوقت اومدیم رفتیم توی یه عرق فروشی ، یه مرتبه دیدیم یه کسی که لباسش مت لباس آلمانیا بود و آرنجاش سوراخ شده بود و وضعتش یه جوریه بود که خیلی خوب نداریشو نشون میداد ، اومد طرف ما و گفت :

« اجازه میدین ازتون بپرسم کاغذ دارین یا نه ؟ »

« نه ، ما کاغذ نداریم . »

« آه ! خیلی خوب ! منم کاغذ ندارم . من دوتا رفیق دیگرم دارم که در خدمت ژنرال کوکو^۱ هستن . اون وقت میتونم از شما تقاضا بکنم ، ما یه خورده الوانی کردیم و حالا دیگه پولمول نداریم . اگه بزرگواری میفرمایین دستور بفرمایین یه بطری عرق واسه ما بپارن . »

بهش گفتم :

« البته باکمال میل . اونوقت نشستیم خوردیم . بعد یارو یه جای دستبرد خوبی پها نشون داد . یه خونه بی ته شهر بود که یه نفر کاسبکار گردن کلفت نوش مینشس و اونقد چیزای خوب اونجا بود که آدم خودشو گم میکرد . بالاخره تصمیم گرفتیم شب بریم اونجا . اما هنوز درست پامون باونجا نرسیده بود که همون شب هر پنج نفری تو تله افتادیم . مارو تحویل پست دادن و بعد پهلوی ایپراونیک بردن و یارو گفت : « خودم استنطاقشون می‌کنم . » بعد ما پیش اومدیم . یه فنجون چای هم و اش آوردن . این شخص یه آدم چاق خوبی بود که از بس سالم بود دایم دهنش صدا میکرد و چیزی می‌جوید . آمد سرچاش نشست . اونجا غیر از ما سه‌تا راهن دیگه هم آورده بودن .

۱- مقصود از ژنرال «کوکو» جنگلی است که فاخته در آن میخواند . از اینجا استنباط می‌شود که آن دونفر نیز ولگرد بوده‌اند . (حاشیه داستایوسکی) .

داستایوسکی

و بچه‌ها ، این راهزنا عجب جنس خرابی دارن ؛ هیچ جی یادشون
نمیه‌ونه ، آگه تو مخشون هم بکوبن ، هیچ جی ازشون درنمیاد. همیشه
همه‌چی رو فراموش میکنن. و از سر تا ته ماها ایسپراونیک طرف من
اومد وگفت :

« تو کی هسی ، تورو میکم؟ »

مث این بود که داره توی یه چلیک خالی حرف میزنه. اما
اطمینون داشت که منم مث باقی دیگه جواب میدم. گفتم :

« نمیدونم ، حضرت اشرف ، یادم رفته.. »

« گوش کن. جانم ، حالا بازم باهم صحبت داریم ، من این
پوزه تورو میشناسم. »

بعد چشمشو تو سفیدی چشم من دوخت .

اما من هرگز در زندگی اونو ندیده بودم ؛ بعد بطرف یکی
دیگه برگشت ؛

« خوب ، ببینم تو کی هسی؟ »

« حضرت اشرف ، اسم من «جاخالی کنه»! »

« جا خالی کن اسمته؟ »

« بله ، حضرت اشرف ، اسممه! »

« خیلی خوب! جا خالی کن ، پروکنارا! »

و از سومی پرسید :

« تو کی هسی؟ »

« حضرت اشرف ، اسم من «با او بودم» است! »

« میدونم ، اما اسمت چیه؟ »

« اسم من همیشه حضرت اشرف ، با او بودم! »

« دغل تر از دغل ، کی این اسمو روتو گذاشته؟ »

« پسرای خوب و گردن کلفت ، حضرت اشرف! هنوزم بچه‌های

گردن کلفت روی این زمین کم نیسن. حضرت اشرف ، همه اینو

میدونن . »

« خوب این بچه‌های گردن کلفت کجاها هسن؟ »

« من حافظه‌ام خوب نیس حضرت اشرف ؛ خواهش میکنم با

بزرگواریتون منو ببخشین . »

« خوب ، اسم همه شون یادت رفته ؟ »

« کاملاً ، حضرت اشرف ! »

« خوب ، بالاخره تو به پدر و مادر داشتی ، نیس ؟ ... باید اونا

دیگه یادت باشن . »

« حضرت اشرف ، فکر می کنم که باید همین جوز باشه ، اما

چیزی بغاطرم نییاد ، تمام این چیزها رو فراموش کردم ، حضرت

اشرف ! »

« خوب ! تا حالا کجا زندگی میکردی ؟ »

« توی جنگلها ، حضرت اشرف ! »

« همیشه توی جنگلها بودی ؟ »

« بله ، همیشه . »

« زمستون چطور ؟ »

« زمستون ، من زمستون نمیدونم چیه ، حضرت اشرف ! »

« خیلی خوب ، اسم تو چیه ؟ »

« اسم من تبره ، حضرت اشرف ! »

« تو چی ؟ »

« سوزن بی خمیازه ، حضرت اشرف ! »

« تو چی ؟ »

« از اونجا برو ، حضرت اشرف ! »

« خوب شما همه تون فراموشی آوردین ؟ »

« بله همینطور ، حضرت اشرف ! »

« اونجا وایساده بود و چنون خوب می خندید که دیگر و نه

نتونستن خودشونو از خنده اون نگهدارن . اما بعضی وقتا هم حالش

خوب نبود . تو دك و دندون آدم میکوبید و صورتو له و لورده میکرد .

اینه که مردم اونجا خیلی چاق و چله و خوهن ! »

بعد گفت :

« همه تون برین بیرون . بعد بکارتون رسیدگی می کنم . »

بعد روشو بطرف من برگردوند :

داستان بوسی

« اما تو، همین جا بمون، بگیر بنشین !
من نگاه کردم . به میز با کاغذ و قلم اونجا بود . فکر کردم ،
باز دیگه چه دوز و کلکی جور کرده ؟ بمن گفت :

« بگیر بنشین سرمیز ، این قلمو بردار ، و بنویس ! »
و گوش منو دستش گرفت . بعد هم شروع کرد بکشیدن رو
بیالا . من مت شیطونی که بکشیش نگاه کنه ، نگاهش می کردم و
هش گفتم :

« بلد نیسم ، حضرت اشرف ! »

« بنویس ببینم ! »

« رحم کنین ، حضرت اشرف ! »

« هر جور می تونی بنویس ، زود باش ، بنویس ! »

و همینجور گوشمو می کشید . هم می کشید و هم می پیچوند .
آره ، رفقا ، قسم می خورم ، خوشتر داشتم که سیصد ضربه شلاق
بخورم . برق از چشمم پرید . و همش می گفت : « بنویس ، بنویس ،
بنویس ده ! ... »

« دیوونه شده بود ، یا چیز دیگری بود ؟ »

« بنظر من که هیچ دیوونه نبود ! اما مدتی پیش تو شهرت ...
یه دفتر دار محکمه یه دستبرد حسابی زده بود : پولای صندوقو ور-
داشته بود و در رفته بود . گوشای اونم همین جور ی بود ، اونوقت
این مطلبو بهمه جا اطلاع داده بودن ، و منم این علامتو داشتم ،
این مرد مؤمن بهمین جهت می خواست بدونه من چه جور چیز می-
نویسم . »

« عجب ناقلایی بود ! خوب خیلی دردت اومد ؟ »

« باور کن ، خیلی خیلی دردم اومد ! »

صدای خنده شدید دیگری در اتاق پیچید .

« خوب ، اونوقت توهم نوشتی ؟ »

« یعنی بالاخره من قلمو یه خورده روی کاغذ کشیدم و آخر
آخرش منو ول کرد . یه ده تا سقلمه بی تو پهلوم زد و بعدش مت اینکه
بمن سوء ظن نداره ، توتاریکی ولم کرد ... »

«خوب راسی تو نوشتن بلد بودی ؟»

«خیلی وقته که بلدم، اما ازوقتی که باقلم آهنی کار می‌کنم،
دس من باونسا عادت نداره...»

می‌بینید که با چه داستانها یا بهتر بگویم با چه پر حرفیهایی وقت را نطفه می‌کنند. خداوند! چه ملالت‌کشنده‌یی! روزها دراز، خفه‌کننده و یکنواخت بود. اگر اقلا کتاب داشتیم باز چیزی بود! ومن در آغاز دوران حبس غالباً به بیمارستان می‌رفتم، گاهی برای بیماری و گاهی برای آسایش و برای بیرون آمدن از زندان، چون زندگی در آنجا از اینهم دشوارتر و دردناکتر بود! همیشه بدجنسی، همیشه دشمنی، همیشه کین‌توزی، همواره قیافه‌های سخت و تهدیدآمیز. و همیشه این مردم آزاری و ستیزه‌خویی که نسبت بهمانجیب‌زادگان داشتند! در بیمارستان، اقلا همه یکسان بودند و بیشتر پارفاقت‌زندگی می‌کردند. هم‌انگیزترین لحظه در تمام طول روز عبارت از وقت غروب و آغاز شب در زیر روشنایی شمع بود. بیماران زود می‌خوابیدند. يك چراغ خواب لرزان در نقطه‌یی دوردست، نزدیک در، مانند نقطه‌یی فروزان می‌درخشید. اما اینطرف اتاق نزدیک ما تاریکی کامل وجود داشت. هوا نفرت‌انگیز و قی‌آور می‌شد. این بیماریست که خوابش نمیبرد و از جا برمی‌خیزد. وی یکساعت و نیم روی تخت‌خواب خود می‌نشیند، رب‌دوشامبر بتن و شبکلاه سردارد، سرش خم شده و گویی در افکر خود غوطه‌ور است. من برای گذرانیدن وقت یکساعت تمام او را می‌نگرم و سعی می‌کنم حدس بزنم چه فکر می‌کند یا بهتر بگویم خودم هم در خیالبافی و زنده کردن گذشته فرو می‌روم. صفحه روشن و عظیم خاطرات دوباره نقش می‌پذیرد، بعضی از جزئیات را که پیش ازین از یاد برده یا ضعیف‌تر بخاطر می‌آوردم، باز می‌بینم. و بعد، با آینده فکر می‌کنم. پس از گذرانیدن دوره زندان چه بر سرم خواهد آمد؟ بعد کجا بروم؟ آیا می‌توانم بزادگاه خود برگردم؟ فکر می‌کنم، چنان فکر می‌کنم که روحم از امیدواری مرتعش می‌شود... یکبار دیگر بحساب کردن می‌پردازم، يك، دو، سه، و غیره...

همه برای اینست که بخواب بروم. گاهی بهمین ترتیب نامه هزارشماره
شمرده‌ام بی آنکه خوابم بگیرد. يك بیمار تکان می‌خورد، اوستیانسف
سرفه می‌کند، سرفه‌اش مانند سرفه تمام مسلولین برصدا و دورگه است،
سپس بناتوانی می‌نالد و غرغرکنان می‌گوید: «خدایا، من گناهکارم!»
اوه! چقدر وحشتناک است که انسان در میان سکوت عام و مطلق این
صدای ضعیف و شکسته را بشنود! در يك گوشه دیگر اتاق نیز بیماران
هنوز بخواب نرفته بودند؛ دو مریض همچنان که روی تخت‌خواب خود
دراز کشیده بودند صحبت می‌کردند. یکی از آنان مشغول نقل کردن
زندگی گذشته خود شد، از چیزهای دور دست و تغیر شکل یافته صحبت
می‌کرد، از ولگردی‌های خود، از بچه‌هایش و از زندگی منظم گذشته‌اش
حرف می‌زد. از نجوای او چنین حدس زده می‌شد که آنچه از آن صحبت
می‌دارد هرگز باز نخواهد گشت و خود او نیز جز عضو قطع شده و
دور افکنده چیزی نخواهد بود. دیگری نیز فقط گوشش را تیز کرده
بود. چیزی جز يك نجوای یکنواخت و منظم، مثل صدای ریزش آب
که روی زمین صدایی گنگ و خفه ایجاد می‌کند، شنیده نمیشد.
بخطرم آمد که در يك شب پایان ناپذیر زمستانی نیز بهمین ترتیب گوش
خود را برای شنیدن سرگذشتی تیز کرده بودم که در آغاز کار بنظرم
یکی از کابوسهای وحشتناکی آمد که در نتیجه هذیان ناشی از تب ایجاد
شده بود...

شوهر اکولکا (سرگذشت)

شب دیر وقت و نزدیک نیمشب بود. پس از خوابی کوتاه، ناگهان
از خواب پریدم. روشنایی لرزان و ضعیف چراغ خواب، اتاق را در
تاریک و روشن فرو برده بود... تقریباً تمام بیماران، حتی اوستیانسف

در آن هنگام آرمیده بودند؛ در میان سکوت، صدای تنفس وی که بدشواری صورت می‌گرفت و صدای حرکت و غلغل خلط بینی که هر دم زدن آنرا در گلو میراند بگوش می‌رسید. ناگهان صدای پای سنگین نکهبانان که موقع تمویضان فرا رسیده بود، در دالان انعکاس یافت. قنذاق تفنگی بسنگینی روی کف دالان کوبیده شد. در را باز کردند. سر جوخه که با احتیاط راه می‌رفت برای بازرسی بیماران بدرون آمد. يك دقیقه بعد در دوباره بسته شد، نکهبان تازه را بجای خویش گماشتند، گشتی دور شد و سکوت دوباره برقرار گردید. آنوقت بود که دریافتیم نزدیک من، در طرف چپ دو نفر خوابیده‌اند و چنین بنظر می‌رسد که آهسته با یکدیگر گفتگو می‌کنند.

گاهی درین اتاق اتفاق می‌افتد که دو موجود روزها و ماهها پهلوئی یکدیگر می‌خوابند، بی آنکه يك کلمه باهم حرف بزنند؛ بعد، ناگهان، چنانکه گویی از فراخواندن ساعت‌های شبانه بی‌روی کرده‌اند، سر صحبت را باز می‌کنند. آنوقت، یکی از آنان گنمشته خود را در برابر دیگری می‌گسترد.

این گفتگو ظاهرأ از مدتی پیش آغاز شده بود. آغاز آن از من فوت شده بود و کلمات نیز کلاماً واضح و مشخص بگوشم نمی‌رسید؛ اما کم‌کم بصدای آنان عادت کردم و آخر سر تمام حرف‌هایشان را می‌فهمیدم. من نمی‌خواستم بخوابم، و غبراز گوش دادن چکار می‌توانستم بکنم؟ ... یکی از بیماران که روی پستر خود نیم خیز شده و سرش را از بالشی برداشته و بسوی دیگری کشیده بود، با حرارت حرف می‌زد. خیلی پریشان و تهییج شده بنظر می‌رسید و احساس می‌شد که بعدد دل‌کردن احتیاج دارد. طرف صحبتش روی تختواب خود نشسته، پاهایش را دراز کرده و قیافه‌ی سرد و بی‌اعتنا به‌خود گرفته بود. وی گاه‌گاه جوابی مبهم یا لحنی غرغر مانند می‌داد یا عبارتی که نشان قبول بود بمناسبت گفتگو بر زبان می‌راند و پیوسته از انفیه‌دان شاخی خود انفیه برای کشیدن در بینی بیرون می‌آورد. این شخص نامش چروین از زندانی بنگاه انضباطی بود و تقریباً پنجاه ساله می‌نمود و

داستان پوستکی

مردی ترش روی ، متکبر ، سرد ، ستیزه جو ، پر مدعا و مملو از خودخواهی بود. شیشکف! گوینده داستان مردی سی ساله و از زندانیان غیر نظامی بود که در کارگاه خیاطی کار می کرد. تا آنوقت هرگز توجهی بدو نکرده بودم و از آن پس نیز تا دوران بازداشت خود ، بسبب خودخواهی و لاف زنی و بلاهتش کوچکترین توجهی بدو نداشتم. گاهی وی ترش روی می شد، با بدخوبی و ناهمواری زندگی می کرد، روشی سخت و خشن پیش می گرفت و هفته ها بدون يك کلمه حرف زدن می گذرانید. گاهی نیز ، مرتب خود را داخل کار مردم می کرد، برای چیزهای بسیار جزئی آتشی میشد ، و برای زدن حرف های بی معنی و تهمت هایی که آخرش هم او را از حال طبیعی خارج می ساخت ، ازین آسایشگاه بآن آسایشگاه می دوید بزودی کسی می خورد و از نوساکت میشد، زیرا بست وضعیف بود. همه نااوبی اعتنایی می کردند. قدی متوسط داشت، سخت لاغر بود و چشمانش گاهی دو دو میزد و گاهی بوضعی بلاهت آمیز اندیشناک میشد . بمحض اینکه مشغول نقل سرگذشتی میشد ، هیجانی شدید و تب آلود بدو دست می داد و دست و پایش بحرکت می آمد . هنوز چیزی از سرگذشت خود نگفته سخنش را قطع می کرد یا موضوع را تغییر می داد زیرا زیاد در جزئیات فرو می رفت یا اصلا رشته سخن خود را گم می کرد. غالباً با زندانیان ستیزه می کرد ، وقتی بکسی دشنام می داد بزودی وی را متهم بسوء قصد نسبت بخود می کرد ، آنوقت حالتی متأثر بخود می گرفت و زنجموره می کرد. وی بالالایکا را بسیار خوب مینواخت و در دوران عید او را با آسانی برقص وامی داشتند . خیلی زود ممکن بود وی را بهر کاری که بخواهند مجبور کنند ، نه از اینجهت که فرمانبردار بود بلکه ازین روی که دوست داشت رفقای داشته باشد و آنان ازو خوششان بیاید .

من مدتی دراز نفهمیدم شیشکف چه نقل می کند. ابتدا بنظرم آمد که پیوسته ازین شاخه بآن شاخه میبرد. شاید چنین تشخیص داده بود که چروین بجای دقت کامل بگفته های او ، سرسری حرفش را

گوش می‌دهد، اما ترجیح می‌داد که بی‌اعتنایی وی را ندیده بگیرد و ظاهر قضیه را حفظ کند. او چنین بصحبت خود ادامه داد:

« وقتی بیازار می‌آمد همه باو سلام می‌کردند و احترام می‌گذاشتند... خیلی پولدار بود، نیست... »

« آنوقت، تومی‌گویی که تجارت داشت ؟ »

« بلی، تجارت داشت ۱ طرف ما صنعتگران خیلی فقیرند. این بدبختی است. زنان کنار رودخانه می‌رفتند و از آنجا تا بالا آب می‌بردند برای اینکه سبزیکاری‌های خود را آب بدهند ؛ آنها این قدر وحشی بیشتر ازین خودشان را خسته می‌کنند، و تازه وقتی پاییز شد ، حتی کلم برای پختن سوپ ندارند. خرابی را چه بگویم ۱ اما او يك قطعه زمین حسابی داشت و سه نفر را برای شخم زدن آن استخدام کرده بود، عسل و حیوانات اهلی می‌فروخت و آنجا برایش ارزش زیادی قائل بودند. اما دیگر هفتاد سالی بود، دیگر پیر شده بود و استخوان‌هایش داشت سنگین‌میشد . سرش کاملاً سفید شده بود . وقتی بانیم‌تنه پوست روپاشی ببازار می‌آمد همه سلامش می‌کردند. همه می‌گفتند : « سلام ، اکودیم تروفیمیچ ۱ و او جواب می‌داد : « سلام ، دوست من ! » زیرا وی هیچکس را تحقیر نمی‌کرد . می‌پرسید : « اکودیم تروفیمیچ حال شما چطور است ؟ - و او می‌پرسید : شما چطورید کار و بارتان چطور است ؟ - کار ما همانقدر خوبست که دوده سفید است. اما کار و بار شما چطور است ؟ - و او می‌گفت ، ای ، ما برای گناه کردن زندگی می‌کنیم، دم شیطان را گرفته‌ایم . - خدا شما را حفظ کند . اکودیم تروفیمیچ ... » بالاخره او هیچکس را تحقیر نمی‌کرد و وقتی با شما حرف می‌زد هر کلمه‌اش يك روبل ارزش داشت . او خیلی کتاب می‌خواند، خیلی تحصیل کرده بود و از کتاب‌های مقدس الهام می‌گرفت ۱ زن پیرش را مینشانده و باومی‌گفت : « گوش کن ، زن ، سعی کن حرف مرا بفهمی ۱ » و بعد برایش توضیح می‌داد. پیرزن، البته باید گفت که باندازه شوهرش پیر نبود، برای اینکه شوهرش بخاطر

بچه دار شدن ، دو دفعه ازدواج کرده بود. زن اول بچه اش نشده بود،
 اما زن دومش ماری ستیانفنا ۱ دو پسر کوچک داشت - که آخریش،
 واسیا، را نزدیک شصت سالگی زاییده بود - و یک دختر با اسم اکولکا ۲
 که از همه بزرگتر بود و بسن هیجده سال رسیده بود.
 «همان زن تو بود؟»

« کمی صبر کن ۱ آنوقت فیلکا موروزوف ۳ سر و صدا راه
 انداخت. او می گفت: «اگودیم، باید من و تو حسابمان را بکنیم؛
 چهار صد روبلی که دادم بمن پس بده، من حمال تو نیستم، نمی-
 خواهم با تو معامله کنم، اکولکای ترا هم نمی خواهم. می خواهم
 بروم الواتی. حالا پدر و مادر من مرده اند و من می خواهم بروم
 پولهای خودم را عرق بخورم و وقتی پولها ته کشید میروم سرباز می-
 شوم و ده سال بعد با درجه قلدمارشالی اینجا بر می گردم. اگودیم
 پولش را داد، هر چه را که ازو می خواست داد، زیرا پدر فیلکا با
 او شریک بود و با هم تجارت و معامله می کردند. بعد به فیلکا گفت.
 «تو دیوانه هستی!» و او هم جواب داد: «حالا می بینم که من چکار
 می کنم، اما دیگه خونه تو رو نمی خام، پیرمرد خرف، پیر خوره
 گرفته! تو خونه تو چیزی که آدم یاد می گیره اینه که با درفش پشته
 دوزی شیر بخوره. تو برای پولدار شدن، سر هر يك کویکی غر غر
 می کنی، تو تمام کشتارو از زمین ور می چینی، مٹ اینکه اینا
 برای فرنی پختن لازمه. « می گفت، «من این چیزا توی کله ام فرو
 نمیره، اکولکای تو رو هم نمی گیرم. واسه اینکه بدون گرفتن هم
 باهاش خوابیده ام!» اگودیم گفت: «چطور ۱ تو جرأت می کنی يك
 پدر و دختر شرافتمندرا آلوده کنی؟ حیوون کشیف، مرتیکه بی سر
 و پا تو کی با او خوابیدی؟» بعد فیلکا می گفت که پیرمرد از زور
 اوقات تلخی و خشم می لرزید... بعد گفت: «نه تنها من دختر تو

Marie Stépanovna_1

Akoulka_۲

Filka Morozov_۳

رو نمی‌گیرم؛ اکولکا فعلا هیچکس را نمیتونه پیدا کنه، هیچکس اونو نمی‌خاد. حتی نی‌کیتاگریگوریچ! برای اینکه دختر تو دیگه شرف نداره. همین پایین آخری من و اون با هم خوابیدیم. و حالا دیگه من با صد تا گازانبر هم اونو نمی‌گیرم. و حالا بیا تماشا کن! اگه باور نمی‌کنی که من نمی‌گیرمش، امتحان کن، با صد تا گازانبر هم نمی‌گیرمش! و آنوقت این پسره حرفهایش مت‌بمب ترکید! از بس داد و فریاد کرد، زمین داشت می‌لرزید، بعد شروع کرد برفیق گرفتن، کلی پول داشت؛ سه ماه پشت سر هم متصل عرق می‌خورد. می‌گفت: «وقتی پولاً ته کشید، خونه رو می‌فروشم، همه چی رو نقدش می‌کنم و بعد یا استخدام میشم، یا راهزنی می‌کنم!» از صبح تا شب مست بود و پا درشکمی که زنگوله بگردن اسپاش بود، اینطرف و اونطرف پرسه می‌زد. و دخترها از اینکه این رو اینطوری میدیدن دیوونه شده بودن. چنگک را هم خوب بلد بود بزنه.

«آن وقت آن کار را هم با اکولکا کرده بود؟»

«ساکت شو! صبر کن تا بتو بگویم! منم آن وقت پدرم را بپاک سپرده بودم و مادرم نان زنجیلی می‌بخت. او هم برای اکودیم کار می‌کرد و باینقدر بود که شکم ما بخوبی سیر می‌شد. پشت جنگل هم یک مزرعه داشتیم که توپش گندم می‌کاشتیم؛ اما بعد از مرگ پدرم، همه را فروختیم برای اینکه منم مزرعه رفتن را ترک کرده بودم. و با اوقات تلخی و داد و فریاد از مادرم هر چند شاهی که داشت می‌گرفتم.»

«خوب، این کار خوبی نبود. این گناه بزرگی بود.»

«جان من، منم از صبح تا شب مست بودم. خونه‌یی هم که داشتیم، خرگوش دورش می‌دوید. کاملاً فاسد و خراب شده بود، اما بالاخره مال ما بود. بارها این حیوونا از گرسنگی سقط می‌شدن و چند هفته فقط کهنه می‌خوردن. و مادرم از بس فحش داده بود، مرا

بحال احتضار انداخته بود ، اما برای من فرقی نمی کرد ! من اون موقع يك قدم هم فیلکا را ول نمی کردم . بمن می گفت ، « تو گیتار بزنی و برقص ، من اینجا می خوابم و پول بتو میدم ، برای اینکه خیلی پولدارم » و چه چیزهایی که اختراع نمی کرد . می گفت ، « من دزد نیستم ، من مرد شرافتمندی هستم . » بعد يك روز گفت ، « حالا بریم در خونه اگولکا رو قطران بمالیم ، برای اینکه من نمیخوام او زن نیکیتاگری بکوریج بشه . دیگه باندازه يك کاسه فرنی هم برای من فایده نداره ! » و بعد از مدتی دراز ، پیرمرد میخواست دختر خود را به نیکیتاگری بکوریج بده . این نیکیتا هم به پیرمرد دیگری بود که زنش مرده بود و عینک می زد و او هم تجارت می کرد . چندی پس از اینکه این سر و صدا ها در باره اگولکا بلند شد ، او هم دهنه را بر گردانید ! گفته بود : « اکودیم تروفیمیچ برای من ، در این سن بسیار شرم آور است که زن بگیرم . » و ما هم در خانه اگولکا را قطران مالیدیم . بهمین سبب هم او تا تو خونه شون دختره رو زدن ، اما زدنش ها ... ماری ستیانفنا داد می زد : « من می کشمش ! » و پیرمرد می گفت : « اگر سابق بود ، اگر در دوره مقدسین بود ، من سرشو زیر ساطور قصاصی گذاشته بودم و کشته بودمش ! اما امروز روز ، دنیا رو ظلمت و فساد گرفته . » چندین بار همسایه های کوچه شون صدای داد و فریاد اگولکا را می شنیدن ، از صبح تا شب شلاقش می زدن . و فیلکا مرتاسر بازار داد می زد ، « این اگولکا دختر خویبه ، همش سرش گرم بطریقه ! و برای پذیرائی خاطر خواهانش چه بزکی می کنه ! من راه رو برایشون باز کردم ، او تا هنوز اونجا رو یادشون میاد ... » اون وقت ، من يك روز اگولکا را دیدم . کوزه دستش بود و داشت می رفت . داد زدم ، سلام ، اگولینا کودیمفنا ! لطفاً بمن بفرمایید ببینم که

۱- معمولاً با دختران روستایی جوانی که خطایی مرتکب می شدند چنین رفتار می کردند .

۲- Akoulina Koudimovna و این همان نام اگولکا است منتهی در زبان روسی اسامی نیز صرف می شود .

وقتی کار خطا می‌کنین ببعنش برای زندگی کردن پول از کجا گیر میارین؟ من فقط يك كلمه رو بهش گفتم و دختره همینجور با چشماش زل زل منو نگاه کرد، اما چشماش مٹ درهای درشکهر و گشاده شده بود. مٹ میخ هم لاغر شده بود. موقمی که داشت منو نگاه می‌کرد، مادرش خیال داره با من میکه و می‌خنده و از پشت ددرش داد زد: «بی شرم بی‌حیا، خوب دندوناتو نشونش بده.» و اون روز هم باز زدش. چندین دفعه هر روز یه ساعت حسابی شلاقش می‌زدن. مادرش داد می‌زد: «من تا وقتی که این حس شلاقش می‌زنم، برای اینکه فعلا این دیکه دختر من نیس!»

«خوب، بگو ببینم، این خیلی گردش و تفریح می‌رفت؟»
 «صبر کن. یه خورده گوش کن پدر من. ما دو نفر، من و فیلکا همیشه با هم عرق می‌خوردیم و مست می‌کردیم. یه دفعه وقتی من خوابیده بودم مادرم اومد گفت: «حمال بدبخت هرزه، چرا اینجور خسر غلت می‌زنی و تو عیاشی غوطه می‌خوری؟ بهتره که زن بگیری. اکولکا را بگیر، فعلا خیلی هم بابا ننت خوشحال میشن اگه از شرش راحت بشن، بعلاوه همین حالا سیصد روبل هم هست، بی اینکه باقیشو حساب کنیم.» من جواب دادم: «به، به، حالا که همه مردم میدونن این حالتی خرابه!» مادرم گفت: «احمق، بعد از اینکه تو عروسی کردی دیکه کسی حرفی نمیزنه. تو هیچ چی گم نمی‌کنی، اگه اون مول کرده باشه، تا آخر عمرش از تو می‌ترسه، ما هم بالاخره با پولاشون یه سر و صورتی بزندگیمون میدیم. من با مساری ستیانفنا هم صحبت کردم نکفت نه.» منم این پیشنهادو قبول کردم. اما گفتم: «بیس روبل بده تا من زن بگیرم.» و باور کن، نمیتونی باور کنی که تا موقع عروسی من هیچوقت از مستی در نیومدم. بعد ازین تازه فیلکاموروزوف منو تهدید می‌کرد. می‌گفت: «تو، شوهر اکولکا، من قلمهای پاتو خورد می‌کنم و هر شب با زنت می‌خوابم!» من باو گفتم: «حالا معلوم میشه بدتر از سگ؟» اما او جلو اهل خیابان اونقدر پمن فحش داد که من توی منزل دویدم و گفتم: «اگه همین الان پنجاه روبل دیکه بمن ندین، من نمیخام زن بگیرم!»

«خوب، اونوقت دادن؟»

«چرا ندهند؟ آدم های خوبی بودن. پدرم، آخر های عمرش زندگیش آتش گرفت و کارش خراب شد. پیش از اون، از خود اونا هم پولدارتر بود. بهمین دلیل بود که اکودیم خیلی با ما ندار بود و مث زیر دستا رفتار نمی کرد. من گفتم: «باین در شمالا بد قطران نمالیدن، نه؟» او گفت: «چرا، اما توهم کم بی حیا نیسی! ثابت کن که دختر من نانچیبه. آدم دم دهن مردمو که با دستمال نمی تونه ببنده. همون قدر که اعتقاد دارم خدا هس، همونقدر دلم میخاد توبری. اینم در خونه. فقط پولارو پس بده.» ... اونوقت من با فیلکا تصمیم گرفتیم که بوسیله میتری بیکف^۱ برایش پیغام بفرستیم که من جلو همه مردم خجالتمش خواهم داد و تا عروسی تا اونجا که نونستم خوردم، پدر جون! فقط توی کلیسا حواسم سر جاش اومد. وقتی مارو تسوی جشن عروسی آوردند، یکجا نشوندنمون و میتروفان ستانچ^۲ که عموی دختره بود گفت: «گر چه زیاد شرافتمندانه نیس، اما خوب محکم کاری شده، همه کارها مرتب شد و بهخیر گذشت!» اکودیم، پیرمرد بیچاره حالش بد شده بود و چون گریه می کرد که اشکهایش تسوی ریشش می چکید. اما من هم که اونقدر ا خرن نبودم، پیش از رفتن تو کلیسا به شلاق تو جیبیم گذاشته بودم. این شلاقو تهیه کرده بودم که اکولکا رو بزخم و باونا حالی کنم که اگه من تو این عروسی یاین وضع کثیف گول خوردم اما با اینهمه، خیلی هم احق نیسم...»

«خوب، تو می خوای دختره بفهمه چی برش میخاد بیاد.»

«آه، پدر جون، تو خیلی زود حرف می زنی، به خورده صبر کن، خودت می بینی، خودت فتوامیدی. طرف ما بعد از رفتن بکلیسا عروس و داماد رو تو به اتاق میذارن و خودشون بیرون منتظر هستن و هی عرق می خورن. اونوقت ما رو هم با اکولکا تو اتاق تنها گذاشتن. دختره بی آنکه تکون بخوره نشسته بود، صورتش پاک

Mitri Bykov - ۱

Mitrophané Stépanytch - ۲

سفید شده بود، مٹ اینکھ یک قطره خون توی صورتش نبود، خیلی سخت می ترسید . رنگ موهاش مٹ کتون روشن بود و چشماش گشاد شده بود. حتی یک کلمه هم حرف نمی زد ، حتی یه کلمه هم ازش چیزی نمی شنیدن . تو خونه مٹ آدمای گنگ می نشست . دختر عجیبی بودا خوب، اونوقت . باور می کنی؟ من شلاقمو حاضر کردم و روی تختخواب پهلوی خودم گذاشتم... و این دختر بی گناه هیچ کاری نکرده بود، هیچ چی، هیچ چی که قابل سرزنش و دعوا باشه نکرده بود ا»

«ممکن نیس ا»

«هیچ، هیچ! کاملاً نجیب و با شرف، مٹ یه دختر نجیبی که تو یه خونواده نجیب بزرگ شده. و چرا این شکنجه رو تحمل کرده بود؟ چرا فیلکا موروزوف بمردم اینطوری حرف می زد؟ هیچ دلیلی داشت جز اینکھ میخاس آبروشو ببره ؟»

«بله، بله...»

«اونوقت ، من از تختخواب پریدم پایین ، جلوش زانو زدم ، دستامو جفت کردم و گفتم ، «اکولینا کودیمفینا منو ببخش، من از این که اینجور فکر می کردم ، یه احمق حاسی بودم ، عجب آدم پستی بودم!» و او جلو من روی تختخواب نشسته ، دو تا دستهاش را شونه های من گذاشته بود و منو نگاه می کرد، یه مرتبه زد زیر خنده و همون وقت هم مٹ بارون اشک می ریخت . آره، پدر جون، هم می خندید هم گریه می کرد . اونوقت من پهلوی دیگرون اومدم و گفتم : «گوش کنین، فیلکا حواسش جمع باشه ، اگه من ببینمش قول میدم که طعم زنده بودنو از زیر دندونش بیرون بکشم ا» پیر مردا نمیدونستن برای کدومیک از مقدسین نذر و نیاز بکنن، مادره خودشو پیای دخترش انداخت و همینطور حق هق می کرد . پیرمرد گفت ، «اگه می دونستم قضیه اینطوره که اونوقت، دختر عزیزم، شوهر بهتر از این برایت پیدا می شه!» وقتی یکشنبه آینده دو نفری بکلیسا رفتیم، من یک کلاه قشنگ پوست بره سرم و یک قیای بلند خوب از ماهوت حاسی تنم بود و یک شلوار مخمل هم پام کرده بودم. او هم یک لباس پوست نو از پوست خرگوش و یک رو سری ابریشمی قشنگ

داشت، بالاخره اون بدرد من می خورد ، منم بدرد اون می خوردم . بالاخره منم بدك نبودم و اگه ولگا هم از دیگران بدتر نبود . بی این که تعریفی بخواهم بکنم، توده دوازده تازن و شوهر مٹ ما پیدا نمی شد!

«اونوقت دیگه همه جور اوضاعتون روبراه شد! ...»

«باقیشو گوش کن! روزبعد از عروسی، من با این که دلم می خواست برای عرق خوردن با دیگران حاضر نشدم، از اونجا بیرون اومدم و توی خیابون می دویدم و داد می زدم : «این فیلکا موروزوفو رو بیارین پیش من، اگه این اوباش مرده بیاز اینجا، خودشون بده، هرزه بی شرف!» و تا بازار همین جور داد زدم؛ اما همون جور که بهت گفتم، حال خوب نبود و اونجا سه نفر آدم بزور منو بخونه بر-گردوندن. توی شهر همه از این موضوع صحبت می کردن ، دخترا وقتی تو بازار بهم می رسیدن یواشکی بهم می گفتن : «می دونین، هان، اکولکای بیچاره بی گناه بود ا » چندی بعد ، جلوی یه دستمردم فیلکارو دیدم و بمن گفتم : «زنتو بمن بفروش، اونوقت همیشه پول برای عرق خوردن داری . مٹ ایشکای سرباز باش که فقط واسه همین کار زن گرفته ؛ هیچوقت با زنتی نخوای بده ، اما سه ساله که هیچوقت هوش نیومده و همیشه مسته .» من بهش جواب دادم : «تو آدم هرزه می هسی !» اون گفت : «تو چطور؟ تو که از هرزه هم هرزه تری . وقتی مست بودی زنت دادن ، هان؟ ...» من اومدم خونه و داد زدم : «شما وقتی من مست بودم خودتونو برای زن دادن بمن حاضر کردین ا » مادر اکولکا بمن چسبید، اما من بهش گفتم : «تو، مادر، پول گوشای تورو می بنده . اکولکارو بده بمن ا » و اونوقت دو ساعت تموم کتکش زدم، اونقدر زدم که خودم افتادم زمین . بعد از این دختره سه ماه تو رختخواب افتاد که نمی توانی از جاش تکون بخوره !»

چروین با خونسردی تأیید کرد ،

« البته ، اگه اونارو کتک بزنی اونها هم . . . خوب ، اونوقت

مگه تو اونو با کسی دیدی؟»

شیشکف ، پس از چند لحظه سکوت ، با ناراحتی اعتراف

کرد.

« نه ، راستشو بخای نه . اما من خیلی خر شده بودم ، خیلی زیاد مردم مرا آزار می کردند و تمام این کارها زیر سر فیلکا بود . می گفت ، « زن تو ساخته شده برای اینکه مردها نگاهش نکنن . » یک روز ما را منزل خودش دعوت کرد و اینطور گفت : « زنش ، بسیار خوش قلب است ، خوب تربیت شده ، خوب بزرگ شده و نسبت بهمه مهربان و مؤدب است . می فهمید که فعلا برای ما چه می خواند؟ اما با این همه هنوز خیلی از آن وقت نگذشته است که قطران پدرخانه اکولکا مالیدند ! » و چون من اونوقت مست بودم موهای سرم را گرفت و خودش روی زمین دراز کشید و گفت ، « برقص ، شوهر خوب اکولکا ، تا وقتی که من موهای سرت را گرفته ام نو هم برای این که من تفریح کنم برقص ! » من فریاد زدم ، « رذل کشیف ! » اما او گفت ، « من با تو پخانهات می آیم و جلو روی تو آنقدر که دلم بخواهد در کونش می زنم ! » و اونوقت ، باور نمی کنی ، باور کن که من تا یک ماه عموم جرأت نداشتم یا از در خانه بیرون بگذارم ، اینقدر می ترسیدم که او نو ببینم و بیاد در خونمون داد و فریاد راه بیندازه . و بهمین سبب بود که من دو باره زدن این زن را شروع کردم ... »

« خوب چرا اینقدر کتکش می زدی ؟ می دونی ، زنهارو دستشونو میشه بست . اما زبونشونو نمی شه . نباید زیادی کتکشون زد . باید اصلاحشون کرد و بعدهم نوازششون داد . زنها برای همین کار ساخته شدن ! »

شیشکف یک لحظه ساکت شد ، سپس صحبتش را از سر

گرفت .

« من خودمم نمی توانستم این وضعو تحمل کنم ، اما برام عادت شده بود ، بعضی روزها از صبح تا شب کتکش می زدم ، سر وقت از جاش پانمی شد ، بدل من راه نمی رفت . آگه یه وقت کتکش نمی زدم هت این بود که یه چیزی کم داشتم . بعضی وقتا میومد دم پنجره می نشست

و مٹ ما دلن ! گریه می کرد و من ازین گریه کردتش ناراحت می شدم. دلم برایش می سوخت اما با این همه کتکش میزدم. بخاطر این دختره مادرش چند دفعه منو فحش داده می گفت : « بیشرف، شکار زندون ! » من سرش داد می زدم : « من پدرشو در می آرم ، کتکش می زنم و شما هم حق ندارین هیچی بمن بگین ، شماها خودتون منو تو این بلا انداختین ! » تو این مرافعه اکودیم پیرمرد هم حواس خودشو قاطی کنه ، گفت : « خدا که تو رو به جور دیگه خلق نکرده ، من پلدم چه جوری عاقلت کنم ! » اما اونم بهتر دید که پشتشو نگیره ، ماری ستیانفناهم لای زیر و کشید و آروم شد . به روز هینطوری که مٹ بارون اشک میریخت اومد پهلوی من و التماس کرد : « ایوان سمیونچ ، من می خام از تو به خواهشی بکنم ، برای تو هیچی نیس ، اما برای من خیلی مهمه ! » اون وقت جلو من تعظیم کرده گفت : « به خورده نرم بشو ، اینو ببخشش ! مردم بد جنس به حرفهایی پشت سر دختر ما میزنن . اما تو که اوفو گرفتی که خوب می دونی . . . » و دوباره گریه کنون خودشو رو پای من انداخت . اونوقت من دو باره بنای توپ و نشر رو گذاشتم . گفتم : « شماها ، فعلا دیگه من نمی خام حرف شمارو گوش بدم ! فعلا می خام هرکاری دلم می خاد بکنم ، برای اینکه ایندفعه دیگه عقلم میرسه چکار بکنم ! و فیلکا موروزوف رفیق منه ، بهترین رفیق منه ! »

« پس شما دو باره با همدیگه بی عرقی خوری میرین ! »
 « با هم ! تو اینجور فکر می کنی ؟ دیگه هیچ وسیله یی برای پیدا کردنش نبود . چون همه بولاشو عرق خورده بود ، رفته بود تعهد کرده بود که جای پس بزرگ به نفر پولدار خدمت کنه . طرفهای ما وقتی که به همچی تعهدی می کنن ، تا روزی که احضار بشن ، خونه شون ،

1 - Madeleine سنت ماری مادران زن گناهکاری بود که توسط حضرت مسیح توبه کرد و به آیین وی گروید . عید او روز ۲۲ ژوئیه است . در ادبیات زنائی را که به ولگردی و سرگشتگی خود پایان می بخشند و توبه می کنند ، بدین نام می نامند .

خونه همون کسبیس که براش تمهد کردن و اونجا هر کاری دلشون بخاد می‌کنن. پولو به مرتبه موقع رفتن می‌گیرن. اما پیش از رفتن گاهی ششماه تموم تو خونه ارباب منتظر احضار میشن. اما این بیجه‌ها، برای عصبانی کردن صاحب خونه کارهایی از خودشون اختراع می‌کنن که باور نمیشه کرد. دیگه چیزی باقی نمی‌مونه جز اینکه روی مجسمه‌های مقدس پرده بکشن و خودشون جاش بشینن. میگن: «شماها اینجا میمونین که من جای پسرنون برم سرباز بشم؟ خوب من که به همچی خنعتی بشما می‌کنم، شماها باید همه‌تون شکر گزار من باشین، اگر نه که چیزی نیس، من خدمت نمیرم...» این جور این فیلکای ما تو خونه یارو هر آتشی دلش می‌خاس می‌سوزوند، با دخترش می‌خوابید و هر روز بعد از ناهار ریش پیر مرد بیچاره رو می‌گرفت می‌کشید. چه جور تفریح می‌کرد! هر روز باید برای آقا جمومو آماده کنن، اونم با بخار عرق! زنا هم باید رودس بسیرنش. وقتی هم که از جموم بر می‌گشت و می‌خاس شکم چترونی بکنه دم در، توی کوچه همین جور سیخ وامی‌ستاد و می‌گفت: «نمی‌خام از در برم. نرده رو ور دارین!» اونوقت برای آقا از کنار در راهی واز می‌کردن و از اونجا وارد می‌شد... اما بالاخره هر چیزی به آخری داره. بالاخره بایس این زندگی را بزاره و بره سرباز خونه. اون روزهوش اومد. به عده توخیابون منتظر بودن که رفتنشو تماشاکنن! بهمه سلام می‌داد. همان موقع اکولکا هم داشت از باغ میومد. فوری چشم فیلکا افتاد بهش، داشت درست از جلو درما رد می‌شد. سرسورچی دادزد، «وایسا!» وبا به جست ازگاری پرید پایین. راس بطرف اکولکا اومد و چون بهش تعظیم کرد که سرش بزمین رسید. بعد گفت: «خوشگل من، زن قندی کوچولوی من، من دو سال تو رو دوس داشتم و حالا منو با ساز و کرنا میبرن سرباز خونه.» بازگفت: «دختر با شرفی که پدرت هم شریفه، منو ببخش، منو بخش، برای اینکه من در باره تو جنایت خیلی سختی کردم. تو الان یه سررد رذلسی پهلوی خودت داری و من باعث همه اینا بودم!» ویه دفعه دیگه هم تا روی زمین دولا شد. اکولکا اول خیلی ترسید، اما بعد بهش سلام داد و

تا دم کمرش خم شد و بهش گفت : « تو هم منو ببخش ، یسر خوب ، من هیچ دلخوری از تو ندارم ! » اونوقت من پشت سرش اومدم خونه و گفتم : « سگ ماده ، چی بهش گفتی ؟ » اونوقت ، باورکن ، اونم بمن نگاه کرد و جواب داد : « آره ، من اونو بیشتر از تمام مردم دنیا دوس دارم ! »

« ممکن نیس ! »

و من تموم روز دهنمو واز نکردم . فقط شب بهش گفتم ، « اکولکا من تورو می‌کنتم ! » آره ، من اینو گفتم . شب نتونستم چشممو هم بزارم رفتم توی دالون به کواس خوردن و همونجا بودم که صبح شد . اونوقت دو باره اومدم تو اتاق . بهش گفتم ، « اکولکا بجنب ، میخاییم بریم مزرعه . » هنوز مدتی بوقت رفتن فونده بود ، اما مادره هم برفتن راضی بود . گفتم : « درسته ، برید مزرعه ، دیگه وقت دروه ، اونوقت دو روز دیگه معلوم میشه کارگرا همه دلشون درد گرفته . » من بی اینکه يك کلمه حرف بزدم مال گاری رو بستم . ته شهر ما ، درست از همونجایی که شهر تموم میسه ، یه جنگل یونزده ورستی بود و پشت جنگل مزرعه ما بود . وقتی سه ورست تو جنگل راه رفتیم ، من اسبو نگهداشتم و گفتم : « اکولکا ، بلند شو ، آخرین ساعت عمرت رسیده . » منو نگاه کرد ، ترسید و بی اینکه هیچی بگه همونجا جاو من وایساد . من گفتم : « خیلی از تو کینه دارم ، بریم ، اشهد تو بگو ! » بعد گیسو گرفتم ، گیسو کلفت بافته بود ، من اونا رو دور دستم پیچیدم و کشیدمش عقب ، گذاشتم لای زانوام ، چاقومو در آوردم ، سرشو عقب کشیدم و چاقورو تو گلویش فرو کردم . اون فریادی کشید و خون فواره می‌زد : اونوقت چاقورو انداختم زمین ، گرفتمش تو بغلم ، رو زمین خوابوندمش ، ماچش کردم ، روش خم شدم و مت دیبونه‌ها داد کشیدم . اون همین جور فریاد می‌زد و منم باهانش دادم می‌زدم ؛ اومی‌لرزید ، دست و پا می‌زد و خونس بمن ترشح می‌کرد . یه‌هو ترس منو گرفت ، اونو ولش کردم ؛ اسبم ول کردم ، دویدم ، دویدم ، ناخونه دویدم . همینجور عقب عقب رفتم تو اتاق چوبی حموم . اینجا یه اتاق چوبی خرابه بود که دیگه کار نمی‌کرد ، من زیر یه

نیمکت دراز کشیدم و همونجا موندم . تا وقتی خوب شب تاریک شد از اونجا نکون نخوردم .

« اکولکا چطور شد ؟ »

« اون ؟ اوه ، آره ، وقتی که من دور شده بودم ، اونم یاشد که همین جور بیاد خونه ، یابد اینطور باشه ، برای اینکه او نو صدقم اونطرف تر پیداش کردن . »

« اونوقت لاهد سرش نیمه کلره بریده شده بود ؟ »

« نه . . . »

شیشکف يك لحظه توقف کرد :

چروین چنین اظهار عقیده کرد :

« درسته ، اونجا یه رگی هست که اگه اونو بضراب اول پارۀ نکتن ، یارو دس و پا میزنه و تقلامیکنه و خون میاد ، اما تمیمیره . »
شیشکف پس از مدتی سکوت افزود :

« با اینهمه یارو مرد . شب اونو پیدایش کردن . بهمه مردم اعلام کردن و دنبال من گشتن و شبی منو تو همون اتاق چوبی گیر آوردن . . . الان چهار ساله که من اینجاهم . »

چروین . با لحنی سرد و اندیشناک اعلام کرد ،

« هوم ، البته ، اگه آدم اونارو نزنه درس نمیشن . وی انقیه . »

دان همیشگی خود را بیرون کشیده بود . مدتی دراز بانانی تمام آن را بدماغ کشید . سپس گفت ، « پسر ، با اینهمه توخیلی خیلی خری . منم زنمو با یه خاطر خواهش گیر آوردم . اونوقت صدایش کردم تو اتبار ، یه طنابو تاب دادم و بهش گفتم ، « تو قسم خورده بودی که یکی وفادار باشی ؟ هان ، به کی ؟ » اون وقت با اون طنبان تابیده زدمش ، تقریباً یه ساعت و نیمی بقرار واقع ، هر قدر زور داشتم کتکتش زدم ، بطوری که آخرش داد زد : « من یاتو می شورم و بعد آبشو سر می کشم ! » پسر ، زن منو آودوتیا ^۱ می گفتن . . .

فصل زیبا

اینک ماه آوریل آغاز شده بود و هفته مقدس ۱ نزدیک می شد. کم کم زندانیان مشغول کارهای تابستانی می شدند. روز بود و آفتاب گرم تر و درخشان تر می گردید. هوا بوی بهار می داد و روی اعصاب تأثیر می کرد. نزدیک شدن روزهای زیبا، حتی مردانی را که زنجیر پیا دارند نیز، آشفته می سازد و در آنان هوس و حرارت را بیدار می کند و نوعی اندوه غربت را در دلشان بر می انگیزد. زندانیان، زیر شعاعهای درخشان آفتاب بیشتر از کولاک روزهای زمستانی پیا روزهای پاران پیا نیز، با حرارت با آزادی خود می اندیشیدند. این امریست که نزد تمام زندانیان مشخص و روشن است: یک روز روشن و زیبا آنان را خوشحال می کند، اما بیشتر دستخوش بی صبری و پریشانیشان می سازد. برای من محقق شده است که با فرارسیدن بهار جنگ و نزاع دوبرابر می شود. غالباً فریاد و سر و صدا بگوش می رسد، دعوا و مرافعه زیادتر می شود، اما در عین حال ناگهان، در گوشه یی هنگام کار اجباری، انسان زندانی را می بیند که نگاه اندیشناک خود را با لجاجت بنقاط دور دست آبیرنگ، در آنسوی رودخانه ایرتیش

۱ - هفته مقدس هفته یی است که بلافاصله پیش از عید پاک قرار دارد و «پاک» عید کلیای مسیحی بیا بود رستاخیز حضرت مسیح است. این عید را از نخستین یکشنبه پس از شب بدری که بعد از روز ۲۱ مارس قرار گرفته است حساب می کنند و بهمین مناسبت روز این عید همواره بین ۲۲ مارس و ۲۵ آوریل یعنی سی و پنج روز نوسان دارد. عید پاک نزد کاتولیکها مبنای سایر عیدهایی است که بهمین ترتیب بر اثر وابستگی بعید پاک ممکنست روزشان تغییر کند.

دوخته است که آنجا ، در فاصله هزاروپانصد ورستی ، پهنه بی‌اعتنای استپ‌های قرقیزستان گسترده شده است. ناگاه ، آهی عمیق ، از اعماق سینه خود بر می‌کشد چنان‌که گویی توجه این مرد بسوی این ناحیه که در آن‌هوای آزاد وجود دارد ، هواییکه روح فرسوده و محبوس وی را شفا می‌بخشد ، جلب شده است . محکوم باعمال شاقه با درد و دریغ ، چنان‌که گویی خیالبافی‌های خود را تکان می‌دهد ، می‌گوید :

«آه ، خدای من !» سپس با حرکتی سخت و حاکی از بیصبری دسته بیل ، یا آجرهایی را که باید از جایی بجای دیگر ببرد در دست می‌فشارد . پس از يك لحظه این تأثر زودگذر را از یاد برده و بر حسب عادت خویش مشغول خندیدن یا فحش دادن می‌شود ؛ یا اینکه باتبی ناگهانی و حالی کمالاً غیر معمولی و خارج از وضع عادی بکار اجباری حمله می‌کند ، وی با سماجت بکار می‌چسبد تا بروز خستگی آشوب دروینرا که مانند مورپانه وی را می‌خورد خفه کند . محکومین باعمال شاقه مردانی قوی و غالباً در عنفوان جوانی هستند و نیروی آنان در سرحد کمال است . و با اینهمه ، در آن فصل ، چقدر این آهن‌پای آنها سنگینی می‌کند ! ... من اغراق‌شاعرانه نمی‌گویم و صحت نظرات خود را تضمین می‌کنم . هنگامی که روزهای زیبا فرا می‌رسد ، خورشید می‌درخشد و انسان در اطراف خویش ، با تمام روح و با تمام وجود خود رستاخیز طبیعتی بدان پهناوری را در می‌یابد - در چنین فصلی زندان ، مراقبین ، و اطاعت از اراده دیگری ، بیشتر آدم را خرد می‌کند . علاوه بر این ، با فرارسیدن بهار و آمدن نخستین چکاوک است که در تمام سبیری و در تمام روسیه ولگردی آغاز می‌شود ، «فرزندان خدای کریم» از زندانها می‌گریزند و خود را در پشه‌ها می‌افکنند . پس از آن‌گودال خفه کننده ، پس از دادرسیها ، زنجیرها و تازیانه‌ها ، بمیل خود و باقتضای پیشامد حوادث پسر می‌زنند ، هر جا که بنظرشان خوش آمد بهمان‌جا می‌روند ، هر چه می‌یابند ، آنچه را که خداوند برایشان می‌فرستد ، می‌خورند و می‌نوشند چون شب فرا رسید بآرامی جایی گوشه يك جنگل یا مزرعه می‌خوابند ، بی آنکه اندک اندیشه‌ی داشته باشند ، بی آنکه دلهره زندان آنانرا آزار

دهد ، درست مانند مرغان ، ستارگان تنهای آسمان شب بخیر می-
گویند و در پناه خالق خویش بخواب می-روند . محققاً گاهی همه چیز
اینقدر دلپذیر نیست . غالباً گرسنگی شما را شکنجه می-دهد و خدمت
کردن به ژنرال کوکو، خستگی می-آورد . گاهی روزها را باید بدون
خوردن یک ریزه نان بسر آورد ، باید از همه کس پنهان شد و در
سوراخ ها فرو رفت ، باید چیز کثیف رفت ، دزدی کرد و حتی شاید آدم
کشت . در سیبری بر حسب عادت چنین می-گویند : « تبعید شده ، مثل
بچه هاست ، و خود را روی هر چیزی که دید می-اندازد . » این عبارت
کاملو با صحت و دقت بیشتری قابل انطباق با زندگی ولگردانست .
ایشان بندرت بر اهزنی می-پردازند ، اما تقریباً همیشه دزدی می-کنند
و دزدی آنان بخاطر احتیاج است نه بخاطر میل بدزدی . ولگردانی
که بدین کار خو گرفته اند نیز کم نیستند . بعضی از آنان پس از آنکه
دوره زندان خود را بیایان رسانیدند و هنگامی که می-خواهند آنان
را در جایی ساکن کنند ، می-گریزند . می-توان آنانرا در وضع جدیدشان
خوشبخت پنداشت ؛ اما نه چیزی ، از نقطه بی دور دست آنان رافرا
می-خواند . زندگی در جنگل محقر و آمیخته با بدبختی ، اما آزاد
و پر حادثه است ، و برای کسانی که طعم آنرا چشیده اند ، لذتی اسرار-
آمیز دارد که نمی-توان از سر آن گذشت ، گاهی با کمال تعجب می-توان
میان این گریختگان اشخاصی جدی و موقر و کشتکارانی که در گذشته
وضعشان نیز خوب بوده است یافت . گاهی این فراریان قبل ازن گرفته
و خانواده بی نیز تشکیل داده اند اما یک روز صبح ناگهان ناپدید شده
و بجایی رفته و پنجسال تمام همان جا مانده و زن و کودکان و ولایت
خود را رها کرده اند . در زندان ها یکی ازین فراریان را بمن نشان
دادند . وی گناه بزرگی بگردن نداشت ، یا دست کم هیچ کس تصور
نمی-کرد که جرم بزرگی مرتکب شده باشد ، اما وی گریخته بود ، در
تمام مدت زندانیش گریخته بود . وی در مرز جنوبی روسیه ، در آنسوی
دانوب ، در استپهای فرقیستان در سیبری شرقی و در قفقاز بسر برده
و از همه جا عبور کرده بود . کسی چه می-داند که اگر چنین مردی ،
با اینهمه شیفتگی نسبت بسفر ، در وضع دیگری قرار می-گرفت برای

خود يك روبنسن كروژنه ا. نمی‌شد ؟ اما تمام این حرفها رازندانیان دیگر نقل می‌کردند ، زیرا او خود حرفی نمی‌زد و جز در مواردی که کاملاً لازم بود ، دهانش را باز نمی‌کرد . مردی بود بسیار کوچک اندام که پنجاه سالی از سنش گذشته بود ، بسیار ساکت بود و قیافه‌اش آنقدر آرام بود که تا حد خرفی و منگی می‌رسید . تابستانها نشستن در آفتاب را دوست می‌داشت و پس از نشستن مشغول زمزمه آهنگی میشد ولی صدایش بقدری آرام بود که پنج قدم آنطرف‌تر هیچ چیز بگوش نمی‌رسید . قیافه‌اش همیشه مات و مبهوت بود ؛ بسیار کم غذا بود و غالباً نان سیاه می‌خورد ؛ هرگز نان هلالی و عرق نمی‌خورد . آیا هرگز پولی در دست داشت و اگر داشت میتوانست آنرا حساب کند ؛ بهمه چیز با بی‌اعتنایی مطلق می‌نگریست . گاهی يك قطعه نان نزد سگان زندان ، حیواناتیکه هیچکس بفکر غذا دادنشان نبود می‌انداخت . (معمولاً روسها بحکم غریزه از غذا دادن سگان نفرت دارند) . نقل میکردند که وی ازدواج کرده و حتی دوبار هم زنگزفته و فرزندانانی نیز داشته است . وی چه جرمی مرتکب شده بود ؛ هیچ نمی‌دانم زندانیان ما تمام منتظر بودند که گریختن وی را ببینند ؛ با اینهمه خواه موقعیت بدست او نیامده و خواه گذشت سالها وی را از حس انداخته بود ؛ در زندان بزحمت زندگی می‌کرد و در خود فرو میرفت و با بی‌اعتنایی محل عجیبی که وی را احاطه کرده بود می‌نگریست . معذک نمی‌شد زیاد بدو اعتماد کرد ؛ اما چه علاقه‌یی به گریختن داشت ؟

اما اگر تمات جهات را در نظر بگیرید ، زندگی در جنگلها زندگی ولگردی ، در برابر زندگی در سلولهای زندان محکومین باعمال شاقه بهشت است . وانگهی مقایسه زندگی در زندان ، با زندگی آزاد ، که بدون تردید سخت ، اما آزاد است ، امکان پذیر نیست . و بهمین دلیل است که در روسیه زیبای ما هر زندانی ، جای زندانش هرکجا باشد ، با فرارسیدن نخستین روزهای زیبا ، با دمیدن نخستین شاعهای

خندان خورشید، آشفته و پریشان میشود. با این همه، تمام زندانیان از فکر فرار از زندان بیار دورند، میتوان تصدیق کرد که بدلیل مشکلات و خطرانی که اینکار در بر دارد، فقط يك درصد از زندانیان تصمیم باینکار میگیرند، اما این امر مانع نود و نه نفر زندانی دیگر نمیشود که خواب گریز از زندان را ببینند و تحقیق کنند که از کجا و چگونه میتوانند این کار را شروع کنند و جایی را که میتوان از آن جا گریزگاهی یافت در نظر بگیرند و برآورد کنند. این امید مبهم ایشان را حفظ میکند، آنان احتیاج بهسبک و سنگین کردن امکانات خویش دارند. بعضی از آنان با بخاطر آوردن فرار قدیمتر خویش، در خود جرأت ایجاد میکنند... من اینجا جز از محکومین صحبت نمیکتم. زیرا غالب اوقات و بمقیاس بسیار وسیعتری متهمین تصمیم بفرار میگیرند. محکومین بجز در آغاز زندگانی آمیخته با بدبختی خویش هرگز تصمیم بفرار نمیگیرند. محکوم باعمال شاقه پس از دو یا سه سال ماندن در زندان شروع به تخمین زدن ماههای سیری شده میکنند و کمکم چنین معتقد میشود که برای وی بیایان رسانیدن مدت محکومیت بطور قانونی و پس از آن ساکن شدن در يك دهکده، به مراتب بهتر از مواجه شدن با خطرات در هنگام شکست و دستگیری است. و شکست همیشه ممکن است. شاید فقط يكدهم از زندانیان که میگریزند، موفق به «تغییر سرنوشت» خویش بشوند. کسانی که تصمیم بفرار میگیرند، معمولاً محکومینی هستند که بحبسهای دراز محکوم شدهاند؛ پانزده و بیست سال حبس مانند حبس ابد است و این افراد همیشه، حتی پس از گذرانیدن دو سال در زندان، حاضر و آماده برای تغییر سرنوشت خویش هستند. بالاخره، داغ روی پیشانی نیز خود مانعی بوجود می آورد. «تغییر سرنوشت» اصطلاح فنی است. یعنی اگر زندانی را پس از فرار دستگیر کنند، باید بسؤالات و استنطاقها جواب دهد. این اصطلاح را که کمی نیز کتابی است، بخومی با معنایی که نشان میدهد نمیتوان منطبق کرد. هر زندانی فراری، محققاً گریختن و چستن کامل خود را، که خود نیز میداند تقریباً غیر ممکن است، در نظر ندارد. وی با این خطرات مواجه میشود، یا برای اینکه به

زندان دیگری برود ، یا در دهکده‌یی دیده شده و گیر بیفتد و یا برای جنایتی که در دوران ولگردی مرتکب شده است دوباره تحت محاکمه قرار گیرد ، و خلاصه ، برای اینکه بجای دیگری - هر جا باشد - فرستاده شود ، بشرطی که اینجا ، همان زندان غیر قابل تحملی که از آن گریخته است نباشد! آری ، در تابستان تمام این گریختگان ، يك لانه غیر منتظر نیز برای آنکه زمستان را در آن بسر ببرند نمی‌یابند ، و اگر مثلاً بیک نفر پنهان کننده برنخورند که حاضر شود آنان را بوسیله قرارداد غیر مشخصی در خانۀ خود پنهان کند یا اگر نتوانند بهر وسیله و گاه بوسیله ارتکاب جنایت گذرنامه‌ای به دست آورند که با آن مجال دهد هر جا که بخواشان آمد زندگی کنند در اینصورت تمام آمان وقتی پاییز فرا رسد ، اگر پیش از آن دستگیر نشده باشند ، بصورت دسته‌های چندین نفری شهرها و قلعه‌ها می‌آیند و در زندانها داخل میشوند تا زمستان را در آن بگذرانند ، با این امید محقق که با فرارسیدن روزهای زیبا ، بار دیگر از آن بیرون آیند .

بهار در من نیز اثر خود را می‌کرد . من با حرص و ولع مترصد دیدار دنیای خارج از ماورای شکافهای پرچین بودم ، آنجا می‌ایستادم ، سرخود را بیکی از دستکهای پرچین تکیه می‌دادم و با لجاجتی پایان‌ناپذیر علفهایی را که گودال خندق اطراف قلعه را سبز رنگ کرده بود و آسمان دور دستی را که هر لحظه بیش از پیش آبی رنگ میشد می‌نگریستم . نگرانی و آشفتگی من هر روز بیشتر میشد و زندان محکومین با عمام شاقه برای من بصورت جهنمی در می‌آمد . کینه‌یی که بمناسبت نجیب‌زاده بودن من ، در نخستین سالهای اقامت در زندان ، از طرف زندانیان نسبت بمن ابراز می‌شد ، زندگی را زهر آگین می‌کرد و دیگر نمیتوانستم آنرا تحمل کنم . آنوقت بدون اینکه واقفاً لزومی داشته باشد ، غالباً تقاضای رفتن به بیمارستان می‌کردم ، فقط برای اینکه از این کینه‌توزی عمومی و لجاجت آمیزی که هیچ چیز نمیتوانست آن را تسکین دهد ، قدری بیاسایم . محکومین بحسب با اعمال شاقه‌ها

می گفتند ، « شما نجیب زادگان ، برای شخم زدن پهلو های ما نوک های فولادین دارید ... » گاهی چقدر آرزو می کردم بجای مردم عادی که بزندان می آیند باشم! با آنان بمجرد ورودشان بچشم رفیق می نگرستند و مانند رفیق رفتار می کردند ... بدین ترتیب ، فرا رسیدن بهار و شیخ آزادی که فرا خواهد رسید ، و شادمانی تمام طبیعت برای من اندوه و حساسیتی روز افزون بهار می آورد. در هفته مقدس من برای اجرای مراسم عید پاک تعیین شدم.

سرگروهیان تمام افراد زندان را به هفت دسته تقسیم کرد که نوبت هر يك از آنان یکی از هفت هفته دوران پرهیز بود. هر يك از این دسته ها از سی نفری زندانیان تشکیل شده بود که باید بنوبت مراسم مذهبی را بجا بیاورند و در نتیجه انجام این مراسم از بیگاری نیز معاف بودند. این یک هفته استراحت برای من بسیار خوب بود. ما هر روز دو و حتی سه بار بکلیسایی که در فاصله کمی از قلعه قرار داشت می رفتیم. مدتی دراز بود که من بکلیسا نرفته بودم. مراسم مذهبی این يك هفته که در دوران کودکی ، در خانه پدر خویش بدان بسیار خو گرفته بودم، دعا های باشکوه و خضوع و خشوع و عبادت ها ، تمام در روح من خاطراتی را که چندین سال بود محو شده بود زنده می کرد. تمام این تخیلات دوران جوانی را بخاطر می آوردم. من خوشحالی و رضایتی را که صبحدم ، هنگامیکه می خواستیم تحت نظارت نگهبانان از روی زمینی که بر اثر سرمای شبانه یخ بسته بود به خانه خدا برویم ، احساس کردم. هنوز بیاد دارم . ما نزدیک در کلیسا ، در عقب ترین جاها جمع می شدیم ، و هیچ چیز بجز صدای با شکوه کشیش نمی شنیدیم ؛ و گاهگاه ، از بالای سر جمعیت ، لباس سیاه یا سرطاس کشیش را می دیدیم. آنوقت ، دوباره خود را در حال کودکی بیاد می آوردم که جمعیت کوچکی را که گروه فشرده بی نزدیک در کلیسا تشکیل داده بود می نگرستم که برده وار در برابر صاحب يك سر دوشی بزرگ یا يك آقای شکم گنده یا يك خانم پرسرو صدا و مقدم نما که برای رفتن بصف اول آماده مشاجره و جنگ و دعوا بود ، عقب می رفتند. تا آنجا که آن وقت بنظم می آمد ، آنجا دم در ورودی اشخاص باندازه

کسانیکه نزدیک مانسته بودند، دعا نمی خواندند؛ آنان روی درگاه بحال خشوع می ایستادند و با حرارت و شوری آمیخته باتسلیم و با توجه کامل بحقارت خویش بدعا خواندن می پرداختند. و اینک، این من بودم که جای آنان و حتی نه جای آنان را گرفته بودم، ما زنجیر پیا داشتیم. ماجره طرد شدگان بودیم، مردم از ما فاصله می گرفتند، مثل این بود که از ما می ترسیدند، بما صدقه می دادند و من هر روز در اینکار یکنوع احساس دلپذیر خاصی می کردم و رضایتی عجیب و خالص در خود می یافتم. بخود می گفتم، «این جور خیلی خوب است؛ زندانیان باشور بسیار دعا می خوانند و هر يك از آنان، هر روز يك كوپك پول ناچیز خود را برای خریدن يك شمع یا دادن اعانه بکلیسا میبرد. شاید هنگام دادن پیشکش خود، بخویش می گفت، «منهم بالاخره یکنفر آدم هستم؛ در برابر خداوند همه مساری هستند...» ما با هم مشغول خواندن نخستین دعا شدیم. وقتی کشیش ظرف جای قربانی را بدست گرفته ودعا می خواند؛ «... خداوندا مانند دزدان پشما می گویم، بخاطر داشته باشید، وقتی شما در قلمرو خود خواهید بود...» تقریباً تمام افراد گروه مادر میان صدای بهم خوردن زنجیرها تعظیم می کردند و دعا را از بر می خواندند.

و سرانجام عید پاک فرا رسید. از طرف اداره زندان بهر يك از ما يك تخم مرغ و يك قطعه نان سفید داده شد، دوباره صدقات روی زندان باریدن گرفت؛ از نو کشیش با صلیب بزندان آمد و بدیدار وی، و رؤسا نائل شدیم؛ از نوسوپ چرب کلم، سورچرانی و ولگردی، درست مانند عید نوئل آغاز شد، با این تفاوت که اینک گردش در حیاط و گرم شدن در برابر آفتاب نیز امکان داشت. همه چیز روشنتر و وسیع تر و در عین حال غم انگیزتر از زمستان بنظر می رسید. روزهای دراز فصل زیبای بهار، خاصه در دوران عید، پایان ناپذیر بنظر می آمد؛ رورهای کار، از نظر کاری که در آن انجام می گرفت زودتر می گذشت.

در نتیجه، کارهای تابستانی بسیار پر زحمت تر از کارهای زمستانی

بود . قسمت عمده زندانیان را در بناهای صنف مهندس بکار وا می-
داشتند . بعضی از آنان بنایی می‌کردند ، گود برمیداشتند ، آجر
می‌چیدند یا کارهای یراق کوبی و قفل‌سازی و نجاری و نقاشی
را انجام میدادند . بعضی دیگر برای ساختن آجر بکوره‌های آجر-
پزی می‌رفتند و ما این کار را پر زحمت‌ترین کارها میدانستیم . این
کوره‌ها در فاصله سه یا چهار ورستی زندان واقع شده بود . ناموقیکه
فصل زیبا ادامه داشت ، از ساعت شش صبح ، یک دسته بزرگ از
زندانیان ، در حدود صد و پنجاه نفر ، بدانجا می‌رفتند . برای این
قبیل کارها زندانیان ساده یعنی کسانی را که حرفه‌یی نمیدانستند و در
هیچ کارگاهی کار نمیکردند ، برمی‌گزیدند . دوری راه کوره آجر-
سازی مانع آن بود که برای غذا خوردن زندان باز گردند و بهمین
سبب نان را باخود می‌بردند .

بدین ترتیب ، برای آنکه هشت ورست بیهوده راه نروند ،
غذای خود را شب ، در موقع بازگشت دریافت می‌داشتند . صبحها وظیفه
روزانه آنان را تعیین می‌کردند اما این وظیفه بقدری سنگین بود که
غروب نیز با اشکال پایان می‌رسید . باید ابتدا خاک رس را بیل زده
و آنرا در گودال آورد ، سپس برای خیس کردن و گل ساختن این خاک
آب آورد و سپس تعداد معینی آجر ، که اگر حافظه‌ام درست نگهداشته
باشد تعدادش دویست یا دویست و پنجاه بود ، بقالب بزنند . من فقط دو
بار سر این کار رفتم . کسانی که شب از آجر سازی باز می‌گشتند ، خرد
و خسته و ناراضی بودند و پیوسته یکدیگر را از شدت خستگی سرزنش
می‌کردند . باید در اینکار نوعی تسلی خاطر برای خود یافته باشند .
با اینهمه بعضی از آنان نسبتاً با شادمانی بکارخانه آجر سازی می‌رفتند ،
آنان از آن سوی شهر بجای وسیعی در کنار رودخانه ایرنیش می‌رفتند
که منظره آن دلپذیرتر از دیدن ساختمان‌های دولتی بود ؛ سپس می-
توانستند آنجا با آزادی چپق بکشند و حتی مدتی قریب به نیمساعت با
رضایت و خوشنودی تمام دراز بکشند .

اما من ، مثل دوران گذشته در کارگاهی کار می‌کردم ، یا هرگز
می‌شکستم و یا برای کارگرانی که در ساختمان کار می‌کردند ، آجر می‌بردم .

يك بار من می‌بایست بار آجر خود را از کرانه ایرتیش با سایشگاهی که در صد و پنجاه متری آنجا می‌ساختند حمل کنم، و لازم بود بیش از رسیدن بدانجا از خندق دور قلعه عبور کنم. اینکار دو ماه بدون وقفه بطول انجامید. با آنکه طنابی که با آن آجرها را می‌بردم شانهم را برید، اما از اینکار بسیار خوشحال بودم. احساس می‌کردم که نیرویم افزایش مییابد؛ در آغاز کار نمیتوانستم بیش از هشت آجر که هر يك در حدود دوازده لیور وزن داشت ببرم؛ بعد توانستم تاده و حتی پانزده آجر ببرم و همین امر باعث رضایتم میشد. برای تحمل تمام بدبختی‌های این زندگی لعنت زده، نیروی جسمانی کمتر از نیروی اخلاقی مورد لزوم نیست.

و من می‌خواستم بعد از گذرانیدن دوره زندان نیز زندگی کنم!

اگر من از اینکار خوشحال بودم، بیشتر نه از اینجهت بود که مرا تقویت می‌کرد، بلکه از آن جهت بود که محل کار در کرانه ایرتیش بود. این تنها جایی بود که از آنجا دیدن دنیا، نقاط روشن دوردست، استپهای آزاد خلوت، که عریانی آن در روح من اثری عجیب می‌کرد، امکان داشت - و بهمین سبب است که من غالباً از آن صحبت می‌کنم. و نیز این تنها جایی بود که از آنجا پشت کردن بقلمه امکان پذیر بود، زیرا تمام کارگاههای دیگر در همسایگی یا در داخل این اقامتگاه شوم واقع شده بود. من از روزهای ورود باین قلعه نسبت بآن و خاصه نسبت ببعضی از ساختمان‌هایش کینه در دل گرفتم؛ خانه سرگرد رئیس زندان بنظر من جایی لعنت شده و وحشتناک می‌آمد و هر بار که از جلوی آن می‌گذشتم نگاهی بدندان می‌افکندم. در کرانه رودخانه ایرتیش انسان فراغتی داشت که می‌توانست تمام این چیزها را از یاد ببرد و روبروی این پهنه بی‌پایان بایستد و همانطور که زندانی از روزن سلول خویش دنیای آزاد را می‌نگرد، باین دشت بنگرد. همه چیز این جایگاه، شعاعهای درخشان خورشید در یرتگاهای آبی رنگ آسمان و نفمه‌های دور دست قریظها که از ساحل دیگر رودخانه برمی‌خاست، بنظر من عزیز و گرامی بود. انسان با صبر و

شکیبایی نگاه می‌کند و سرانجام یورت دود زده بیغوش، ناشناسی را می‌بیند. دودی را که از یورت بلند است و زن قرقیزی را که پهلوی دو گوسفندش مشغول کارکردنست می‌بیند. تمام این مناظر فقیرانه و وحشی اما آزاد است. انسان میان رنگ آبی شفاف آسمان پسرنده کوچکی را مشاهده می‌کند و مدتی دراز با لجاجت و سرسختی او را که در حال پروازست با نگاه تعقیب می‌کند. اینک پایین آمده و با سطح آب تماس یافته است، اینک میان آسمان لاجوردی گم شد، و اکنون دوباره مانند نقطه‌یی کوچک پیدا آمد... حتی گل کوچک و بسیار ناچیزی را که در آغاز بهار در شکاف‌های ساحل صخره‌یی می‌یافتیم، فکر مریض مرا بخود جلب می‌کرد. اضطراب و آشفتگی این یکسال زندان غیر قابل تحمل، عصبانی‌کننده و بسیار تلخ بود. این حس تلخ نمی‌گذاشت بسیاری از چیزهایی را که دوروبرم بود بدرستی نگاه کنم. چشمان خود را می‌بستم و از نگرستن خودداری می‌کردم. میان رفقای خود که اینقدر سرکش و اینقدر کین توز بودند، علی‌رغم پوسته نفرت انگیزی که روی طبع واقعی آنان را پوشانیده بود، کسانی را که قابل اندیشیدن و احساس کردن باشند نمی‌یافتیم. میان جمله‌های زهر-آگین نمیتوانستم کلمات دوستانه و محبت‌آمیز را تشخیص دهم؛ در صورتیکه این کلمات بسیار گرانبها بود و بیشتر اوقات مستقیماً از قلب کسی بیرون می‌آمد که بیش از من دنج برده بود. اما پیش از این آنجا دراز کشیدن چه فایده دارد؛ من هنگامیکه فرسوده از خستگی بقلعه باز می‌گشتم، خود را بسیار خوشبخت میدیدم؛ اقلای خواب می‌برد؛ زیرا در تابستان اگر خواب بدتر از خواب زمستان نباشد، از آن آشفته‌تر است. در واقع ما گاه گاه شبهای بسیار زیبایی داشتیم، خورشید که پیوسته بحیاط قلعه می‌تافت، سرانجام غروب می‌کرد. هوا

۱ - یورت نام چادر قیرقیزهاست و این قبیله فقیرترین و تهیدست‌ترین طبقات خود را بیغوش Baïgouche مینامند. در زبان محاوره فارسی بیغوش بمعنی تنها و غریب و وحشی و امثال آن استعمال می‌شود.

خنك ميشد، و بزودی سرمای شبانه استیها - که نسه^۱ سرد بود - ما را در برمی گرفت. زندانیان ، پیش از آنکه در آسایشگاه را برویشان ببندند دسته جمعی در حیاط گردش می کردند. با اینهمه، بیشتر اوقات در آسپزخانه ها جمع می شدند و اجتماع در آنجا را ترجیح میدادند . آنجا مسائل مربوط بنظم عمومی را مطرح می کردند ، درباره آن بحث می پرداختند و میان این بحث اخبار و سروصداهایی مطرح میشد که غالباً بوج و بی اساس بود. اما کنجکاو ی فوق العاده یی نزد این موجوداتی که بادنیای زندگان رابطه شان قطع شده بود، بر میانگیخت ؛ مثلاً بدین ترتیب می شنیدند که سرگرد ما تغییر مأموریت یافته است. زندانیان مانند کودکان، زودبآور ساده دل هستند؛ آنان خوب میدانند که چنین خبری واهی است و کواسف^۱ که آنرا نقل کرده است مردی بینهایت پر گوی و دروغگویی است که قابل آن نیست که حتی يك کلمه از حرفهایش را کسی باور کند؛ با اینهمه تمام آنان این خبر را می گیرند ، عقیده خود را درباره آن اظهار میدارند ، خوشحال میشوند و سرانجام از اینکه گذاشته اند کواسف گولشان بزند، خجالت می کشند.

يك زندانی فریاد میزند:

« کی اونو بیرونش میکنه ؟ اما پشت گردنش پهنه ، خوب میشه بهش پس گردنی زد ! »

دیگری که پسری با حرارت است و بهیچوجه اثری از حماقت در او دیده نمیشود وهمه رنگها را دیده و بسیار دوست دارد تا آخرین لحظه مشاجره کند ، با تعجب می گوید :

« آره ، اما یالاخره اونم رئیس هایی بالاسرش داره ! »

زندانی سومی که موهای جو گندمی دارد و گوشه یی تنها نشسته و سوپ کلم خود را سر می کشد، غرغر کنان می گوید :

« گرگها هیچوقت خودشونو پازه نمیکنن ! »

زندانی چهارمی يك تار بالالایکای خود رامی کشد و بابی اعتنایی

می‌افزاید :

« تو خیال می‌کنی که رؤسا برای اینکه ببینن لازمه یارو رو بفرستن غاز بچرونه، عقیدهٔ تورو می‌پرسن؟ »

دیگری با عصبانیت و هیجان جواب می‌دهد:

« آگه همه نظرشون همین باشه، چرا نپرسن؟ اما اینجا همه فقط واسه چونه زدن خوبن! وقتی موقع کار میشه دیگه هیچکس نیس! »

نوازند: بالالایکا فوراً پاسخ می‌دهد:

« پیرمرد بیچارهٔ من، تو هنوز مت اینک خيال نمی‌کنی تو زندون هستی! »

وسپس بی آنکه بعرف جوان باحرارت و طالب گفتگو گوش بدهد از سرگرفت:

« این روزا یه ته آردی اینجا بود، ته و توی این آردو تراشیدن و با تمام این حرفها برای فروختن و بحساب ما گذاشتن خیلی کلفت نبود، اما یارو فهمید، بهش یه گزارش دادن و اونم آردارو ور داشت... برای صرفه جویی، فهمیدی. این حرف درسته یا نه؟ »

« خوب بکی میخای شکایت کنی؟ »

« به کی؟ به وازرسی که میاد. »

« کدوم وازرس؟ »

زندانی جوانی که استخوان بندی خوبی داشت و نمبهٔ باسواد و سابقاً متصدی خوار و بار لشکر بود و کتاب دوشی دولا والی پر یا چند کتاب مزخرف ازین قبیل را خوانده بود گفت:

« درسته که وازرس میاد، این مسخره بازی همیشه هست، اما

زندانیها همیشه میدانن که این وازرسا چقدر کارصورت میدن. »

سپس بدون توجه بکنجکاوای زندانیان که بر اثر اعلام آمدن بازرسی درآینده، برانگیخته شده بود، صاف بدنبال آشین، نزدیک کوره رفت و ازو يك تکه جگر خواست. آشینها غالباً از این نوع خوراکیها میفروشند مثلاً يك قطعهٔ بزرگ جگر می‌خرند و آنرا خرد

می‌کنند و برای زندانیانی که توانایی خریدش را دارند، سرخ می‌کنند، آشین ازو پرسید:

«دوکوپکی یا چهارکوپکی؟»

زندانی جواب داد:

«همیشه برای من چهارکوپکی ببرا بجهنم که بمن حسودی میکنند! - رفقا، يك ژنرال، يك ژنرال از پطرزبورگ راه افتاده، تمام سیبری را بازدید می‌کند؛ این حرف درسته، خونه فرماندار این جور می‌گفتن.»

این خبر حساسیت فوق‌العاده‌یی را بوجود آورد. مدت یک‌ربع ساعت از خود می‌پرسیدند این ژنرال نماینده کیست، چه عنوانی دارد و آیا مهمتر از ژنرال‌های اینجاست یا نه... صحبت کردن از درجات و رؤسا و دانستن تقدم و تاخر آنان نسبت بیکدیگر، و اینکه کدامیک از آنان می‌تواند پشت دیگری را در برابر خود خم کند، و کسیکه خود فرمانده است باید در برابر آن دیگری خم شود، اینها چیزهاییست که زندانیان گفتگو درباره آن را دوست می‌دارند. این موضوع آنان را بسیار سرگرم می‌کند؛ درباره آن با هیجان و شدت تمام مذاکره می‌کنند بیکدیگر دشنام می‌دهند و حتی کارشان به کتک کاری نیز می‌رسد. می‌توان چنین پنداشت که آنان کوچکترین توجهی بدین مسائل ندارند؛ اما با دانستن جزئیات اموراتاری میزان هوش هر فرد و تعلیماتی که پیش از زندان فرا گرفته و موقعیتی که در اجتماع داشته معلوم می‌شود؛ صحبت کردن از محیط‌های عالی بزودی شهرت و معروفیتی جدی برای انسان فراهم می‌آورد.

کواسف، مرد کوچک اندام سرخ رنگی که کج خلق و ابله نیز بود و نخستین بار نیز وی این خبر را نشر کرده بود، خاطر نشان ساخت:

«پچه‌ها، حالا خواهید دید که سرگرد و بیرونش میندازن!»

زندانی بیرمرد اخمویی که خوردن سوپ کلم خود را پایان رسانیده بود، با صدایی شکسته گفت:

«آه اسپیلشونو چرب می‌کنه!»

دیگری گفت،

«آره، ممکنه! این خیلی وقته داره اینجا پول بجیب میزنه،
پیش از اینکه ما اینجا بیاییم این سرگرد بود. این روزای آخری
میخاس دختر رئیس کشیشارو بگیره.»

«اما عروسی نکرده! در خونه رو نشونش دادن و همین ثابت
می‌کرد که پول مول نداشته. عجب نامزد خوبی بود! وقتی از رو
صندلیش بلند میشه، تمام کشتکاریهاتش هم با خودش بلند میشه! تو
عید پاک تموم پولارو تو ورق بازی باخته. فدکا اینجور می‌گفت.»

«کاملاً درسته. این مرتیکه هیچ دوس نداشت که پولاشو
خرج کنه، اما این دفعه دیگه به شاهی هم نداشت!»
سکوراتف که آمده و خود را داخل مذاکره کرده بود چنین
اظهار نظر کرد:

«بچه‌ها باور کنن، وقتی آدم بی‌پول و آس‌وپاسه زن گرفتن
هیچ خوب نیس. من به چیزی میدونم، شب عروسی خیلی کوتاهه.»
زندانی زرننگ، همان مأمور سابق بیخس خواربار جواب داد:
«تو خیال می‌کنی دارن از تو حرف میزنن؟ کواسف، من
بتو می‌گم، تو اگه فکر میکنی که به سرگرد میتونه سبیل‌به ژنرالو چرب
کنه و به ژنرال برای بازرسی کارهای به سرگرد میاد اینجا، خیلی زیاد
صاف و ساده‌بی، من اینو بتو بگم!»

یکی از زندانیان که در موضوع تردید کرده بود پرسید،
«پس چطور میشه؟ به ژنرال هیش وقت حق و حساب نمی-
گیره؟»

«البته که نه، اما اگه براتش پیش بیاد باید خیلی چاق و
چله باشه.»

«البته که باید چاق و چله باشه، همین طور با درجه بالا
میره.»

کواسف با اطمینانی فراوان و با شکوه حرف خود را تأیید
کرد:

«ژنرال هم میناره سبیلشو چرب کنن.»

خاطرات خانۀ مردمان

باکلوشین که ناگهان از در رسیده بود قاه قاه خندیده گفت :
«تو خودت به یه نفر ژنرال پولی چیزی رد کردی ؟ من از
خودم می‌برسم که تواز کجا میتونسی به ژنرالودیده باشی؟»
« بله من یه ژنرال دیدم! »

« درغگو ۱ »

« دروغگو تویی! »

« خیلی خوب، بچه‌ها، حالا که این ژنرال دیده، الان برای
ما میگه که چکار می‌کرد خوب، حرف بزن ، من خودم همه ژنرال‌ها
رو می‌شناسم. »

کواسف بالحنی مردد گفت :

« من ژنرال سیر را دیده‌ام. »

« سیر؟ اصلاً ژنرالی باین اسم وجود نداره. حتماً اون کسی
بوده که وقتی شلاقت میزدن پشتتو نگاه می‌کرده . سیر اون موقع
نایب سرهنگ بود . از زور ترس بوده کسه اونو با ژنرال عوضی
گرفتی. »

سکوراتف فریاد زد :

« نه ، گوش کن، من آدمی هستم جدی . واسه این که زن
گرفته‌ام. درمسکو به ژنرال سیر بود که اصلاً آلمانی بود ، اما فعلاً
روسه . هر سال موقع معراج حضرت مریم معرفت پیش کشیش اعتراف
می‌کرد . هر روز مت مرغابی چهل تا گیلان مسکوی آب سر می-
کشید . می‌گفتن این آبارو برای این می‌خوره که یه مرضی داره و
باید این جووری معالجه کنه، پیشخدمت اتافش اینو برای من گفت . »

زندانیی که بالالایکا می‌نواخت پرسید :

« ته شکمش ماهی گردش نمیکرد ؟ »

مارتینف ۲ که زندانیی پرکار و درگذشته سرباز سوار نظام بود
واینک دیگر پیرشده بود پرسید :

Siebert - 1

Martinov ۲

داستان بوسکی

« برو، برو! دارن حرف جدی میزنن، اونوقت ببینن چه حرفایی پیدا میکنن و میزنن. رفقا، پس چه واژرسی میاد؟ »
یکی از زندانیان شكاك گفت:
« تموم این حرفا دروغه! این دروغگوهای بزرگوار، از کجا این دروغارو میارن؟ »

کولیکف! که تا آنوقت سکوت تفوق آمیز خود را حفظ کرده بود بالحنی منحن چنانکه گویی آیه بی نازل می کند، گفت:
« نه، اینا دروغ نیس! »

وی مردی سنگین و وزین بود که نزدیک پنجاه سال داشت و قیافه اش فوق العاده منظم و مرتب بود و رفتاری تحقیر آمیز داشت که ناشی از خودخواهیش بود. خون کولیکها در رگهایش جریان داشت. حرفه اش دامپزشکی بود و گاوهای شهر را معالجه می کرد و این کار مانع عرق فروشی وی در زندان نمیشد. وی بسیار چیزها دیده بود و چنان کلمات خود را ادا می کرد که گویی از طلا ساخته شده است. سپس با لحن آرام خود ادامه داد:

« کوجولوهای من، حتماً درست. من هفته پیش شنیدم که راجع باین موضوع صحبت می کردند. یه ژنرال درست و حسابی الان تو راهه. یکی ازین درجه درشتا که ازین سر تا اون سر سیبری رو بازرسی می کنه، البته اینم هس! حق و حساب بهش میدن اما در هر صورت این سرگرد هشت چشمی ما که حتی جرأت نمیکه نزدیکش بره. ژنرال داریم و ژنرال، بچه های من. همه جور ژنرال هس! فقط من بشما اطمینون میدم که این سرگرد ما همین جا میمونه. ماهم همین جور که باید هم باشه، دهنمون بسته میمونه، اما اون کفتای اینجا هم بیخودی خودشونو زحمت نمیدن که وضع زندونو بهش اطلاع بدن. بازرسی میاد تو این قلعه و برمی گرده بی اینکه صدا از کسی دربیاد! بدمم یه گزارش تهیه می کنه و اون تو میگه همه چی اینجا خوب و پاکیزه بود... »

«آره ، اما سرگرد ناراحت و برای همین هم هست که از صبح تا حالا مسته.»

«امشب هم از سر حسابی پارگیری می‌کنه . فدکا گفته.»
 «اسب سیا رو هر قدر هم تنشو بمالن سفید نمیشه ! مگه شماها هیچوقت دیگه اینو مست ندیدین؟»

زندانیان که بسیار تحریک شده بودند بین خود می‌گفتند :
 «بهر حال که خیلی بدبختیه آگه ژنرال هم هیچ کاری نکنه ! بزودی وقتش می‌رسه که حسابونو با این مرتیکه کثیف تصفیه کنیم.»
 خبیر آمدن با زرس بیک چشم زدن در زندان پخش شد . زندانیان در حیاط می‌گشتند و بسرعت این خبیر را بیکدیگر می‌رسانیدند . بعضی از آنان این خبیر را با سکوت و خونسردی تلقی می‌کردند برای اینکه بخود حالتی مهمتر ببندند . بعضی دیگر بی‌اعتنا می‌ماندند . نوازندگان بالالایکا در آستانه در آسایشگاهها مستقر شده بودند . بعضی زندانیان مشغول پر حرفی شده بودند ، در صورتیکه بعضی دیگر ورد می‌خواندند ، اما همه زندانیان در این شب بسیار تهییج شده بودند .

نزدیک ساعت ده ، بعد از حاضر و غایب در آسایشگاهها را بروی ما بستند . شبها کوتاه بود ، ما را ساعت پنج صبح بیدار می‌کردند ، اما هیچکس زودتر از ساعت یازده نمی‌خوابید . تا آنوقت مثل زمستانها همه‌اش آمدورفت و گفتگو و گاهی هم ورق بازی بود . با وجود هوای خنکی که از پنجره بدرون آسایشگاه می‌آمد ، خفگی و گرمی هوا غیر قابل تحمل بود ؛ زندانیان در رختخوابهای خود دراز کشیده بودند و گویی سرسام داشتند . هزاران کیل ما را می‌گریختند . آنان در زمستان کمتر می‌شدند ، اما با فرا رسیدن بهار بقدری تعدادشان زیاد می‌شد که تصور نمی‌توان کرد ؛ و هر قدر از فصل تابستان می‌گشت آنان نیز مزاحم تر و مهاجم تر می‌شدند . من بحکم تجربه می‌دانم که می‌توان با کیلها خو گرفت ، اما اینکار بشیار دشوار و رنج آور است ؛ شکنجه آنان بقدری سخت و غیر قابل تحمل می‌شود که تبعی آورد ؛ و انسان بجای خوابیدن بسرسام و هذیان دچار می‌شود . سرانجام وقتی

داستان یوسکی

با نزدیک شدن سپیده دم کیک‌های سیر آرام می‌شوند و خوابی شیرین شما را در خود فرو می‌برد ، شیوریرجم بصدا در می‌آید . زندانیان در پوستین کوتاه خود قوز می‌کنند ، بصدای آن گوش می‌دهند و بضربات بریده بریده صدای طبل لعنت می‌فرستند ، چنان که گویی باید آنرا بپشمرند ؛ در عین حال درین حالت خواب و بیدار یک اندیشه تحمل ناپذیر بخاطر می‌آید و آن اینستکه فردا ، پس فردا ، چندین سال بعد تا ساعت آزادی ، وضع بهمین سنوال خواهد بود . پیش خود فکر می‌کنند : چه وقت این ساعت فرا خواهد رسید ؟ ... در انتظار فرا رسیدن آن لحظه ، باید از خواب برخاست ؛ سروصدا و هیاهوی مکرر و عادی آغاز می‌شود ؛ زندانیان لباس می‌پوشند ، باید برای رفتن به بیگاری شتاب کرد . خوشبختانه می‌توان وسط روز یکساعت بخواب رفت

این داستان بازرسی درست بود . سروصداها روز بروز افزوده می‌شد و سرانجام همه بطور قطع دانستند که یکی از صاحبمنصبان عالی‌رتبه پترزبورگ ، یک ژنرال ، برای بازرسی تمام سبیری می‌آید و اینک رسیده است و هم‌اکنون در شهر تپلک بسر می‌برد . هرروز اخبار جدید بزندان محکومین بعضی با اعمال شاقه می‌رسید . این سروصداها از شهر برمی‌خاست . نقل می‌کردندکه در شهر تمام کارکنان ادارات می‌لرزند و تمام صاحبمنصبان خودرا آماده می‌کنند برای این که نزد بازرسی بوضعی خوشایند جلوه کنند و اجتماعات و طبقات بالا مشغول تهیه مقدمات جشنها و مهمانیها و مجالس پذیرایی بافتخار او هستند . دسته‌های بزرگ زندانیان را برای تسطیح خیابانهای قلعه و بیرون آوردن سنگ و کلوخ از میان چمنها و نقاشی مجدد پرچینها و دستکها ولکه گیری و سفیدکاری و دوغاب مالی می‌فرستادند ؛ خلاصه می‌خواستند در یک چشم بهمزدن هرچیزی را که ممکن بود نظر را جلب کند و دیده شود ، روبراه کنند . زندانیان نیز قضیه را بسیار خوب می‌فهمیدند و بهمین سبب مذاکرات آنان بسیار پرحرارت‌تر و شجاعانه‌تر شده بود . خیالبافیهای آنان بهیچ حدی محدود نمی‌شد .

آنان خود را آماده کرده بودند که ژنرال بیرسد آیا راضی هستند یا خیر تا شکایات خود را بدو بگویند. این امر نیز مانع ستیزه کردن و ناسزاگفتن آنان بیکدیگر نمی شد. سرگرد نیز بسیار ناراحت بود و گویی روی خاروخاشاک بسر می برد. خیلی بیش از پیش در زندان می گشت، بیشتر فریاد می زد و باخشم و غضبناکیت بیشتری باشخاص هجوم می آورد و آنانرا بخاطر هیچ بیاسگاه می فرستاد. با سماجت و اصرار در نظافت و حفظ نظم زندان مراقبت می کرد. در این لحظه يك حادثه كوچك كه گویا عمدی بود، اتفاق افتاد و گرچه، همانطور كه انتظار داشتیم، رئیس ما را متاثر نساخت، بلکه موجب رضایتش شد. یکی از زندانیان در حین نزاع و مشاجره در فشی را بنساجیه قلب زندانی دیگری فروبرد و او را مجروح ساخت.

زندانی که جرم را مرتکب شده بود لوموف نامیده می شد و زندانی مجروح نامش گاوریلکا و یکی از کسانی بود که بولگردی که قبلا از آن گفتگو کرده ام خو گرفته بود. من نمی دانم او نام دیگری نیز داشت یا نه، زیرا میان ما کسی او را جز بدین نام صدا نمی کرد. لوموف یکی از دهقانان مرفه شهرستان ت... از بخش ك... بود. تمام خانواده لوموف، پدروسه فرزند و برادرش بایکدیگر زندگی می کردند. زندگانی آنان نیز توانگرانه بود. آنان مدعی بودند که در ولایت خود دست کم مالک صد هزار روبل کاغذی هستند. در زمینهای خود کشت می کردند، از پوست حیوانات جرم می ساختند، تجارت می کردند اما مهمترین منبع درآمدشان عبارت از چیزگری، پنهان کردن اموال مسروقه، پناه دادن بمجرمین فراری و صناعتهایی ازین قبیل بود. دهقانان نیمی از آن بخش از آنان وام گرفته و بچنگالشان گرفتار آمده بودند. آنان را با هوش و حیلتگر می دانستند، اما سرانجام تکبرشان بسیار زیاد شد، خاصه پس از آنکه یکی از شخصیتهای عالی قسمتهای آنسوتر بمناسبت ظرافت و زرنگی

لوموف پیر ، مفتون وی شد و در مسافرت‌های خویش بمنزل آنان فرود می‌آمد . افراد خانواده لوموف چنین پنداشتند که دیگر از هیچ چیز نباید وحشت داشته باشند و بیش از پیش در کارهای خلاف خود فرو رفتند . همه مردم پشت سر آنان ریزه خوانی می‌کردند و آرزو داشتند که آنان صد قدم زیر زمین فرو بروند ، در صورتیکه آنها هر روز گردنشان افراخته‌تر می‌شد و سر بلندتر راه می‌رفتند ؛ ژاندارمها و قضات نیز هیچگونه ترسی در آنان بر نمی‌انگیختند . سرانجام پایشان لغزید و بمسقط پرتگاه در افتادند بی‌آنکه کارهای زشتی که کرده و جرائم پنهانی که مرتکب شده بودند ، باعث این سقوط شده باشد ، يك اتهام بی‌اساس برای از بین بردن آنان کافی بود . ایشان در ده فرسخی دهکده قلعه بزرگی داشتند که شش کلرگر قرقیز که از مدت‌ها پیش برده آنان شده بودند ، فصل پاییز را در آن می‌گذرانیدند . يك شب تمام این شش نفر کشته شدند . تحقیقات آغاز شد و مدتی بطول انجامید و باعث اکتشافات عجیبی شد . خانواده لوموف متهم بقتل کارگران خود شدند . آنان خود مطلب را چنان خوب حکایت کرده بودند که تمام افراد زندان از آن اطلاع داشتند . فرض کردند که این خانواده بکارگران خود بسیار بدکار بودند و با وجود ثروت فراوان ، خست و لثامت نفرت انگیزشان ایشان را مورد این سوء ظن قرار داد که برای ندادن پول کارگران خود را از شرشان آسوده کرده‌اند . در دوران تحقیق و تعقیب تمام ثروت آنان بباد رفت . پیر مردجان سپرد و پسرانش تبعید شدند . یکی از پسران و عمویش را برای مدت دوازده سال بقلعه ما فرستادند . و با این همه از این جرمی که با آنان نسبت داده شده بود ، مطلقاً مبرا بودند . يك روز یکی از زندانیان ما موسوم به گاوریلکا که بسیار طرار و ولگردی تمام عیار بود و سخت بشاش و فعال می‌نمود ، ضمن لافزنی گفت که وی این کار را کرده است . من نشنیده بودم که او درین باره اقراری کرده باشد اما تمام زندانیان وی را قائل قرقیزها می‌دانستند . گاوریلکا ضمن ولگردیهای خود با لوموف در ارتکاب جرایمی شرکت جسته بود . بعد بعنوان فرار از خدمت سربازی و ولگردی بزندان

افتاد . او با سه نفر راهزن مانند خود ، قرقیزهارا سربریده بود ه امید اینکه در قلعه چیزی برای دستبرد زدن بیابد . درست نمی‌دانم دلیل این امر چیست ، اما زندانیان لوموف را دوست نمی‌داشتند . برادر-زاده ، پسری جوان و باهوش و اهل معاشرت بود ، در صورتی که عموش که گاوریلکا را با درفش زخمی کرده بود ، سردی کج خلق و خرف بود و هر لحظه با رفقایش نزاع می‌کرد و آنان نیز او را مثل گچ می‌کوبیدند . اما گاوریلکا بر اثر خلق خوش و شادمانی و آسان‌گیریش ، محبت عمومی را بخود جلب کرده بود . لوموفها خوب می‌دانستند که او مرتکب اصلی جرمی است که با اتهام آن ایشان را محکوم کرده‌اند ، اما با وی نزاع نمی‌کردند و هرگز بدو نزدیک نمی‌شدند . معمولاً گاوریلکا نیز کوچکترین توجهی با آنان نمی‌کرد ؛ و ناگهان بر سر موضوع دختری از دست رفته با عموی لوموف نزاع کرد ؛ گاوریلکا از خوبیهای که دخترک بدو می‌کرد لاف زده بود و پسر مرد نیز یک روز بعد از ظهر بر اثر حسادت درفش خود را در سینه‌اش فروبرد . لوموفها با آنکه بر اثر محاکمه و محکومیت وضعشان خراب شده بود هنوز هم توانگر بودند . آنان ظاهراً مختصر پولی داشتند زیرا سمآوری تهیه کرده و جای می‌خوردند . سرگرد ما که این موضوع را می‌دانست ، قلباً ازین دونفر نفرت داشت و بهمین سبب انواع آزارها را به آنان روا می‌داشت . لوموفها مطلب را چنین وانمود می‌کردند که سرگرد می‌خواهد از آنان حق و حساب بگیرد و ایشان با سرسختی از دادن آن امتناع می‌کنند .

طبعاً اگر درفش کمی جلوتر رفته بود ، گاوریلکا اینک مرده بود . اما اکنون چیزی جز یک خراش نبود . قضیه را بر سرگرد گزارش دادند او را اکنون نیز می‌بینم ، که نفس زنان و خوشحال در آسایشگاه ماجست . بالحنی بسیار گرم و نرم ، مانند پدیری که پپرش حرف می-زند بدو خطاب کرد :

«خوب ، پسر ، می‌توانی خودت تنها به بیمارستان بروی یا نه ؟
نه ، بهتر اینست که بفرستمت .»
و نفس نفس زنان سراسوار داد زد :

«زود برش دارید بپرید!»

«اما حضرت اشرف، من هیچ چیزم نیست، خیلی خیلی کم

فرورفته حضرت اشرف!»

«فرزند عزیزم، اینجا که کسی نمی‌داند، آنجا معاینه می-

کنند. خیلی بد جایی زده. همه چیز بهمین جا بسته است، این

راهزن درست زیر قلب ترانشان گرفته.»

سیس بسوی لوموف برگشت و فریاد زد:

«مبارک کن، توحنابت پاکه عمو! بپریدش پاسگاه!...»

سرانجام نیز بوعده خود وفا کرد. لوموف بدادگاه فرستاده

شد. با آنکه جراحت وارده بسیار جزئی و کم خطر بود، سوء نیت وی

محرز گردید. مدت زندان مجرم افزایش یافت و بخوردن هزار

ضربه چوب نیز محکوم گردید. سرگرد از این حادثه بیار خشنود

شد.

سرانجام بازرسی رسید.

روز بعد از ورود بلافاصله بیازرسی قلعه آمد. آن روز عید بود.

از چند روز پیش همه چیز را شسته، تمیز کرده و درختان ساخته بودند.

زندانیان که سر خود را کاملاً تراشیده بودند، لباس متحدالشکل تازه

و تمیزی بپوشیدند. مقررات در تابستان نیم تنه و شلوار نخی برای

زندانیان پیش بینی می‌کرد. تمام زندانیان روی کت خویش، وسط

پشت پارچه گرد سیاهی بقطره هشت سانتیمتر دوخته بودند. یک ساعت

تمام جوانهایی را که اگر این شخصیت بزرگ از آنان سؤال کرد باید

بدهند، پایشان القا کردند. حتی برای جواب دادن بتمرین نیز

پرداختند. سرگرد مانند شیطانی که در گوش ماهی گیر افتاده باشد

فعالیت میکرد و اینطرف و آن طرف می‌دوید. یک ساعت پیش از پیدا

شدن ژنرال تمام زندانیان سر جای خود مرتب ایستاده و دست را روی

درد شلوار گذاشته بودند. سرانجام مقارن یک ساعت بعد از ظهر وارد

شد. ژنرال با شکوه و مجلل بود، بقدری مجلل که تمام صاحبمنصبان

و کارگزاران سیبری غربی در برابرش از وحشت از جا می‌جهیدند. وی

سنگین و آراسته ظاهر شد ، پشت سرش يك دسته محافظ و بدرقه -
 کنندگان انبوه و مترکم ، مرکب از تمام قضات شهر و چند سرتیب و
 سرهنگ دیده می شدند . میان آنان یک نفر غیر نظامی نیز وجود داشت
 که مردی زیبا و بلند قد بود ، لباس شخصی و کفش پوشیده و بهمین
 هیأت از پایتخت آمده بود . این شخص بسیار بی قید رفتار می کرد و
 ژنرال غالباً با ادبی فراوان او را مورد خطاب قرار می داد . زندانیان
 ازین موضوع بسختی تحریک شده بودند ، این همه احترام برای يك
 نفر غیر نظامی ، آنهم از طرف يك ژنرال ! بعدها اسم او و شغلش را
 دانستند ، اما تا آن لحظه زبانها مرتب بگازبوو . سرگرد ماکه کمر بند
 و تسمه هایش را تنگ بسته بود ، بایقه نارنجی رنگ و چشمان قرمز
 خونین و صورت پر جوش که برنگ قرمز آجری بود ، بنظر نمی آمد
 که احساس دلبذیری در ژنرال بوجود آورده باشد . سرگرد ، بواسطه
 احترام خاصی که نسبت باین بازدید کننده مهم و سرشناس می گذاشت
 عینک خود را برداشته بود . از ژنرال فاصله گرفته و مانند میخ چوبی
 خشک سر پا ایستاده با حالتی تب آلود ، با تمام وجود خویش منتظر
 دقیقه بود که بدو نیاز داشته باشند و او برای بر آوردن تمایلات
 حضرت اجل به پیش بجهد . اما اهداوی را برای خدمتی صدانکردند .
 ژنرال بی آنکه يك کلمه حرف بزند تمام آسایشگاهها را گشت ، نگاهی
 به آشپزخانه افکند و حتی سوپ کلم را چشید . مرا بدون نشان دادند و
 توضیح دادند من که بودم و چه حادثه ای من یعنی یک نفر نجیبزاده
 را بدانجا کشانیده است ! ژنرال جواب داد :

« آه ! حالا رفتارش چطور است ؟ »

بدو گفته بودند ،

« حضرت اجل ، فعلا که ازورضایت داریم . »

ژنرال سرش را تکان داد و دقیقه بعد زندان را ترك گفته و
 البته زندانیان را مات و متحیر و کمی مأیوس برجای گذاشته بود . اما
 در باب شکایت از سرگرد ، آن مسئله اصلاً نمی توانست مطرح
 شود ، وانگهی ، سرگرد از پیش می دانست در این باره چگونه
 رفتار کند .

حیوانات زندان

خریداری ب ۱ که کمی پس از بازدید صاحبمنصب عالیرتبه از زندان، عملی شد، برای زندانیان تفریحی دلپذیرتر از بازدید از زندان بوجود آورد. ما برای آوردن آب و حمل زیاله و غیره احتیاج بیک اسب داشتیم... یک زندانی تحت مراقبت یکنفر سرباز مأمور تیمار کردن و راه بردن این اسب بود و این امر بخودی خود مسلم است. این حیوان بیچاره از صبح تا شب کار داشت. یکروز درست در شب عید سن‌بی، ب ۲، که داشت چلیک آب شبانه را حمل میکرد، بزمن خورد و چند دقیقه بعد سقط شد. همه بحالش دلسوزی می‌کردند. همه دورش جمع شده بودند و درباره مرگش اظهار عقیده میکردند. کسانی که در سوار نظام خدمت کرده بودند، کسولها، دامپزشکان و دیگران اطلاعات خاص خود را در مورد اسبان تا جایی عرضه میداشتند که منجر بهشاجره بین آنان گردید. اما هیچیک ازین حرفها دوباره ب را زنده نکرد. حیوان همانطور دراز افتاده بود و هرکس فکر می‌کرد لازمست که با انگشت روی شکم باد کرده‌اش بکوبد. سرگرد را از حادثه مطلع کردند و وی بزودی تصمیم بخیرید اسب دیگری گرفت. روز عید سن‌بی، صبح زود پیش از خواندن دعاء، هنگامیکه تمام جمع شده بودیم، اسب‌هایی برای فروش آوردند. انتخاب حیوان زندانیان واگذار شده بود. میان زندانیان کوشناسان

Bai - 1

۲ - Saint - Pierre که در زبان پارسی به پطرس معروف است. یکی از نخستین حواریون مسیح و نخستین پاپ دین عیسوی است. ده سال قبل از میلاد تولد یافته و در سال ۶۷ میلادی بدست نرون امپراطور ظالم معروف روم بقتل رسید. عید او روز ۲۹ ژوئن است.

و خبره‌های واقعی نیز وجود داشتند و گول زدن دوپست و پنجاه‌مرد که در گذشته بیشتر آنان بخريد و فروش اسب و دلالتی آن اشتغال داشتند ، مشكل بنظر ميرسيد. قرقيزها ، دلال‌های اسب ، كوليها و بازرگانان شهر اسب بزندان آوردند. زندانيان كه مانند كودكان خوشحال شده بودند ، با بيصبري انتظار پيدايش هريك از اسبها را ميكشيدند. چيزيكه بيشتر از همه آنان را راضي ميكرد ، اين بود كه مانند افراد آزاد و چنان كه گويي براي شخص خود خريداري ميكند ، اسب ميخریدند. پيش از ختم معامله ، سه اسب را رد كردند. دلالان اسب با حيراني و ترديد خاصی به اطراف خود نگاه ميكردند و نگاه‌هایی كه خالی از ترس و بیم نبود ، بسريازاني كه مأمور همراهی با آنها شده بودند می‌افكندند. اين دوپست نفر افراد سر تراشیده ، با پيشانيهای داغدار و پاهای زنجير بسته ، در خانه خود ، در لانه محكومين به اعمال شاقه كه اجازه عبور از آستانه آن بهيچكس داده نميشد ، برای وادار كردن اشخاص با احترام گذاشتن ، بسيار خوب ساخته شده بودند. زندانيان ما برای آزمايش اسبهايي كه عرضه شده بود ، هرگونه حيلت گري و حقه‌بازي را فاش ميكردند. از تمام جهات اسب را مينگريستند ، و با حالي جدی و پر كلر و دقيق ، با اصرار و سماجت تمام همه جنای بدفش را دست ميماييدند ، چنانكه گويي ترقی و توفيق زندان محكومين بعضی با اعمال شاقه وابسته به اين خريد است. چركسيها حتى روی كفل اسب نیز يریدند ، چشمانشان مي درخشيد و با شدت و حرارت ، بزبان نامفهوم خود ، بين خودشان گفتگو ميكردند و دندانهای سفيدشان نمودار ميشد و سر قهوه‌يي رنگ خود را كه دارای بينی خميده‌يي بود تكان ميدادند. بعضی از روسهای ما چنان توجه و دقتی بگفتگو- های آنان ميكردند كه گويي ميخواستند با چشم ايشانرا ببلعند . آنها ، حتى يك كلمه را نمی‌فهميدند ، اما ميكوشيدند كه از وضع قيافشان ، عقیده چركسي‌ها را در باره ارزش آن چاريا حدس بزتند. يك چنین توجه دقيقی از طرف يك ناظر غير ذی نفع ، عجيب جلوه ميكرد. وقتی آدم جز يك نفر محكوم بعضی با اعمال شاقه ، محكوم بدبخت مطرود و مغلوبی كه حتى در نزد بعضی از رفقايش نیز جرأت

باز کردن دهان را ندارد نیست، اینهمه دقت کردن و حرارت در این باره بخرج دادن چه فایده دارد؟ خیال میکردند که این اسب را برای خود میخریدند، و در اینصورت نیز باید برایشان یکسان باشد که این اسب یا آن اسب را بگیرند؛ علاوه بر چرکیها، کولیها و دلان سابق اسب میان دیگران بطرزی خاص مشخص بودند و با زندانیان صفحه نخستین را به آنان وا گذاشته بودند؛ نخستین حرف را آنها میبایست بزنند. حتی يك نوع مبارزه بین دو نفر از محکومین یعنی کولیکف کولی که سابقاً دلال و دزد اسب بوده و يك دهقان حیلہ‌گر از اهالی سیبری که بر اثر استعداد و قریحه دامپزشکی را فرا گرفته بود و مدت کمی بود به زندان آمده و توانسته بود تمام کلهایی را که کولیکف در شهر داشت، از او بگیرد، در گرفته بود. باید گفت که دامپزشکان ماهر ما بسیار خوب پول بدست میآوردند و این پول را نه تنها کسبه و بازرگانان بلکه صاحبان عالی رتبه‌ئی که آنان را به دامپزشکان مجاز و پروانه دار ترجیح میدادند، بایشان می‌پرداختند. پیش از آمدن یولکین دهقان زمخت اهل سیبری، کولیکف هرگز با همکاری برخوردار نشده بود؛ وی دارای ارباب رجوع توانگری بود که البته حقشناسی خود را بوسیله سکه‌های خوش صدا و صحیح و سالم بدو ابراز میداشتند. اما او که یکنفر کولی واقعی و بسیار زبان باز بود، بسیار کمتر از آنچه ادعا میکرد بنکار خود آشنایی داشت. بمناسبت درآمد فراوانی که داشت بین ما بصورت یکنفر اشراف منش جلو می‌گرمیشد. تجربیات، عقل، شجاعت و قوت تصمیم از مدتها پیش بین زندانیان ارزشی برای او بوجود آورده بود. با اینهمه وی بسیار کم حرف میزد و عقیده خود را، جز در موارد بسیار مهم ابراز نمیکرد. مردی پرمدها اما سرشار از نیروی واقعی بود. با آنکه دیگر پیر شده بود، اما هنوز زیبایی و هوش خود را حفظ کرده بود. گمان میکنم که اگر بنولباس مناسب میپوشانیدند و بنام کنت دره‌یک از کلوبهای شهرستانهای ما او را معرفی میکردند،

میتوانست نقش خود را سخت نیکو ایفا کند، بیازوی ویست! بپردازد، و دهانش را گاهکاه و نه همیشه، برای گفتن کلمات و جمله های انتخاب شده همانگونه که شایسته مردی وزین است باز کند، محققاً در تمام طول مهمانی شبانه هیچکس تصور نخواهد کرد که این کنت ادعایی، یکنفر ولگرد یا برهنه ساده است. جداً این حرف را میزنم، فکر و روش و سرعت تطابق وی با محیط شگفت انگیز بود و اطوار و حرکاتش کاملاً طبیعی و بی تکلف بنظر میرسید. بدون تردید او در زندگی بسیار چیزها دیده بود، اما هرگز پرده از روی گذشته خود برنمیداشت. ری زندانی بخش اختصاصی بود. با آمدن یولکین، دهقان بین مذهبی که نزدیک پنجاه سال داشت و حیله گری بی نظیر بود، اختخارات دامپزشکی کولیکف از بین رفت. برای یولکین بیش از دو ماه وقت لازم نبود که تمام مشتریها و عملیات وی را از دستش بگیرد. اسبهایی را که کولیکف از دیرزمانی رها کرده و بحال خود گذاشته بود این مرد دهاتی معالجه کرد و سرعت نیز معالجه کرد، او حتی حیواناتی را که دامپزشکهای مجاز درمان نایذیر تشخیص داده بودند معالجه کرد. وی جزء اعضاء يك دسته سازنده پول قلب په زندان آمده بود؛ بسیار عجیب است که وی در چنین سن و سالی خود را داخل چنین لانه زنبوری کرده بود؛ همانطور که خود را مسخره میکرد برای ما گفت که ساختن يك سکه قلب، سه سکه طلای اصلی خرج برمیداشت؛ کولیکف از موفقیتهای این شخص بی سر و پا بسیار رنجیده بود زیرا حیثیتش، حتی میان زندانیان نیز کم شده بود؛ وی که يك رفیق برای خود در حومه شهر نگاهداری میکرد و خرجش را میداد، او که قبای مخمل می پوشید و انگشتر نقره دست میکرد و گوشواره داشت، برای دوباره بنسب آوردن پول مجبور شد عرق فروشی کند بنابر این زندانیان منتظر بودند که این دو دشمن خرید يك ب دیگر را مقدمه بی برای پنجه افکندن بیکدیگر و زور آزمایی قرار دهند. کنجکاوی زندانیان آنقدر تحریک شده بود که هر يك

از طرفین عده‌یی طرفدار پیدا کرده بودند . رهبران هر يك ازین دو دسته پفرآوانی بیکدیگر فحش میدادند و اخم مخمره آمیزی چهره روبا مانند پولکین را منقبض ساخته بود ؛ اما کارها کاملاً بطرز دیگری پیش رفت ؛ کولیکف خویشرا از ستیزه کردن نگهداشت و با مهارتی قابل توجه خود را از این مخمصه بیرون کشید . اول حالتی بخود گرفت که گویی در برابر حریف تسلیم شده است وبا تمکین و تسلیم انتقادات او را گوش کرد ، بعد ناگهان يك کلمه او را گرفت وبا لحنی شرمگین ، اما محکم بدو نشان داد که اشتباه میکند . و بی آنکه بدو وقت تغییر رأی دادن دهد با نشان دادن جزئیات دقیق بسیار ، خطایش را خاطر نشان ساخت ، خلاصه ، پولکین بوضعی سخت و غیر منتظر شرمسار شد وبا آنکه بالاخره تفوق با وی بود ، طرفداران کولیکف نیز کمتر از طرفداران او راضی نشدند .

بعضی زندانیان میگفتند :

« نه ، بچه‌ها ، بالاخره گول زدن این هم آسان نیست ، این مرد میدانند چکار میکنند ! »

و دسته دیگر با لحنی صلح آمیز جواب میدادند ؛

« پولکین خیلی بیشتر از او میدانند . »

اینک هر دو دسته با لحنی که گویی امتیازات مساوی بدست آورده اند گفتگو میکردند .

« چیزی هم که این میدانند آنقدرها زیاد نیست . اما دستش خوبتر است . اما نه تنها در مورد این حیوان ، در هیچ موردی کولیکف از هیچکس نمی ترسد ! »

« بچه‌ها ، او هم باندازه این قوی است ؟ »

« البته که هست ! کسی نظیر او نیست . . . »

سرانجام « ب » ی تازه نیز انتخاب شد . اسبی زیبا ، جوان و نیرومند بود و ظاهری سخت دلپذیر داشت و از هر نظری که بنگریم غیر قابل انتقاد بود ، بزودی چانه زدن آغاز شد . صاحب آن سی روبل میخواست و ما بیست و پنج روبل پیشنهاد میکردیم . مدتی دراز با حرارت و شدت تمام مذاکره میکردند ، یکطرف پایین می آمد و

طرف دیگر بهها میافزود . سرانجام خود زندانیان بخنده افتادند و گفتند ،

« بما چه مربوط است؟ آیا این را بحساب ما خواهند نوشت؟ این چانه زدن چه فایده دارد؟ »

« بحال پول دولت اینقدر دلسوزی میکنند ، هان؟ »

« بالاخره ، رفقا ، این پول مال ما هم هست ! »

« مال ما ؟ اگر مال ما بود باید يك رختخواب داشته باشیم ، نه ، احمقها ، محققاً این تخم چیزی نمیده . این خودش تنهائی سبز میسه !... »

بالاخره دربیست و هشت روبل توافق حاصل شد . موضوع را بااطلاع سرگرد رسانیدند و معامله انجام گرفت . آن وقت ، البته نان و نمک آوردند و سپس باپیروزی «ب» ی تازه را بداخل قلعه بردند ، من گمان نمیکنم که حتی یکنفر از زندانیان از آمدن و دست زدن به پشت اسب و نوازش پوزه وی غفلت کرده باشد . همان روز ب بگاری بسته شد و همه زندانیان باکنجکاری نگاه میکردند که این حیوان بشکه را چگونه خواهد کشید . رومان ، متصدی آوردن آب حیوان خود را با رضایتی فوقالعاده مینگریست ، این شخص دهقانی پنجاه ساله و آرام و کم حرف بود . بهلاوه تمام سورچیان روسی جدی و حتی عبوس و بداختم هستند ، چنانکه گوئی میخواهند این عقیده را که بر حسب آن تجارت ثابت اسب درمدتی دراز ، سنگینی و وزنی در خلق و خوی انسان ایجاد می کند ، تأیید کنند . رومان مردی آرام و با همه کس مهربان بود و حرف زدن را دوست نمی داشت . وی يك انفیه دان شاخی داشت و انفیه می کشید و از زمانی که کسی بخاطر ندارد ، اسب زندان را هدایت می کرد ، و این اسب سوم بود که بدستش سپرده شده بود . بنظر ما ، فقط رنگه کهر باسب زندان برارنده بود ، و هیچ دلیل دیگری نداشت اگر مثلاً ما يك اسب ابلق بخریدیم . رومان نیز در این نظر با ما شریک بود . اما راجع بجای متصدی آوردن آب ،

معلوم نیست ، بچه حق و بچه دلیل هیچک از ما اجازه مرافعه کردن با او را بخود نمیداد . در لحظه‌ای که اسب سابق از پا درآمد ، هیچکس وحشی سرگرد ، رومان را متهم نکرد : خدا چنین خواسته بود ، و رومان همچنان بعنوان سورچی خوبی باقی ماند . بزودی « ب » ی جدید محبوب زندانیان قرار گرفت . زندانیان ، با آنکه اشخاص خشنی بودند ، غالباً برای نوازشش می‌آمدند . گاهی ، وقتی رومان از رودخانه هازمیگشت و در بزرگی راکه استوار گارد برویش باز کرده بود باز می‌بست ، ب که با بشکه خود بسا داخل زندان آمده بود می‌ایستاد و بدو چشمک میزد و منتظر آمدنش می‌شد . رومان فریاد میزد :

« برو ! »

و ب بزودی خود بتنهایی تاجلو آشیزخانه ها می‌رفت ، آنجا متوقف میشد و منتظر میماند که آشیزان و نظافت‌چیان آب خود را بر دارند . زندانیان فریاد میزدند :

« این ب خوب ناقلاست ! خودش تنهایی آمده ... خوب

میفهمه ! »

« آره ، بنظرم این حیوون همه چی را خوب می‌فهمه ! »

« این ب خیلی اسب باهوشیه ! »

اسب نیز شیشه می‌کشید و سرش را تکان می‌داد ، گویی میخواست نشان بدهد که تعارف آنان را پذیرفته است . و محققاً یکی از زندانیان برایش نان و نمک می‌آورد . وقتی خوردن آن را پایان می‌رسانید از نو سرش را تکان می‌داد و مثل این بود که میگوید ، « می‌دانی ، من ترا می‌شناسم ! من حیوان دلیری هستم ، و تو هم مرد دلیری هستی ! »

من نیز نان بردن برای ب را دوست می‌داشتم . من از نگاه کردن پوزه زیبای او و احساس کردن لب های گرم و نرم وی در کف دست خود ، هنگامی که می‌خواست هدیه مرا بخورد ، خوشحال می‌شدم .

زندانیان ما برای دوست داشتن حیوانات بسیار آمده و مستعد بودند و اگر به آنان چنین اجازه‌یی داده می‌شد، داوطلبانه قلعه را از حیوانات اهلی و پرندگان پر میکردند. برای نرم کردن و رام ساختن خلق و خوی خشن و وحشیانه زندانیان، چه وسیله سرگرمی و اشتغالی بهتر از این وجود داشت؟ اما به آنان اجازه این کار را نمی‌دادند. نه مقررات اجازه میداد و نه فضای زندان برای اینکار آماده بود.

با اینهمه، دردورانی که من در زندان بودم، چند حیوان در زندان محکومین با اعمال شاقه جاداشتند. علاوه بر بچندسگ، چندغاز، و بز نری بنام واسکا و حتی برای مدتی یک عقاب در زندان وجود داشت. یکی از سگان پولو بود که خود بدانجا آمده بود و من پیشتر از آن گفتگو کرده‌ام، حیوانی با هوش و شجاع بود که من با وی روابط دوستانه خود را حفظ کرده بودم. اما مردم عادی سگ را حیوانی ناپاک میدانند که توجه کردن بدان مناسب نیست و تقریباً هیچکس توجهی به پولو نمی‌کرد. وی زندگانی خود را مانند دیگر سگان می‌گذرانید، در حیاط می‌خوابید، بازمانده‌های آشپزخانه را می‌خورد، هیچگونه علاقه و محبت کسی را بر نمی‌انگیخت و با اینهمه تمام ساکنین زندان را به چشم ارباب و صاحب خود مینگریست. وقتی زندانیان از کار باز می‌گشتند، بمجردی که می‌شنید در پاسگاه فریاد می‌زنند: «سرجوخه ۱! روی آستان در می‌جست و باتکان دادن دم خویش دسته‌هایی را که بزندان باز می‌گشتند استقبال می‌کرد و با خوشحالی در چشمان هر یک از زندانیان مینگریست و در انتظار نوازش می‌ایستاد. اما طی چند سال از هیچکس بجز من نوازش ندید. و باین دلیل مرا به همه ترجیح می‌داد.

خوب به خاطر دارم که چگونه سگ دیگری بنام بلانشه ۲ را

Vaska - 1

Blanchet - 1

بزنندان آوردیم . اما سگ سومین ، بانکال ۱ را من خود یکشب هنگامی که از یگاری بازمی گشتم بزنندان آوردم . بلانشه حیوان عجیبی بود . یک گاری از روی بدنش گذشته و چنان ستون فقراتش را خم کرده بود که اگر از دور وی را در حال دویدن می دیدند ، خیال می کردند دو سگ سفید را دیده اند که یکی بدنبال دیگری روانست . بعلاوه بمرض جرب مبتلا بود . چشمانش قی می کرد و دم بی مویش همیشه آویزان بود . هر قدر که سر نوشت بدو بد رفتاری کرده بود ، با سکوت تمام بدان تسلیم شده و رضا داده بود . هرگز رو بهیچکس پارس نمی کرد و نمی غرید ، چنانکه گویی از اینکتر ترسیده است . پشت آسایشگاهها می زیست و قسمت اعظم غذایش نان بود . اگر یکی از زندانیان بدو نزدیک می شد ، پیش از آنکه کاملاً نزدش برسد ، بلانشه خود ادب و احترامش را نشان می داد و روی پشت خود می غلطید چنانکه گویی می خواهد بگوید : « هر کاری می خواهی بامن بکن ، خواهی دید که من از خود دفاع نخواهم کرد ! » و هر زندانی که بلانشه در برابرش غلغلی می زد ، می پنداشت وظیفه دارد لگدی بسویش پرتاب کند . « آوه ! حیوان کثیف ! » اما بلانشه شکایتی از این بابت نمی کرد ؛ فقط اگر درد خیلی شدید بود ، فریادی شکایت آمیز برمی کشید و زود خاموش می شد . بلانشه در برابر بولو یا هر سگ دیگری نیز که پشت دیوار قلعه بجهتجوی طعمه می آمد ، بر خاک می غلطید . حتی وقتی که یک سگ پاسبان بزرگ پارس کنان خود را بروی او می افکند با حقارت تمام روی زمین پهن می شد . باید چنین پنداشت که سگان اظهار حقارت و احترام همجنسان خود را دوست می دارند زیرا سگ پاسبان خشمناک بزودی آرام می شد و با حالتی اندیشناک در برابر این حیوان نا چیزی که روی زمین جلوی پایش دراز کشیده و پاها را بهوا کرده است می ایستاد ، سپس آرام و با کنجکاری مشغول بوکردن تمام اطراف و جوانب این حیوان می شد . شاید بلانشه با ترس و لرز نزد خود چنین فکر می کرد : « آیا این راهزن مرا گاز خواهد گرفت ؟ » اما سگ پاسبان پس از آنکه

وی را با دقت و مواظبت می‌بویید ، ترکش می‌گفت زیرا دروی هیچ چیز که قابل حس‌کنجک‌لوی باشد نیافته بود . بلائش در همان لحظه از جامی جست و روی پای خود می‌ایستاد ، و چون اختیارش را بدست آورده بود از نو خود را میان دسته سگان دیگری می‌انداخت و بتعقیب ماده سگی غیر مشخص می‌پرداخت . این حیوان با آنکه از پیش اطمینان داشت هرگز آشنایی و رابطه نزدیکی با ماده سگ پیدا نخواهد کرد ، باز از دور سگ ماده را تعقیب میکرد ، چنانکه گویی درین کار نوعی تسلی و دلخوشی می‌یافت . اما از شرافتمندی نیز ، جز اطلاع بسیار مبهم و ناچیزی نداشت . وی که هرگونه امید نسبت به آئینه را از دست داده بود ، فقط از هر کردن شکم خود خوشوقت میشد و دیگر هیچ . من یکبار خواستم وی را نوازش کنم . این امر برایش بقدری تازه و بقدری نامنتظر بود که یکمرتبه چهار دست و پای خود را بزمین نزدیک کرد . تمام بدنش لرزید ، و از روی رضایت غرش بلند می‌کرد . این امر مرا برحمت آورد و از آن بیمد غالباً او را میتوانستم ، اونیز تا مرا می‌دید ، از مسافتی بسیار دور ، شکایت‌های گریه‌آلودش را آغاز می‌کرد .

بانکال بکلی خلق و خوی دیگری داشت . نمی‌دانم چرا یک شب هنگامیکه از محل کار باز می‌گشتم این حیوان را که تازه در آنجا بدنی آمده بود ، بزندان آوردم . من از غذا دادن و بزرگ کردن اولدت می‌بردم ، بزودی بولو او را تحت حمایت خود قرار داد و پهلوی خود خواباند . وی حتی بعد اجازه داد که حیوان مورد حمایتش پشمها و گوشش را بدندان بگیرد و چنان که معمولاً سگهای بزرگ با سگهای کوچک می‌کنند ، بازی کردن با او رضا داد . چیز عجیب این بود که بانکال تقریباً هیچ از حیث ارتفاع و قد بلند نمی‌شد . بلکه فقط از لحاظ طول و عرض رشد میکرد . پشتش یک پشم حسابی خاکستری رنگ ، شبیه رنگ پشم موش داشت ، یکی از گوشهایش آویخته و دیگری راست بود . این سگ بتمام سگان جوانی شباهت داشت که بر اثر خوشحالی حاصل از دیدن صاحبشان می‌فرند ، فریاد می‌زنند و برای لیسیدن وی بصورتش می‌جهند و در برابر او حرارت و اشتیاق خود را عرضه میدارند و بشرط اینکه خوشحالی من نشان داده شود ، آداب و رسوم اهمیتی

ندارد ! « من هر جا که بودم هرگاه بانکال را صدا میزدم ، جست زنان از دور نمودار می شد ، چنانکه گوئی از تله بی بیرون آمده است و با غرشی پرسرو صدا خود را مانند گلوله ای که می خواهد روی جاده بچرخد و غلت بزند ، روی من میانداخت . من باین حیوان کوچک محبت پیدا کرده بودم . گوئی سرنوشت وی را فقط برای زندگانی خوب و خوشحالی ساخته بود . اما یکروز از بدبختی توجه یکی از زندانیان موسوم به نی یوسترویف ^۱ را بخود جلب کرد . این زندانی با پوستهایی که خود بدبختی می کرد کفش زنانه میدوخت . این مرد بانکال را صدرازد پشمش را دست مالید و در حال نوازش وی را زیر و رو کرد . بانکال نیز بی هیچ سوء ظنی از خوشحالی میفرید ، فردای آن روز ناپدید شد ! من مدتی دراز به دنبال این حیوان گشتم بی آنکه بتوانم او را جایی بیابم و حقیقت امر را تقریباً پانزده روز بعد دریافتم . پوست بانکال نی یوسترویف را بی اندازه تهییج کرده بود . وی پوست حیوان را کند برای اینکه با این پوست بوتین های مخملی را که زن یکی از اعضای شورای جنگ بدو سفارش داده بود آستر کند . وقتی بوتین ها تمام شد ، آنان را بمن نشان داد . درون آستر شده کفش بسیار عالی بود . بیچاره بانکال !

بسیاری از زندانیان بدبختی پوست اشتغال داشتند و با خود سگهایی را که دارای پشمهای مناسب بودند ، بزندان می آوردند و در یک چشم بهمزدن سر بنیست می کردند . بعضی از آنان را میدزدیدند و بعضی را می خریدند . من یکبار پشت آشپزخانه دو زندانی را در حین اینکار مشاهده کردم . یکی از آنان طناب سگی عالی و بسیار اصیل را در دست داشت . یک پیشخدمت دزد ، آن را از صاحبش دزدیده و بکفایش های ما بسی گوئی فروخته بود . زندانیان خود را برای حلق آویز کردنش آماده کرده بودند . این عمل کوچکترین اشکالی نداشت . پوست حیوان را می کنند و لاشه اش را در گودال عریض و عمیقی که در انتهای قلعه قرار داشت پرتاب می کردند و این لاشه ها ،

فصل تابستان ، هنگامی که گرما شدت می یافت ، بویی وحشتناک باطراف پراکنده می کرد ، زیرا بندرت این گودال را پاک می کردند. مثل این بود که سگ بدبخت بلایی را که می خواست سرش بیاید احساس می کرد . هر سه نفر ما را با نگاهی دقیق می نگرست و گاهگاه دم درازش را بعلاقت اعتمادی که نسبت بما دارد تکان می داد. من با شتاب دور شدم و آندو همدست با فراغ بال کار کشتن سگ را پایان رسانیدند .

غازهای ما صرفاً بر حسب اتفاق پهلوی ما جا گرفته بودند. چه کسی آنانرا پرورده بود؟ و در نتیجه متعلق بچه کسی بودند؟ من هیچ نمی دانم ، اما آنان مدتی زندانیان را سرگرم می کردند و زندانیان را وامی داشتند که حتی در شهر نیز از آنان گفتگو کنند. آنان در زندان بوجود آمده بودند و گذاشته بودند که در یکی از آشپزخانه ها بزرگ شوند . وقتی غازها بزرگ شده بودند ، عسادت کرده بودند که در هنگام پیکاری با ما همراه باشند. وقتی طبل صدا در می آمد و زندانیان جمع می شدند غازهای ما نیز با سر و صدای زیاد می دویدند و زیر پرهای خود باد می کردند؛ یکبار پس از دیگری از روی آستانه بلند در مخفی قلعه می پریدند و دوان دوان جلو صف می آمدند؛ آنجا جمع می شدند در انتظار مقدمات بدرقه زندانیان می ماندند. آنان همیشه با دسته بزرگتر می رفتند و در موقع کار اجباری از اطراف دانه بر می چیدند. وقتی زندانیان برای بازگشت آماده می شدند آنان نیز بدنبالشان براه می افتادند. این سر و صدا در تمام همسایگی زندان پیچیده بود که غازها با زندانیان در کار اجباری همراهی می کنند. رهگذرانی که این وضع را می دیدند می گفتند : «بیا، زندانیها و غازهایشان ؛ چطور توانسته اند اینها را تربیت کنند؟» دیگری که صدقه خود را بسویمان دراز می کرد می گفت : «این هم برای غازهایتان!» اما با وجود اینهمه فداکاری هنگام پایان ایام پرهیز سر تمامشان را بریدند.

اما بز نر سفید ما واسکا ، هیچکس نمی توانست بدون اتفاق

افتادن حادثه خاصی خود را راضی بکشتن او کند . من نمی‌دانم که او از کجا آمده و چه کسی وی را هنگامی که هنوز بزغاله بسیار کوچکی بود بزندان آورده بود . پس از چند روز همه مفتونش شدند و وی وسیله سرگرمی ما شده بود . بهانه‌ی هم برای نگهداریش پیدا کردند . يك بز نر برای طویله لازم بودا . با اینهمه این حیوان را در طویله نمی‌دیدند بلکه ابتدا در آشین خانه و بعد در همه جا دیده می‌شد . این موجود پر از لطف و شوخ و شنگ با نخستین صدا جلو می‌دوید ، روی نیمکت‌ها و میزها می‌جست ، با شاخ خود با زندانیان می‌جنگید و پیوسته آنان را شاد می‌کرد و می‌خندانید . یکروز وقتی که شاخهایش کاملا بزرگ شده بود ، بابایی^۲ زندانی لزگی که با زندانیان دیگر روی پلکان یکی از آسایشگاهها نشسته بود هایل بمبارزه تن بدن با وی شد . آنان مدتی دراز بدین ترتیب با یکدیگر کلاوین شدند؛ این نوع وقت گذرانی بسیار مورد علاقه زندانیان بود . ناگهان واسکا روی بلندترین پله جست و بی آنکه بحریفش فرصت دهد که خود را جمع کند ، ناگهان روی یا های خود بر خاست ، دست های خود را بطرف حریف بلند کرد و با شاخهای خود سپس گردن بابایی کوفت و این ضربت بقدری خوب زده شد که زندانی معلق زنان پایین پله ها افتاد و این امر بسیار باعث شادی حاضران و حتی خود زندانی مغلوب شد . همینقدر می توان گفت که همه دیوانه این حیوان بودند . وقتی واسکا بسن بلوغ رسید ، زندانیان پس از يك مشورت عمومی بسیار جدی ، تصمیم بعملی در باره وی گرفتند که زندانیان دامپزشک ما در آن عمل مهارت بسیار داشتند . زندانیان می گفتند ، «اقتلا بعد ازین دیگر بو و برنگی ارزش نخواهد آمده» پس از انجام این عمل واسکا بسیار چاق شد . وانگهی خیلی غذا بدو می دادند . سر انجام این حیوان بزی بسیار زیبا و بزرگ و

۱- روسها در طویله خود وجود يك بز نر را بعنوان نظرس قربانی و بلاگردان می دانند.

۲- Babaī

چاق شد که شاخهایی عظیم و قابل توجه داشت. گاهی وقتی راه می رفت بدور خود می چرخید. او نیز هم از زندانیان بکار اجباری می رفت و زندانیان و کسان دیگری را که بدو بر می خوردند، خوشحال می ساخت. همه واسکا، بز زندان را می شناختند. مثلاً گاهگاه هنگامی که زندانیان در ساحل رودخانه کار می کردند، یکی از آنان شاخه های نازک یا برگها و شاخهای درختان دیگر را قطع می کرد و از گل و های ساحلی نیز می چید تا با آن واسکا را بیاراید. این گلها و شاخه های کوچک را دور شاخهای او می پیچیدند و حلقه های گل و گیاه را اطراف بدنش می بستند. موقع بازگشت واسکا همیشه در رأس ستون راه می رفت و در این حال کاملاً شوخ و شنگ و آراسته بود و زندانیانی که پای خود را جای پایش می گذاشتند در برابر رهگذران بادی بگلو می انداختند. عشقی که نسبت باین بز نر داشتند آنقدر پیشرفت کرده بود که بعضی زندانیان، مثل بچه ها، در نظر داشتند شاخهایش را مطلقاً کوری کنند. من یک روز از آکیم آکیمیچ که پس از اشعیافومیچ بهترین مطلقاً کار زندان بود پرسیدم که آیا واقعاً چنین کاری می توان کرد یا نه؟ وی حیوان را با دقت تمام نگرست، لحظه ای فکر کرد و بمن جواب داد که می توان اینکار را کرد اما صورت نخواهد گرفت و این بازی حتی بقیامت شمی که باید برای انجام آن سوخته شود ارزش ندارد و کار بهمین جا خاتمه یافت. بدین ترتیب واسکامی توانست مدتی دراز با ما بماند و بدون تردید از نفس تنگی و پیری بمیرد. اما یک روز هنگامی که سرگرد سوار درشکه بود و می رفت، در جاده بیک دسته از زندانیان بر خورد که از کار برگشته و واسکا آراسته و گلکاری شده جست و خیز کنان پیشاپیش آنان می رفت. سرگرد فریاد زد:

«ایست! این بز مال کیست؟»

مطلب را برایش توضیح دادند.

«چطور؟ بز مال زندان؟ بدون اجازه من؟ استوار؟»

استوار بپیدا شد و بزودی دستور بریدن سر بز را دریافت داشت! پوست حیوان در بازار فروخته خواهد شد و پول آن در صندوق

زندانیان خواهد ماند و گوشتش بمصرف سوپ زندانیان خواهد رسید . زندانیان در باره این موضوع بسیار صحبت کردند، همه دلشان برای واسکا می سوخت ، اما هیچکس جرأت نکرد از او امر سرگرد تخلف کند. بهمین سبب سر بز ما را روی گودال خاکروبه بریدند. گوشتش که یکجا توسط یک زندانی خریداری شد ، یک روبل و پنجاه کویک عاید ما ساخت... پولی که یکبار بمصرف خرید نان های هلالی رسید. خریدار واسکا نیز پس از آنکه از گوشت او کبابی لذیذ تهیه کرد ، خرده خرده آنرا بزندانیان فروخت و تمام کسانی که آن را خوردند از آن لذت بردند.

بعلاوه برای مدتی یک عقاب استپ که جشهاش کوچکتر از عقابهای کوهستانی بود نیز داشتیم. یک زندانی او را که مجروح شده و حالش سخت بد بود بزندان آورده بود . تمام زندانیان برای دیدنش آمدند، زیرا دیگر نمی توانست پرواز کند. بال راستش روی زمین کشیده می شد و یکی از پنجههایش در رفته بود . هنوز می بینم که با چه حالت خشم و غضبی کسانی را که گردش جمع شده بودند می نگرست. منقار خمیده اش را نیمه باز نگهداشته بود و می خواست زندگی خود را ارزان از دست ندهد. وقتی او را آزمایش کردند ، لنگان لنگان از آنجا رفت، روی یکپایش جست می زد و بالی را که هنوز از کار نیفتاده بود تکان می داد و پسوی دور ترین نقطه انتهای زندان رفت و آنجا، درست رو بروی پرچین چمباتمه زد. وی سه ماه تمام آنجا ماند بی آنکه از گوشه انزوای خود تکان بخورد . در آغاز کار زندانیان غالباً برای دیدن او و انداختن پولو بجانش ، نزدیک وی می رفتند. سگ با خشم تمام پسوی عقاب حمله کرد، اما مسلماً از زیاد نزدیک رفتن می ترسید و همین امر بسیار زندانیان را مشغول می ساخت . آنان می گفتند ، «چه حیوانی است ! نمی گذارد کاریش بکنند!» اما پولو که ترس دیگر ریخته بود، مشغول گشتن بدور او شد و از سمت بال شکسته اش بدو حمله کرد. عقاب با تمام قوای خود، بوسیله منقار و چنگالهایش، با تکبر و درندگی مانند

پادشاهی مجروح که بگوشه‌یی تکیه داده است، از خود دفاع می‌کرد و نگاه خویشی را بزندانیان کنجکاوی که نزدیکش آمده بودند می‌دوخت. سر انجام زندانیان رهایش کردند ترکش گفتند و از پادش بر دند. با اینهمه هر روز دیده می‌شد که نزدیک او یک قطعه گوشت تازه و یک سفال شکسته پر از آب گذاشته شده است، محققاً کسی او را مواظبت می‌کرد. چند روزی نخواست چیزی بخورد، سپس غذا را قبول کرد، اما هرگز از دست کسی و در حضور کسی - هر کس می‌خواست باشد - چیزی نخورد. چندین بار من از نقطه دور دست او را تحت نظر قرار دادم. وقتی می‌دید اطرافش خالی شده و خود را تنها احساس می‌کرد، تصمیم به بیرون آمدن از زاویه خویش می‌گرفت و ده دوازده قدمی در طول پرچین‌ها می‌لنگید، سپس به عقب باز می‌گشت، چنان که گویی این کار برایش یک نوع گردش و هوا خوری بهداشتی است. بمجردی که مرا می‌دید سرعت راه می‌افتاد، لنگه لنگان و جست زنان با تمام قوا خود را بسوی گوشه تغییر ناپذیرش می‌کشید. سپس بزودی سرش را پایین می‌انداخت، منقارش را می‌گشود، پرهایش را سیخ می‌کرد و خود را برای نبرد آماده می‌ساخت. نوازش‌های من نیز بی‌فایده بود. نتوانستم او را با خود انس دهم، نوک می‌زد، تقلا می‌کرد و تا زمانی که من رویش خم شده بودم از دست زدن بگوشتی که بسوی دراز کرده بودم امتناع می‌ورزید و پیوسته چشم گستاخ و نگاه نافذش را بمن می‌دوخت. وی تنها و کین-توز در انتظار مرگ نشسته بود، اها همچنان نسبت بهمه بد بین بود و آشتی ناپذیر باقی ماند. سر انجام، پس از دو ماه فراموشی، زندانیان وجودش را بخاطر آوردند، محبت بیدار شده و انگیخته آنان بوضعی نامنتظر ظاهر شد. برای بیرون فرستادنش با هم توافق کردند. یکی از زندانیان گفت:

«نباید فکر کرد که این مٹ ماس!»

«آه! به! فقط توتنهایی اینو فهمیدی! این به مرغه، در صورتی

که ما، ما برای خودمون آدمیم...»

سکوراتف خواست صحبت را آغاز کند.

«بچه‌های من، عقاب، سلطان جنگلهاس ...»
 «اما این بار دیگر کسی حال گوش دادن بحرفهایش را
 نداشت.»

یک روز بعد از ظهر وقتی طبل برای رفتن زندانیان به بیگاری
 صدا در آمد، عقاب را آزاد کردند، یک زندانی منقارش را در دست
 فرد، زیرا حیوان حالتی بخود گرفته بود که می‌خواست پر و بال
 بزند و گاز بگیرد، سپس او را تا نزدیک سنگر بردند. دوازده زندانی
 که یک دسته را تشکیل می‌دادند، بسیار تعجب کرده بودند که
 ببینند عقاب کجا خواهد رفت. چیز عجیب اینست که زندانیان بسیار
 خوشحال بودند چنانکه گویی خود می‌خواهند آزاد شوند.
 کسی که عقاب را گرفته بود، همانطور که با عشق و علاقه
 پرندۀ شرور را می‌نگریست گفت:

«اوه! حیوان کثیف، ما می‌خواهیم بهش خوبی کنیم و اون
 نوک می‌زنه!»

«می‌کبت‌کا! ولش کن!»
 «شیطون هم اینو نمی‌گیره. برایش آزادی لازمه، آزادی
 خوشگل کوچولو!»

عقاب را از بالای شیب، در استپ رها کردند. یک روز آخر
 پاییز و هوا سرد و گرفته بود. باد روی استپ عریان می‌ورزید و از
 روی علفهای خشک شده می‌غرید و رد می‌شد. عقاب با تکان دادن بال
 مریض خود، راست رفت؛ گویی عجله داشت که بدور ترین جایی که
 چشمش می‌توانست ببیند بگریزد. زندانیان با کنجکاوئی بانگه‌سراورا
 که از روی علفها بالا آمده بود مینگریستند. یکی از آنان با حالتی
 اندیشناک گفت:

«هوم! می‌بینیدش!»
 دیگری افزود:
 «بچه‌ها، این دیگه بر نمی‌گرده، پشت سرشو نگاه نکرد، اینقدر

برای رفتن عجله داره!»

زندانی سومی داخل حرفش دوید :

«پس تو خیال می کردی بر گرده بیاد از تو تشکر کنه؟»

«اون الان آزادی رو احساس می کنه ، داره هوارو هـو

میکشه !»

«آره ، آزادی!»

«دیگه کسی نمیپندش !»

سربازان فریاد زدند ،

«شماها دیگه اینجا منتظر چی هستین؟ راه بیفتین!»

و تمام زندانیان در میان سکوت ، برای رفتن بسر کلا بسرآه

افتادند .

شکایت

هنگامی که این فصل را آغاز می کردیم ، ناشر خاطرات مرحوم الکساندر پتروویچ گوربانچیکف چنین پنداشت که لازم است مطلب زیر بخوانندگان اطلاع داده شود :

در نخستین فصل خاطرات خانه مردگان چند کلمه یی در باب یکنفر جانی نجیب زاده که پدرش را کشته ، گفته شده بود ؛ او بمنزله نمونه عدم احساس گرفته شده بود که بعضی از محکومین با آن عدم احساس و بی قیدی از جنایتی که مرتکب شده اند گفتگو می کنند . چنان که دیده اند ، این قاتل پدر ، هرگز بجنایت خود اتراف نکرد ، اما اظهارات اشخاصی که جزئیات سرگذشت وی را می دانستند مقصر بودنش را چنان محکم و غیر قابل رد بنانهاده بود که کسی نمی توانست در باره آن تردید کند . همین اشخاص برای مؤلف «خاطرات» نقل کرده بودند که متهم مردی هرزه و عیاش بوده و تا گردن در قرض

فرورفته و برای عطش شدیدی که به بردن میراث وی در فاصله‌ی هر چه نزدیکتر داشته پدرش را کشته است. بعلاوه تمام افراد شهری که زادگاه این مرد پدرکش است، يك صدا این قصه را باز می‌گویند و این چیز است که ناشر «خاطرات» نیز مفصلاً و کاملاً از آن اطلاع دارد. سر انجام مؤلف «خاطرات» تأیید می‌کند که جانی در زندان همواره خلقت و خوی خوش خود را حفظ می‌کرد و خود را جلف و گنج و بی فکر نشان می‌داد اما هرگز احمق نبوده و هیچگونه بیرحمی خاصی در وی تشخیص داده نمی‌شد. آنجا مؤلف «خاطرات» می‌افزاید،

« بدین ترتیب من نمی‌توانستم به مقصر بودنش معتقد باشم ! »

چند روزیست که ناشر «خاطرات» از سیبری خبری دریافت داشته است مبنی بر آنکه این شخص بیگناه بوده و بی آنکه مستحق آن باشد، ده سال در زندان پسر برده است. بیگناهی او بزودی از طریق مراجع قضایی رسماً اعلام خواهد شد، جنایتکاران واقعی کشف شده و بیجرم خود اعتراف کرده‌اند؛ این بد بخت بزودی آزاد شده‌است. ناشر در صحت این اخبار کوچکترین تردیدی ندارد. در این باره بیش از این صحبت کردن بیهوده است. تأسف خوردن بر این زندگی که در عنفوان جوانی با اتهامی بدین نفرت‌انگیزی شکسته شده است چه فایده دارد! باز شدن عمق غم‌انگیز چنین عملی چه ثمر دارد! وی از خود بیشتر حرف می‌زند برای اینکه فکر میکند آنان با فشاری کنند.

ما فکر می‌کنیم اگر چنین خطایایی پیش آید، فقط امکان داشتن آن برجستگی قوی و جدیدی بصحنه‌های «خانۀ مردگان» خواهد بخشید.

قبلاً گفته‌ام که من بالاخره با محیط خود خوگرفتم. اما این «بالاخره» خیلی سخت بود و خیلی دیر و آهسته آمد، و نزدیک بیكسال از عمر مرا گرفت که وحشتناکترین دوره سراسر زندگی من است. بهمین سبب حتی کوچکترین جزئیاتش نیز در خاطره‌ام باقی مانده است. بنظر من می‌آید که هر ساعت آن، یکی پس از دیگری،

در ذهنم اثری باقی گذاشته است. پیشتر گفته‌ام که هیچ زندانی نمی‌تواند با چنین زندگی خو بگیرد. بخاطرم می‌آید که طی همین نخستین سال غالباً از خود می‌پرسیدم: «اما دیگران، آیا همانطور که آدم در نظر اول تصور می‌کند، روح و فکرشان آرام است؟» این سؤال مرا بسیار مشغول می‌داشت. همچنان که قبلاً این مطلب را تصریح کرده‌ام، تمام زندانیان در زندان نه مانند خانه خود، بلکه مانند یک مهمانخانه، مانند یک منزلگاه میان راه زندگی می‌کردند. حتی زندانیان محکوم بحبس ابد نیز، وقتی تحریر می‌شدند یا احساس ناراحتی می‌کردند، بچیزهای محال و غیر ممکن که بزودی اتفاق خواهد افتاد می‌اندیشیدند. این فکری و اضطراب دائم که پنهان و در عین حال پیدا بود، این چیز عجیب، این حرارت و امیدواری شدیدی که بی اراده در انسان بوجود می‌آمد و از بس موهوم و محال بود شباهت به‌ذیان داشت، وجود تمام اینها در موجوداتی که پیشترشان کاملاً مردکار و عمل بودند، شگفت‌انگیز می‌نمود. این مشخصات باین مکان منظره و وضعی استثنایی میداد، و شاید همین بزرگترین و شگفت‌ترین خاصیت زندان بود. انسان فوراً احساس میکرد که جای دیگر هرگز چیزی نظیر این وجود ندارد. در زندان بجز مردان رؤیایی هیچ دیده‌نمیشد و همین وضوح و آشکاری تخیلات که در برابر چشم زندانیان پدید می‌آمد، روی اعصاب اثری چنان عمیق و شدید مینهاد که در بیشتر این مردان حالتی شبه بهالتی بیماران عبوس و گرفته بوجود می‌آورد. بیشتر آنان تا سرحد کین-توزی کج خلق و اخمو بودند و بر زبان راندن و نشان دادن امیدواری‌های خود را در روز روشن دوست نمی‌داشتند. آنان سادگی و صداقت را تحقیر می‌کردند، زندانی رؤیایی و خیالی‌باف متوجه بود که امیدوار بهایش سرانجام بمحال و غیر ممکن برخواید خورد، اما نمیتوانست از آن چشم پنهان؛ بالجاجت و شرم عجیبی این امیدها را در اعماق روح خویش مینهفت. کسی چه میداند؟ شاید هم از اینکار خجالت میکشید، خلق و خوی روسها اینقدر مثبت و در روبرو شدن با چیزها اینقدر معتدل و در برابر خطاهای شخصی خود این اندازه تمسخر آمیز است!

ستیزه جویی و خشمی که این افراد در روابط روزانه خود با یکدیگر میورزیدند ، بدون تردید از همین نارضایی دایم از خودشان سرچشمه میگرفت . اگر مثلاً یکی از آنان که سطحی تر و کم حوصله تر بود ناگهان بشرح و بسط رؤیاهای خویش میپرداخت ، و چیزهایی را که همه آنان پنهان و آرام بدان فکر میکردند فاش میساخت ، او را با خشونت تمام متوقف میساختند ، حرفش را میبردند و موضعی موهن مسخره اش میکردند ؛ اما اطمینان دارم که میان این حمله کنندگان ، آنانکه از همه پیشتر یا فشاری میکردند ، درست کسانی بودند که خیالیافیایی پوچ تر و بیمعنی تر از دیگران داشتند . من قبلاً درجای دیگر گفته ام که با افراد صدیق و ساده لوح بچشم احمقهای شومی مینگریستند که لیاقت هیچ چیز جز تحقیر را نداشتند . هرکس ترش رو تر بود ، بیشتر لیاقت آنرا داشت که یکباره مورد نفرت تمام مردان شجاع و عاری از خودخواهی قرار نگیرد . غیر از چند آدم پرحرف ساده دل و بدون خیاثت و بدجنسی ، تمام زندانیان دیگر ، یعنی کسانی که افکار خویش را پنهان میکردند ، بطور وضوح بدو دست بزرگ تقسیم میشدند ؛ خوبان و بدان ، غمگینان و خوشحالان غمگینان و بدان ، بدون هیچ شبهه ای اکثریت زندانیان را تشکیل میدادند ؛ آری ، میان آنان نیز گاهی اشخاص رازگو و پسر حرف یافت میشدند ، اما اینان نیز همیشه کسانی بودند که بسیار غیبت و بدگویی میکردند یا حسودانی بودند که رشک و حسدشان بعد اضطراب و نگرانی رسیده بود . اما چنین کسی ، هر قدر بیشتر خود را در چیزی که بدو مربوط نبود داخل میکرد ، بیشتر آنچه را که شخصی و جلی خودش بود و با روح و افکار پنهانش تماس داشت بمقب میراند . بکسی اعتماد کردن و راز دل گفتن بین زندانیان معمول نبود .

زندانیان خوب ، که سخت محدود بودند ، روشی آرام و ساده داشتند . آنان امیدواریهای خود را عمیقاً پنهان می کردند و البته بیش از زندانیان بد بخیالیافی تمایل داشتند . باید گفت که ضمناً در زندان اشخاص دیده میشدند که بکلی از هرگونه امیدی عاری بودند - مثلاً مانند پیرمرد اهل ستارودوب - اما تعدادشان بسیار محدود بود .

علی‌رغم ظاهر بسیار آرامی که این پیر مرد داشت ، من بوسیله علائم و نشانه‌هایی دریافتم که وضع روحیش وحشت‌انگیز است ؛ برای او فقط يك مایه تسلی ، يك دستاویز باقی مانده بود و آن دعاخواندن و ریاضت کشیدن بود . خواننده دایمی کتاب مقدس نیز که قبلاً ازو گفتگو کرده‌ام ، کسی که دیوانه شد و یکروز آجری بسوی سرگرد پرتاب کرد نیز باید یکی از همین کسانی باشد که هرگونه امیدی آنان را ترك گفته بود . چون زندگی کردن بدون امید غیر ممکن است ، وی بوسیله این جنایت ارادی می‌خواست مرگ را برای خود بدست آورد . این زندانی اعلام کرد که بی‌هیچ کینه‌یی به سرگرد حمله کرده‌است فقط برای اینکه مایل بود رنج ببرد . و کسی چه می‌داند چه کارهایی در روح او صورت گرفته بود ؟ هیچ انسانی نمی‌تواند بدون داشتن هدفی که برای رسیدن بدان می‌کوشد ، زندگی کند ؛ اگر انسان نه هدفی داشته‌باشد و نه امیدی ، این پدیده‌ی عظیم ویرا بصورت جانوری مخوف در می‌آورد ... هدف تمام ما آزادی و بیرون آمدن از زندان محکومین بحیثی با اعمال شاقه بود ...

من درین لحظه وسیله آنرا یافته‌ام که زندان خودمان را در چهارچوبه‌یی محصورکنم ، اما اینکار آنجا غیر ممکن است . واقعیت با این امر بینهایت اختلاف دارد ؛ واقعیت با کاهشهای بسیار ماهرانه از قید فکر مجرد می‌گریزد ؛ زیرا واقعیت قابل طبقه بندی محدود و منجز نیست و آنرا قبول نمی‌کند . واقعیت قابل آنست که برای همیشه تقسیم شود و بینهایت تنوع و اختلاف داشته باشد . حتی در زندان ما نیز ، هرکس زندگی خاص و مشخص خود ، زندگانی خصوصی خود را در برابر زندگانی رسمی و طبق مقررات ، حفظ می‌کرد .

همانطور که پیش ازین قسمتی ازین مطلب را گفته‌ام ، بمحض رسیدن بزندان نمی‌توانستم در اعماق این زندگی درونی اشخاص نفوذ کنم و بهمین دلیل بود که تمام تظاهرات آنان برای من اضطرابی این اندازه ناگفتنی بوجود می‌آورد . گاهی نسبت به این موجوداتی که آنان نیز مانند من رنج می‌بردند کینه می‌ورزیدم گاهی نیز انفاق

می افتاد که بآنان حسد می بردم و بسر نوست نفرین می فرستادم . من بآنان رشك می بردم برای اینکه هر چه باشد باز آنان با خودشان بودند ، با رفقای بودند که ممکن بود بین آنان تفاهم متقابل بوجود آید ، گو اینکه تمام آنان نیز مانند من ازین رفاقتی که زیر چوب و چماق بوجود آمده بود ، و ازین همزیستی و یگانگی زورکی خود را خسته و بیزار احساس می کردند و این هنگامی بود که تمام آنان از یکدیگر کراهت و نفرت داشتند و مجبور بودند این نفرت را تحمل کنند و هیچ نمی خواستند جز اینکه بتوانند خود را کنار بکشند . من باز این مطلب را تکرار می کنم ، این کینه یی که در دقایق خشم و آشفتگی در من بوجود می آمد ، علل صحیح داشت ؛ زیرا این اشتباه است که بگویند افراد برجسته در زندانها و زندانهای با اعمال شاقه پیش از افراد عادی رنج نمی بردند . در این اواخر شنیدم که از این طرز استدلال طرفداری می کنند و حتی مقالاتی نیز درین باره خواندم . اما این اصل ، «تمام افراد انسانی مساوی هستند» که اصلی صحیح و جوانمردانه است ، بیشتر اوقات بصورت لفظی مجرد در می آید . این اصل عده زیادی از چیزهای عملی را که تا انسان خود تحمل نکرده باشد فهم آن غیر ممکن است ، مورد نظر قرار نداده است . من ادعا نمیکنم که افراد برجسته و تحصیل کرده امور را صریحتر و زنده تر و دردناکتر ادراک می کنند ، زیرا فهمشان بیشتر توسعه یافته است . روح انسانی و میزان توسعه و انبساط آن با چیزهای ثابت قابل اندازه گیری نیست . حتی تعلیم و تربیت نیز در این مورد نمیتواند مقیاس سنجش قرار گیرد . من نخستین کسی هستم که دریافته ام میان اشخاصی که کمتر تحصیل کرده اند ، میان خوارترین و بدبخت ترین افراد ، بنشانه هایی برخوردیم که دلیل قطعی و معقق تربیت و انبساط اخلاقی و روحی آنانست . من در زندان همین افراد را چندین سال دیده بودم ؛ ابتدا آنانرا خوار میدانستم آنانرا چیزی جز حیواناتی وحشی نمیدانستم و ناگهان در نامنتظرترین لحظات ، روح ایشان بوضعی غیر ارادی خواصش را ظاهر ساخته و از پرده بیرون افتاده است . درین روح چنان غنای احساسات و چنان صمیمیت و چنان ادراکی از دردهای خود

و دردهای دیگران وجود داشته است که من در نخستین لحظه اعتقاد از گوشها و چشمانم سلب شد. عکس قضیه نیز وجود دارد: گاه مردی تحصیل کرده پرده از روی وحشیگری و وقاحتی بر میدارد که حال استفراغ بانسان دست میدهد و انسان هر قدر هاگذشت و هر قدر بی غرضی باشد نمیتواند در آنان حس عدالت و معذرت خواهی بیابد.

من تغییر عادات، تغییر نوع زندگی و غذا را که البته برای یک نفر عضو طبقات ممتاز دردناکتر از یک دهقان است که در زندان برای رفع گرسنگی غذا میخورد، کنار میگذارم. من در باره این موضوع هیچ گفتگویی نمیکنم. با آنکه این امر یک چیز جزئی و قابل صرف نظر کردن نیست، فرض کنیم که این امر جزئی برای مردی که دارای اراده بی قوی است هیچ اهمیتی نداشته باشد... اما ملالها و کسالتهایی وجود دارد که در برابر آن همه چیز ناچیز جلوه میکند بطوریکه دیگر نه خود را از کثافت نفرت انگیزی که آنان را احاطه کرده است محافظت میکنند و نه از فشاری که آنان را میساید و نه از غذای ناچیز و بی قوت و پلید آنجا شکوهی دارند. این مسیو پس از آنکه تمام روز را کله کرده و عرقی ریخته است که هرگز در دوران آزادی چنین عرقی از بدنش بیرون نمیآمده، گرسنه تر از تمام گرسنگان با دستهای سفید خود، بی هیچ ترش رویی نان سیاه و سوپ را که سوسک در آن پز است، میخورد. همچنانکه تصنیف زندانیان در باب «مسیو» ی ناز پرورده سابق که اینک بزندان گرفتار آمده است بخاطر میآورد، آنان بهمه چیز عادت میکنند،

بمن کلم آبیز میدهند

و من آنرا چنان میجویم که

صدایش تا گوشهایم میرسد.

نه، نکته عمده اینست که هر زندانی تازه وارد، دوساعت پس از ورود بزندان خود را با زندانیان دیگر در یک صف میبیند، آنجا مانند خانۀ خود اوست و همان حقوقی را که سایر رفقایش دارند او نیز دارد. او متعلق بجامعۀ محکومین بحبس با اعمال شاقه است. او با دیگران و دیگران با او تفاهم دارند، همه او را برسمیت میشناسند،

همه او را مانند یکنفر از خودشان مینگرند . اما وضع یکنفر آدم تحصیل کرده و خوب تربیت شده اینطور نیست . هر قدر درست و خوب و با هوش باشد توده زندانیانی که وضع او درک نمیکنند ، سالیان دراز بدو با نظر کینه و تحقیر مینگرند و چیز بسیار مشکلتر اینکه بدو اعتماد ندارند . او نه دوست و نه رفیق آنانست و اگر بالاخره باگذشت زمان توفیق یابد که مورد آزار آنان قرار نگیرد ، لااقل بنظر آنان مانند یکنفر بیگانه خواهد بود . باید اعتراف کرد که وی همیشه بوضعی دردناک یکه و تنها خواهدماند و همه خود را از او کنار میکشند . خلائی در اطراف وی ایجاد میشود که گاهی نیز قصد سوئی از جانب زندانیان در آن دخالت ندارد . هیچ چیز وحشتناکتر از آن نیست که انسان در محل خودزیست نکند ، اگر يك مرد عادی را از تاگانروگک ۱ به پتروپاولوسک ۲ منتقل کنند ، بطور قطع مردان عادی دیگری در آنجا خواهد یافت و با آنان تفاهمی بوجود خواهد آورد و فوراً وضع خود را مرتب خواهدکرد . پس از دو ساعت بهترین وجهی میان آنان ، در همان کلبه یا زیر همان چادر مستقر خواهد شد . اما هرگز چنین چیزی برای یکنفر تحصیل کرده میسر نیست . ورطه‌یی عمیق او را از مردان عادی جدا میکند ؛ و این امر هنگامیکه وی حقوق ابتدایی خود را از دست داده و بصف مردان عادی باز میگردد ، کاملاً روشن و مشخص میشود . حتی اگر در تمام مدت زندگیش با مردم عادی رفت و آمد و معاشرت داشته باشد ، اگر چهل سال تمام ، خواه بعنوان کارمند دولت ، خواه بعنوان دوستی ساده و خواه بعلت تمایلی که او را وادار باینکار میکنند ، هر روز با مردم تماس داشته باشد ، هرگز نخواهد توانست آنان را عمیقاً بشناسد ؛ هر چه بداند خیالاتی سطحی و ظاهریست . خیلی خوب میدانم که خوانندگان

Taganrog_ ۱

Petrovavlosk-- ۲ . تاگانروگک کنار دریای آزوف و پترو-

پاولوسک در کامچانکاست و تقریباً در حدود دوهزار فرسخ از یکدیگر

فاصله دارند ۱

این سطور چنین می‌پندارند که من مبالغه می‌کنم ، اما اطمینان دارم که حق با منست. ایمان من مبتنی بکتابها و نظریه‌ها نیست ، بلکه روی واقعیات تکیه دارد و من وقت کافی برای دقت و مطالعه در آن داشته‌ام. شاید بعدها از آنچه من بیشتر گفته‌ام چیزی صحیح‌تر و اساسی‌تر نیز بیابند ...

از نخستین روز ورود به زندان، حوادث ، مانند امری صریح تمام نظرات مرا تأیید کرد و با بیرحمی تمام روی اعصاب اثر گذاشت. در نخستین تابستان هیچکاری غیر از سرگشتگی نداشتم و تقریباً همیشه تنها بودم . وضع روحیم بمن اجازه نمیداد که احساسات زندانیانی که خود را بمن می‌بستند بررسی کنم و حتی تشخیص دهم وبا اینهمه آنان نیز هرگز با من از روی تساوی و برابری رفتار نمی‌کردند. بعضی از رفقایم نیز مانند من وابسته بطبقات عالی بودند اما رفاقت و همراهی آنان مرا جلب نمی‌کرد. من نمی‌خواستم هیچکس را ببینم و هیچ جا نیز نمیتوانستم بگریزم. مثلاً این يك حادثه است که از همان آغاز کار وضع و غربت و تنهایی مرا بمن فهمانید. طی آن تابستان ، بعد از ظهر یکی از روزهای روشن و گرم ماه اوت ، نزدیک یکساعت بعد از ظهر ، هنگامی که معمولاً زندانیان پیش از رفتن به بیگاری می‌خوابیدند، ناگهان تمام زندانیان مثل يك فرد واحد ازجا برخاستند و در حیاط جمع شدند. من تا آن لحظه هیچ چیز غیر عادی تشخیص نداده بودم. وانگهی، در آن دوران چنان در افکار خود مستغرق بودم که کوچکترین توجه بچیزهایی که مرا احاطه کرده بود نداشتم . با اینهمه سه روز بود که زندان عمیقاً تحریک شده بود . بدون تردید این تحریک بسیار قدیمی‌تر بود و من پس از بخاطر آوردن گفتگو-هایی که شنیده بودم و خلق تنگی مشخص زندانیان و نزاعهای روز-افزونی که با یکدیگر میکردند، بدین مطلب متوجه شدم . من این امر را نتیجتاً کار بسیار طاقت فرسا و پرحمت در روزهای بلند و خرد کننده تابستان و رؤیاهای غیر ارادی مربوط بولگردی در جنگل و آزادی و شبهای کوتاهی که زندانیان نمیتوانستند در آن طبق دلخواه خود بخوابروند میدانستم. تمام این علل که شاید با یکدیگر

دست یکی کرده بودند ، انفجاری ناگهانی بوجود آورد که مقدمه و بهانه آن بدی غذا بود. از چندی پیش بلند بلند ازین موضوع شکایت میکردند و در آسایشگاهها ، خاصه هنگام بازگشت از آشپزخانه پس از نهار و شام ، غرغر میکردند زیرا از آشپزها ناراضی بودند : زندانیان حتی کوشیده بودند که یکی از آنان را عوض کنند. اما باید اول دیگری را بجایش بفرستند و آشپز قدیمی را بر دارند. خلاصه این خلق تنگی همگانی بود. زندانی در آشپزخانه غرغر کنان گفت :

« این همه کار میکنیم اون وقت بما این کثافتو میدن. »
دیگری جواب داد :

« آگه ازین غذا خوشت نمیاد حریره بادوم سفارش بده. »
و سومی گفت :

« هیچی بهتر از سوپ روده نیس! من که خیلی خوشم میادا »
« آگه چه همیشه همین دل و روده رو بهت بدن بخوری، مت
این که خیلی خوشت اومده ؟ »
چهارمی افزود :

« درسته ، بالاخره باید یه خورده گوشت داشته باشه . ما میریم
تو کارخونه از زور کار خورد و خمیر میشیم وقتی اینجا میاییم میخایم
یه چیزی دهنمون بزاریم. این گندو کثافت که غذا نیس! »
« بالاخره آگه روده نباشه، دل و قلوس که واستون درس کردن
تا هر چقدر دلتون میخاد بخورین. »

« آره ، هر روز روده ، هر روز دل و قلوه ، هیچی دیگه غیر
ازین نیس! درسته ، اینطور هس یا نیس ؟ »
« بالاخره هرچی هس خیلی بد مزه س! »
« حتماً این مرتیکه کثیف جیبشو پر میکنه! »
« بتو مربوط نیس! »

« چطور مربوط نیس! شکم من مال خودمه! وقتی همه با هم
رفتن شکایت کردن، اون وقت می بینی! »

« شکایت کنن ؟ »

« آه ، بله ! »

« معلوم میشه تو هنوز واسه این شکایتا کتک حسابی نخوردی،
مرغ شکاری ! »

یکی دیگه که تا آن وقت سکوت را حفظ کرده بود غرغرکنان
گفت ،

« درسته ، اگه زود این کارو نکنسن مفت نمی‌ارزه . تو که
اینقدر ناقلاپی میخای هری چی بگی؟ یه خورده بگو ببینم! »

« البته که حرف میزنم . اگه همه بیان ، من میرم و حرف
میزنم . همه اینا مال اینه که آدم درس اینجا نداریم ، همین! اینجا
کسی هس که قورمه حسابی میخوره در صورتی که واسه ما جیره معین
می‌کنن ! »

« این یارو چقدر حسوده ، نباید آدم چشمشو بهم دیگرون
بدوزه ! »

« تا کاسه همسایه رو پو کردن دهنشون واز میشه ، صبح زود
پا میشن واسه این که خوراک تورو روی آتیش بذارن! »

« پا میشن! ... من و تو میتونیم اینقدر روی این کار حرف
بزنیم که موهامون سفید بشه . میگفتن که تو پولداری و میخای دستتو
رو دستت بذاری ! »

« آره ، منم مٹ پروشکا! که هیچی جز یه سگ و یه گربه
نداشت پولدارم ! »

« آره ، درسته ، بچه‌ها ، منتظر چی هستین؟ خیلی وقته
همین جور گذشته . ما رو حسابی پوستمونو می‌کنن . چرا نباید اونجا
بریم ! »

« فایده‌اش چیه! شاید خیال میکنی فوری هرچی چیز خوب
بود دهن تو میذارن؟ نه، پدرم ، خیلی نوکها واشش تکون میخوره .
یادت نره! ما تو زندون هستیم ، همین و همین ! »

« همیشه خدا همین جور بوده ، کوچولوها شکمشون خالیس ،
گنده‌ها شکمشون باد میکنه . »

داستان بوسکی

« همین‌جوره ا اون هشت چشمی چساق میشه . یه جفت اسب خاکستری خریده . »

« اون وقت از عرق خوردن بدش میاد، نیس؟ »

« این روزای آخری اون و دامپزشکه وقتی داشتن با ورق قمار میکردند کتک کاریشون شده . »

« شب همونجا بودن . دو ساعت نموم، شاید هم بیشتر، سرگرد تو بازیش یه دم برنده نیارده ا »

« وقتی اینجا بما سوپ روده میدان خیلی هم تعجب نداره ا »
« عجب گیجی هسی ! شایدم این وظیفه ما باشه که جورشو بکشیم ! »

« اما اگه همه با هم بیان ، میبینن چی چی میگه ... بریم ، تصمیم بگیریم ا »

« چی میگه؟ سرگرد ؟ مگه هوس کردی که بامشت تو یوزه ات بخوره ؟ ... »

« و دوباره بفرستنت محکمه ؟ ... »

با اینهمه هر لحظه عصبانیت و تحریک زندانیان افزایش مییافت زیرا در آن لحظه غذا بسیار نفرت انگیز بود. هر چیزی ممکن بود باعث ایجاد انفجار شود. اضطراب خفه و پنهان ، و رنج دایمی از حد گذشته بود. زندانیان طبعاً ستیزه‌جو و سرکش هستند ، اما طغیان دسته‌جمعی بعلمت عدم توافق همیشگی آنان بسیار بندرت اتفاق می‌افتد. و این امر را همه کس خوب احساس میکرد؛ و همین دلیل آنست که بین ما حرف بیش از عمل وجود دارد ، با اینهمه این بار ، تحریک و عصبانیت دنباله یافت. زندانیان دسته دسته جمع شدند، در آسایشگاهها شروع بگفتگو و داد و فریاد کردند ، و با کینه بسیار طرز اداره سرگرد را بخاطر آوردند و بنای کاویدن در اعماق آن را گذاشتند. مخصوصاً بعضی از زندانیان زیاد بجنب وجوش افتاده بودند. در کارهایی از این قبیل ، چه در داخل زندان و چه در اتحادیه‌ها و اصناف کارگران و گروههای سربازان و غیره ... محرکین و رهبرانی وجود دارند و معمولاً این رهبران اشخاصی بسیار کنجکاو هستند و همه

نیز با یکدیگر یکان و شبیهند. اینها اشخاصی بسیار با حرارت و تشنه عدالت هستند، عدالتی که ایمان با کمال شرافتمندی و سادگی در انتظار آن هستند، عدالتی است که باید بطور مطلق و بدون تبعیض و بخصوص فوراً اجرا شود. این رهبران نفهم‌تر از دیگران نیستند و گاهی نیز بسیار باهوشند، اما بیش از آن حرارت و شور دارند که بتوانند با احتیاط و حيله‌گری اقدام کنند. آری، در تمام این نوع موارد انسان یکسانی برمیخورد که میتوانند با کمال مهارت افراد را اداره کنند و کار را بخوبی فیصل دهند، ولی اینان گروه دیگری از رهبران و رؤسای ملی هستند که نزد ما بسیار کم یافت میشوند. اما کسانی که من اکنون از آنان صحبت میکنم، این محرکین «شکایات» تقریباً همیشه قافیه را میبازند و از مقام ریاست خود برای پرکردن زندان‌ها گسیل میشوند. شدت عمل و حرارتشان آنها را شکست میدهد، گو اینکه در عین حال نفوذ کلامی در مردم نیز برایشان بوجود می‌آورد. همه با میل از آنان پیروی میکنند. حرارت و حس تحقیر شرافتمندانه‌یی که دارند در همه تأثیر میکند، بطوری که حتی دو دل‌ترین افراد نیز میروند و به آنان ملحق میشوند. ایمان کور کورانه آنان به پیروزی حتی شکاکان بسیار سخت را می‌فریبد گو اینکه غالباً این ایمان پایه‌هایی چنان لرزان و چنان بچگانه دارد که انسان از خود میپرسد چگونه توانسته است وی را تحت تأثیر قرار دهد. راز نفوذ ایشان در آن است که خود در رأس همه این راه را می‌پیمایند و از هیچ چیزی نمی‌ترسند. آنان مانند گاوهای وحشی‌تر، سر را پایین انداخته، شاخها را جلو داده و حتی بدون آنکه بفهمند مطلب چیست، حمله میکنند بی آنکه کوچکترین احتیاطی کرده و کوچکترین دوراندیشی و چاره‌جویی را مورد توجه قرار داده باشند که بر اثر آن، بدترین و بخیل‌ترین مردم گاهی پیروز میشود و بدون آن که جامه‌اش تر شود از آب بیرون می‌آید، بهمین سبب ناگزیر سرشان میشکند. این افراد در زندگی عادی نیز بسیار تند خوی و سختگیر و ترشروی و غیرقابل تحمل و در اکثر موارد سخت تنگ نظرند و همین امر علاوه بر سایر عوامل نیروی آنان را کم میکند.

بدتر از همه اینست که آنان بجای رفتن مستقیم بسوی هدف ، غالباً از پهلو حمله میکنند؛ آنان عامل اصلی را نادیده میگیرند و جزئیات میپزدازند و همین سبب شکستشان است. اما مردم آنها را خوب می-شناسند و نیروی آنان در همین تفاهم است ..

هنوز هم باید مطالبی چند درباب معنی کلمه «شکایت» گفت ، بعضی از زندانیان ما صریحاً برای کارهایی از همین نوع محکوم شده بودند ، اینان پیش از همه تحریک شده بودند ، مخصوصاً یکی از آنان بنام مارتینف ۱ که سابقاً سرباز سواره بوده و بسیار پرهیجان ، مضطرب ، بدبین و در عین حال با شرف و درست بود . یکی دیگر را نیز مثال میآورم که عبارت بود از واسیلی انتونف ۲ که همیشه خود را خون سرد نشان میداد ، نگاهی گستاخ و لپخندی متکبرانانه و تمسخر-آمیز داشت و بسیار بیدار و باهوش و نیز درست و با شرف بود. اما نمیتوانم تمام این قبیل افراد را بنظر بیاورم زیرا تعدادشان زیاد بود. پترف نیز میان دیگران رفت و آمد میکرد ، حرفهای هرگروه را گوش میداد بی آن که خود چیزی بگوید ، اما مسلماً سخت تحریک شده بود ، زیرا وقتیکه زندانیان خواستند جمع شوند ، وی بود که نخستین بار از آسایشگاه بیرون جست .

استوار ما که در عین حال حامی دار زندان نیز بود با حالتی مبهوت ، بزودی فرا رسید. زندانیان که همگی صف بسته بودند مؤدبانه از او خواهش کردند بفرگرد بگوید که «زندان» میل دارد با او صحبت کند و از وی توضیحی بخواهد . پشت سر استوار ، تمام زندانیان از کله افتاده آمدند و روبروی زندانیان صف بستند. مأموریتی که بحامی دار داده شده بود ، بقدری غیر عادی بود که وی را سرشار از ترس و وحشت کرد. اما برای او غیرممکن بود که فوراً بفرگرد گزارش ندهد. اولاً تمام زندانیان بخشم آمده و قیام کرده بودند و ممکن بود انتظار چیزهای بدتری را نیز داشت و گو اینکه هرگاه

تمام زندانیان در موردی يك صدا میشدند، رؤسای زندان بشدت می-ترسیدند. در درجه دوم ، اگر هیچ چیز دشواری نیز پیش نمیآمد و اگر زندانیان فوراً تغییر رأی میدادند و پراکنده میشدند ، باز هم استوار نمیبایست چیزی از گزارش خود بگاهد . وی رنگ باخته و لرزان از ترس نزد سرگرد دوید بی آنکه از زندانیان در این باره چیزی بپرسد یا برای آنان استدلال کند . وی دریافته بود که زندانیان با وی نمیخواستند «صحبت کنند».

من نیز که نمیدانستم قضیه از چه قرار است وارد صف شدم . بعدها جزئیات قضیه را فهمیدم ، درین لحظه گمان میکردم که ما را خواستند و زندانیان نیز اطاعت کرده اند، اما کارمندان را که معمولاً مأمور اینکار بودند ندیدم و بهمین سبب متعجب و مشغول نگریستن باطراف خود شدم . دیدم که بسیاری از زندانیان با منتهای تعجب مرا ورا نداز میکنند اما بی آنکه چیزی بگویند روی خود را برمیگردانند. آنان از اینکه مرا میان خود می یافتند دچار شگفتی شده بودند. نمیتوانستند تصور کنند که من نیز شکایتی داشته باشم . با اینهمه بزودی تمام کسانی که مرا احاطه کرده بودند چشم های پیرسان خود را بمن دوختند. واسیلی انتونف که از همه بمن دورتر بود و تا این لحظه همیشه بمن «شما» خطاب کرده و با ادب فراوان با من رفتار کرده بود، با صدایی بسیار بلند و لحنی خشن از من پرسید :

« تو آنجا چکار میکنی ؟ »

من مات و میهوت بدو نگریستم، میخواستم بفهمم که این حرف چه معنی دارد ، و آنگاه حدس زدم که چیزی غیر عادی وجود دارد. پسر جوان آرامی که متعلق ببخش نظامی بود و هنوز با وی آشنا نشده بودم بمن گفت :

« آره ، درسته ، تو اونجا چکار میکنی؟ برو توی آمایشگاه.

تو اینجا هیچ کاری نداری.»

بدو جواب دادم :

« آخر صف بسته اند. مگر نمیخواهند ما را بازرسی کنند؟»

یکی از زندانیان فریاد زد :

« بفرما ! اینهم از سوراخش درآمده ! »

دیگری گفت ،

« اینم آقای پوزه نمل شده ! »

نفر سوم با تحقیری وصف ناپذیر دست بالا را گرفت و گفت ،

« اینم آقای مگسکش ! »

این لقب جدید همه را بخنده انداخت . دیگری نیز افزود ،

« این تو آشپزخونه وضعشون خیلی بهتره ! »

« اینا هر چا باشن راحت راحتن . اینا تو زندونم نون گرمی

و بره خوک شیری میخورن . چاق و چله ها کنار ، هان ؟ اون وقت تو

این چا چکار میکنی ! »

کولوکف ! با لحنی آمیخته با بی‌قیدی گفت ،

« اینجا جای شما نیست . »

و بازوی مرا گرفته از صف بیرون برد .

او خود نیز بسیار پریده‌رنگ بود ، چشمان سیاهش برقعیزد

و لب زیرینش را میگزید . وی بطور قطع انتظار نداشت که سرگرد

با خون‌سردی بسراغشان بیاید . من خیلی میل داشتم که وی را در

چنین مواقعی بمینم زیرامیتوانست خود را کاملاً چنان که هست نشان

دهد .

او بوضعی وحشناک ثابت قدم بود ، اما باینطرف و آنطرف

میرفت . تصور میکنم که وی با شکوه و جلال يك ارباب بزرگ به

شکنجه‌گاه رفت . درین لحظه که همه مرا تو خطاب میکردند و بمن

دشنام میدادند ، میکوشید که ادب و احترام‌خود را نسبت بمن مضاعف

کند اما در عین حال حرفهایش چنان محکم و چنان آمیخته با تکبر

و تصمیم بود که نمیتوانست هیچگونه جوابی را تحمل کند . گفت ،

« الکساندر پتروویچ ، ما اینجا برای کار خودمان جمع شده‌ایم

و این امر بشما ارتباطی ندارد . شما کنار بروید ، بروید و هرچا

میخواهید منتظر بمانید . بفرمایید ، رفقای شما تمامشان در آشپزخانه‌اند ،

آنجا بروید !»

« اونا اون تو جاشون گرمه !»

من از پنجره نیمه باز آشپزخانه زندانیان لهستانی را دیدم و چنین بنظر آمد که بسیاری از زندانیان نیز با آنان بودند . با تشویش و آشفتگی کامل بدانجا رفتم . خنده ها ، دشنامها و قدقدها (در زندان این صدا بجای سوت بکار میرفت) مرا بدرقه کرد .

« مسیو ازین چیزا خوشش نیماد اقدقدقدقد ا بگیرش... »

تا این لحظه من هرگز با این شدت از طرف زندانیان تعقیب نشده بودم ! و این بار برای من بسیار دردناک بود . اما در لحظه بی حساس گیر کرده بودم . در دالان آشپزخانه بهت ... نجیب زاده جوانیکه تحصیلاتی نیز کرده بود اما روشی محکم و جوانمردانه داشت و دیوانه وار فدایی ب... بود برخوردارم . زندانیان درباره وی استنفاقاتل بودند و تقریباً او را دوست میداشتند . از هر يك از حرکاتش شجاعت ، همت و سرسختی دیده میشد فریاد زد :

« گوربان چی کف چه شده است ، بیایید اینجا !»

« مگر چه خیر است ؟»

« شما نمیدانید ؟ میخواهند شکایت کنند . وانگهی ، آنها موفق نخواهند شد ، چه کسی بحرف زندانیان اعتقاد خواهد کرد ؟ بلافاصله دنبال محرکین میگذردند و اگر ما آنجا باشیم واضح است که ما را خواهند گرفت و گردنمان خواهند گذاشت . چیزی که ما را باینجا آورده است بخاطر بیاورید . آنها را فقط شلاق خواهند زد ، در صورتیکه اگر ما میان آنها باشیم ما را پدادگاه خواهند فرستاد . سرگرد نسبت بشمام ما کینه میورزد و از آزار ما خشنود خواهد شد . ما وسیله تبرئه او خواهیم شد .»

و وقتی که در آشپزخانه بودیم ، م ... افزود :

« زندانیان اولین کسانی خواهند بود که ما را دستوپا بسته تسلیم آنان کنند .»

ت ... نیز دنبالش را گرفت ،

« حتماً آنان نه تأسفی دارند و نه ترحمی .»

علاوه بر نجیب‌زادگان ، سی نفری از زندانیان دیگر نیز به آشین‌خانه پناه برده بودند ، بعضی از آنان پست‌تر از آن بودند که بتوانند شکایت کنند و بعضی دیگر به‌بیهوده بودن این کار اعتقاد داشتند . آکیم آکیمیچ دشمن صلیبی و بطنی هرگونه تظاهرات مخالف نظم و انضباط نیز آن‌جا بود ، وی بدون يك کلمه حرف‌زدن ، در میان سکوت مطلق منتظر نشسته بود و هر قدر که پایان کار بیشتر او را بستوه می‌آورد ، همانقدر نیز معتقد بی‌پروزی اجتناب ناپذیر نظم و قدرت میشد . اشیافومیچ سرش را پایین انداخته بسیار نگران و ناراحت ، با ولعی ترس‌آلود گفتگوهای ما را گوش میداد . تمام لهستانیان ، آنها که نجیب‌زاده نیز نبودند ، بهتر دانسته بودند که نزد بزرگترانشان بمانند . چند زندانی روسی ترسو که افرادی ابله ، ساکت و افسرده بودند و جرأت نمی‌کردند داخل هیچ چیز بشوند ، با نگرانی منتظر پایان این احقاق حق بودند ، میان آنان عده‌بی از افراد عبوس و خشن نیز دیده میشد ، آنان آن‌جا مانده بودند زیرا یقین کامل داشتند که این کار به هیچ‌جا نمیرسد و از آن جز درد سر حاصل نمیشود . با آنکه از عاقبت کار اطمینان داشتند و حوادث نیز نظرشان را تأیید کرد ، اما آنان خود را ناراحت احساس میکردند و نگاهشان بنظر من مردد و نامطمئن آمد . ایشان خود را مرتدانی تصور میکردند که بصنف خود خیانت کرده و رفقای خویش را پسرگرد فروخته‌اند . میان آنان یولکین ، همان دهقان حیله‌گر اهل سیبری که بجرم ساختن پول قلب محکوم شده و مشتریان کولیکفرا از دستش گرفته بود ، دیده میشد . مسلمان پیر اهل ستارودوب را نیز میان ایشان دیدم . هیچیک از آشین‌ها نیز از جای خود تکان نخورده بودند ، بدون تردید آنان نیز خود را وابسته باداره زندان تصور کرده و بهمین سبب در اقداماتی که پس ضد اداره صورت میگرفت شرکت نجسته بودند . من با سرگشگی به

...م گفتم :

« با اینهمه ، بغیر از این عده همه آن‌جا هستند . »

ب ... غرغرکنان جواب داد :

« آری ، اما این بما چه مربوط است ؟ »

... گفت .

« اگر ما آنجا برویم خیلی بیش از آنان خود را بخطر انداخته‌ایم
و چرا اینکار را نکنیم . »

و بزبان فرانسه افزود :

« Je hais ces brigands ! »

سپس گفت :

« شما باور میکنید که این احقاق حق آنان بجایی برسد و آنان
خود را بزحمت می‌اندازند و این تنها لغتی است که ازین کار میبرند . »
یکی از زندانیان که پیرمردی ترش‌روی و متمصب بود روی این
حرف تکیه کرد :

« درست است ، هیچ چیز ازین کار در نخواهد آمد . »

المازوف نیز که میان ما بود با عجله در این باره توضیح داد :

« نه ، هیچ چیز ، بجز اینکه پنجاه نفری از اینها چوب

میخورند . »

یکی از این زندانیان فریاد زد :

« این سرگرد است ! »

و همه بسمت پنجره‌ها هجوم آوردند .

سرگرد با عینک خود ، خشم آلود و هار با رنگی که از شدت

خشم تیره شده بود می‌دوید . وی با تصمیم قاطع و بی آنکه يك کلمه

حرف بزند ، تا روبروی زندانیان که صف بسته بودند پیش آمد . در

این قبیل موارد حقیقه شجاع بود و هرگز حضور دهنش را از دست

نمیداد . وانگهی ، او تقریباً هر روز مشروب میخورد . حتی کلاه

کاسکت چربش با حاشیه نارنجی رنگ و سردوشیهای تقریبی تیره و کدرش

درین لحظه چیزی شوم بود . پشت سرش دیاتلف یورنچی پیش می‌آمد

که شخصیتی بسیار مهم بود که همه را در زندان راهنمایی میکرد و حتی

۱ - چنانکه تصریح شده است این جمله در متن روسی نیز

بزبان فرانسه بوده و چنین معنی میدهد : « من ازین راهنزان نفرت

دارم ! »

در شخص سرگرد نیز نفوذ داشت. این مرد شخصی بسیار حيله‌گر اما خالی از بدجنسی بود و زندانیان از او رضایت داشتند. پشت سر دیاتلف؟ حسابدار ما می‌آمد که بطور قطع بسختی تویخ شده و انتظار تویخ دیگری ده بار شدیدتر را نیز می‌داشت. علاوه بر این سه یا چهار نفر سر باز نیز از بی‌آنان می‌آمدند. زندانیان از لحظه‌یی که بدنیال سرگرد فرستاده بودند کلاهها را از سر برداشته و بحال راحت باش ایستاده بودند و اینک ناگهان خود را گسفتند و روی زانوین فشار آوردند، سپس ناگهان بیحرکت شدند و منتظر نخستین حرف، یا بهتر بگویم نخستین فریاد رئیس زندان گشتند.

اما انتظارشان زیاد بطول نیانجامید. سرگرد موقع ادای دومین کلمه با تمام قوا فریاد می‌زد، و از پس خشمش شدید بود زوزه میکشید. ما میتوانستیم از پنجره او را ببینیم که جلو صف زندانیان می‌دوید، خود را بجلو میانداخت و سؤال میکرد. با اینهمه ما خیلی دور بودیم و نمیتوانستیم سؤال‌های او و جواب‌های زنداندانیان را بشنویم. فقط فهمیدیم که با صدایی زیر فریاد می‌زند:

«شورش! ... محرکین را ... بشلاق ببندید!»

سپس بمردی حمله کرده گفت:

«تویی، تو تحریک کردی، تو!»

جوابی بکوش نرسید، اما پس از یک لحظه دیدیم که یک زندانی از صف بیرون آمده بسوی پاسگاه رفت. یک لحظه بعد زندانی دیگری بدنیال او و زندانی سوم نیز بدنیال دومی رفتند.

«همه را بمعکم میفرستم! ... من شمارا ... توی مطبخ

دیگه چه خبره؟»

چشمش از پنجره باز بما افتاد و فریاد زد:

«همه اینجا! ... همه رو بیارین اینجا!»

دیاتلف در آشپزخانه نزوما آمد. بدو اعلام کردند که هیچگونه شکایتی ندارند. وی فوراً برای اطلاع دادن ب سرگرد باز گشت. سرگرد

با لحنی آرامتر و محققاً از روی رضایت و خشنودی گفت :
 «آه ! اونها هیچ حرفی ندارند ! بسیار خوب ، همه اینجا!»
 ما بیرون آمدیم . احساس کردم که ما همه ازین کار خجالت
 میکشیم ، زیرا همه با سرافکندگی راه میرفتند .
 سرگرد با صدایی شکسته اما آرام و گرم بما گفت :
 «پروکوفیف ! ! یولکین هم هست ، و تو ، المازوف ، بیاید
 جلو ، جمع بشوید .»

سپس نگاهی با مهربانی بما افکند :
 «م... توهم آنجایی... خیلی خوب، دیاتلف اسمهاشان را بنویس
 زود ، اسم افرادی که رضایت دارند ، و اسم افراد ناراضی ، تمام اسمها
 را تا آخرین نفر بنویسید و صورتش را بمن بدهید... تمام شماها
 را به محکمه نظامی میفرستم... من شماها نشان خواهم داد...
 هرزه ها !..»

تهیه صورت اثر خود را بخشید .
 یکی از ناراضیها با صدایی گرفته و مردد فریاد زد ،
 «ما راضی هستیم !»
 «آه آه ! راضی ! کی راضیه ! کسی که راضی است بیاید
 جلو !»

چند صدای دیگر نیز گفتند :
 «راضی ! راضی !»
 «راضی ! معنی این حرف اینست که شما را تحریک کرده اند
 معنی اینست که میان شما رهبران و باغیهای وجود دارد؟ ... وای
 بحال آنها !»

صدایی از میان جمعیت گفت :
 «قرهان ، این حرف چه معنی دارد !»
 سرگرد بسوی گوشه‌یی که صدا از آن برخاسته بود هجوم آورده
 فریاد کشید :

« کی داد زد ، کی ، کی ، راستورگوف ! تو داد زدی ؟ بدو
پاسگاه ! »

راستورگوف که جوانی قوی هیکل و چاق بود از صف بیرون
آمد و با هستگی بسوی پاسگاه رفت . البته وی فریاد نکشیده بود ،
اما چون او را مرتکب تشخیص داده بود ، جرأت تکذیبش را نداشت .
سرگرد روی پاشنه پا بلند شده فریاد کشید :

« شما از زور چاقی دارید میترکید ، و همین اینطور شماها را
هار کرده ! »

سپس تند تند گفت :

« این پوزه باد کرده رو بمن نشوتش بدین ، باز سه روز شماها رو
بازرسی نکردن . . . آره ، من همه شمارو تو تله میندازم ! هر کی راضیه
بیاد بیرون ! »

بیست سی نفری از زندانیان با صدایی خفه گفتند :

« ما راضی هستیم ، حضرت اشرف ! »

و دیگران با سماجت و اصرار سکوت خویش را حفظ کردند .
اما سرگرد دیگر چیزی نمیخواست . هیچ چیز برای او بهتر ازین
نبود که هرچه زودتر این کار را پایان بخشد . بهمین سبب یا شتاب
گفت :

« آه ! حالا دیگر همه راضی هستند ! . . . من این را از پیش

میدانستم . این اشتباه تحریک کنندگان است . . . »

سپس به دیاتلف خطاب کرده گفت :

احساس میشود که میان اینها محرکینی وجود دارند ، باید
همه شان را پیدا کرد ! و حالا . . . حالا وقت کار است ! طبل را
بزنید !

سرگرد شخصاً هنگام تشکیل گروههای زندانیان برای کار-
های گوناگون حضور یافت . زندانیان ، ساکت و افسرده برای بیگاری

رفتند و خوشوقت بودند که لااقل هرچه زودتر از زیر نگاههای رئیس وحشتناک خویش خواهند گریخت. پس از رفتن دسته‌های زندانیان، سرگرد باهستگی بسوی پاسگاه آمد که دربارهٔ رهبران این حادثه تصمیمی نه چندان بیرحمانه بگیرد. پس از آن گفتند که یکی از زندانیان ازو بخشایش طلبیده و او نیز بزودی رهایش کرده بود. وی نیز در مضیقه بود و حال خوشی نداشت. چه کسی میدانند که وی را نیز ترس فرا نکرفته بود؛ بازخواست و احقاق حق همیشه درد سر تولید می‌کند. در واقع نیز شکایت زندانیان، در صورتیکه آن را بمقامات اداری بالاتر تسلیم نکرده و فقط بسرگرد گفته بودند، بازخواست و شکایت بشمار نمیرفت. اما در عین حال وی از یکصدایی و اتفاق زندانیان ناراضی بسیار ناراحت بود. بنابراین باید بهر قیمتی که هست این مطلب را درز بگیرد. بزودی رهبران را آزاد کردند. از فردا غذا بهتر شد، اما متأسفانه برای مدتی کوتاه! روزهای بعد، سرگرد بیشتر برای بازرسی زندان می‌آمد و بیش از پیش بینظمی‌ها را جلوگیری می‌کرد. حسابدار زندان باحالتی مشغول و مستغرق و سرگشته می‌رفت و می‌آمد، چنانکه گویی در سرگستگی خویش باقی مانده است. اما مدتی طول کشید تا زندانیان آرام شدند؛ البته تحریک و عصبانیت آمیخته با سکوت آنان بخشمناکی روزهای اول شباهت نداشت؛ از سکوت آنان اضطراب و ناراحتی هویدا بود. بعضی از آنان همچنان سرافکنده بودند. بعضی دیگر که می‌دیدند این کار برخلاف میلشان انجام گرفته است، غرغر می‌کردند. بسیاری از ایشان بتلخی خود را مسخره می‌کردند، چنانکه گویی می‌خواهند برای ایجاد این تحریکات خود را تنبیه کنند. مثلاً یکی از آنان می‌گفت:

« بیا، کوچولوی من، بگیر، بخور! »

دیگری فریاد می‌زد:

« هرچوری بکارند همان جور درو می‌کنند! »

سومی آهسته می‌گفت:

« حالا موشی که زنگوله را بگردن گربه ببندد کجاست؟ »

« حالا دیگه با چماق سراغ تمام ماها می‌آیند. باز جای شکرش

داستایوسکی

باقیست که همه ما را شلاق زدند!»
یکی دیگر از زندانیان با لحنی تلخ خاطر نشان ساخت:
«اگر همه چیز را از پیش میدانستیم، کمتر حرف می‌زدیم و
خودمان را بهتر نگه می‌داشتیم!»
«حالا دیگه توافقاً می‌خواهی بمن درس بدهی؟ برو بابا،
مدیر مدرسه!»

«البته که درس میدم!»
«اما پیش از اون می‌خوام بدونم که تواز کجا بیرون اومدی؟»
«بالاخره من هنوز به نفر مردم، اما توکی هستی؟»
«تو، ته مونده غذایی که جلو سگها می‌ریزن!»
«ته مونده غذا خودتی!»
زندانیان از اطراف باین دونفر که بایکدیگر مشاجره می-
کردند، فریاد زدند:

«بریم، بریم، بسه دیگه، دری وری گفتن بسه!»
من همان شبی که شکایت صورت گرفته بود، هنگام بازگشتن
از بیکاری پشت آسایشگاهها به پترف برخوردم. اونیز دنبال من می-
گشت. وقتی بمن نزدیک شد، دو سه صدای نامفهوم که نشان شکفتی
بود از گلویش بیرون آمد، سپس با حالتی سرگشته خاموش شد و
بی‌اراده در کنار من براه افتاد. این کارها بسنگینی قلب مرا فشرده و
بنظرم آمد که پترف میتواند توضیحاتی بمن بدهد. ازو پرسیدم:
«پترف، بگو ببینم، رفقای شما نسبت بما کینه‌ی ندارند؟»
وی چنان که گویی ناگهان از خواب بیدار شده است پرسید:
«کی شما کینه دارد؟»

«زندانیان، نسبت بما نجیب زادگان!»
«برای چه شما کینه داشته باشید؟»
«برای اینکه ما در این شکایت از آنان پیروی نکردیم!»
وی که می‌کوشید حرفها مرا بفهمد پرسید:
«شما که از جیب خود غذا می‌خورید، چرا اینکار را بکنید؟»
«ببینید، ببینید! میان شما کسانی هستند که از جیب غذا

وی با تعجب فراوان پرسید :

« آه ! به ! شما چطور می‌توانید رفقای ما باشید ؟ »

نگاهی سریع بدو افکندم . محققاً نمیتوانست افکار مرا بفهمد ، و درك نکرد که من بکجا می‌خواهم برسم . برعکس ، من خوب فهمیدم . برای نخستین بار فکری که مدتها بود مرا بخود مشغول می‌داشت بی‌آنکه بتواند کاملاً در مغز من شکل مشخصی بخود بگیرد اینك صورتی روشن و واضح مییافت . من این فکر را که تا کنون چیزی جز يك کشف و شهود مبهم نبود گرفتم ! فهمیدم که هرگز زندانیان ما را رفقای خود نمیدانند و لولاینکه من محکوم بحبس ابد و زندانی بخش اختصاصی نیز باشم . وقتی پترف گفتم : « شما چطور می‌توانید رفقای ما باشید ؟ » حالتی در چهره‌اش نمودار شد که همچنان در خاطر من باقی‌مانده است . در قیافه‌اش آن قدر سادگی و صراحت و شگفتی پاك و خالص وجود داشت که من يك لحظه از خود پرسیدم آیا در آن تمسخر و کینه و ریشخند نهفته است یا نه . اما نه ، من رفیق آنان نبودم ، همین و همین ! « تو براه خود برو و من براه خود میروم ، تو کارهای خود را بکن و من کارهای خود را . »

بالاخره من فکر می‌کردم پس از این زندانیان باآزار ما می‌پردازند و زندگی را برای ما غیر ممکن می‌سازند ، اما هیچ همچو چیزی نبود ، حتی کوچکترین دشنام ، حتی کوچکترین سرزنش و کوچکترین عداوت خاصی ظاهر نگردید . فقط هر وقت که موقعی بدستان می‌آمد ، مانند گذشته ما را آزار می‌کردند . آنان چه نسبت بکسانیکه خود را کنار کشیده و چه نسبت بکسانیکه برای نخستین بار رضایت خویش را ابراز داشته بودند ، کینه‌ی بی‌بدل نگرفتند . حتی هیچکس يك کلمه در این باره حرف نزد . مخصوصاً این سکوت بود که مرا مبهوت کرد .

می‌خورند ، و با وجود این شرکت کردند . ما هم باید . . . روی رفاقت . . .

دوستان من

چیزی که در رفقای من وجود داشت ، خاصه در آغاز کار ، مرا بیش از همه چیز بسوی آنان جلب می کرد . البته همان چیزهایی بود که در من نیز وجود داشت و آن عبارت از این بود که آنان نیز «نجیب زاده» بودند. اما از میان سه نفر روسی که سابقاً نجیب زاده بوده و اینک در زندان بسر می بردند، یعنی آکیم آکیمیچ و آ... که جاسوسی می کرد و کسی که متهم بکشتن پدر خود شده بود، فقط با آکیم آکیمیچ ارتباط داشتیم. اگر ساده تر بگویم ، جز در مواقع نومیدی مطلق و هنگامی که ملالت عمیق بمن دست میداد و فکر می کردم که نمیتوانم با هیچکس دیگر گفتگو کنم ، یا او صحبت نمی کردم. در فصل گذشته کوشیده ام که زندانیان را به دسته هایی تقسیم کنم ، اما اکنون که آکیم آکیمیچ را بخاطر می آورم، فکر می کنم باید یکدسته دیگر نیز بآنان بیفزایم و آن کسانی بودند که بکلی نسبت به همه چیز بی اعتنا بودند و برای آنان زیستن در زندان یا در آزادی تفاوتی نداشت، و یکنفر ازین نوع زندانیان این دسته را تشکیل میداد . اما این قبیل اشخاص بطور استثنایی ممکن بود نزد ما وجود داشته باشند . و آکیم آکیمیچ بتهنایی این استثنا را تشکیل میداد. او چنان بزندان آمده و آنجا مستقر شده بود که گویی باید تمام زندگانی خود را آنجا بگذراند. همه چیزهایی که او را احاطه می کرد یعنی تشک و بالشها و وسایل آشپزی با دقت مرتب شده و محکم سر جای خود گذاشته شده بود ، هیچ کدام از وسایلی نمیتوانست انسان را بفکر زندگی در منزلگاه و زندگی موقت بیندازد. آکیم آکیمیچ هنوز میبایست سالیان دراز در زندان بگذراند . اما گمان نمیکنم که هیچوقت بفکر روز آزادی خود افتاده و خواب آن روز را دیده باشد. با اینهمه اگر وی

در عالم واقعیات زیست می‌کرد ، این نه بر اثر شجاعت و واقع بینی ، بلکه بواسطه روح اطاعت و تابعیتی بود که در او وجود داشت و او را بهمین نتیجه میرسانید. این مرد شجاع در آغاز کار بکمک من آمد ، نصایحی خوب و سودمند بمن داد و خدمات قابل توجهی بمن کرد ، اما اینک اعتراف میکنم که گاهگاه ملالتی عمیق در من بوجود می‌آورد و وی با حضور خویش تمایل زیادی را که به اضطراب و نگرانی داشتم شدیدتر میساخت ، در صورتیکه من میخواستم باز نزدیک شدن بدو این نگرانی را فراموش کنم . من در لحظات خاصی عطش فراوان برای شنیدن کلمات زنده و امیدبخش داشتم و لولاینکه این کلمات تلخ و خارج از حدود طاقت و سخت باشد ، ما میتوانستیم گاهی درباره بدی سر نوشت خویش باهم درد دل کنیم ؛ اما او ساکت مینشست و فانوسهایش را می‌چسبانید یا اینکه جزئیات باز دیدی را که فلان سال کرده بودند برایم حکایت میکرد ؛ نام و لقب فرمانده لشکر را می‌آورد ، می‌گفت که این شخصیت چه چیز را تأیید کرده و از چه چیز ناراضی بوده و هنگام برخورد و ملاقات چه علاماتی مبادله شده است . تمام این حرفها را با صدایی یکنواخت و آرام ، مثل صدای آبی که قطره قطره فرو میریزد ، باز می‌گفت . فقط درباره دورانی که در قفقاز بوده و برای دخالتی که در فلان کار داشته نواز «سنت آن»^۱ بشمیرش بسته بودند صحبت می‌کرد ، کمی تحریک میشد . در این لحظه نیز فقط صدایش بوضعی خارق‌لعاده جدی و محکم میشد ؛ کمی آن را آهسته‌تر می‌کرد و برای بر زبان راندن «سنت آن» حالتی اسرار آمیز بخود میکرد . پس از آن نیز دست کم سه دقیقه در سکوتی آمیخته با شیفتگی فرو میرفت . طی نخستین سال زندانی شدن خویش گاهی دقائق نامعقولی برایم پیش می‌آید و در این دقائق همواره بطرزی ناگهانی و بی آنکه دلیل آن را بدانم ، نسبت باین مرد دلیر ، آکیم آکیمیچ کینه در دل می‌گرفتم ؛ آنوقت در حال سکوت بسر نوشت خود نفرین می‌فرستادم که چنین اقتضاکرده‌است که من با وی روی خوابگاه بخوابم و سرم را پهلوئی سرش بگذارم . ولی پس از یکساعت ،

خود را ازین وضع اخلاقی که داشتم ، سرزنش میکردم . اما فقط طی سال نخستین دستخوش چنین حالتی میشدم . از آن پس با خلق و خوی آکیم آکیمیچ آشنا شدم و از دیوانگیهای گذشته خود شرمساری بردم . تصور نمیکنم که هرگز صریحاً با او مشاجره‌یی کرده باشم .

علاوه بر این سه نفر روس ، هشت نفر دیگر از مردان تحصیل کرده دیگر نیز رفیق تیره‌بختی من بودند . با آنان روابط بسیار نزدیک داشتم و حتی از داشتن روابط با بعضی از آنها ، و نه با همه‌شان ، خوشوقت بودم . بهترین آنها اشخاصی علیل و بی‌نهایت بی‌حوصله بودند . پس از مدتی مجبور شدم با دو نفر از آنها تمام روابط خود را قطع کنم . فقط سه نفر از ایشان واقعاً تحصیل کرده بودند ؛ ب... و م... و ژ... که مردی بی‌روسانقاً معلم ریاضیات بود . این شخص بی‌مردی خوب و دارای اخلاقی خاص خود بود و با وجود دانش فراوان فکری محدود داشت... م... و ب... کاملاً با او تفاوت داشتند . من در اولین نظرها م... تفاهم حاصل کردم و ما هرگز یک حرف بلند بیکدیگر نزدیم ؛ من بدو ارج بسیار مینهادم ، اما در باب دوست داشتن او وییونند یافتن باوی... من لیاقت آن را نداشتم . با آن که بشدت ترش‌روی و بدگمان بود ، تسلط زیادی بر خود داشت . این خویشتن داری که کسی نیز ارادی بود درست همان چیزی بود که ناخوشایند من بود ، کاملاً احساس میشد که او حتی یکبار نیز روح خود را عریان بهیچ کس نشان نداده است . با اینهمه ممکنست که من سخت در اشتباه بوده باشم ، زیرا وی طبیعی قوی و عالی داشت . زرنگی خارق‌العاده او که حتی با کسی دورویی نیز آمیخته بود ، و خودداری که در روابط با دیگران داشت ، در انسان تردیدی عمیق بر می‌انگیخت . اما این آدم شكاك ، ایمانی تزلزل‌ناپذیر نسبت به بعضی اعتقادات و امیدواری‌های خاص داشت . این دو گونه‌گی سبب شکنجه وی میشد . با وجود این روش صریحاً با ب... و دوستش... در جنگ بود . ب... مردی بی‌عار و مستعدگرفتن‌سل و بسیار تند خو و عصبانی ، اما در باطن بسیار خوب بود . همین عصبانیت و خشم‌گیری گاهی از رامانند کودکان هوس‌باز و بهانه‌جو میساخت .

من نمیتوانستم با این خلق و خوی مدارا کنم و بهمین سبب رفت و آمد یا ب ... را قطع کردم، بی آنکه از محبت باطنیم نسبت بدوکاته شود. از م ... رنجش خاصی نداشتم اما او را دوست نیز نمیداشتم. وقتی روابط خود را با ب ... قطع کردم روابطم با ت ... یعنی همان جوانی که در فصل گذشته درباره شکایت از اوصحبت داشته‌ام نیز قطع شد. این امر بسیار باعث ملالت من شد زیرا ت ... با آنکه کم درس خوانده بود شجاع و جوانمرد و دلر با بود.

او ب ... را دوست میداشت و بقدری نزدش گرامی بود که کسانیکه با دوستش قطع رابطه میکردند، بزودی بصورت دشمنان وی در می‌آمدند. او از م ... نیز برید اما این تصمیم را بدشواری اتخاذ کرد. باید بگویم که تمام این مردان از نظر روحی مریض بودند و حالتی غمزده و خوبی مبهم وسایه مانند داشتند. و بهمین سبب زندگی در زندان برای آنان بسیار پر زحمت‌تر از ما جلوه میکرد. ایشان خود را بسیار دور از زادگاه خویش مییافتند و بعضی از آنان برای مدتی دراز، ده سال یا دوازده سال، تبعید شده بودند. چیز بسیار سخت‌تر این بود که آنان بر اثر يك قضاوت قبلی بی‌اساس، بمحکومین بحبس با اعمال شاقه بچشم حیوانات وحشی مینگریستند و نه میتوانستند و نه میخواستند در آنان کوچکترین نشانی از انسانیت باز شناسند. و این امر نیز قابل قبول و قابل درك بود؛ سرنوشت و فشار موقعیت‌های گوناگون آنان را در این راه میراند. اندوه آنها را خفه میکرد. ایشان فقط با چرکسی‌ها و تاتارها و اشعیافومیچ مهربان بودند و با ترس وحشت از تمام زندانیان دیگر میگریختند. فقط مسلمان پیر اهل ستار و دوب کلملا حس احترام آنان را بخود جلب کرده بود. با اینهمه، چیز قابل توجه اینست که در تمام مدتی که در زندان بودم حتی یک نفر از زندانیان نیز ریشه و مذهب و معتقدات آنان را مسخره نکرد، در صورتیکه بین ملت ما معمول و رایج است که در روابط خویش با بیگانگان و خاصه آلمانها مایلند که آنان را بچشم استهزاء و تمسخر بنگرند. حتی زندانیان برای لهستانیان بسیار زیاد تر از ما روسها احترام قائل بودند، هرگز برای آزار و مسخره کردن آنان منتظر فرصت نبودند و لهستانیان نمی-

توانستند این چیزها را ببینند .

دوباره برسر موضوع ت ... بازگردم . او بود که هنگام انتقال بزندان ، تقریباً در تمام طول راه رفیق خود ب ... را که از نظر جسم و سلامت ضعیف بود و پس از پیمودن نیم منزل راه فرسوده شده بود ، حمل کرد . ابتدا محل تبعید آنان او - گورسک ۱ بود که بنا بگفته خودشان حالشان در آنجا خوب و در هر حال بسیار بهتر از زندان مابود . اما چون آنان با تبعید شدگان شهر دیگری مکاتبه کرده بودند - که این مکاتبه نیز بسیار عادی بود - چنین مقتضی دیدند که هر سه نفر را تحت نظارت مستقیم فرمانده عالی ما منتقل کنند . تا فرا رسیدن آنان به زندان ما م ... تنها بود ؛ و در این یکساله تبعید چقدر قوای خود را از دست داده بود !

تمام مجرمین سیاسی ما جوان بودند . فقط ژ ... پیر مردی که دایم دعا میخواند و من قبلاً از او صحبت کرده ام ، سنش به پنجاه سال میرسید . این مردی که محققاً بسیار شرافتمند بود وضعی بسیار عجیب نیز داشت . رفقایش ب ... و ت ... نیز او را دوست نمیداشتند . تقریباً هرگز با او حرف نمیزدند و او را لجاج و خردگی میدانستند . نمی دانم تا چه اندازه حق با آنان بود . در زندان نیز مانند تمام جاهائی که افراد بزور و نه طوق تعابیل خویش گردهم می آیند چنین بنظر می رسد که بزودی نزاع و کین تیزی بین آنان آغاز خواهد شد - عوامل بسیاری در این امر دخالت دارد . بعلاوه ژ ... مردی اندک بین و نادانیدر بود ؛ هیچیک از رفقایش نمیتوانستند با وی تفاهم حاصل کنند . ما هرگز بایکدیگر نزاع نمی کردیم ، اما روابطمان نیز هرگز خصوصی و صمیمانه نبود مثل این بود که ژ ... ریاضی دان خوبی بود . بخاطر می آورم که یکروز بالهجه نیمه رویش سعی می کرد نظریه بی را که در مورد ستاره شناسی و هیات ابداع کرده بود برایم توضیح دهد . بمن

1 - Ou-goursk و بدون تردید این کلمه علامت اختصاری اوست کسانوگورسک Oust-Kaménogoursk واقع در شهرستان سمی پالاتینسک Semipalatinsk است .

اعلام کرد که سابقاً کتابی در این موضوع چاپ کرده اما تمام محیطهای علمی او را مسخره کرده اند . گویا کمی نیز خبط دماغ داشت . روزهای متوالی زانو میزد و دو عامی خواند و همین امر حس احترام تمام زندانیان را نسبت بدو جلب کرده بود و تا روز مرگ این احترام را حفظ کرد . او پس از يك بیماری سخت ، در بیمارستان ، مقابل چشم من درگذشت . وی از نخستین روز رسیدن زندان بواسطه حادثه‌یی که با سرگرد برایش اتفاق افتاد احترام تمام زندانیان را بخود جلب کرد . در دوران مسافرت از «ازگورسک» بقلعه زندان ما صورت تبعید شدگان را تشریح کرده بودند و ریششان بلند شده بود و چون آنان را مستقیم نزد سرگرد ما بردند ، وی بمحض دیدن آنان ، ازین تخلف از انضباط سخت عصبانی شد ، گویانکه با اینهمه تبعید شدگان کاملاً بیگناه بودند . سرگرد غریب ،

«این چه وضعیه ؟ اینا ولگردن ، راهزنن !»

در آن دوران ژ... روسی را بسیار بد می فهمید ، خیال کرد از او میپرسند : «که هستید ؟» و جواب داد ،

«ما ولگرد نیستیم ، ما تبعید شدگان سیاسی هستیم.»

سرگرد فریاد زد :

«چه...طور . تو جرأت میکنی بر روی کنی ا بیاسگاه ا صد

ضربه چوب افور ا !»

پیرمرد را کتک زدند . وی زیر چوب دراز کشید ، دستش را گاز گرفت و بدون کوچکترین فریاد و حتی تکان خوردنی مجازات را تحمل کرد . اما ب...وت... را در آسایشگاه بردند ، م... جلو در منتظر آنان بود . با آنکه ایشان هرگز وی را ندیده بودند ، خود را بگردنشان افکند . آنان که ازین پذیرایی سرگرد سخت عصبانی بودند ، بهلایی را که بر سر ژ... آمده بود نقل کردند . من هنوز لحظه‌یی را که م... این مطلب را برایم نقل کرد بخاطر دارم . بمن گفت : « از حال طبیعی خارج شده بودم . دیگر حتی عصبانی نیز نبودم و از شدت تب می لرزیدم . رفتم و جلودر بانتظار ژ... ایستادم . او باید مستقیم بیاسگاه که آنجا مجازاتش خواهند کرد بیاید . ناگاه در پنهانی قلمه را باز کردند .

ژ... بی آنکه بکسی نگاه کند، با چهره باز و لب‌های لرزان از جلو زندانیانی که در حیاط بودند و میدانستند نجیب‌زاده‌بی را کتک زده‌اند، گذشت. وارد آسایشگاه شده راست سر جای خود رفت و سپس بی آنکه يك کلمه حرف بزند، زانورد و مشغول دعا خواندن شد. زندانیان نه تنها ازین مطلب متعجب، بلکه متأثر هم شدند. وقتی من این پیر مرد، این مرد سفید مویی را دیدم که از زن و فرزندش جدا شده و آنان را در زادگاه خویش بجا گذاشته بود، وقتی او را دیدم که زانورده و پس از این تنبیه ظالمانه دعا میخواند، خشمی وحشتناک مرا فرا گرفت؛ بسوی پشت آسایشگاهها دویدم. دو ساعت تمام مات و مبهوت، چنانکه گویی مشروب خورده‌ام، آنجا ماندم. «از آن ساعت، زندانیان که بر اثر سکوت وی زیر چوب، تحت تأثیر قرار گرفته بودند، نسبت به ژ... نظر خاصی داشتند.

دقیق و درست باشیم و هرگز از روی این مثال درباره روش اداره زندان نسبت به تبعید شدگان نجیب زاده اعم از روسی و لهستانی داوری نکنیم. فقط این امر ثابت میکند که اگر يك مرد بدجنس ریاست و فرماندهی کل آنان را برعهده داشته باشد، اگر از يك تبعید شده خوشش نیاید میتواند بوضعی عیب سرنوشت وی را دشوارتر سازد. اما باید اعتراف کنیم که فرماندهی عالی سیبری که وضع و روش تمام مرئوسین وابسته بدوست، درباره اینقبیل تبعید شدگان تشخیصی خاص قائل شده است حتی در بعضی موارد - بدلائل بسیار روشن - نسبت بایشان اغماض بیشتری نشان داده است؛

اولاً از اینجهت که خود این رؤسای بزرگ نجیب زاده هستند و ثانیاً تجربه مواردی را نشان داده است که نجیب زادگان پیش از خوابیدن زیر تازیانه بمجریان امر حمله کرده‌اند، گو اینکه این امر عواقبی وخیم در بر دارد؛ و ثالثاً اینکه اکنون سی و پنج سال است که سیبری عده زیادی از تبعید شدگان نجیب زاده را بحود دیده است؛ و اینان احترامی برای خود فراهم آورده‌اند و این احترام بقدری

۱ - مقصود نویسنده ازین تبعید شدگان دسامبرستها است.

زیاد بوده است که در دوران زندانی شدن من ، بحکم همان عادت دیرین ، اداره زندان مجرمین نجیب زاده را در برابر تبعید شدگان عادی بچشم دیگری مینگریست . این عادت از فرماندهی عالی برؤسای تابع که وضع و اعمال خود را با اعمال مافوقهای خود تطبیق می دهند ، سرایت کرد . با اینهمه بسیاری از مرئوسین پیوسته روشی را که مافوقه هایشان در این مورد اتخاذ کرده بودند انتقاد می کردند . اگر درباره موجوداتی که بچنگالشان گرفتار شده بودند ، با آنان اختیار تام میدادند بسیار خوشنود میشدند . برای معتقد شدن باین موضوع دلایل بسیاری دارم و علت آن اینست ، زندان های نوع دوم که من نیز در آن بسر میبردیم و از زندانیانی که تشکیل شده بود که سابقاً سرف بوده و اینک نیز تحت قدرت مقررات نظامی بسر میبردند مسلماً بی نهایت سخت تر از دونوع دیگری یعنی نوع سوم (کلرد کارخانه) و نوع اول (کلرد معادن) بود ، زیرا تشکیلات آن که کلاً نظامی بود ، عیناً به بنگاههای انضباطی در روسیه شباهت داشت . رژیم نظامی بسیار جدی ورو نظم آن بسیار دقیقتر است ، همیشه زنجیرهای آهنین ، همیشه بازمان ، همیشه قفل و بند ، همین چیزی که باین شدت درد و نوع زندان دیگر موجود نیست ، در کار است . لاقلاً این چیز است که زندانیان ما ادعا میکردند و آشنایان باین مسائل نیز باین آنان کم نبودند . ایشان با خوشحالی به زندانهای نوع اول ، که قانون آنرا دشوارتر و شدیدتر شناخته است میرفتند و حتی بعضی از زندانیان آرزوی چنین انتقالی را میکشیدند . زندانیانی که از زندان روسیه آمده بودند ، يك دل و يك زبان از زندان خود با وحشت گفتگو میکردند . آنان بما مطمئنان میدادند که زندگی در سیبری ، در مقام مقایسه بازندان های روسیه بهشت واقعی است . اگر علی رغم سختی رژیم نظامی و حضور شخص فرماندار و علی رغم ترس از اینکه بعضی شخصیت های رسمی روی بدجنسی یا حسد و هواخواهی گزارش های مجرمانه می درباب تبعیض این یا آن رئیس بداندیش بدهند ، اگر در چنین مواردی بمجرمین نجیب زاده بچشم دیگری غیر از باقی زندانیان نگریسته میشد ، اما قاعده میبایست آنان را با همان اغماض که در دو بخش دیگر موجود دارد بنگرند .

بایان مختصات جایی که خود در آن بودم تصور می‌کنم توانسته باشم از آنچه در سراسر سیبری می‌گذشت نمونه‌یی بدست داده باشم . سر و صداها و سرگذشت‌هایی که در بارهٔ این موضوع توسط زندانیان نوع اول و سوم بمن رسیده است نتیجه گیری‌های مرا تأیید میکند . در واقع نیز ادارهٔ زندان در بارهٔ ما روشی خاص داشت . بدون تردید ما از هیچ گونه معافیت از کاروبیگاری بهرمنند نمیشدیم ؛ همان بیگاری، همان آهنها و همان قفلها وجود داشت ؛ خلاصه همه چیز برای ما نیز مانند سایر زندانیان بود . وانگهی ، رفتاری غیرازین ممکن نبود . من میدانم که در دورانی نزدیک بدوران ما یکمده از اتهام زندگان و تحریک کنندگان و کسانی که برای دیگران چاه می‌کنند ، در شهر ما افزایش یافته بودند و ادارهٔ زندان نیز مراقب این موضوع بود . آنان جرمی که رویش بسیار تکیه می‌کردند عبارت بود از اغماض و سهل‌انگاری نسبت ببعضی طبقات زندانیان . رؤسا نیز از ترس آنکه نامشان ببدی یادداشت شود یا مقام خود را از دست بدهند ، با ما نیز مانند سایر زندانیان رفتار می‌کردند ؛ فقط ما را از اجرای مجازات‌های بدنی مستثنی کرده بودند . اما در واقع اگر ما نیز مستحق مجازات میشدیم ، یعنی کوچکترین خطی مرتکب میشدیم ، درست و حسابی تازیانه‌مان میزدند ؛ چون مقررات تساوی زندانیان را اقتضا میکرد . . . با این همه از تنبیه کردن بدون علت ما نیز پرهیز نمی‌کردند . تنبیه بدون رعایت تناسب علت نیز وجود داشت و همین امرگاهی بی‌معنی رؤسای تابع بسیار مشتاق اجازه میداد که برای نشان دادن حرارت و حسن خدمت بدون تعقل آن را اجرا کنند . ما میدانستیم که فرماندارمان پس از شنیدن داستان ژ . . . زندانی سالخورده سخت پسرگرد بدگفته و بطور خصوصی بدو دستور داده است که جلو خود را بگیرد . همه در بارهٔ این موضوع با من صحبت کردند . همچنین میدانستم که سرگرد نامبرده توبیخی از شخص فرماندار دریافت داشته است اما با این همه فرماندار بدو اعتماد داشت . و این مرد ستمگر این مطلب را دستاویزی برای خود ساخته بود . او بحدود وعده میداد که روزی از تازیانه زدن م . . . که بر اثر گزارش‌های آ . . . نسبت بدو

خاطرات خانه مردمان

کینه میورزید موجبات خشنودی خویش را فراهم آورد ؛ اما با وجود آنکه بدنبال بهانه می‌گشت و جاسوسانی بر وی گماشته بود ، هرگز بدین امر توفیق نیافت . همه شهر از داستان ز .. آگهی یافت و سرگرد افکار عمومی را مخالف خویش دید ؛ بسیار کسان او را مورد سرزنش قرار دادند و حتی بعضی از آنان تسبب بدو توهین کردند .

هنوز نخستین برخورد خویش را با سرگرد بیاد می‌آورم . هنگام اقامت در تپسک داستان‌های وحشتناکی در باب خلق و خوی زشت این مرد برای ما گفتند . بعضی از نجیب زادگان تبعید شده که مدت بیست و پنج سال بود در این شهر اقامت داشتند و تا زمانی که ما آنجا بودیم چندین بار بدیدارمان آمدند ما را متذکر ساختند که پیش‌بینی کار خود را بکنیم و مراقب خویش باشیم . و نیز وعده دادند که برای مصون داشتن ما از تجاوزات سرگرد نزد چندین نفر بروند ، و در نتیجه سه نفر از دختران فرماندار که از روسیه برای دیدن پدر خود آمده بودند نامه نوشتند و محققاً آنان نیز بشفع ما صحبت کرده بودند . اما او چه می‌توانست بکند ؛ فقط می‌توانست به سرگرد تذکر بدهد که بصورت بیشتری در کار نشان دهد . نزدیک ساعت سه بعد از ظهر بود که من و رفیقم باین شهر رسیدیم ؛ سربازان نگهبان ما را مستقیم نزد این مرد ظالم آوردند . مادر را هر دو بانتظارش ایستادیم . درین هنگام باستوارزندان نیز اطلاع دادند . بمجردیکه استوار رسید ، سرگرد هم پیدایش شد . چهره آجری‌رنگ و پر جوش و کین‌نوزش اثری دردناک درما کرد ؛ بکنکوت درنده‌یی شباقت داشت که آماده پریدن بر سر مگس بدبختی است که در نارهایش گرفتار آمده است . از رفیقم پرسید :

« آست ؟ »

با صدایی قاطع و بریده بریده حرف می‌زد و میخواست که این صدا اثرش را در ما بکند .

« فلان . »

از پشت عینک چشمهای خود را بمن دوخته خطاب بمن ادامه

داد :

« تو چی ؟ »

« فلان . »

« استوار ! فوراً اینها را بزنندان ببرید و سرشان را در پاسگاه پتراشید ، زندانی غیر نظامی ، یعنی نصفسرشان . زنجیرها را هم فردا عوض می‌کنید . »

و چون چشمش بشنلهای خاکستری با حلقه‌های زرد که روی پشت ما بود و در تلبک آن را بما داده بودند و اینک زیر آن و در برابر بازرسی عینک های درخشانش ایستاده بودیم افتاد ، ناگهان پرسید :

« این شنلها چیست ؟ اینها از کجا می‌آیند ؟ این لباس متحد الشکل جدید است ؟ . . . دستور یطرزبورگ است ؟ . . . »

این حرفها را میزد و ما را میکردانید . . .

و ناگاه از ژاندارمی که ما را بدرقه کرده بود پرسید :

« اینها هیچ چیز باخودشان ندارند ؟ »

ژاندارم که به سرعت خبردار ایستاده و حتی جست خفیفی نیز زده بود گفت :

« حضرت اشرف ، لباسهای شخصیشان هست . »

همه این مرد را می‌شناختند و همه از او می‌ترسیدند .

« همه این لباسها را بردارید و فقط لباسهای زیر را بگذارید . اگر لباسهای زیرشان سفید نیست و رنگی است آنها را هم بردارید . لباسهایشان در حراج فروخته خواهد شد . پول آن هم برفع صندوق درآمد زندان ضبط میشود . »

و همان گونه که ما را با نگاهی جدی ورنانداز می‌کرد ادامه

داد :

« يك محكوم بحبس با اعمال شاقه هیچ چیز از خودش ندارد . و دقت کنید ، مواظب رفتار خودتان باشید ! مبادا کوچکترین چیزی بشنوم ، در غیر اینصورت . . . مجازات . . . بد . . . نی ! با کوچکترین خطایی شللاقی ! »

بعلمت عادت نداشتن ، يك چنین پذیرایی تقریباً تمام مدت شب مرا بیمار کرد . و آنچه پس از آن در داخل زندان دیدم پس ناراحتیم افزود ؛ اما من قبلاً در باره تمام اینها صحبت کرده ام .

گفتم که با ما مانند سایر زندانیان رفتار میکردند . با این همه یکبار سعی کردند بکمک ما بیایند ، مدت سه ماه متوالی من وب... را بعنوان منشی دفتر مهندسی بکار گماشتند . این امر بطور مخفی و طبق دستور سرمهندس انجام گرفت ، یعنی کسانی که میبایستی در کار ما نظارت کنند ، چنین وانمود می کردند که ازین موضوع اطلاعی ندارند . این امر تحت فرماندهی سرهنگ دوم ژکف ا صورت گرفت .

این مرد برای ما از آسمان فرستاده شده بود اما جز مدت کمی - یعنی اگر حافظه ام درست ضبط کرده باشد حد اکثر ششماه آنجا نماند و سپس بروسیه بازگشت و خاطره یی فراموش نشدنی در تمام زندانیان باقی گذاشت. اگر بگویم زندانیان او را دوست میداشتند ، یا تحسین میکردند ، در صورتیکه بتوان کلمه دیگری بکاربرد ، درست مقصود را ادا نکرده ایم . من نمیدانم چگونه بدین امر توفیق یافت ، اما از همان آغاز کار تمامشان را تسخیر کرد . هنگامیکه اداره کارهای مهندسی یا وی بود زندانیان هر لحظه با تعجب و تحسین میگفتند : « پدرماست ، يك پندرو واقعی است » این شخص مردی قد کوتاه وبشاش بود که نگاهي شجاعانه داشت وبدون پروا خوشگذرانی میکرد وهمین امر برای وی نزد زندانیان محبوبیتی ایجاد کرده بود که تا حدنوازش و قربان صدقه رفتن میرسید . او نیز واقماً مانند پندری زندانیان را دوست میداشت . من نمیتوانم دلیل این محبت را توضیح بدهم ، اما حقیقت اینست که او نمیتوانست يك زندانی را ببیند و سخنی محبت آمیز بدو نگوید وباوی خنده و شوخی نکند ، و تمام آن کارها بدون

1 - G_kov علامت اختصاری مرکب از حرف اول و خاتمه

نام اصلی .

داشتن کوچکترین جنبه فرماندهی بود ، هیچ چیز در آن وجود نداشت که نوازش يك رئیس یا ارباب را بخاطر بیاورد . زندانیان واقماً او را يك رفیق ، يك فرد مساوی با خود احساس میکردند . و با وجود این آزادمنشی وسیع ، زندانیان حتی یکبار نیز بخود اجازه کوچکترین بی احترامی را نسبت بدو ندادند . فقط وقتی زندانی بفرمانده برخورد میکرد ، چهره اش روشن میشد ، کلاهش را بر میداشت و لبخندی میزد ، هیچ چیز نبود جز اینکه دیده بود فرمانده دارد از آنجا رد میشود . و اگر فرمانده بدو حرفی میزد چنان بود که گویی هدیه بی بدو داده است ! اینست نتیجه محبوبیت ! وی حالتی مفرورانه داشت و قدمهای بلند بر میداشت . زندانیان در باره اش میگفتند ، « او عقاب است ! » البته بدون تردید ، این فرمانده نمیتوانست بزندانیان کمک کند ، زیرا فقط اداره کردن کارهای مهندسی با او بود که طبق مقررات قانونی که یکبار برای همیشه وضع شده است ، باید آنرا اجرا کند . اما اگر اتفاقاً دسته بی از زندانیان را میدید که کارشان تمام شده است ، بجای آنکه ایشان را بیهوده نگاهدارد ، پیش از نواخته شدن طبل آنان را باز میفرستاد . زندانیان اعتمادی را که نسبت بایشان ابراز میداشت ، و روح بدون حقارت و پستی و روش خاصی را که در روابط ریاست و مرئوسی داشت ، دوست میداشتند . اگر او هزار روپل پول گم کرده بود و یکی از دزدترین دزدان ما آنرا مییافت ، تصور میکنم که آنرا بدو باز میداد . آری ، من باین موضوع معتقد هستم . و زندانیان با چه محبت و علاقه مندی عمیقی شایعه بی را که یکماه پس از آمدن وی انتشار یافته و حاکی از نفرت داشتن او و سرگرد از يك دیگر بود ، می شنیدند ! این دو نفر با هم همدوره بودند . وقتی پس از مدت درازی جدایی یکدیگر را باز یافتند از زندگی کردن با همدیگر ابراز خوشوقتی کردند ، اما ناگهان پس از يك نزاع ژکف دشمن سوگند خورده رفیق قدیمی خود شد . حتی گفته شد که آنان یکدیگر را کتک زده اند و این امر با وجود دست هرزه سرگرد ، کلاماً ممکن بود . وقتی زندانیان این مطلب را شنیدند شادیشان بمنتهای درجه رسید ، « آیا این هشت

چشمی میتواند با مردی ازین قماش زندگی کند ؟ فرمانده ما عقاب است . در صورتیکه سرگرد . . . و کلمه‌یی ادا میکردند که شرم مانع نوشتن آنست . زندانیان بسیار مایل بودند بدانند در این کتک کاری که با آنان نسبت داده شده بود ، برتری باکندام يك از آندو بوده است . اگر این شایعه تکذیب میشد برای آنان ناراحتی عظیمی به بار می‌آورد . زندانیان میگفتند : « حتماً فرمانده سرگرد را خرد و خاکشیر کرده است ! او کوچک هست ، اما دلیر است در صورتیکه سرگرد برای اینکه بدو حمله نشود زیر لعاف قايم شده است ! » اما بزودی ژکف با تأسف شدید زندانیان از آنجا رفت . باید دانست که تمام فرماندهان صنف مهندس مردان دلیری بودند . در دوران زندانی شدن من ، سه یا چهار بار آنانرا عوض کردند . زندانیان بیکدیگر میگفتند : « مادیکر هرگز نظیر او را نخواهیم دید ! او برای خودش عقابی بود ، فرشته نگهبان ما بود ! »

این اقدام ژکف که من وب . . . را مدتی برای کار در دفتر خود فرستاد ، بعلمت محبتی بود که نسبت به نجیب‌زادگان تبعید شده داشت . پس از رفتن وی نیز وضع ما تا اندازه‌یی منظم بود . بعضی از افسران مهندس (و خاصه یکی از آنان) بسبب بما بسیار نیکو میکردند . ما میبایست گزارش‌ها را رونویس کنیم و خطمان داشت پیش می‌آمد که ناگهان از مقامات مافوق دم‌توری رسید مبنی براینکه فوراً ما را بکارهای سابق بگمارند . کسی زحمت کشیده و ما را لو داده بود ! ما نیز زیاد از این وضع غمگین نشدیم زیرا زندگی در دفتر داشت خسته‌مان میکرد . پس مدتی بیش از دو سال بدون وقفه در کارگاه‌ها باقی ماندیم . ما با هم صحبت میکردیم ، از امیدها و اعتقادات خود سخن میگفتیم . این رفیق عالی ما « ب . . . » گاهی عقابدی سخت عجیب و سخت تعصب‌آمیز داشت . غالباً بعضی اشخاص بسیار با هوش بسیار با هوش در دفاع از چیزهای متضادگیچ کننده لجاجت و سرسختی بخرج میدهند ، اما آنان آنقدر برای افکار خود رنج برده‌اند که برایشان صرف‌نظر کردن از آن بسیار دردناک و شاید غیر ممکن است . کوچکترین ایراد و اعتراض ب . . . را مجروح می‌ساخت

و همیشه بمن با تلخی جواب میداد. بعد از تمام این حرفها شاید او غالباً صحیح تر از من میدید، اما سرانجام ما ناچار از یکدیگر جدا شدیم. و من ازین موضوع بشدت رنج بردم. زیرا ما نقاط مشترک بسیار داشتیم.

با اینهمه با گذشت زمان م... پیش از پیش آندوهگین وگرفته میشد. آندوه او را می‌بلמיד. در نخستین ماههای بازداشت من، وی بسیار رازگوتر بود و بهتر اجازه میداد افکارش دیده شود. آنوقت سومین سال اقامت در زندان را میگذرانید. در آغاز کار نسبت بکسی که بدون آشنا شدن با او دو سال از عمر خود را با پادش گذرانیده بود بسیار توجهش جلب شده بود. وی از من سؤال میکرد، بچرفهایم گوش میداد، مفتون من شده بود. او آنگاه کم‌سرود شد و دیگر بدینکار نمیپرداخت. روی آتش سوزانش را خاکستر پوشانید؛ تلخی هر روز بیش از پیش در او افزایش مییافت. زندانیان را که من تازه میخواستم درست بشناسم مینگریست و بزبان فرانسه تکرار میکرد:

« Je hais ces brigands! »

و هیچیک از توضیحاتی که بنفع آنان میدادم در او تأثیر نداشت. آنچه را که می‌گفتم نمیفهمید؛ و اگر از روی بهت و گیجی نوافق با من حاصل میکرد. فردای آن روز دوباره تکرار میکرد:

« Je hais ces brigands! »

و چون ما غالباً بزبان فرانسه با یکدیگر صحبت می‌کردیم، نمیدانم بچه دلیل یکی از ناظرین کلرهای اجباری بنام درانیس نیکف ۱ ما را «پرستار» نامیده بود. م... جز در هنگامیکه از مادرش صحبت می‌کرد، تهییج نمیشد. بمن میگفت: «او پیرزنست، مریض است، مرا بیش از تمام دنیا دوست میدارد و من اینک از خود میپرسم آیا او مرده یا زنده است! این ضربه برایش بسیار وحشتناک بود که شنید مرا زیر تازیانه انداخته‌اند». م... که از طبقه نجبا نبود، میبایست

پیش از زندانی شدن يك مجازات بدنی نیز تحمل کند . هرگز بدون فشردن دندان و برگرداندن چشمها این موضوع را بیاد نمیآورد ، در آخرین روزهای زندانش بیش از پیش طالب تنهایی شده بود . يك روز نزدیک ظهر وی را نزد فرماندار بردند و فرماندار با لبخندی که بر لب داشت او را پذیرفت و از او پرسید :

« بسیار خوب ، م... دیشب چه خواب دیدی ؟ »

م... هنگامیکه بازگشت بمن گفت : « وقتی این حرف را بمن زد لرزیدم ، چنان که گویی قلبم را سوراخ کرده اند . »
وی جواب داده بود :

« دیشب خواب دیدم که ناعهیی از مادرم دریافت داشته ام . »
فرماندار جواب داد :

« چه بهتر ازین ! بسیار خوب ، تو آزادی ! مادرت تقاضا ناعهیی فرستاده و تقاضایش مورد توجه قرار گرفته است . این ناعه او و این حکم آزادی تست ، همین لحظه زندان را ترك خواهی گفت ! »
وقتی نزد ما بازگشت ، از شنیدن این خبر بسیار رنگ پریده و منقلب شده بود . ما بدو تبریک گفتیم و او دستهای مارا با انگشتری لرزان و منجمد فشرد . بسیاری از زندانیان که از سعادت او خوشوقت شده بودند بدو تبریک گفتند .

وی بصورت مستعمره نشین در آمد و در شهر ما ساکن شد و بزودی جایی بدو دادند . در آغاز کار ، غالباً برای دیدن ما میآمد و هر وقت میتوانست اخبار مختلف را نیز بر ایمان می آورد . آنچه بیشتر توجه او را بخود معطوف میداشت ، سیاست بود .

از چهار زندانی لهستانی دیگر (غیر از م . و ت . و ب . و ژ .) دونفرشان که بسیار جوان بودند و برای مدت کوتاهی تبعید شده بودند ، تحصیلات زیادی نداشتند ، اما با شرف و ساده و صریح بودند . سومین آنان موسوم به آ- کزو کووسکی ، بسیار بی شخصیت بود . اما نفر

چهارمشان ، بدم که شخصی نسبتاً سالخورده بود ، اثری زشت و منفور در ذهن تمام ما برجای گذاشت . من بودن او را میان این طبقه از محکومین توضیح نمیدهم و خود او نیز هرگونه شرکت در اقدامات آنان را تکذیب می‌کرد . وی دارای روحی خشن و ناهنجار و سرمایه داری لثیم و پست و دارای عادت و افکار دکارداری بود که ثروت خود را یکشاهی یکشاهی بدست آورده است . وی که عاری از تحصیل و تعلیم بود بهیچ چیز جز شعل نقاشی خود که در آن استاد شده بود توجه نداشت . بزودی اداره زندان از صنعت او آگاه شد و تمام مردم شهر او را برای تزیین دیوار و سقف اتاق‌های خود دعوت کردند . وی در عرض دو سال تقریباً تمام خانه‌های کلرمندان را نو کرد ، آنان نیز بدو مزد گزاف میدادند و بهمین سبب همیشه در جیبش پول موجود بود . اما بهترین کاری که درباره‌اش میکردند ، این بود که شاگردهایی نیز بدو میدادند . دو نفر ازین شاگردها ، بر اثر همراهی با او این حرف‌ها را فرا گرفتند . حتی یکی از آنان بنام ت... نقاشی بسیار ماهر و مانند استاد خود شد . سرگرد ما که یکی از خانه‌های دولتی را گرفته بود ، بدم را برای نقاشی دیوارها و سقفهای خانه خود فرا خواند . بدم چنان هنر خود را خوب نشان داد که حتی خانه فرماندار نیز قابل مقایسه با خانه سرگرد نبود . خانه وی يك خانه يك طبقه چوبی قدیمی بود که کاملاً فرسوده شده و از بیرون وضعی بسیار رقت‌انگیز داشت اما درون آن مانند يك قصر تزیین شده بود ؛ سرگرد بسیار خوشحال شده بود ... دست‌هایش را بهم میمالید و بهر کس میخواست بفهماند که نزدیک است ازدواج کند . بالعنی سنگین و موقر میگفت : « با يك چنین خانه دیگری کار نمیتوان کرد ! » وی بیش از پیش از بدم و شاگردانش خشنود شده بود . کار يك ماه تمام بطول انجامید و طی این مدت کاملاً فکر سرگرد نسبت بعا عوض شده و حتی شروع به حمایت از ما نیز کرده بود . حتی کار را بجایی رسانید که روزی ز... را احضار کرد و بدو گفت ،

« ز... من ترا تحقیر کرده‌ام ، بر اثر اشتباه ترا تازیانه زدم ، این را میدانم و متأسفم . درست میفهمی من ، من ، من ، از این امر

متأسفم!»

ژ... جواب داد که موضوع را خوب میفهمد .

« میفهمی که من ، رئیس تو ، ترا اینجا آورده‌ام تا از تو معذرت بخواهم ؟ خوب این مطالب را احساس میکنی ؟ تو در برابر من که هستی ؟ يك گرم کمتر از يك گرم ! يك زندانی محکوم باعمال شاقه ! و من بفضل خداوند سرگرد هستم ! سرگرد ، خوب میفهمی؟»

ژ . جواب داد که اینموضوع را نیزخوب فهمیده است .

« بسیارخوب ، حالا من با توصلح میکنم ، اما درست میفهمی ؟ کاملاً احساس میکنی ؟ این موضوع را بانمام عظمتش میفهمی ؟ آیا قابل آن هستی که آن را احساس کنی ؟ فقط فکرکن ، من ، من ، يك سرگرد...»

وبهمن قیاس تا آخر ...

ژ... خود این صحنه را برای من تعریف کرد ، بدین ترتیب چیزی از انسانیت هنوز دروجود این مرد وحشی مست و مردم آزار نهفته بود . اگر افکار کوتاه و روح تنگ وی را مورد نظر قرار دهیم باید معتقد شویم که این رفتار خالی از سعه صدر و بزرگواری نبوده است . اما بدون تردید ، مستی نیز در آن دخالت فراوان داشته است .

رؤیای سرگرد هرگز تعبیر نشد ، با آنکه وی برای لحظہایی که تہیہ مقدمات و آرایش خانہ اش پایان یابد تصمیم قطعی بدینکار گرفته بود ، ازدواج نکرد . بجای عروسی محاکمه کشیده شد و مجبور باستعفا گردید . پتہ خطاهای قدیمش روی آب افتاد . او قبلاً در شهرما کلاتر پلیس بود . این ضربه بوصفی غیر منتظر بدو برخورد خیر مزبور درقلعه موجب شادی پیچید شد ، برای زندانیان وقوع این حادثہ

۱- در دوران زندانی شدن من نه تنها سرگرد ما بلکه بسیاری از رؤسای جزء ، خاصه آنها که ازصف خارج شده بودند ، این عبارت را بکارمیدرمد . حاشیہ داستایوسکی .

بمنزله يك عيد ، يك جشن واقعی بود . نقل میکردند که سرگرد مانند پیرزنان مینالید و زنجموره میکرد . اما تمام اینکارها بیهوده بود ، میبایست تسلیم شود ، استعفایش را بدهد و حقوق باز نشستگیش را بگیرد . وی در آغاز کار يك جفت اسب خاکستری و سپس هر چیزی دیگر را که داشت فروخت و سرانجام بیدبختی افتاد . ما گاهی وی را با نیمتنه زنده و کاسکت نشاندار میدیدیم . بما چپ‌چپ نگاه میکرد . اما با از دست دادن لباس متحدالشکل اعتباروی نیز از میان رفته بود . در لباس نظام برای خود خدایی بود ، اما با لباس غیر نظامی ممکن بود او را بجای پیشخدمتی گرفت . با اینهمه چه در این لباس بدو می‌آمد ؟ لباس است که کشی‌شهارا کشیش میسازد ...

۹

گم‌ریز از زندان

کمی پس از استعفای سرگرد ، تشکیلات زندان ما را از سر تا پا دست کاری کردند . زندان محکومین بحبس با اعمال شاقه منحل و يك «بنگاه انضباطی» که طبق مقررات نظامی اداره میشد ، روی نمونه بنگاههای انضباطی روسیه جایگزین آن گردید . دیگر محکومین نوع دوم بدین زندان فرستاده نمیشدند ، ازین پس دیگر بجز محکومین نظامی یعنی کسانی که از حقوق مدنی خود محروم نشده بودند ، کسی را بدانجا نمی‌فرستادند . ایشان سربازانی شبیه تمام سربازان دیگر بودند ، منتهی تازیا نه خورده و محکوم بحبسی که حد اکثر آن شش سال بود شده بودند ؛ آنان پس از آزادی مستقیم بلشکری که از آن آمده بودند باز می‌گشتند . با این همه ، کسانی که بعنوان مجرم سابقه دار دو باره آنجا آفتابی می‌شدند ، مانند گذشته به بیست سال زندان محکوم شده بودند . پیش از این تغییر شکل ، ما يك بخش نظامی داشتیم و سربازان را بعلت نبودن جای دیگری بدانجا تبعید می-

کردند؛ اینک بر عکس این بخش تمام زندان را تشکیل می‌داد. البته لازم بگفتن نیست که محکومین بحسب با اعمال شاقه حقیقی و قدیمی، کسانیکه از تمام حقوق خود محروم شده و سرشان را تراشیده و داغشان کرده بودند، تا پایان دوران مجازات خویش آنجا باقی می‌ماندند، اما چون دیگر زندانی جدیدی ازین نوع بدانجا نمی‌آمد، پس از ده سال دیگر نمیبایست حتی يك محکوم بحسب با اعمال شاقه غیر نظامی در این زندان وجود داشته باشد. بخش اختصاصی نیز نگاهداری شد و گاهگاه مجرم مهمی را که توسط محاکم نظامی محکوم شده بود بدانجا میفرستادند تا هنگامیکه در سبیری تشکیلاتی برای کارهای اجباری بسیار دشوار داده شود. بدین ترتیب زندگی ما درست مانند گذشته ادامه یافت، همان انضباط، همان کار و تقریباً همان مقررات. فقط در اداره زندان تجدیدسازمان شده و قدری پیچیده تر و عریض و طویلتر شده بود. يك افسر ارشد را بعنوان فرمانده این بنگاه تعیین کردند و چهار افسر دیگر نیز وجود داشتند که بنوبت نکهبانی را بر عهده می‌گرفتند. همچنین دوازده نفر استوار را جایگزین زندانیان از کار افتاده کردند، آنان زندانیان را بقسمت های ده نفری تقسیم کردند که هر يك ازین قسمتها تحت حکم يك سر جوخه بود که از میان خودشان انتخاب میشد و چنان که باآسانی میتوان تصور کرد این سر جوخه فقط اسماً سر جوخه بود چنانکه باید، آکیم آکمیچ بزودی جزء این عده در آمد. تمام این سازمان جدید، قلعه، درجه داران و زندانیانش مانند گذشته تحت اداره و رهبری فرماندار بود. و وضع بهمان منوال سابق باقی ماند. در آغاز کار زندانیان بسیار تحت تأثیر قرار گرفتند، با یکدیگر مذاکره کردند و کوشیدند که در رؤسای خود نفوذ کنند، اما وقتی دیدند که در واقع هیچ چیز از جایش تکلن نخورده است، آرام شدند و زندگی جریان خود را از سر گرفت. ما دست کم این امتیاز را داشتیم که از شر سرگرد راحت شده بودیم. همه آزادتر تنفس میکردند و دل و جرأتی یافته بودند. ترس و وحشت از بین رفته بود و همه میدانستند که اینک در موقع احتیاج میتوانند با رؤسای خود

داستایوسکی

صحبت کنند و اقلای وقتی خطایی اتفاق افتد بی گناهان تاوان جرم گناهکاران را نخواهند پرداخت. با آنکه استواران را جای گزین زندانیان از کار افتاده کرده بودند، فروشی عرق بهمان روش ادامه یافت. بیشتر این استواران شرافتمند و مآل‌اندیش و قابل آن بودند که وضع را درک کنند. يك یا دو نفر از آنان بودند که در آغاز کار کوشیدند با تکبر و تفرعن راه بروند و با ما مانند سربازان رفتار کنند، اما بزودی فهمیدند با چه کسانی سر و کار دارند. سرکشی ترين آنان را خود زندانیان برای راه راست آوردند و این امر باعث ایجاد داستان های نسیبه^۱ خالی شد. این استواران را با اصرار به عرق خوری دعوت کردند. سپس وقتی از مستی بهوش آمد، بهمان روش معمولی خودمان بدو فهماندند کسی که با زندانیان عرق می‌جوورد و مست می‌کند ارزشی ندارد... و سر انجام استواران وقتی روده‌های پر از عرق را وارد زندان می‌کردند، با بی‌اعتنایی بدان مینگریستند یسا بهتر بگویم کوشش می‌کردند آن را نینفند. بهتر از این آنکه از کار-افتادگان، مانند گذشته بازار می‌رفتند و برای زندانیان نان‌های هلالی، گوشت و سایر مواد غذایی می‌آوردند و این امر کاملاً معمول شده بود بی آنکه از ارزش و اعتبار آنان بگاهد. این تغییر شکل زندان بصورت زندان نظامی چه ثمری داشت؟ من که چیزی نفهمیدم. این امر مقارن پایان دوران بازداشت من اتفاق افتاد، اما من باز میبایست دو سال تحت این رژیم بسر ببرم.

آیا باید اینجا تمام این زندگی، تمام سالهایی را که در زندان گذرانیده‌ام، شرح بدهم؟ من خود بدین امر معتقد نیستم. اگر لازم بود منظم و مرتب تمام آنچه را درین مدت دیده و تجربه کرده‌ام شرح بدهم، میتوانستم تعداد فصول این کتاب را دو برابر و حتی سه برابر کنم. اما خواه ناخواه چنین توصیفی ملال‌انگیز خواهد شد. تمام حوادث گردشی یکسان و یکنواخت خواهد داشت، خاصه اگر خواننده از روی فصول گذشته تصویر نسیبه^۲ روشنی از زندگی محکومین طبقه^۳ دوم در ذهن خود داشته باشد. من میخواستم در يك تابلو بسیار

درست و دقیق زندان خودمان و آنچه را که طی سالیان دراز آنجا تحمل کردم مجسم کنم. آیا بمقصد خویش رسیده‌ام؟ خود نمیدانم. و آنکهی، من شخصاً نمیتوانم در این باره داوری کنم، اما احساس میکنم که میتوانم آن را پایان برسانم. با یادآوری و زیر و رو کردن این خاطرات، اندوه خفهام میکند، بنابراین آیا میتوانم تمام جزئیات آن را بخاطر بیاورم؟ آخرین اوقات اقامت در زندان، اگر بتوانم چنین گفت، در ذهن من کمرنگ شده و بصورت سایه روشن در آمده است. بدون تردید بسیار چیزها هست که کاملاً آن را فراموش کرده‌ام. با اینهمه، این سالها با وجود اینکه کاملاً یکنواخت بود، بوضعی غم انگیز و حزن آور گذشت. من روزهای پر از ملالتی را بخاطر دارم که درست شبیه قطراتی بود که بعد از آمدن باران، یکی یکی از پام فرو میریزد. فقط یک چیز، یک تمایل سوزان برستاخیز و تجدید وضع و ادامه دادن بزندگی تغییر شکل یافته، بمن همت و جرأت صبر کردن و امیدوار بودن میداد. سرانجام توانستم باین زندگی عادت کنم، هر روز منتظر سپری شدن این دوران بودم و گو اینکه هنوز میبایست هزار روزی را در زندان بگذرانم، اما با رضای خاطر یک رقم را از این عدد هزار کسر میکردم، هر روز که سپری میشد، آنرا تا روی زمین همراهی میکردم و بخاکش میسپردم و بسیار خوشوقت بودم که میدیدم روز بعدی نزدیک میشود. بخود می-گفتم یکی از هزار کم شد، دیگر بیش از نهد و نود و نه روز باقی نمانده است. همچنین بخاطر می‌آورم که در تمام این مدت، با وجود صدها رفیقی که مرا احاطه کرده بودند، در تنهایی عجیبی زیست می-کردم و این تنهایی را گرامی میداشتم. زندگی درونی خود را فقط با روح خویش مینگریستم، آنرا تا کوچکترین جزئیاتش تحلیل و در باره آن پیرحمانه و پاستگیری داوری میکردم. حتی بعضی اوقات پرنوشت درود میفرستادم که این تنهایی را بمن ارزانی داشته است، زیرا بدون آن نمیتوانستم اینط-ور در باره خود قضاوت کنم و ایقدر سخت بگذشته خویش باز گردم. چه امیدهایی که آن هنگام در قلب من وجود نداشت! من فکر میکردم، تصمیم میگرفتم و سوگند میخوردم

که در زندگی آینده‌ام هیچک از خطاها و اشتباهات گذشته بوجود نیاید، برای خود برنامه‌ی کاملی طرح کرده و بخود وعده میدادم که آنرا با کمال جدیت اجرا کنم. در روح خود ایمان کور کورانه باجرا کردن، و توانایی اجرای این برنامه را توسعه میدادم. من انتظارمی- کشیدم، آزادی را هر چه زودتر فرا میخواندم، میخواستم نیروی خود را در مبارزه‌ی جدید بیازمایم. گاهگاه بیحوصلگی تب‌آلودی مرا دستخوش خویش می‌ساخت... اما برای من بیدار کردن این خاطرات که دیگر مربوط بهیچکس جز خودم نیست، بسیار دردناک است... اگر من آنرا شرح دادم، برای آنست که بنظر من همه کسی میتواند آنرا درک کند، هر کس اگر هنگام شکفتگی جوانی و نیرومندی خویش بزندان بیفتد، همین چیزها را احساس میکند.

اما دیگر صحبت کردن روی این موضوع کافی است! .. و برای آنکه این یادداشتها بطور ناگهانی پایان نرسیده باشد، باز هم چیزهای دیگری را حکایت میکنم.

من فکر میکنم، شاید کسی پرسد آیا کسی در این مدت از زندان نگرینخت، آیا طی این سالیان دراز يك گریز از زندان اتفاق نیفتاد؟ چنانکه پیشتر گفته‌ام، يك زندانی که دو یا سه سال در زندان گذرانید، شروع به تخمین زدن و برآورد کردن این مدت میکند، و برخلاف میل خود چنین حساب میکند که باقی ماندن در زندان تا پایان دوره محکومیت بدون مواجهه با خطر و بیرون آمدن بصورت مسعمره نشین آزاد، طبق صورت قانونی بهتر و با ارزش‌تر است. اما چنین حسابی نمیتواند بذهن زندانی که مدت کوتاهی از محکومیتش میگذرد راه یابد. کسانی که سالیان دراز حبس در پیش دارند حاضرند «همه چیز خود را برای همه چیز خود» بخطر بیندازند. با اینهمه در زندان ما هرگز کسی نمیگریخت و بیان علت امر بسیار دشوار است. بدون تردید باید این محافظت را به ترسی که انضباط سخت نظامی در زندانیان القا میکرد یا بوضع شهر ما که در قلب استپ قرار گرفته بود نسبت داد. با اینهمه در درون زندانی بودن من یکمرتبه چنین کاری صورت گرفت، دو زندانی که هر دو نیز مجرمین

مهمی بودند دست بدین کاری زدند .

پس از رفتن سرگرد ، جاسوسی آ ... خود را کاملا تنها و بی‌پناه دید . گفتش زمان وی را آبدیده کرده بود ، هنوز سخت جوان و بسیار بیشرم و مصمم و بدجنس و بی‌ملاحظه و برای هر کاری آماده بود . اگر آزدایش را بدو باز میگردانیدند ، بی‌شک دوباره بجاسوسی و پول در آوردن با انواع وسایل ادامه میداد ، اما این بار دیگر نمیکذاشت مانند بار اول بوضعی احمقانه‌گیر بیفتد و با کار اجباری تاوان حماقت خویش را بپردازد . در زندان نیز ساختن گذرنامه‌های جعلی را تمرین میکرد . با اینهمه من نمیخواهم زیاد این مطلب را که از سایر زندانیان شنیده‌ام تأیید کنم . بنا بگفته آنان وی هنگامی که بمنزل سرگرد میرفت این کار را در آشپزخانه منزلش تمرین میکرد و این امر برایش درآمد فراوانی بوجود آورد . خلاصه او برای «تغییر سر-نوشت» تصمیم بهمه کار گرفته بود . من امکان آن را داشتم که در او نفوذ کنم . وفاحت وی که تا سرحد پستی و دنائت و شجاعتی سرد و آمیخته با بی‌اعتنایی میرسید در من وحشتی غلبه ناپذیر بر میانگیخت . گمان میکنم وقتی هوس نوشیدن یک‌شیشه عرق میکرد اگر نمیتوانست آن را جز بوسیله آدمکشی بدست بیاورد ، در برابر این جرم عقب‌نشینی نمیکرد ، بشرط اینکه آنرا کاملا پنهان و بدون اطلاع دیگران مرتکب شود . در زندان حساسگری را آموخته بود . بهمین سبب بود که کولیکف ، مجرم بخش اختصاصی او را انتخاب کرد . من قبلا ازین شخص گفتگو کرده‌ام . با آنکه مردی پخته بود هنوز عاشق پیشه و خشن و فعال‌هائی مانده و خصایص خارق‌العاده گوناگون داشت . از آن قبیل مردمانی بود که تا آخرین مرحله‌پیری نیز اراده و نیروی‌زندگی را در خود نگاه میدارند . من از اینکه میدیدم وی نیز مانند دیگران بماندن در زندان تسلیم شده است سخت متعجب بودم . اما کولیکف تصمیمش را گرفته بود . کدامیک ازین دو نفر در دیگری بیشتر نفوذ داشت ! نمیدانم ، اما هر دو نفر دست‌کمی از یکدیگر نداشتند . اینان برای تفاهم حاصل کردن با یکدیگر آفریده شده بودند و بزودی با هم ارتباط یافتند . فکر میکنم کولیکف انتظار داشت از آ ...

يك گذرنامه بدست آورد . آ ... بطبقات ممتاز وابسته بود و این امر همه نوع امیدی را در وی تقویت میکرد، فقط باین شرط که بتواند بروسیه بازگردد. در هر حال تمام این امیدها از عادت و شیوه و لگریدی در جنگلهای سیبری سرچشمه میگرفت . کولیکف که بالنظره مردی لوده و مسخره بود میتوانست در زندگی نقشهای بسیاری را بازی کند ، لاقبل بخود وعده میداد که از تنوع استعدادهای خویش استفاده ببرد. زندان این قبیل افراد را خفه میکند . بنسب این آنان طرح فرار خود را ریختند .

اما بدون همدستی مراقب هرگونه فراری غیرممکن بود . بنا بر این روی هم ریختن با وی لازم بود . در یکی از هنگهایی که در شهر ما مستقر شده بود ، يك لهستانی فعال که شاید شایسته سرنوشت بهتری نیز بود وجد داشت . این شخص که سنی ازو گذشته اما بی پاك وجدی بود ، در جوانی او را برای خدمت در سیبری فرستاده بودند و پس از مدتی بر اثر درد وطن از خدمت گریخت. دوباره او را گرفتند و تازیانه زدند و محکوم بدو سال ماندن در هنگ انضباطی کردند . وقتی دوباره او را بصف فرستادند فکرهايش را کسره بود ، باچنان فعالیت و حرارتی مشغول خدمت شد که بدرجه سرچوخگی ارتقا یافت. اما ارزش خود را بیش از آنچه واقعا بود تصور میکرد ، از حالت و حرفهایش تفاخر و غرور و اعتماد بنفس استنباط میشد . من طی تمام این سالها چندین بار او را میان سربازان مراقب خودمان دیدم . لهستانیان نیز در باره او برای من صحبت کرده بودند . چنین بنظرم رسید که درد وطن و اندوه غربت در وی تغییر شکل داده و بصورت کینه یی مبهم و آشتی ناپذیر درآمده بود . این مرد آماده برای همه کار بود و کولیکف که از این موضوع بو پرده بود ، او را برای این توطئه برگزید . نام این شخص کولر ۱ بود . این سه نفر بایکدیگر مذاکره کرده روز فرارشان را تعیین کردند . ماه ژوئن بود ، آب و هوای این شهر ، خاصه در تابستان بدون تغییر بود ، گرمای مداوم کار

ولگردان را آسان می‌کند. همانطور که میتوان تصور کرد، زندانیان به‌جوجه نمیتوانستند مستقیماً از قلمه بگریزند. شهر روی بلندی واقع شده و اطراف آن نیز باز است و تا مسافت زیادی هیچ بیشه‌یی جلو نظر را نمیکرد. ابتدا باید لباس‌های خود را با لباس‌های دیگری معاوضه کنند و برای اینکار باید یکی از نقاط حومه شهر بروند که کولیکف از مدتها پیش آنجا مالک پناهگاهی بود. نمدانم که آیا رفقای خوب وی در حومه شهر نیز ازین راز مطلع بودند یا نه. میتوان چنین فرض کرد، اما این نکته هرگز کاملاً روشن نشد. آن سال در یکی از گوشه‌های این نقطه دختر جوان و زیبایی مقلب به پوسا ۱ میخواست شروع بکار کند. وی امیدهای زیادی بآنان داده بود که پس از فرار بقسمتی از آنها وفا کرد. این دختر «آنشیاره» نیز مینامیدند. بدون تردید او دخالت مؤثری در اینکار داشته زیرا کولیکف از يك سال پیش بخاطر وی دیوانگی‌هایی میکرد. این دو نفر صبح هنگام حضور و غیاب حاضر شدند و با مهارت تمام طوری در صف قرار گرفتند که بعنوان کمک زندانی موسوم به شیلکین ۲ که استاد بخاری-سازی و گنج کاری بود و آنوقت میخواست يك آسایشگاه خالی سربازان را که مدتهای دراز بود سربازانش زیر چادر پسر میبردند تعمیر کند، تعیین شوند. کولر نیز وسیله‌یی یافت که بعنوان مراقب ایشان انتخاب شود. اما چون مقررات اقتضا میکرد که بر سه نفر زندانی دو مراقب گذاشته شود، يك سرباز جوان تازه وارد را که باید بخدمات نظامی آشنا شود، همراه کولر که سر جوخه‌یی سالخورده بود فرستادند. لازم بود که این دو نفر فرار کننده نفوذ بسیار شدیدی در کولر داشته و اعتماد بی‌اندازه در او بوجود آورده باشند تا این سرباز پیر که طی سالیان دراز پخته و عاقل شده بود، این درجه‌دار جدی و آرام و با فکر تصمیم بپیروی از آنان گرفته باشد.

ایشان ساعت شش صبح بآسایشگاه رسیدند. آنجا خلوت بود.

پس از يك ساعت کارکردن کولیکف و آ... به شیلکین گفتند که میخواهند اولاً برای دیدن کسی و ثانیاً برای افزاری که فراموش کرده و نیاورده‌اند ، بکارگاه بروند. لازم بود آنان تا وقتی با شیلکین کار دارند ، خیلی ماهرانه ، یعنی طبیعی رفتار کنند . زیرا وی یکی از استادکاران زرنگ اهل مسکو و بسیار با هوش اما کم حرف بود ، جثه‌ی ضعیف و لاغر داشت و برای آن ساخته شده بود که همیشه جلیقه و پیراهن معمول آن شهر را بپوشد ؛ اما سرنوشت درباره‌ی او تصمیم دیگری داشت . پس از مسافرت‌های دراز ، سرانجام برای همیشه در بخش اختصاصی زندان ، یعنی میان خطرناکترین محکومین دستگاه قضایی نظامی جای گرفت . من علت و منشأ این سرنوشت تأسف‌آور را نمیدانم ، اما شیلکین هرگز کوچکترین تلخی و بید خویی نشان نمیداد ؛ گاهگاه مانند آدم‌های ناشی مست میکرد ، اما غیر ازین روشی در زندان هیچ نقص و ایرادی نداشت . چون وی ازین راز آگاه نبود و بسیار فعال و با حرارت نیز بود ، کولیکف مواظب بود که بدو چشمکی بزند و این خیال را در وی بوجود آورد که برای آوردن عرقی که از دیشب در کارگاه پنهان کرده‌اند بدانجا میروند. این شیوه شیلکین را فریفت ؛ او با سرباز جوان تنها ماند بی آنکه سوهظنی برده باشد. آ... و کولیکف و کولر نیز بسوی حومه شهر براه افتاده دور شدند.

نیمساعتی سپری شد چون غایب شدگان بازنگشتند . شیلکین که بسیار ازین وقایع دیده و ناگهان پریشان شده بود ، بفکر افتاد و هرچه میتواندست و ذهنش اجازه میداد فکر کرد . بخاطر آورد که امروز وضع روحی کولیکف غیرعادی بود. دو بار دیده بود که آ... آهسته‌چیزی بدو میگوید. و هر دو بار کولیکف باچشمک‌هایی معنی‌دار بهمدست خویش پاسخ داده بود ؛ شیلکین ازین اطمینان داشت ، کاملاً اطمینان داشت. کولر نیز توجه او را بخود معطوف داشته بود ؛ زیرا پیش از رفتن با دو زندانی وقت خود را صرف درس دادن سرباز جوان کرده و برایش روشی را که باید هنگام غیبت او داشته باشد توضیح داده بود . و این امر ، خاصه از طرف مردی از قماش او ،

چیزی غیر عادی بود. خلاصه ، هر قدر شیلکین بیشتر در خاطرات خود موشکافی میکرد ، سوء ظنش بیشتر افزایش مییافت. چون وقت سیری شد و هیچکس باز نیامد ، اضطراب و نگرانی از حد گذشت. وی سخت خوب میدانست که در اینکار با چه خطری مواجه شده است ، ممکن بود سوء ظن رؤسا متوجه وی شود ، او را متهم خواهند کرد که گذاشته است رفقایش بروند ، زیرا با آنان همدست بوده است. اگر او زودتر ناپدید شدن کولیکف و آ... را اطلاع ندهد ، سوءظن آنان باز هم افزایش خواهد یافت. بنابراین يك لحظه رانیز نباید از دست داد. آنوقت بخاطر آورد که این اواخر ، کولیکف و آ... بسیار باهم خصوصی شده بودند و غالباً پایکدیگر نجوا می کردند و پشت آسایشگاهها ، دور از نگاه سایر زندانیان مشغول طرح نقشه میشدند. حتی بخاطر آورد که این کار حس کنجکاپوش را نیز برانگیخته بود. آنوقت مراقب خود را نگاه کرد ، روی تفنگش تکیه داده دهان دره میکرد و با حالتی چنان معصومانه و بیگناه با انگشت سوراخ بینیش را میکارید که شیلکین بخاطر او دلش نیامد پرده از افکار خویش بردارد ؛ فقط از او درخواست کرد که تا کارگاه دنبالش بیاید. میخواست ببیند رفقایش بدانجا آمده اند یا نه. وقتی دریافت که هیچکس آنانرا ندیده است تمام تردیدهایش بیقین تبدیل شد. باخود اندیشید ؛ «اگر آنها فقط برای هرق خوری و تفریح بحومه شهر رفته بودند - همان کاریکه کولیکف گاهگاه میکرد - حتماً بمن می گفتند ، زیرا پنهان کردن این مطلب چه فایده دارد ؟ » آنوقت تصمیم گرفت ، کارش را ترك گفت و بکراست از کارگاه به زندان رفت.

وقتی شیلکین نزد حسابدار زندان آمد تا علت بازگشت خود را توضیح دهد ، نزدیک ساعت نه صبح بود ، استوار ترسید و ابتدا این فکر را رد کرد. البته شیلکین مطلب را بعنوان يك سوء ظن ساده با وی در میان نهاده بود. استوار نیز نزد سرگرد رفت و او نیز پیش فرماندار دوید و ربع ساعت بعد تمام تصمیمات مقتضی گرفته شده بود. گزارشی نیز در این خصوص فرماندار کل دادند. چون این مجرمین بسیار مهم بودند انتظار آن میرفت که از پطرزبورگ توبیخ

شدیدی برایشان صادر شود. درست یا نادرست آ... جزء زندانیان سیاسی بود. اما کولیکف نیز جزء بخشی اختصاصی یعنی از جنایتکاران درجه اول بود که تا آن وقت هیچیک از آنان نتوانسته بود بگریزد؛ و بالاتر از همه اینکه وی یک نفر نظامی بود. بخاطر آوردن که طبق مقررات هر یک از افراد این بخش باید همراه یک ویا دو مراقب به بیگاری فرستاده شود. بنابراین مقررات نیز رعایت نشده بود و این امر کار را سخت تر میکرد. بزودی فاسدهایی بتمام مراکز شهرستانها و بخشها و تمام قصبات کوچک و بزرگ فرستادند. گریختن زندانیان را بهمه جا اعلام کرده و علامات مشخصه آنان را بهمه دادند، قزاقهایی نیز پشت سر ایشان فرستادند... بالاخره ترسی شدید همه جا را فرا گرفت... درین دوران در درون زندان نیز سر و صدا و فعالیت کمتر از بیرون نبود. هر چند نفر از زندانیان که از کار باز می گشتند خبری را که دهان بدهان می گشت میشنیدند و همه آنها با خوشحالی پنهانی و عمیق استقبال میکردند. همه احساس میکردند که قلبشان می زند... این فرار، یکنواختی زندگانی زندان را از میان برده و جنب و جوشی بوجود آورده بود. طبیعی بود که چنین عملی در تمام زندانیان عکس-العملی برادرانه برمی انگیزت و در آنان تارهایی را که مدتی دراز آسوده بود مرتعش می ساخت. امید، شجاعت و امکان «تغییر سرنوشت» روح ایشان را می لرزاند. فکر میکردند، «وقتی آنان نتوانستند فرار کنند، چرا من نگریم؟» و هر یک از آنان تحت تأثیر این فکر قداست میکرد تا با نگاهی تحریک آمیز بهمسایه خویش بنگرد؛ ناگهان تمام ایشان غرور و افتخاری در خود احساس میکردند و استواران را با تحقیر و راننداز میکردند. لازم بگفتن نیست که بزودی تمام رؤسا به زندان آمدند. فرماندار نیز شخصاً پیدایش شد. زندانیان ما سینه را سپر کرده بودند؛ آنان رؤسا را با سنگینی و وقاری آمیخته با سکوت و تحقیر مینگریستند، «ماها هم، اگر همین کار را بکنیم!..» تمام آنان که در انتظار بازرسی بودند، بسرعت همه چیز را پنهان کردند؛ زیرا همه میدانستند که در این قبیل موارد رؤسای ما بسیار حساس و آماده گرفتن بهانه اند. درست بهمین ترتیب بازرسی آغاز شد،

خاطرات خانۀ مردمان

زندانیان را خانه تکانی بزرگی کردند و همه چیز را زیر و رو کردند ، و همه را گشتند ، البته بی آنکه چیزی بدست آورند . بعد از ظهر زندانیان را با مراقبین بیشتری به بیگاری فرستادند ، شب نیز افسران نگهبان پیوسته میگشتند . برخلاف روش معمول دوبار زندانیان را برای حاضر و غایب فرا خواندند . همین امر باعث جنجال دیگری شد تمام ما را بحیاط آوردند تا از نو بشمارند ، پس از آن یکبار دیگر نیز زندانیان را در آسایشگاهها شمرند... بدین ترتیب فعالیت بمنتها درجه رسید . اما این عملیات ابدأ زندانیان را نگران ساخت . آنان خود را کاملاً بی قید نشان میدادند و همچنانکه همیشه در این قبیل موارد خطرناک رفتار میکردند ، بسوئی بسیار مناسب و آرام شب را گذرانیدند . باخود می اندیشیدند : « اقلاً دیگر نمی توانند وصله بی ما بچسباندند ! » و رؤسا نیز بنویۀ خود فکر میکردند ، « آیا همدستانش اینجا نیستند ؟ » دستوراتی درباره مراقبت زندانیان و گوش کردن حرفهای آنان صادر شد . این عمل هیچکاری بجز خوشحال ساختن زندانیان صورت نداد . می گفتند : « آنها اینقدر خیر نیستند که کسی را پشت سر خود جایگذارند ؛ این کارها را برای خفه کردن ما میکنند . مردانی از قماش کولیکف و آ... هرگز رد پایی از خود باقی نمی گذارند . میدانند چگونه خودشان را پنهان کنند ؛ نه دیده میشوند و نه شناخته ؛ اینها آدمهایی هستند که از سوراخ موش بلکه از لای درهای بسته رد میشوند ! » خلاصه ، شهرت کولیکف و آ... رو بافزایش میرفت ؛ همه بآنان افتخار میکردند ؛ همه میگفتند که آوازه این شاهکار آنان تا راههای بسیار دور خواهد رفت و خاطره اش در زندان باقی خواهد ماند .

« اینا کله های بی منخی داشتن ! »

و دیگران میافزودند ،

« هوم ، اربابایی که خیال میکردن نمیشد از اینجا در رفت !

الان اونا از اینجا خیلی دورن ! »

سومی با لحنی پرشکوه تکرار میکرد ،

« اونا دور شدن ، اما اینکرو دو نفر اون جووری میتونن بکتن !

تو حالا میخای خودتو پای اونا بذاری ، هوم ؟
اگر وقت دیگری بود زندانیی که این حرف خطاب بدو گفته شده بود ، برای دفاع از شرافت خود جواب میداد. اما این پارسکوت آمیخته با شرمگینی خویش را حفظ کرد و گفت: «درست است، همه مثل آنها نیستند ، اول باید اطراف کار را پاییدا»

زندانی چهارمین که تا آن هنگام ساکت و خاموش حرفها را گوش کرده و بآرامی کنار پنجره آشپزخانه نشسته بود گونه اش را با انتهای کف دست خارا نید و با صدایی جذاب و نرم که در آن رضایتی نهانی احساس میشد گفت :

« بالاخره ، بچه ها، چرا اینجا بمونیم ؟ اینجا چکار میکنیم؟ ما زنده هایی هستیم که زندگی نمیکنیم و مرده هایی هستیم که خاکمون نکردن، این جور نیس؟ »

« آخه زندون که چکمه نیس، آدم نمیتونه از پاش در بیاره و پرت کنه دور. اینشو چی میگي؟ »

زندانی بی تجربه و پر حرارتی جواب داد :

« با اینهمه کولیکف... »

زندانی دیگر چشمکی تحقیر آمیز بوی زد و جواب داد:

« کولیکف؟ جان من، کولیکف، کولیکف! »

معنی این حرف این بود که هیچوقت ده دوازده کولیکف را

با هم نمیسازند!

« خیلی خوب، آ... چطور... اون میتونس همچی کاری بکنه! »

« اون که خیلی آب زیرکاه بود! اون کولیکفو سرانگشتش

میچرخوند و هر کتری دلش میخاس باهش میکرد! »

«حالا خیلی از اینجا دور شدن! اینو خیلی دلم میخاس بدونم! »

و بزودی مشغول صحبت درباره راهی که آنان باید رفته باشند

شدند. چه امتدادی را گرفته اند؟ بهتر بود از کجا بروند؟ کد امیک

از مراکز بخشها بدانجا نزدیکتر بود ؟ بزودی زندانیانی را که آن

ناحیه را میشناختند کشف کردند و با حرص و ولع مشغول استماع

توضیحات آنان شدند. صحبت از ساکنین دهکده های مجاور همیان آمد

وگفته شد که آنان مردمان خوش‌خومی نیستند. نزدیک شهر اشخاصی وجود دارند که بهیچ قیمتی نمیخواستند بکمک زندانیان بیایند، آنان این قبیل اشخاص را میگیرند و بهیچ ترحمی بمقامات انتظامی تسلیم میکنند.

«بچه‌ها، آگه بدونین چه آدمای بدجنسی اونجا هستن ا اوه حیوونای کشیف ا»

«کون خاکبایی هستن که بهیچ دردی نمیخورن ا»

«اهالی سبیری، آدمای زرنکی هستن، آگه آدم زیربای اینا

بیفته له ولوردش میکنن ا»

«آره، اما این دوتا...»

«این درسته، ازین بدترا هم هستن. اما این دونفر نمیدارن

اونا هرکاری دلشون خواست بکنن ا»

«به خورده صبرکن ا آگه اینا از اینجا تما اونجا سقط نشن

اونجا خودشون خوب میدونن چکار کنن ا»

«با همه این حرفا تو خیال میکنی بتونن گیرشون بیارن؟»

یکی از آنها که بسیار تحریک شده بود با مشت روی میز

کوفت و گفت:

«من که خاطر من جمعه که هیش وقت نمیتونن گیرشون بیارن.»

«هوم ا این بسته به اینه که چه وضعی پیش بیاد ا»

سکوراتف با تعجب گفت:

«خیلی خوب، رفقا من این جور فکر می‌کنم ا من آگه از

زندون فرارکنم دیگه تاوقتی زنده‌ام گیرم نمیارن ا»

«تو؟»

همه زیرخنده زدند و عده‌بی قیافه‌یی بخود گرفتند که نشان

میداد نمیخواهندگوش بدهند. اما سکوراتف چانه‌اش گرم شده بود،

دوباره باحرارت تکرارکرد:

«دیگه تاوقتی زنده‌ام گیرم نمیارن ا من، بچه‌ها، اونقدر زیاد تو

فکرم که گاهی خودم تعجب می‌کنم. آگه شده خودمو تو سولاخ موش

بچیونم نمیدارم کسی دشمن بمن برسه ا»

«خوب، بگو ببینم، آگه خواسی ازگشنگی سقط بشی بالاخره
 نگیری به تیکه تون گدایی کنی؟»
 دوباره صدای خنده برخاست.
 «گدایی نون چه دروغایی ۱»
 «درغگو خودتی ۱ تو و بابا و آسیا» مرگ گاب» ۱ رو کشتن
 و واسه همین اینجا حسین ۱»

خنده با شدت بیشتری درگرفت. زندانیان جدی هر لحظه
 قیافه‌شان تحقیر آمیزتر میشد. سکوراتف داد زد:
 «درغگو! این می‌کیت کا این خبر چینیارو کرده و با همه این
 حرفا، نه بمن مربوطه نه به آسیا، این چیزا روبمن بستن. من اهل
 مسکو هم و ازوقتی از توگهواره در اوادم راهزنی می‌کردم ۱ من، وقتی
 وقتی خادم کلیسا میخاس دعا خونندن یادم بده هی گوشمو می‌کشید و
 می‌گفت، «بگو، خداوندا، از کرم خودت، بمن رحم کن...» من
 بعد از اون می‌گفتم، «خدایا، از کلم خودت بمن رحم کن...» من از
 وقتی که از توگهواره در اوادم اینجوری بودم..»

باز زندانیان را خنده گرفت. این همان چیزی بود که سکوراتف
 دنبالش می‌گشت. مسخرگی کردن و خندانیدن برایش لازم بود. اما
 زندانیان بزودی او را ترک گفتند تا بگفتگویی جدی‌تر بپردازند.
 کارشانان فرار از زندان در این باره قضاوت می‌کردند و زندانیان
 جوان‌تر و آرام‌تر با گردن‌های کشیده و خوشحالی فراوان چشمهای
 خود را بآنان دوخته حرفشان را گوش میدادند. آشپزخانه شلوغ شده
 بود، اما هیچ استواری آنجا وجود نداشت و وقتی کسی در آشپزخانه
 نبود زندانیان ملاحظه کارتر میشدند. میان کسانی که ابراز شادمانی
 میکردند تاناری بنام مامتکا ۲ را بازشناختم. این شخص مردی بود با

۱- یعنی آنها دهقان یا زن دهقانی را می‌گفتند چنین بلایی را
 سرگاوها می‌آورد کشته بودند. بین مایکی از این نوع مجرمین وجود
 داشت. حاشیه داستایوسکی.

۲- Mametka

گونه‌های برجسته و ظاهری بسیار خنده‌آور. وی روسی را بزحمت حرف میزد و از آنچه دیگران می‌گفتند هیچ نمیفهمید و با اینهمه از بالای سر جمعیت گردن کشیده و گوشش را با نهایت دقت و خوشوقتی تیز کرده بود. سکوراتف بسوی او برگشته ازو پرسید:

«هان، مامتکا، یاخشی!»

چون همه سکوراتف را ترك گفته بودند، از روی تومیدی باین مستمع چسبیده بود.

مامتکا با حرارت حرف سکوراتفدا تأیید کرد و سرش را بسوی او تکان داد،

«یاخشی، چوخ یاخشی!»

«اونارو نمیگیرن، یوخ؟»

«یوخ، یوخ!»

و این بار مامتکا با تکان دادن دست و پا زیراب حرف‌غریب:

«یعنی آگه تو دروغ بگی بمن هیش مربوط نیس، همینه؟»

مامتکا که همواره سرش تکان میداد جواب داد:

«همینه! همینه! یاخشی»

«پرو بابا، یاخشی، یاخشی!»

و سکوراتف، برای تکیه کردن روی کلمۀ «یاخشی» با یک

تلنگر کلاه مامتکا را تا روی چشمش پایین کشید؛ او را مات و مبهوت بر جای گذاشت و خود خوشحال و خندان بیرون رفت.

یکهفته تمام تصمیمات جدی در زندان گرفته و اجرا شد و نیز بازرسان دقیقی در اطراف گماشتند. زندانیان - نمیدانم چگونه -

بزودی از تمام اقداماتی که برای باز یافتن گریختگان شده بود اطلاع یافتند. روزهای اول خبرها بشفع فرار کنندگان بود، آنان بدون

گذاشتن کوچکترین رد پایی ناپدید شده بودند. هیچ علامتی وجود نداشت، هیچ زندانیان ما پیوسته رؤسارا مسخره میکردند و هیچگونه

نگرانی در باره سرنوشت کولیکف و آ... نداشتند. بعضی از آنان

۱- واژه ترکی بمعنی خوب.

داستان بوسکی

با رضایت خاطر بدیگران میگفتند :

«نه ، پیداشون نمی‌کنن . نه ، اینجا گیرشون نمیارن!»

«اونا مت گلوله در رفتن!»

«دیگه خدا حافظ شما ، نیس؟»

ما میدانستیم که بتمام دهقانان اطراف خیر داده‌اند و آنان تمام جاهای مظنون را مراقبت میکنند و جنگل‌ها و میله‌ها را میگردند . زندانیان با زهر خند می‌گفتند :

«چه فایده داره ؛ اونا حتماً تو خونه کسی به جا برای قایم شدن

پیدا کردن.»

یکی از آنان تأیید کرد ،

«البته! اینا همه جور احتیاط کردن!»

مرضیه‌ها بجای دورتری رفت . بعضی تصور می‌کردند که شاید زندانیان فراری هنوز در حومه شهر ته گودال یا غاری مخفی هستند و منتظرند که این جوش و خروش تسکین یابد و موهای آنان نیز بلند شود و پس از آن ایشان جای خود را ترک گویند .

بدین ترتیب هرکس از خود چیزی اختراع میکرد و داستانی می‌ساخت اما هشت روز پس از فرار ایشان ناگهان خبری انتشار یافت که دارند رد پای آنان را تعقیب میکنند . طبعاً این خبر ابلهانه با تحقیر تمام تکذیب شد ؛ با اینهمه همان شب دوباره تأیید شد و زندانیان رفته‌رفته متأثر و نگران شدند . فردا صبح از شهر خبر آوردند که فراریان گرفتار شده و آنان را باز گردانیده‌اند . پس از نه‌هزار جزئیات دقیق‌تر آن را نیز دریافتند ؛ ایشان را در فاصله هفتاد ورستی در دهکده‌یی بازداشت کرده بودند . سرانجام خبر قطعی به‌ما رسید . حسابدار زندان که از منزل سرگرد باز گشته بود اعلام کرد که همین امشب ایشان را مستقیماً به‌سازمان می‌آورند . دیگر تردید جایز نبود . توصیف اثری که این خبر در زندانیان کرد مشکل است ؛ در آغاز کله بسیار خشمگین و سپس نوحه شدند و بعد پریشانند پرداختند . آنان دیگر نه تعقیب‌کنندگان ، بلکه تعقیب شدگان را مسخره می‌کردند . در آغاز کله فقط چند نفری آنان را مسخر می‌کردند ، اما بزودی همه با آنان

همصدا شدند. فقط دو یاسه زندانی ساکت ماندند ؛ اینان افرادی سنگین و متعصب بودند که هرگز چیزی نگفتند و با تحقیر بتوده گنج مسخره کنندگان میگریستند .

همانقدر که زندانیان کولیکف و آ... را تجلیل کرده بودند ، اکنون نیز همانقدر وسیله پست کردنشان رایافته بودند . میتوان تصور کرد که آنان نسبت بهمه وقاحت و بیشرمی کرده اند. زندانیان با لحنی تحقیر آمیز نقل میکردند که این دو نفر که لیاقت تحمل گرسنگی را نداشتند برای گدایی نان بدهکده می وارد شده بودند و این مطلب آخرین درجه پستی یکنفر ولگرد فراری را میرساند . اما این حکایتها اشتباه بود . فراریان که دیده بودند گرفتار خواهند شد - خود رادر يك جنگل که بزودی کاملا محاصره شد پنهان کرده بودند ، و چون هیچ وسیله فراری وجود نداشت ، خودشان تسلیم شدند . برای آنان هیچ راه دیگری باقی نمانده بود .

اما وقتی شب آنان را بادت و پای بسته و تحت مراقبت زنداندارها باز آوردند ، تمام زندانیان پشت پرچینها رفتند تا از شکافهای آن ببینند با ایشان چه میکنند . البته آنان دیدند که درشکه های فرماندار جلو پاسگاه ایستاده است . ملاقات با فراریان ممنوع شد ، دوباره آنان رازنجیر کردند و صبح فردا بمعکمه فرستادند . مسخره و تحقیر زندانیان بعد ازین بخودشان متوجه شد ؛ کمی بهتر و عمیق تر چیزها را دریافتند ، دانستند که کولیکف و آ... مجبور بتسلیم خود شده اند و با حرص و حرارت مشغول تمقیب جریان دادرسی شدند . یکی میگفت :

« دستکم هزار ضربه برایشون مینویسن . »

دیگری جوابداد ؛

« هزار مسخره کردی ؛ تا دم مرگه میزنندشون . ممکنه که آ... رو هزارتا بیشتر نزنند ، اما جان من ، اون یکی جونشورو اینکار میداره برای اینکه مال «اختصاصی» است . »

معذلك درست حدس نزده بودند . آ... پانصد ضربه محکوم شد ؛ این نخستین خطای او بود و رفتار خوب داخل زندانش را نیز مورد توجه قرار داده بودند . اما کولیکف را گمان میکنم هزارو پانصد ضربه

شلاق زدند . روی هم رفته مجازات خیلی معتدل بود . چون آدم‌های عاقلی بودند ، هیچکس را لو ندادند . باکمال وضوح و استحکام اعلام کردند که خودشان مستقیماً فرار کرده‌اند بی آنکه هیچ‌جا داخل شوند . کسی که بیشتر از همه بحالش تأسف می‌خوردم کولر بود ؛ وی حتی آخرین امید خود را نیز از دست داد و مجازاتش نیز از مجازات همدستانش سخت‌تر بود ؛ دوهزار ضربه شلاق خورد و بعنوان محکوم بحبس با اعمال شاقه بزندان دیگری فرستاده شد . اما آن ... بر اثر توجه پزشکان فقط بحسب ظاهر مجازات شد ؛ ولی در بیمارستان لافزی و خودستایی میکرد و میگفت که اکنون برای همه چیز آماده است . از مقابل هیچ چیز عقب نخواهد نشست و باز هم کاری خواهد کرد که از او گفتگو کنند . کولیکف ، مانند همیشه آرام و برازنده بود ؛ پس از بازگشت بزندان و تحمل مجازات خویش حالتی داشت که گویی هرگز زندان را ترک نگفته است . اما دیگر او را بهمان چشم اول نمی‌نگریستند ، با اینکه او همیشه و همه‌جا میدانست چگونه خود را اداره کند زندانیان در باطن خویش دیگر بدو احترام نمی‌گذاشتند . ازین پس دیگر برایش برتری قائل نشدند و او را مانند رفقای دیگر خود با گستاخی و بدون ملاحظه و مراعات جانبش مینگریستند . در این محیط موفقیت این اندازه وزن و اعتبار دارد ...

۱۰

خروج از زندان

تمام این حوادث در آخرین سال حبس من اتفاق افتاد . این آخرین سال و خاصه اواخر آن ، مانند اوایل دوران حبس در ذهنم باقی مانده است . اما شرح جزئیات آن چه فایده دارد ؟ فقط باین بگویم که با وجود بی‌صبری فراوانی که داشتم و میخواستم هر چه زودتر این یکسال بگذرد ، سال مزبور برایم کمتر از سالهای دیگر دشوار بود . اولاً برای اینکه میان زندانیان دوستان بسیار و رفقای خوبی

داشتم که همه مرا مردی شجاع میدانستند. بسیاری از ایشان فدایی من شده بودند و مرا صادقانه دوست میداشتند. سربازی که من و رفیقم را تا بیرون زندان محکومین باعمال شاقه بندرقه کرد، میخواست گریه کند و گریه آزاد شده بودیم اما میبایست بعنوان دنیاله دوران محکومیت یکماه در يك مؤسسه دولتی بسر ببریم و او هر روز فقط برای دیدن ما بدانجا می آمد. با اینهمه خدا میداند که چرا بعضی از افراد خشن، تا آخر نیز نتوانستند تصمیم بگیرند که يك کلمه با من حرف بزنند. گویی دیواری بین من و ایشان کشیده شده بود!

در این اواخر مصونیتی بسیار زیادتر از دوران بازداشت داشتم میان افسرانیکه در ایشهر مشغول خدمت بودند آشنایانی از رفقای قدیم تحصیلی یافتیم ۱ و با آنان روابط خویش را تجدید کردم. با وساطت آنان توانستم پول بیشتری داشته باشم، با خانواده خویش مکاتبه کنم و کتاب برای خود بدست آورم. سالها بود که حتی يک کتاب نیز نخوانده بودم و شرح تأثیر عجیبی که نخستین مجلد آن - که يك شماره مجله بود - در من کرد، دشوار است! بخاطر دارم که همان شب پس از بسته شدن در آسایشگاهها مطالعه آنها آغاز کردم و تمام شب تا دمیدن سپیده بدان ادامه دادم. اینکتاب مانند قاصدی از دنیای دیگر بود که پریده و نزد من آمده بود؛ زندگی گذاشتهام با روشنی تام در برابر چشمم گسترده شد و هنگام مطالعه فکر میکردم آیا عقب ماندهام یا نه و آیا آنان با من بسیار زیستهاند یا نه؟ آیا از این جدائی مضطرب شده اند؟ آیا چه مسائلی را مطرح کرده اند؟ من بکلمات می چسبیدم و میان سطور را نیز میخواندم، میکوشیدم فکر پنهانش را کشف کنم و در افکار گذشته مستغرق شوم؛ دنبال نشانه های آنچه در گذشته، در دوران آزادیم روحها را آشفته میساخت و بهیچان می آورد میگشتم. و وقتی دانستم تا چه پایه از زندگی روز بیگانه ماندهام

۱- مخصوصاً شش نفر از افسران نیروی دریایی که بواسطه داشتن عقاید مترقی در سال ۱۸۴۹ بهنگهای پیاده یادگان شهر امسک انتقال یافتند.

چه اندوهی مرا در بر گرفت. من يك عضو قطع شده و مطرود اجتماع بودم! اینك باید باین چیز های جدید خو بگیرم و با نسل جدید آشنا شوم! مخصوصاً روی مقاله‌یی که یک نفر آشنا، شخصی که بمن نزدیک بود آنرا امضا کرده بود افتادم... سابقاً نامه‌های دیگری شهرت و آوازه داشتند، و اینك کسان دیگری جای آنان را گرفته بودند! برای آشنا شدن با ایشان شتاب میکردم، اما بواسطه کتابهای بسیار کمی که زیر دستم بود و مشکلات زیادی که در راه داشتم، بدان امیدوار نبودم. پیش از این، در دوره سرگرد سابق، در راه آوردن کتاب بزندان خطری عظیم وجود داشت. وقتی در حین بازرسی آنرا کشف میکردند، انسان را از شدت سؤال بستوه می‌آوردند، «اینکتاب از کجا آمده است؟ از کجا آنرا گرفتی؟ همداستان کجا هستند؟...» و من چه میتوانستم جواب بدهم؟ بدین سبب بدون کتاب میزیستم و علودغم تمایل خویش، در خود فرو میرفتم. چه مائلی برای خود طرح کرده و با وجود شکنجه‌یی که از حل نشدن آن بیار می‌آمد، بحالش توفیق نیافته بودم! اما توضیح تمام این چیزها غیرممکنست!.. همانطور که در زمستان بزندان آمده بودم، باید در همین فصل، در سال روز ورود خود بزندان آزاد شوم! با چه بیصبری منتظر آن زمستان بودم و با چه رضایتی میدیدم که تابستان میمیرد، برگها روی درختان زرد میشود و علف های روی استپ میخشکد! سر انجام تابستان بیایان رسید؛ باد پاییزی غریدن گرفت، نخستین برف هارید... زمستانی که اینمدت دراز در انتظارش بودم فرا رسید.. احساس قبل از وقوع آزاد شدن قلب مرا بضربانی خفه و شدید واداشته بود. و چیز عجیب اینکه هر وقت میگفتمت و لحظه آزادی نزدیکتر میشد، همانقدر شکیبانتر و آرامتر میشدم. روزهای آخر از خود تعجب میکردم، خود را به بی اعتنائی متهم می‌ساختم، فکر میکردم که از یخ ساخته شده‌ام. بسیاری از زندانیان وقتی در ساعات آسایش مرا در حیات می‌دیدند، با من صحبت می‌کردند و بمن تهنیت می‌گفتند، «الکساندر پتروویچ! حالا دیگر شما میروید! آزادی فرا می‌رسد، دیگر خیلی نزدیک شده است! شما مارا، ما بدبخت های بیچاره

را ترك ميگويد ۱

من جواب میدادم ،

« شما هم همینطور، مارتینف، بزودی نوبت شما هم خواهد رسید. »

« اوه! منانه باین زودی. من باید ۷ سال دیگر حبس بکشم! ... »
و آهی میکشید، باز میایستاد، با حالتی مبهوت رو برویش را
مینگریست، گویی بآینده اش خیره شده است ...

آری ، بسیاری از زندانیان صادقاته و دوستانه بمن تبریک می-
گفتند. مثل این بود که همه بمن بیشتر مهربانی میکنند ، احساس می-
کردند که من دیگر از آنها نیستم و دیگر از من جدا شده اند . ك . . . که
جوان نجیب زاده لهستانی آرام و خوشخویی بود، دوست داشت مانند
من هنگام آسایش در حیاط گردش کند. فکر میکرد که هوای خالص
و حرکت و فعالیت سلامت او را نگاه میدارد و جبران شبهایی را که
در هوای خفه کننده آسایشگاهها بسر برده است می کند. يك روز در
حین گردش لبخند زنان بمن گفت :

« من با کمال بیصبری منتظر رفتن شما هستم . برای آنکه
آن روز من خواهد دانست که درست يك سال دیگر باید بمانم! ... »
باید این نکته را بیز یادداشت کنم و بگویم که دردوران دراز
محرومیت از آزادی و هنگامیکه بخواب دیدن و خیالبافی میکردیم
بامنظره قلعه زندان، آزادی بنظرمان آزادتر از حقیقت امر، آزادتر
از آزادی محسوس و واقعی می آمد . زندانیان آنرا بسیار زیبا میدیدند و
این امر مقتضای طبیعت هر محبوسی است . کوچکترین گماشته زنده-
پوش در نظر ما مانند يك شاه ، مانند يك مرد آزاد می آمد ؛ فقط ازین
نظر که بدون زنجیر و بدون مراقب و بی آنکه سرش را تراشیده باشند،
هر جا میخواست میرفت .

شب آخرین روز اقامت در زندان ، هنگام غروب آفتاب ،
برای آخرین بار دور پرچون زندان گشتم . چندین هزار بار از کنار این تیرها
گذشته بودم؟ در نخستین سال زندگی در زندان ، آنجا ، پشت آسایشگاهها،
یکه و تنها و متروک و نومید پرسه میزدم . بخاطر می آورم که روزهایی

را که از دوران محکومیتم باقی مانده بود ، هزارهزار حساب میکردم . خداوند ، از آنوقت تا حال چقدر دراز بود ! این گوشه‌یی است که عقاب ما در آن پروبال میزد ، این جایی است که پترف غالباً بیدارم می‌آمد . گرچه وی هنوز نیز مرا ترك نگفته بود ، شاید افکار مرا حدس زده بود ، با حالتی شگفت‌زده بسویم دوید و ساکت و آرام پهلویم برآه افتاد . من از تمام دستکهای دودزده چهارسو و ناصاف آسایشگاهمان خدا حافظی کردم . روزهای اول چقدر این تیرها بشنم خوشن می‌آمد ؛ بی‌شک آنان نیز بیزیرت و فرسوده تر از سابق شده بودند ، اما نمیتوانستم آن را تشخیص دهم . وجه جوانیهایی که درین دیوارها مدفون شده و چه نیروهایی که عاطل مانده و بیفایده اینجا تلف شده است ؛ آری ، باید گفت تمام این افراد در خود سرچشمه‌ها و منابعی عجیب داشته‌اند ، شاید آنان فداکارترین و نیرومندترین فرزندان ملت ما بودند ، اما خصایص ممتاز و غالب آنان پیوسته اینجا منهدم شده است . این امر تقصیر کیست آری ، تقصیر کیست ؟

فردا صبح زود ، بیش از فرا رسیدن ساعت بیگاری درست هنگامی که روز آغاز میشد ، برای خدا حافظی از تمام زندانیان در آسایشگاهها گشتم . بسیاری از دستهای پینه دار و خشن صمیمانه بسویم دراز شد . اما کسانی که دستم را رقیقانه فشردند تعدادشان زیاد نبود . دیگران میفهمیدند که من همین لحظه مرد دیگری خواهم شد . آنان میدانستند که من در شهر آشنایانی دارم و هم اکنون نزد « مسیو » ها باز میگردم و مانند یکی از آنان پهلویشان جا میگیرم . آنان تمام چیزها را میفهمیدند و با آنکه دست دادنشان خصوصی و صمیمانه بود ، اساس می‌کردم نه با یکی از خودشان ، بلکه با يك « مسیو » خدا حافظی می‌کنند . بعضی از آنان به من پشت کردند و با لجاج تمام به سلام من پاسخ ندادند . بعضی دیگر نگاهی پرکینه به من افکندند . طبل نواخته شد ، همه زندانیان بسر کار رفتند و من تنها ماندم . سوشیلف که آن روز پیش از همه از خواب برخاسته بود وقت آن را داشت که برایم جای درست کند . بیچاره سوشیلف ! وقتی من لباسهای زندان خود ، پیراهنها و تسمه‌هایی را که برای نگاهداری آهن‌ها بکلم می‌رفت با کمی

پول بدو دادم گریه اش گرفت، لبهای لرزانش را گریه و اشک بریزان گفتم: «برای این نیست، برای این نیست... الکساندر پتروویچ، توجه می‌کنید، من شما را از دست می‌دهم، اینجا بی‌شما چه بکنم؟» از اکیم آکیمیچ نیز خدا حافظی کردم و بدو گفتم:

«بزودی نوبت شما خواهد بود.»

دستم را فشرده و زمزمه کرد:

«من هنوز مدت درازی باقی دارم، خیلی درازا!»

دست خود را به گردنش آویختم و یکدیگر را بوسیدیم.

ده دقیقه بعد از رفتن زندانیان من و رفیقی که باهم بزندان آمده بودیم، زندان محکومین بحبس با اعمال شاقه را ترک گفتیم برای آنکه هرگز زندان یازنگردیم. از آنجا مستقیم با هنگری رفتیم تا آهنها را از پای خویش برداریم اما دیگر مراقب مسلح به‌مراه نداشتیم. تنها يك استوار ما را همراهی میکرد. در کارگاه آهنگری صنف مهندس محکومین بحبس بااعمال شاقه بودند که آهنها را از پایمان برداشتند. من صبر کردم تا آهن را از پای رفیق برداشتند سپس بسندان نزدیک شدم. آهنگران مرا بیشت گردانیدند، زانویم را از عقب گرفتند و روی سندان دراز کردند... تلاش میکردند که کار خود را هر قدر ممکن باشد ماهرانه تر انجام دهند. استاد آهنگر دستور داد:

«میخ پرچ! اول میخ پرچ را برگردان. اینطور بگذار، خوب!..

حالا يك ضربه چکش.»

آهنها افتاد. من آنها را برداشتم... میخواستم آنها را دست بگیرم و برای آخرین بار نگاه کنم. از اینکه آهنها را بیای خود حس نمی‌کردم بسیار متعجب شده بودم.

زندانیان با صداهای خشن و بریده‌یی که در آن نشانی از خوشحالی میدیدم، تکرار کردند:

«بروید، در امان خدا! در امان خدا!»

آری، در امان خدا! آزادی! زندگی جدیدی در انتظارمان بود، از میان مردگان رستاخیزی صورت گرفته بود... چه دقیقه توصیف ناپذیری...